FURIA ROȘIE

Prima parte
dintr-o trilogie-fenomen

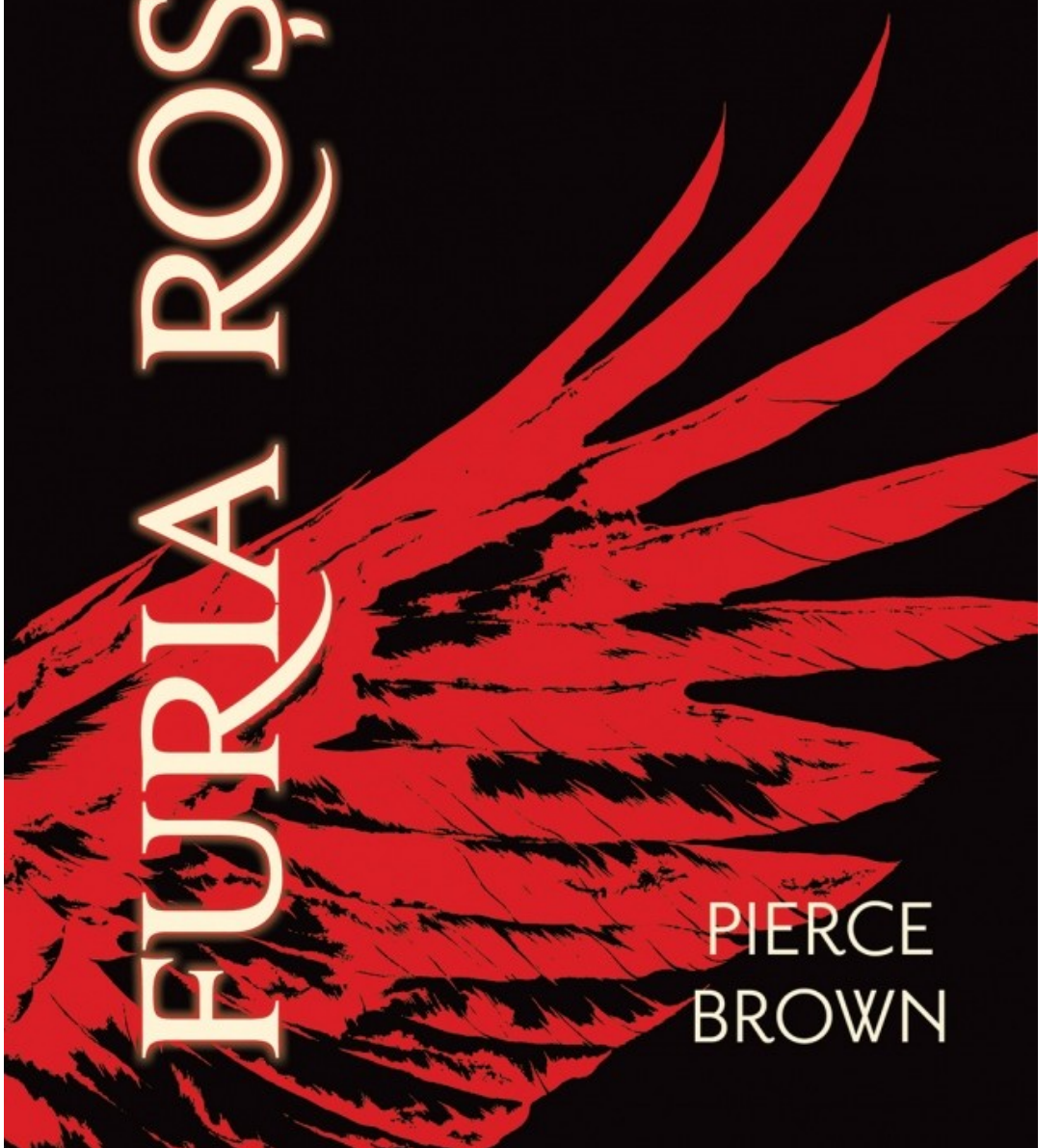

PIERCE
BROWN

În viitor, populația lumii e împărțită în clase având funcții clar definite, clase cărora le corespunde câte o culoare. Darrow e un Roșu și un Sondor al Iadului care lucrează în adâncul minelor de pe Marte pentru a face suprafața planetei locuibilă. Ca toți cei din neamul lui, trudește din greu în virtutea unui viitor mai bun pentru generațiile următoare. Dar în curând, Darrow va descoperi că umanitatea a ajuns demult să populeze planeta Marte, iar cei ca el sunt ținuți drept sclavi de o clasă conducătoare decadentă, cea Aurie. Singurul mod în care se poate face dreptate în această societate abuzivă este ca Darrow să se infiltreze în mijlocul Auriilor, devenind unul dintre ei.

„Ender, Katniss și acum Darrow."

Scott Sigler

„O poveste gata să fie preluată de Hollywood, plină de acțiune și de emoție."

Publishers Weekly

„Bine ritmat, captivant, excelent scris – genul de roman pe care nu poți să-l lași jos. Abia aștept următorul volum."

Terry Brooks

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-25-7

9 786068 673257

PALADIN

Pierce Brown

FURIA ROŞIE

[Trilogia FURIA ROŞIE]

Traducere din limba engleză şi note de Iulia Pomagă
Copertă: Alexandru Daş

ISBN 978-606-93962-3-0

PIERCE BROWN – [Red Rising #1] - *Red Rising*

Editura Paladin, 2016

Cuprins

Partea I - Sclav
- Sondorul Iadului
- Oraşul
- Laurul
- Darul
- Primul Cântec
- Martirul

Partea a II-a - Renăscut
- Lazăr
- Dancer
- Minciuna
- Artizanul
- Nebuni
- Transformarea
- Lucruri rele
- Andromedus
- Testul
- Institutul
- Recrutarea
- Colegii
- Trecerea

Partea a III-a - Auriu
- Casa Marte
- Teritoriul nostru

Triburile
Dezbinare
Războiul lui Titus
Război tribal
Mustang
Casa Furiei
Fratele meu
Unitate
Casa Diana
Prăbuşirea lui Mustang
Antonia
Scuze
Partea a IV-a - Secerătorul
Pădurea nordică
Dezertorii
Un al doilea test
Spre sud
Prăbuşirea Casei Apolo
Recompensa Proctorului
Paradigma
Şacalul
Război în ceruri
Ultimul test
Ridică-te
Mulţumiri

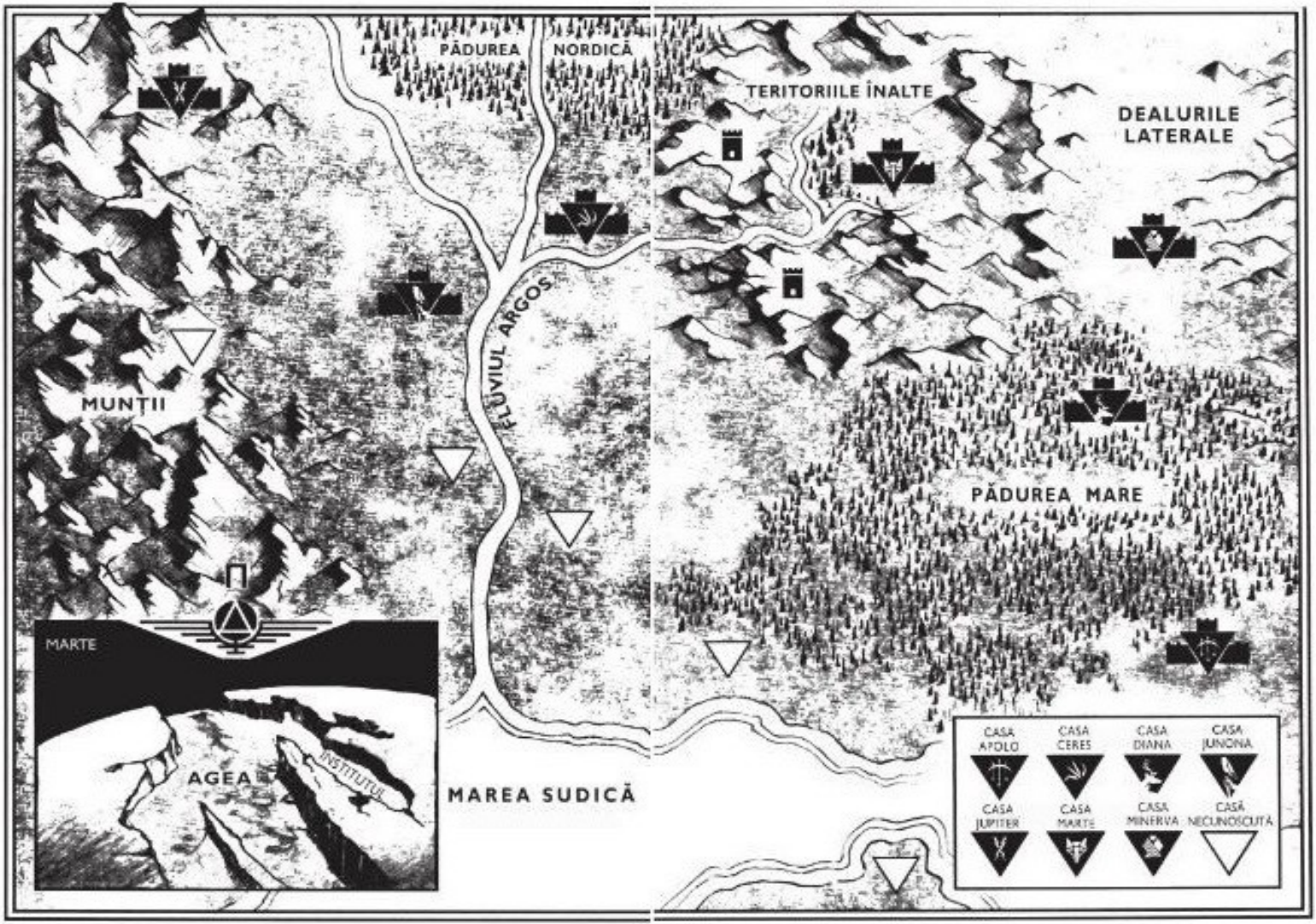
PĂDUREA NORDICĂ
TERITORIILE ÎNALTE
DEALURILE LATERALE
FLUVIUL ARGOS
MUNȚII
PĂDUREA MARE
MARTE
AGEA
INSTITUTUL
MAREA SUDICĂ
CASA APOLO
CASA CERES
CASA DIANA
CASA JUNONA
CASA JUPITER
CASA MARTE
CASA MINERVA
CASĂ NECUNOSCUTĂ

PIERCE BROWN s-a născut în 1988 în Colorado, dar a trăit în peste opt state din America, petrecându-şi copilăria construind ascunzători şi capcane pentru verişorii lui.

Furia Roşie, carte apărută pe când autorul avea 26 de ani şi primul volum dintr-o trilogie SF dedicată revoluţionării unei societăţi abuzive care stăpâneşte întreg Sistemul Solar, l-a consacrat pe tânărul scriitor drept viitoarea mare speranţă a literaturii pentru tineret.

Tatălui meu, care m-a învăţat să merg

Aş fi putut trăi în pace. Dar duşmanii au stârnit războiul.

Îi privesc pe trei sute dintre cei mai puternici fii şi fiice ai lor. Îl ascult pe un bărbat Auriu nemilos vorbind între stâlpi de marmură impozanţi. Ascult bestia care a pogorât flacăra ce-mi pustieşte sufletul.

— Oamenii *nu* sunt egali, spune bărbatul înalt, arogant, cu aerul unui vultur. Cei slabi v-au înşelat. Ei spun că cei blânzi vor moşteni pământul. Că cei puternici trebuie să-i hrănească pe cei blajini. Aceasta este Nobila Minciună a Democraţiei. Cancerul care a otrăvit omenirea.

Îi fulgeră cu privirea pe studenţii adunaţi înaintea lui.

— Noi suntem Aurii. Suntem la capătul lanţului evolutiv. Suntem în fruntea turmei de oameni, călăuzind Culorile inferioare. Aţi primit această moştenire, mai spune el şi apoi face o scurtă pauză privind cu atenţie chipurile tinerilor. Dar această moştenire nu este gratuită, continuă bărbatul. Puterea trebuie revendicată. Bunăstarea trebuie câştigată. Autoritatea, guvernarea, imperiul se obţin cu sânge. Voi, copii fără nici măcar o cicatrice, nu meritaţi nimic. Nu ştiţi ce înseamnă durerea. Nu ştiţi ce au trebuit să sacrifice strămoşii voştri ca să ajungeţi în această poziţie. Dar veţi afla curând. Vă vom arăta în curând de ce Auriii conduc omenirea. Şi vă promit că dintre voi nu vor supravieţui decât cei capabili să deţină puterea.

Dar eu nu sunt Auriu. Eu sunt Roşu.

Bărbatul ăsta crede că cei ca mine sunt slabi. Crede

că sunt prost, debil, subuman. N-am crescut în palate. N-am călărit pe pajişti şi n-am mâncat la ospeţe limbi de colibri. Am fost călit în măruntaiele acestei lumi aspre. Îndârjit de ură. Oţelit de dragoste.

Bărbatul se înşală.

Niciunul dintre ei nu va supravieţui.

Partea I
Sclav

Pe Marte creşte o floare. Roşie şi aspră, întocmai ca solul nostru. Se numeşte haemanthus.

Înseamnă „floare de sânge“.

Sondorul Iadului

Primul lucru pe care trebuie să-l aflaţi despre mine este că sunt fiul tatălui meu. Şi atunci când au venit să-l ia, am făcut ceea ce mi-a cerut. Nu am plâns. Nici când Societatea a televizat arestarea. Nici când a fost judecat de Aurii. Nici când a fost spânzurat de Cenuşii. Mama m-a pălmuit din cauza asta. Fratele meu Kieran ar fi trebuit să fie cel stoic. El era cel mare, eu mezinul. Eu ar fi trebuit să plâng. Dar Kieran a bocit ca o fetiţă când micuţa Eo a îndesat o floare de haemanthus în cizma stângă a tatei şi-apoi a fugit lângă tatăl ei. Sora mea Leanna se tânguia încet lângă mine. Eu priveam, pur şi simplu, şi mă gândeam că era păcat că murise dansând, dar fără pantofii de dans.

Pe Marte gravitaţia e foarte mică. Aşa că trebuie să tragi de picioare ca să poţi rupe gâtul. Şi apropiaţii condamnatului sunt cei puşi să facă asta.

Îmi miros propria duhoare în interiorul costumului-prăjitor. Costumul de protecţie este făcut dintr-un soi de nano-plastic şi e la fel de fierbinte pe cât o sugerează şi numele. Mă izolează din cap până-n picioare. Nimic nu intră. Nimic nu iese. Căldura, mai ales. Cel mai rău e că nu-ţi poţi şterge transpiraţia ca

să nu-ţi intre în ochi. Afurisita curge de pe frunte până la călcâie şi ustură ca naiba. Ca să nu mai spun cum pute când te pişi. Chestie pe care n-ai cum să n-o faci pentru că eşti nevoit să bei o grămadă de apă prin tubul de hidratare. Mă gândesc că am putea fi dotaţi cu un cateter. Dar am ales să puţim.

În timp ce conduc excavatorul îi aud în cască pe sondorii din clanul meu stând de vorbă. Sunt singur în tunelul adânc, într-un utilaj care arată ca o mână uriaşă de metal, o mână care pătrunde în sol şi-l sfredeleşte. Din scaunul de comandă, plasat în locul unde s-ar afla cotul maşinăriei, manevrez codurile care topesc rocile. În mănuşile de control, degetele mele manipulează multitudinea de sfredelitoare asemenea unor tentacule, care lucrează undeva la nouăzeci de metri mai jos. Ca să fii un Sondor al Iadului se spune că degetele trebuie să-ţi zvâcnească la fel de rapid ca limbile focului. Degetele mele sunt mai rapide.

În ciuda vocilor pe care le aud în cască, sunt singur în tunelul adânc. Existenţa mea este vibraţie, ecoul propriei respiraţii şi căldura, atât de densă şi otrăvitoare încât mă face să mă simt de parcă aş fi înfăşurat într-o pătură îmbibată cu urină.

Un nou val de transpiraţie trece de bandana stacojie pe care o port în jurul frunţii şi-mi intră în ochi, iritându-mi-i până când se fac la fel de roşii ca părul ruginiu. Înainte încercam să-mi şterg transpiraţia, reuşind doar să zgârii fără niciun rezultat casca „prăjitorului“. Încă mai încerc să fac asta. Chiar şi după trei ani, transpiraţia mă gâdilă şi mă irită la fel de îngrozitor.

În jurul scaunului meu de comandă, pereţii tunelului sunt scăldaţi într-un galben sulfuros de o aureolă de lumini. Lumina păleşte când privesc spre puţul vertical, subţire pe care l-am săpat azi. Undeva

deasupra preţiosul helium-3 sclipeşte ca argintul lichid, dar sunt atent la umbre, căutând din priviri şerpii cu clopoţei care se încolăcesc în întuneric căutând căldura excavatorului. Pot pătrunde prin costum, muşcând învelişul de protecţie, încercând apoi să se culcuşească în cel mai cald loc pe care-l găsesc, de obicei lângă burtă, ca să-şi depună ouăle. Am fost muşcat. Încă mai am coşmaruri cu bestia aia – un lujer gros şi negru ca petrolul. Ajung de grosimea unui picior, şi lungi cât trei bărbaţi unul peste altul, dar noi ne temem mai ales de pui. Puii nu ştiu să-şi raţionalizeze otrava. Strămoşii lor au venit de pe Pământ, la fel ca ai mei, iar Marte şi tunelurile adânci de aici i-au transformat.

E o atmosferă ciudată în tuneluri. Te simţi singur. Dincolo de huruitul excavatorului aud vocile prietenilor mei, cu toţii mai în vârstă decât mine, dar nu văd la mai mult de un kilometru în întunericul de deasupra. Ei sondează undeva deasupra, aproape de gura tunelului pe care l-am săpat, întinzând cârlige şi conducte de-a lungul acestuia ca să ajungă la micile filoane de helium-3. Sondează cu burghie de un metru, îndepărtând materialul inutil. Mâinile şi picioarele trebuie să li se mişte cu o abilitate teribilă, dar eu sunt cel care face banii pentru echipa asta. Eu sunt Sondorul Iadului. Nu oricine poate face asta – iar eu sunt cel mai tânăr muncitor care a făcut asta vreodată.

Lucrez în mină de trei ani. Lucrul începe de la treisprezece. Dacă eşti destul de mare să ţi-o pui, eşti destul de mare să pui şi osul la treabă. Cel puţin aşa a zis unchiul Narol. Numai că eu m-am căsătorit abia acum şase luni, aşa că nu ştiu de ce mi-a zis chestia asta.

Eo îmi străbate gândurile în timp ce privesc în monitor şi strecor degetele maşinăriei în jurul unui

nou filon. *Eo.* Câteodată mi-e greu să mă gândesc la ea altfel de cum o strigam când eram mici.

Micuţa Eo – o fetiţă ascunsă într-o coamă de păr roşu. Roşu ca rocile care mă înconjoară, nu roşu adevărat, roşu-ruginiu. Roşu cum sunt şi casele noastre, roşu ca Marte. Eo e de aceeaşi vârstă cu mine, are şaisprezece ani. Şi poate că îmi seamănă – face parte din acelaşi clan de mineri Roşii, un clan al cântecului, al dansului şi al pământului – dar, poate că e făcută din aer, din eterul care ţese covorul de stele. Nu că aş fi văzut vreodată stelele. Niciun Roşu din coloniile de mineri nu vede stelele.

Micuţa Eo. Au vrut să o mărite când a împlinit paisprezece ani, vârsta la care se căsătoresc toate fetele din clan. Dar a suportat raţiile neîndestulătoare şi a aşteptat să împlinesc eu şaisprezece ani – vârsta la care se pot căsători bărbaţii – înainte să-şi strecoare şnurul pe deget. Mi-a spus că ştia că ne vom căsători încă de când eram mici. Eu n-am ştiut.

— Stai. Stai. Stai! îl aud strigând pe unchiul Narol în cască. Darrow, stai, băiete!

Degetele îmi înţepenesc. Unchiul meu e undeva deasupra, departe, urmărindu-mă cum progresez cu săpăturile.

— Arde ceva? îl întreb enervat.

Nu-mi place să fiu întrerupt.

— I-auzi la micul Sondor, întreabă dacă arde ceva, chicoteşte bătrânul Barlow.

— Pungă de gaz, asta e, izbucneşte Narol, şeful echipei noastre de mai mult de două sute de oameni. Stai, chem un echipaj de scanare ca să verifice datele înainte să ne arunci pe toţi în aer.

— Pungă de gaz? E una micuţă, îi spun. Mai degrabă un punct de gaz, mă descurc.

— E de un an pe excavator şi crede că ştie unde-i e capul şi unde-i e curul. Amărâtul naibii, adaugă sec

bătrânul Barlow. Adu-ţi aminte vorbele conducătorului nostru Auriu: răbdare şi supunere, tinere. Răbdarea este cea mai însemnată parte a curajului. Iar supunerea este cea mai însemnată calitate a umanităţii. Ascultă-i pe cei mai în vârstă.

Când îi aud maxima, îmi dau ochii peste cap. Dacă cei mai în vârstă ar putea face ce fac eu, poate că ar merita să-i ascult. Dar sunt la fel de înceţi de mâini cum sunt şi de minte. Câteodată mi se pare că şi-ar dori să fiu şi eu la fel, mai ales unchiu-meu.

— Sunt într-o fisură, spun. Dacă zici că e o pungă de gaz, pot să cobor şi să scanez manual. Foarte simplu. Şi nu mai pierdem vremea.

O să-mi recomande să fiu prudent. De parcă prudenţa le-a fost vreodată de vreun folos. N-am mai câştigat un Laur de ani de zile.

— Vrei s-o laşi văduvă pe Eo? râde Barlow, cu o voce spartă. N-am nimic împotrivă. E o frumuseţe de fată. Sapă în punga aia de gaz şi lasă-mi-o mie. Oi fi eu bătrân şi gras, dar burghiu' încă-mi merge.

Se aude un cor de râsete dinspre cei două sute de muncitori de deasupra. Îmi încleştez mâinile pe manetele de comandă atât de puternic încât mi se albesc degetele.

— Ascultă-l pe unchiul Narol, Darrow. Mai bine te retragi până vedem rezultatele scanării, zice Kieran, fratele meu.

E mai mare decât mine cu trei ani, ceea ce-l face să creadă că e mai înţelept şi că ştie mai multe. Ştie doar să fie prudent.

— Avem timp destul.

— Timp destul? La dracu', o să dureze ore întregi, izbucnesc eu.

Mi se împotrivesc cu toţii. Cu toţii se înşală şi sunt lenţi şi nu pricep că avem nevoie doar de o mişcare îndrăzneaţă ca să primim Laurul. În plus, nu au

încredere în mine.

— Eşti un laş, Narol.

La celălalt capăt al liniei se lasă tăcerea.

Să-l faci laş pe un om nu e chiar cea mai bună metodă de a-l atrage de partea ta. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Eu zic să scanezi tu, strigă Loran, vărul meu şi fiul lui Narol. Dacă nu o faci, Gamma iar câştigă, o să primească Laurul pentru a suta oară.

Laurul. Sunt douăzeci şi patru de clanuri în coloniile miniere subterane din Lykos şi un singur Laur pentru fiecare cartier. Laurul înseamnă mai multă mâncare decât poţi duce. Înseamnă mai mult combustibil. Ţesături importate de pe Pământ. Bere de sorg cu inscripţiile de calitate ale Societăţii. Înseamnă victoria. Clanul Gamma îl primeşte de când lumea. Şi tot de când lumea raţia pentru clanurile inferioare este doar atât cât să nu murim de foame. Eo zice că Laurul e morcovul pe care Societate ni-l flutură în faţa ochilor, întotdeauna destul de departe cât să nu-l putem înhăţa. Suficient de departe cât să fim conştienţi cât de săraci suntem şi cum nu putem face nimic în privinţa asta. Se presupune că suntem pionieri. Eo spune că suntem sclavi. Eu cred că pur şi simplu nu ne străduim suficient. Nu ne asumăm niciodată riscuri din cauza celor mai în vârstă.

— Loran, tacă-ţi gura despre Laurul ăla. Dacă dai peste punga aia de gaz, o să căutăm Laurul ăla blestemat pe lumea de-apoi, băiete, bombăne unchiul Narol.

I se împleticeşte limba. Efectiv simt prin cască mirosul de băutură. Vrea să cheme un echipaj de detectare ca să-şi acopere spatele. Sau e speriat. Beţivanul ăsta s-a născut făcând pe el de frică. Frică de ce? De stăpânii noştri, de Aurii? De câinii lor de pază, Cenuşiii? Cine ar putea şti? Puţini oameni. Cui îi

pasă? Şi mai puţinor oameni. De fapt, unui singur om i-a păsat de unchiu-meu, şi acel om a murit când unchiul l-a tras de picioare.

Unchiul e un om slab. E precaut, dar nesăbuit cu băutura, o umbră palidă a tatălui meu. Clipeşte lung şi anevoie, de parcă l-ar durea ochii de fiecare dată când îi deschide şi priveşte lumea. N-am încredere în el aici jos, în mină, sau în orice altă privinţă. Dar mama mi-ar spune că trebuie să-l ascult, mi-ar reaminti că trebuie să-mi respect bătrânii. Deşi sunt om căsătorit, deşi sunt Sondorul clanului meu, mama mi-ar spune că „încă nu sunt destul de copt“. O să-l ascult, deşi lucrul ăsta mă scoate din minţi la fel de tare ca transpiraţia care-mi gâdilă faţa.

— Bine, şoptesc.

Închid cupa excavatorului şi aştept în timp ce unchiul, aflat în siguranţă, deasupra tunelului adânc, cheamă echipa de scanare. O să dureze ore în şir. Dar să facem calculele. Mai sunt opt ore până la semnal. Ca să reuşesc să-i întrec pe cei din Gamma, trebuie să lucrez cu 156,5 kilometri/oră. Echipajului de scanare o să-i ia două ore şi jumătate să ajungă aici şi să-şi facă treaba – în cel mai bun caz. Aşa că după aceea ar trebui să lucrez cu 227,6 kilometri/oră. Imposibil. Dar dacă merg mai departe şi mă opun plicticoasei scanări, i-am luat.

Mă întreb dacă unchiul Narol şi Barlow au idee cât de aproape suntem. Probabil. Probabil pur şi simplu cred că nu merită riscul. Probabil cred că intervenţia divină ne va distruge şansele. Gamma deţine Laurul. Aşa stau lucrurile şi aşa vor rămâne pentru totdeauna. Noi, cei din Lambda, ne străduim să ne ducem zilele de azi pe mâine cu raţia de mâncare şi puţinele consolări. Nicio ascensiune. Nicio cădere. Nimic nu merită riscul schimbării ierarhiei. Tata a aflat asta la capătul frânghiei.

Nimic nu merită să-ţi rişti viaţa. Simt cum mi se leagănă pe piept şnurul de la nuntă, împletit din fire de păr şi mătase, pe care-l port la gât pe un şiret, şi mă gândesc la coastele lui Eo.

Luna asta o să-i străpungă şi mai rău pielea. O să-mi ascundă că merge la familiile din clanul Gamma să ceară resturi de mâncare. O să mă prefac că nu ştiu nimic despre asta. Dar tot vom flămânzi. Eu mănânc prea mult, pentru că am şaisprezece ani şi încă sunt în creştere, iar Eo minte şi susţine că nu prea are poftă de mâncare. Unele femei se vând pentru mâncare sau articole de lux Câinilor puterii (Cenuşiilor, ca să fiu mai exact), trupele armate ale Societăţii din mica noastră colonie minieră. Eo nu şi-ar vinde trupul ca să facă rost de hrană pentru mine. Sau ar face-o? Dacă stau să mă gândesc, eu aş face orice ca să fac rost de hrană pentru ea…

Privesc peste marginea excavatorului. Capătul gropii pe care am săpat-o este extrem de departe. Nu se vede nimic altceva în afară de roci sfărâmate şi burghie şuierătoare. Dar până să mă dezmeticesc, îmi desfac centura, iau scanerul manual şi sar o sută de metri în gol spre cuva excavatorului. Mă izbesc în faţă şi în spate de pereţii verticali ai puţului şi de excavatorul lung care vibrează, ca să-mi încetinesc căderea. Mă asigur că nu e niciun cuib de şerpi prin preajmă când întind braţul să mă prind de o roată zimţată aflată chiar deasupra cupei. Cele zece braţe strălucesc din cauza temperaturii. Aerul tremură şi e distorsionat. Simt căldură direct în faţă, o simt trecându-mi prin ochi, o simt în burtă şi-n testicule. Braţele alea îţi pot topi oasele dacă nu eşti atent. Iar eu nu sunt atent. Sunt prompt.

Cobor încet, păşind între braţele de forare, astfel încât să pot apropia aparatul suficient de mult de punga de gaz cât să o pot scana. Căldura este

insuportabilă. A fost o greşeală. În cască aud voci urlând la mine. Aproape că şterg unul dintre braţe când mă apropii suficient de mult de punga de gaz. Scanerul îmi pâlpâie în mână. Costumul îmi bolboroseşte şi simt un miros dulce şi înţepător, ca de sirop ars. Pentru un Sondor al Iadului, ăsta e mirosul morţii.

Oraşul

Costumul nu mai face faţă căldurii de aici. Stratul exterior de protecţie aproape că s-a topit de tot. Al doilea o să-l urmeze în curând. Apoi se declanşează luminiţa argintie a scanerului şi ştiu că am găsit ce căutam. Aproape că n-am observat. Ameţit şi înfricoşat mă îndepărtez de burghie. Mă ridic cu greutate şi mă îndepărtez cu repeziciune de căldura infernală. Apoi ceva mă opreşte în loc. Piciorul mi s-a prins sub una dintre pedalele maşinăriei de foraj. Din cauza panicii încep să icnesc. Mă cuprinde groaza. Văd cum cizma începe să se topească. Primul strat a dispărut. Al doilea e pe ducă. Urmează carnea.

Trag cu greu aer în piept şi-mi stăpânesc ţipetele adunate în gât. Îmi aduc aminte de lama rabatabilă şi o scot din teaca neagră de la spate. E o lamă curbată, rudimentară, de lungimea piciorului, făcută pentru a amputa şi cauteriza membre prinse în maşină, ca în cazul meu acum. Majoritatea oamenilor se panichează când rămân prinşi în maşinărie, aşa că lama curbată e o armă destul de urâtă, făcută pentru a putea fi folosită de mâini neîndemânatice. Chiar dacă sunt îngrozit, mâinile mele nu sunt neîndemânatice. Spintec de trei ori, tăind nano-plasticul, nu carnea. După a treia tăietură, mă aplec şi-mi trag piciorul. Făcând asta îmi ating dosul palmei de marginea unei

freze. O durere arzătoare îmi cuprinde mâna. Simt mirosul de carne arsă, dar am scăpat, şi mă caţăr înapoi râzând pe scaunul de comandă, departe de căldura infernală. Îmi vine să plâng.

Unchiul meu avea dreptate. M-am înşelat. Dar n-o să recunosc asta nici de-al dracu'.

— Idiotule, e comentariul lui cel mai blând.

— Un maniac! Un maniac nenorocit! răcneşte Loran.

— Nivel minim de gaz, îi zic. Forăm, unchiule.

Remorcile îmi preiau încărcătura când se aude semnalul. Ies din excavator, lăsându-l în tunelul adânc pentru cei din tura de noapte, şi mă agăţ obosit de funia pe care mi-o coboară ceilalţi în puţul de jumătate de kilometru adâncime pentru a mă ajuta să ies. În ciuda arsurii purulente de pe mână mă caţăr pe frânghie până ajung la suprafaţă. Kieran şi Loran merg alături de mine ca să ne întâlnim cu ceilalţi la cel mai apropiat Lift gravitaţional. Becuri galbene atârnă de tavan ca nişte păianjeni.

Clanul meu şi cei trei sute de oameni din Gamma şi-au fixat deja degetele de la picioare sub grilajul de oţel când ajungem la liftul gravitaţional rectangular. Îl evit pe unchiu-meu care e suficient de furios ca să mă scuipe şi primesc mai multe bătăi pe umăr pentru cascadoria de mai devreme. Cei tineri, ca mine, cred că am câştigat Laurul, îmi ştiu cota de helium-3 pe luna asta şi ştiu că e mai mare decât a celor din Gamma. Rahaţii mai bătrâni doar bombăne şi zic despre noi că suntem nebuni. Îmi ascund mâna şi-mi pun picioarele la adăpost.

Gravitaţia se schimbă şi suntem catapultaţi în sus. Un vierme din clanul Gamma, cu mai puţin de-o săptămână de rugină sub unghii, uită să-şi fixeze degetele sub grilaj. Atârnă suspendat în timp ce liftul parcurge cei şase kilometri în sus. Urechile trosnesc.

— Avem un rahat Gamma plutitor pe-aici, râde Barlow către cei din Lambda.

Oricât de urât ar suna, e întotdeauna frumos să-l vezi pe unul dintre nemernicii Gamma ratând câte ceva. Ei primesc mai multă mâncare, mai multe ţigări, mai mult din toate, datorită Laurului. Ajungem să-i dispreţuim. Pe de altă parte, asta şi trebuie să facem, presupun. Mă-ntreb dacă şi ei o să ne dispreţuiască acum.

Destul. Apuc nano-plasticul roşu-ruginiu al costumului-prăjitor şi-l trag pe puşti în jos. Puşti. Ce glumă. Abia dacă are cu trei ani mai puţin decât mine.

E obosit ca dracu', dar când îmi vede costumul roşu ca sângele se crispează, îmi evită privirea şi devine singurul care îmi vede arsura de pe mână. Îi fac cu ochiul şi cred că face pe el în costum. Ni se întâmplă tuturor din când în când. Îmi amintesc prima dată când am văzut un Sondor al Iadului. Mi s-a părut că-i un zeu.

A murit între timp.

Deasupra, pe platforma de lucru, o peşteră mare de beton şi metal, ne dăm jos căştile şi sorbim aerul rece şi curat al lumii de dincolo de burghiele incandescente. Duhoarea şi transpiraţia noastră împute repede toată zona. Luminile care clipesc în depărtare ne avertizează să ne ţinem departe de şinele magnetice ale transportorului aflat de cealaltă parte a depoului.

Nu ne amestecăm cu cei din clanul Gamma în timp ce ne îndreptăm spre transportor într-un şir ordonat de costume roşii ca rugina. Jumătate cu „L"-ul clanului Lambda pictat cu roşu închis pe spate, cealaltă jumătate cu semnul ca un baston al celor din Gamma. Două căşti purpurii. Doi Sondori ai Iadului roşii ca sângele.

Un Câine-al Puterii ne supraveghează în timp ce ne

târşâim picioarele de-a lungul platformei tocite de beton. Duro-armurile lor cenuşii sunt simple şi ponosite şi la fel de slinoase ca şi părul. Ar opri o sabie simplă, dar nu şi o sabie ionică, iar o sabie electromagnetică sau un brici ar trece prin ele ca prin hârtie. Dar n-am văzut aşa ceva decât la CutiaHologramă. Cenuşiii nu se obosesc să facă demonstraţii de forţă. Bastoanele le atârnă la şold. Ştiu că nu o să fie nevoie să le folosească.

Supunerea e cea mai înaltă virtute.

Căpitanul Cenuşiilor, Dan-Pocitul, un nenorocit slinos, aruncă în mine cu o pietricică. Deşi are pielea înnegrită din cauza expunerii la soare, părul îi e la fel de cenuşiu ca al tuturor celor din Culoarea lui. Îi atârnă rar, ca o buruiană, peste ochi – două cuburi de gheaţă aruncate-n cenuşă. Însemnele Culorii sale, un simbol gri împletit în forma numărului patru cu mai multe bare în interior, coboară de-a lungul braţelor spre încheieturi. Crude şi rigide, ca toţi Cenuşiii.

Am auzit că pe Dan-Pocitul l-au trimis aici tocmai de pe linia frontului din Eurasia, oriunde o fi fiind şi locul ăsta, pentru că a rămas ciung şi n-au mai vrut să-i cumpere o mână nouă. Acum are un model înlocuitor vechi. Nu prea are încredere în el, aşa că mă asigur că observă cum mă holbez la mâna lui.

— Am văzut c-ai avut o zi interesantă, drăguţule.

Vocea îi e la fel de stătută şi grea ca aerul din costumul meu prăjitor.

— Eşti un erou curajos acum, nu-i aşa, Darrow? Întotdeauna am crezut c-o să fii un erou curajos.

— Tu eşti eroul, îi răspund, făcând semn cu capul spre braţul lui.

— Te crezi deştept, nu-i aşa?

— Sunt doar un Roşu.

— S-o saluţi pe porumbiţa aia a ta pentru mine, îmi zice făcându-mi cu ochiul. E numai bună de cules.

Chiar şi pentru un Ruginiu, a mai zis, trecându-şi limba peste dinţi.

— N-am văzut niciodată o porumbiţă. Numai la CutiaHologramă.

— Măi să fie, chicoteşte. Stai puţin, unde te duci? mă întreabă, iar eu mă întorc. O mică plecăciune în faţa superiorilor tăi n-ar fi văzută cu ochi răi, nu crezi? zice rânjind către ai lui.

Fără să-mi pese de batjocura lui, mă întorc şi fac o plecăciune adâncă. Unchiu-meu mă vede şi întoarce privirea dezgustat.

Îi lăsăm în urmă pe Cenuşii. Nu mă deranjează să fac plecăciuni, dar probabil că o să-i tai gâtul lui Dan-Pocitul dacă o să am vreodată ocazia. Asta-i ca şi când aş spune că o să dau o tură până pe Venus într-o rachetă-torţă când o să am chef.

— Hei, Dago. Dago! strigă Loran către Sondorul Iadului al celor din Gamma.

Omul e o legendă. Toţi ceilalţi sunt mici copii pe lângă el. Eu s-ar putea să fiu mai bun.

— Cât ai scos?

Dago, o bucată de piele uscată cu un zâmbet afectat pe figură, aprinde o ţigară lungă şi suflă un nor de fum.

— Nu ştiu, spune el tărăgănat.

— Haide, mă!

— Nu-mi pasă. Brutul nu contează niciodată, Lambda.

— Ba pe dracu’ nu contează. Cât scoate pe săptămână?

Toată lumea îşi aprinde ţigări şi-şi scoate mizeria din urechi. Dar toţi ascultă cu atenţie.

— Nouă mii opt sute douăzeci de kile, se laudă un Gamma.

La faza asta mă las pe spate şi zâmbesc; îi aud pe tinerii Lambda strigând. Bătrânii nu reacţionează. Mă

gândesc la ce-o să facă Eo cu zahărul luna asta. N-am câştigat niciodată zahăr până acum, doar la jocurile de cărţi. Şi fructe. Aud că Laurul îţi aduce şi fructe. Probabil că o să le ofere pe toate copiilor înfometaţi doar ca să-i demonstreze Societăţii că nu are nevoie de premiile ei. Eu? Eu aş mânca fructele şi-aş politiza pe stomacul plin. Dar ea este o împătimită a ideilor, pe când eu n-am alte patimi decât ea.

— Tot n-o să câştige, tărăgănează Dago cuvintele când porneşte transportorul. Darrow e încă un căţeluş, dar e destul de deştept ca să ştie asta. Nu-i aşa, Darrow?

— Tânăr sau nu, ţie ţi-am tăbăcit curul oricum.

— Eşti sigur?

— Sigur ca moartea.

Îi fac cu ochiul şi-i trimit o bezea.

— Laurul e al nostru. Acum să vă trimiteţi voi surorile în oraşul nostru după zahăr.

Prietenii mei râd şi-şi plesnesc coapsele peste costumele-prăjitor.

Dago se uită la mine. După un moment începe să tragă cu poftă din ţigara care străluceşte puternic şi arde cu repeziciune.

— Ăsta eşti tu, îmi zice.

În jumătate de minut, din ţigară rămâne numai chiştocul.

După ce coborâm din transportor, mă bag în Pulverizator alături de celelalte echipe. Locul ăsta e rece, umed şi miroase exact aşa cum arată: o baracă înghesuită unde mii de oameni îşi dau jos costumele-prăjitor în care au transpirat şi s-au pişat ore întregi pentru a face duşuri de aer.

Îmi dau jos costumul, îmi pun o bonetă şi merg gol spre cel mai apropiat tub transparent. Sunt zeci, aliniate în Pulverizator. Aici nu există dansuri, nimeni

nu se dă în stambă; singura camaraderie e cea a epuizării şi-a mâinilor lovind încet peste coapse, creând, alături de sunetul duşurilor, un ritm.

Uşa tubului se închide şuierând în spatele meu, acoperind sunetul muzicii. Aparatul e vechi. Un zumzet familiar vine dinspre motor, urmat de un jet atmosferic în timp ce aerul plin de molecule antibacteriene urlă din vârful maşinăriei şi-mi goneşte peste piele îndepărtând jegul şi resturile în scurgerea din podea. Doare.

După aceea mă despart de Loran şi Kieran, care se duc să bea şi să danseze în taverne înainte de începerea oficială a Dansului Laurului. Câinii Puterii o să împartă alocaţiile pentru mâncare şi alte chestii şi-o să anunţe câştigătorul Laurului la miezul nopţii. Noi, cei din tura de zi, vom dansa şi înainte şi după.

Legenda spune că zeul Marte era părintele lacrimilor, duşman al dansului şi lăutei. Cu prima parte sunt de acord. Dar noi, cei din coloniile din Lykos, una dintre primele colonii de sub suprafaţa planetei Marte, suntem oameni ai dansului, ai cântecului şi ai familiei. Scuipăm pe legendă şi ne făurim singuri dreptul din naştere. E singura formă de rezistenţă faţă de Societatea care ne stăpâneşte. Ne dă un pic de coloană vertebrală. Lor nu le pasă dacă dansăm şi cântăm, atâta timp cât săpăm fără să cârtim. Atâta timp cât pregătim restul planetei pentru ei. Dar pentru a ne reaminti care ne e locul, pedepsesc cu moartea un singur cântec şi un dans.

Tatăl meu a făcut din acela ultimul lui dans. L-am văzut o singură dată, la fel cum şi cântecul nu l-am auzit decât o singură dată. N-am înţeles când eram mic, era ceva despre văi îndepărtate, ceaţă, iubiri pierdute şi-un secerător care trebuia să ne ducă spre casa noastră nevăzută. Eram mic şi curios când o femeie l-a cântat în timp ce fiul ei era spânzurat

pentru că furase nişte mâncare. Ar fi ajuns un băiat înalt, dar n-ar fi găsit niciodată destulă mâncare să pună şi carne pe el. Următoarea care a murit a fost mama lui. Oamenii din Lykos au cântat pentru ei Bocetul Stins, o serie tragică de lovituri surde cu pumnul în piept, stingându-se încet-încet până când pumnii, asemenea inimii, n-au mai bătut, şi-apoi s-au risipit.

Sunetul m-a bântuit în noaptea aceea. Am plâns singur în mica noastră bucătărie, întrebându-mă de ce plângeam tocmai atunci, când nu plânsesem pentru tata. În timp ce zăceam pe podeaua rece am auzit un zgomot uşor la uşa noastră. Când am deschis uşa, am găsit un mic boboc de haemanthus lăsat pe pământul roşu, şi nimic altceva, doar urmele mici ale picioarelor lui Eo în praf. A fost a doua oară când a adus flori după moartea cuiva.

Pentru că dansul şi cântecul sunt în sângele nostru, presupun că nu e surprinzător că prin ele două mi-am dat seama că o iubesc pe Eo. Nu pe micuţa Eo. Nu aşa cum era. Dar pe Eo cea de-acum. Ea zice că mă iubea de dinainte ca tatăl meu să fie spânzurat. Dar abia în taverna aceea plină de fum, când părul ei ruginiu se-nvolbura, când picioarele i se mişcau după ritmul ţiterei şi şoldurile după cel al tobelor, inima mea s-a oprit un minut. Nu era vorba de răsucirile şi întoarcerile ei. Nimic din lăudăroşenia stupidă ce caracterizează dansul tinerilor. Dansul ei era o mişcare mândră şi graţioasă. Fără mine, ea n-ar avea ce să mănânce. Fără ea, eu nu aş trăi.

Mă tachinează uneori pentru că spun asta, dar ea este spiritul poporului nostru. Viaţa ne-a servit o mână proastă. Trebuie să ne sacrificăm pentru binele unor bărbaţi şi femei pe care nu-i cunoaştem. Trebuie să săpăm pentru a pregăti Marte pentru alţii. Asta ne face să fim destul de răutăcioşi. Dar bunătatea lui Eo,

râsul ei, voinţa ei de fier sunt tot ce poate ieşi mai bun dintr-o casă ca a noastră.

O caut la familia mea, în oraşul nostru ramificat, despărţit de un tunel de 800 de metri de Comună. Oraşul este unul din cele douăzeci şi patru care înconjoară Comuna. E un fel de ciorchine de stupuri de albină săpate în pereţii de piatră ai minelor vechi. Piatra şi pământul ne sunt tavan, podele şi casă. Clanul este o familie uriaşă. Eo a crescut la nicio aruncătură de băţ de casa mea. Fraţii ei sunt ca şi-ai mei. Tatăl ei, asemenea cu cel pe care l-am pierdut.

O învălmăşeală de cabluri electrice încurcate între ele se-ntinde de-a lungul tavanului peşterii, ca o junglă de fire roşii şi negre. Luminile atârnă din această junglă, legănându-se încet odată cu aerul ce vine din sistemul central de oxigen al Comunei. În centrul oraşului atârnă o imensă CutieHologramă. E o cutie pătrată care prezintă imagini pe fiecare parte. Pixelii s-au mai stins şi imaginea e ştearsă şi neclară, dar chestiunea n-a dat niciodată un rateu, la fel cum nici n-a fost oprită vreodată. Inundă ciorchinele nostru de case cu lumina ei palidă. Programe transmise de Societate.

Casa familiei mele e săpată în piatră la o sută de metri de la baza oraşului. O cărare abruptă duce în jos, dar există şi sfori şi scripeţi care ar putea urca pe cineva către cele mai înalte zone ale oraşului. Numai bătrânii şi cei infirmi le folosesc pe-astea. Şi avem câţiva, şi dintre unii şi dintre ceilalţi.

Casa noastră are puţine camere. Eu şi Eo am reuşit abia de curând să căpătăm una doar pentru noi. Kieran şi familia lui au două camere, iar mama şi sora mea împart cea de-a treia cameră.

Tot clanul Lambda din Lykos trăieşte la noi în oraş. Omega şi Epsilon se învecinează cu noi la doar un minut prin tunelul lat ce duce de cealaltă parte.

Suntem cu toţii conectaţi. Cu excepţia celor din Gamma. Clanul lor locuieşte în Comună, deasupra tavernelor, atelierelor de reparaţii, magazinelor de mătăsuri şi bazarurilor unde se face comerţ. Câinii Puterii trăiesc într-o fortăreaţă deasupra Comunei, mai aproape de suprafaţa aridă a lumii noastre aspre. Acolo se află porturile pe unde vine hrana dinspre Pământ către noi, prizonieri izolaţi.

CutiaHologramă de deasupra mea arată imagini cu strădaniile umanităţii, urmate de o muzică care ia amploare pe măsură ce încep să fie prezentate triumfurile Societăţii. Sigiliul Societăţii, o piramidă de aur cu trei gratii paralele pe fiecare dintre cele trei feţe ale piramidei şi un cerc care o înconjoară, străluceşte pe ecran. Vocea Octaviei au Lune, bătrâna Suverană a Societăţii povesteşte despre lupta omului de a coloniza planetele şi lunile Sistemului.

„Încă de la începutul umanităţii, povestea noastră ca specie a fost una a războiului tribal. A fost o sagă a încercărilor, a sacrificiului şi a îndrăznelii de a sfida limitele naturale. Acum, prin datorie şi supunere, suntem uniţi, dar lupta noastră a rămas aceeaşi. Fii şi fiice ale tuturor Culorilor, ni se cere să ne sacrificăm din nou. Acum, în ceasul nostru cel mai strălucitor, aruncăm seminţele cele mai bune către stele. Unde vom înflori mai întâi? Pe Venus? Pe Mercur? Pe Marte? Pe Lunile lui Neptun sau Jupiter?“

Vocea e din ce în ce mai solemnă pe măsură ce chipul cu înfăţişare regală priveşte în jos din CH. Mâinile îi strălucesc din cauza simbolului Auriilor de pe braţe – un punct în mijlocul unui cerc înaripat –, aripi aurii îi marchează antebraţul. O singură imperfecţiune îi întunecă faţa aurie – o cicatrice lungă, în formă de semicerc, de-a lungul pometelui drept. Frumuseţea ei e ca a unei crude păsări de pradă.

„Voi, bravi Pioneri Roşii de pe Marte – cei mai puternici din rasa umană –, sacrificaţi-vă pentru progres, sacrificaţi-vă pentru a deschide calea spre viitor. Vieţile şi sângele vostru sunt o plată-n avans pentru nemurirea rasei umane pe măsură ce avansăm dincolo de Pământ şi de Lună. Voi mergeţi unde noi n-am reuşit. Suferiţi pentru ca alţii să nu sufere.

Vă salut. Vă iubesc. Heliumul-3 pe care îl extrageţi este cheia procesului de terraformare. Curând, planeta roşie va avea aer respirabil, un sol pe care se va putea trăi. Şi în curând, când Marte va putea fi locuită, când voi, bravi pionieri, veţi fi pregătit planeta pentru noi, celelalte Culori, vom veni alături de voi şi vă vom acorda cel mai mare respect sub cerul creat prin truda voastră. Sudoarea şi sângele vostru accelerează terraformarea!

Bravi pionieri, amintiţi-vă mereu că supunerea este cea mai înaltă virtute. Dincolo de orice, supunere, respect, sacrificiu, ierarhie...“

Nu e nimeni în bucătărie, dar o aud pe Eo în dormitor.

— Rămâi unde eşti, îmi ordonă prin uşă, sub nicio formă să nu te uiţi în camera asta.

— Bine, îi spun şi mă opresc.

Iese şi ea un minut mai târziu, agitată şi roşie la faţă. Are părul plin de praf şi de pânze. Îmi trec mâinile prin încâlceală. Vine direct de la Pânzărie, unde strâng bio-mătasea.

— N-ai fost la Pulverizator, îi spun, râzând.

— N-am avut timp. A trebuit să fug de la Pânzărie să iau ceva.

— Şi ce-ai luat?

— Nu te-ai însurat cu mine pentru că îţi spun tot, îmi zice ea zâmbind senin, ţine minte. Şi nu intra în camera aia.

Mă reped spre uşă. Mă blochează şi-mi trage

bandana peste ochi. Fruntea ei mă împinge în piept. Râd, dau bandana într-o parte, o apuc de umeri şi o împing în spate destul cât s-o pot privi în ochi.

— Altfel ce? o întreb ridicând o sprânceană.

Îmi zâmbeşte lăsându-şi capul pe-o parte. Mă îndepărtez de uşa de fier. Intru în tuneluri incandescente fără să clipesc, dar există avertismente pe care le poţi ignora şi unele pe care chiar nu poţi.

Se ridică pe vârfuri şi mă muşcă zdravăn de nas.

— Bun băiat, zice, ştiam că o să fii uşor de dresat.

Apoi strâmbă din nas simţind mirosul arsurii de pe mână. Nu mă ia în braţe, nu mă ceartă, nu-mi zice nimic afară de un „Te iubesc“, cu glasul puţin îngrijorat.

Îmi curăţă bucăţile topite de costum din rana care mi se întinde de la degete până la încheietură şi mă bandajează cu un pansament cu antibiotic şi calmant.

— De unde ai ăsta? o întreb.

— Dacă eu nu îţi ţin morală, nici tu nu mă întreba ce şi cum.

O sărut pe nas şi mă joc cu bucata subţire de păr împletit de pe degetul ei inelar. Părul meu împletit cu bucăţi de mătase e verigheta ei.

— Am o surpriză pentru tine în seara asta, îmi zice.

— Şi eu am una pentru tine, răspund, gândindu-mă la Laur.

Îi pun bandana pe cap ca o coroană. Strâmbă din nas fiindcă e udă.

— De fapt, am două surprize pentru tine, Darrow. Păcat că nu te-ai gândit dinainte. Mi-ai fi putut lua un cub de zahăr, o pânză de satin sau… poate chiar o cafea să meargă cu primul dar.

— Cafea, răspund râzând. Cu ce fel de Culoare crezi că te-ai măritat?

— Niciun beneficiu pentru Sondori, niciunul. Nebuni, încăpăţânaţi, nechibzuiţi… zice ea oftând.

— Îndemânatici? spun eu cu un zâmbet neastâmpărat, în timp ce îmi las mâna să alunece peste fusta ei.

— Mda, cred că e şi ăsta un avantaj, zice zâmbind şi mă plesneşte peste mână ca şi când ar goni un păianjen. Hai, pune-ţi mănuşile astea dacă nu vrei să te ia femeile la rost. Mama ta deja a luat-o înainte.

Laurul

Ne ţinem de mână şi mergem alături de ceilalţi prin tuneluri spre Comună. Lune ne supraveghează de sus din CH, de foarte de sus, de-acolo unde se află toate Sprâncenele Aurii (Aureolaţii, ca să fiu mai precis). Ne arată ororile unui atac terorist care a dus la uciderea unei echipe de mineri Roşii şi a unui grup de tehnicieni Oranj. Vina cade pe Fiii lui Ares. Ciudatul însemn al lui Ares – o cască barbară şi raze de soare cu ţepi explodând din coroană – arde pe ecran; din ţepi se scurge sânge. Sunt arătaţi copii mutilaţi. Fiii lui Ares sunt numiţi ucigaşi primitivi şi aducători ai haosului. Sunt condamnaţi. Poliţiştii Cenuşii ai Societăţii şi soldaţii curăţă molozul. Doi soldaţi ai Culorii Obsidiene, bărbaţi şi femei uriaşe, aproape de două ori mai mari decât mine, apar alături de îndemânaticii doctori Galbeni, cărând câteva dintre victimele exploziei.

Pe Lykos, Fiii lui Ares nu există. Războiul lor inutil nu ne ajută cu nimic. Am auzit transmisiunea de o mie de ori şi tot ni se pare ficţiune. Fiii cred că suntem trataţi urât, aşa că aruncă lucruri în aer. E o isterie fără rost. Tot răul pe care-l fac întârzie procesul pregătirii planetei Marte pentru celelalte Culori. Afectează umanitatea.

Prin tunelul în care băieţii se întrec să atingă

tavanul, oamenii oraşului se îndreaptă într-un şir vesel spre dansul Sărbătorii Laurului. Cântăm cântecul Sărbătorii în timp ce mergem – o melodie săltăreaţă despre un bărbat care-şi găseşte mireasa într-un câmp de aur. Se-aude râsul băieţilor care încearcă să alerge pe pereţi sau să se dea peste cap, doar pentru a cădea în nas sau pentru a fi întrecuţi de vreo fată.

De-a lungul întregului tunel atârnă surse de iluminat. Ceva mai departe, unchiul Narol, beat şi bătrân de-acum la treizeci şi cinci de ani, cântă la ţiteră pentru copiii care ne dansează printre picioare. Îşi ţine instrumentul prins cu o curea peste umăr şi sprijinit în şold, cu placa de rezonanţă din plastic şi corzile-ntinse îndreptate spre tavan. Cu degetul mare de la mâna dreaptă atinge toate corzile, mai puţin atunci când inelarul coboară sau când atinge câte o singură coardă cu degetul mare, în timp ce mâna stângă ţine ritmul părţii de bas. E îngrozitor de greu să faci ţitera să sune altfel decât trist. Unchiul Narol reuşeşte, însă când cânt eu, sună mereu tragic.

Obişnuia să-mi cânte şi să mă înveţe paşii dansurilor pe care tatăl meu nu a mai apucat să mi le arate. M-a învăţat chiar şi dansul interzis, cel pentru care eşti ucis. Îl exersam în minele vechi. Mă plesnea peste glezne cu un băţ până când reuşeam să fac piruete aproape fără niciun efort pe rimul săltăreţ, ţinând o bucată de metal în mână ca şi când aş fi avut o sabie. Şi când îmi ieşea cum trebuie, mă săruta pe frunte şi-mi spunea că sunt fiul tatălui meu. Lecţiile lui m-au învăţat să mă mişc, de-asta eram mai bun decât ceilalţi copii cu care mă jucam prinselea sau de-a fantomele prin tunelurile vechi.

— Auriii dansează în perechi, Obsidienii câte trei, Cenuşiii câte doisprezece, mi-a spus. Noi dansăm singuri pentru că numai singuri forează Sondorii. Doar singur poate un băiat să devină bărbat.

Mi-e dor de zilele alea când eram destul de mic să nu-l judec după duhoarea de poşircă care-i încărca respiraţia.

Avem unsprezece ani pe-atunci. N-au trecut decât cinci ani. Şi totuşi, parcă a trecut o viaţă.

Cei din Lambda mă bat pe spate şi chiar şi Varlo brutarul îşi înclină capul şi-i aruncă lui Eo o bucată de pâine. Au auzit despre Laur, fără-ndoială. Eo ascunde pâinea pe undeva prin fustele ei pentru mai târziu şi-mi aruncă o privire curioasă.

— Rânjeşti ca un prost, îmi spune, ciupindu-mă dintr-o parte. Ce-ai făcut?

Dau din umeri şi încerc să-mi şterg rânjetul de pe mutră. E imposibil.

— Clar eşti foarte mândru de ceva, îmi zice suspicioasă.

Reagan şi Iro, fiul şi fiica lui Kieran, nepoţii mei, trec pe lângă noi. La trei ani, gemenii sunt deja destul de rapizi să le întreacă şi pe Diona, soţia lui Kieran, şi pe mama.

Mama zâmbeşte ca o femeie care a văzut tot ce are viaţa de oferit şi care a rămas, în cel mai bun caz, îngândurată.

— Mi se pare că te-ai ars, inimioară, îmi zice când vede mănuşa, pe o voce joasă, ironică.

— O băşică, răspunde Eo pentru mine, una urâtă.

— L-am văzut pe taică-su întorcându-se acasă şi mai rău, spune mama dând din umeri.

O iau în braţe. E mai slabă decât atunci când mă învăţa cântecele poporului nostru, aşa cum toate femeile îşi învaţă fiii.

— Mi s-a părut mie sau eşti un pic îngrijorată, mamă? o întreb.

— Îngrijorată? Eu? O, copil prostuţ.

Mama oftează zâmbind uşor. O sărut pe obraz.

Jumătate din oamenii clanului sunt deja beţi când

ajungem la Comună. Pe lângă faptul că ne place dansul, suntem şi un popor de beţivi. Câinii Puterii ne lasă în pace. Dacă spânzuri un om fără niciun motiv, s-ar putea să auzi nişte mormăieli prin oraşe. Dar obligă-ne să rămânem treji, şi-o să aduni resturile dezastrului vreme de-o lună. Eo crede că ciuperca pe care o distilăm, *grendel,* nu este originară de pe Marte, ci a fost plantată aici ca să ne facă dependenţi de poşircă. Aduce vorba despre asta ori de câte ori mai face mama o fiertură. De obicei, mama ia câte-un gât şi-i răspunde: „Mai bine să mă stăpânească o băutură decât un om. Lanţurile astea au un gust dulce.“

O să fie şi mai dulci cu siropurile pe care o să le primim în cutiile pentru Laur. Au arome pentru alcool, cum ar fi de fructe de pădure şi de ceva care se cheamă scorţişoară. Poate o să primesc şi o ţiteră nouă, una din lemn, nu din metal. Uneori mai dau şi din astea. A mea e veche, destul de şubredă. Am cântat la ea prea mult. Dar e a lui tata.

Muzica răsună tot mai tare pe măsură ce ne apropiem de Comună – cântece îndrăzneţe cu improvizaţii de tobe şi ţitere plângătoare. Ni se alătură cei din Omega şi Epsilon, care se îmbulzesc veseli spre taverne. Toate uşile tavernelor au fost lăsate deschise, aşa că fumul şi muzica umplu piaţa Comunei. Sunt mese de jur împrejur şi-un spaţiu gol în apropierea spânzurătorilor unde se poate dansa.

Comuna e o spirală supraetajată. Tavernele şi atelierele de reparaţii sunt la primul nivel. Casele celor din Gamma acoperă următoarele câteva niveluri, urmate de depozitele cu provizii, apoi un perete făcut din panouri şi deasupra, în tavan, un dom metalic cu ferestre-vizor de nano-sticlă. Noi îi spunem locului Ceaunul. E fortăreaţa în care dorm şi trăiesc paznicii noştri. Dincolo de asta e suprafaţa nelocuibilă a

planetei – un deşert pustiu pe care nu l-am văzut decât la CH. Heliumul-3 pe care-l extragem ar trebui să-l schimbe.

Dansatorii, jongleorii şi cântăreţii Sărbătorii Laurului deja au început. Eo îi vede pe Loran şi Kieran şi-i strigă. Stau la o masă lungă şi plină lângă Picătura Afumată, o tavernă unde, de obicei, cel mai bătrân din clanul nostru, Moş Mineru', e în centrul atenţiei spunându-le poveşti beţivilor. În seara asta a adormit cu capul pe masă. Păcat. Mi-ar fi plăcut să mă vadă cum, în sfârşit, câştig Laurul.

La petrecerile noastre, unde abia dacă-i ajunge fiecăruia pe-o măsea mâncarea, băutura şi dansul sunt pe primul loc. Loran îmi toarnă o halbă de poşircă încă dinainte să mă aşez. Încearcă întotdeauna să-i îmbete pe alţii ca să le poată prinde fundiţe ridicole în păr. Îi face loc lui Eo să stea lângă soţia lui, Dio, sora ei, geamănă după chip, chiar dacă nu şi după ziua de naştere.

Loran o iubeşte pe Eo la fel ca fratele ei, Logan, dar ştiu că a fost o vreme când era la fel de îndrăgostit de ea cum e acum de Dio. De fapt, a şi cerut-o de nevastă când a împlinit paisprezece ani. Pe de altă parte, jumătate dintre băieţi au cerut-o. Nu mă deranjează. Alegerea ei a fost clară de la început.

Copiii lui Kieran se caţără pe el. Soţia lui îl sărută pe buze; a mea îl sărută pe frunte şi-i ciufuleşte părul roşcovan. După o zi întreagă la Pânzărie, unde strâng mătasea viermilor-păianjen, nu ştiu cum reuşesc soţiile noastre să arate atât de încântător. Eu m-am născut arătos, cu faţa ascuţită şi zvelt, dar minele au reuşit să mă schimbe. Sunt înalt, încă în creştere. Încă mai am părut de culoarea sângelui vechi şi irişii roşii-ruginii, aşa cum ai Octaviei au Lune sunt aurii. Am pielea întinsă şi palidă, dar sunt plin de cicatrici – arsuri, tăieturi. N-o să mai dureze mult până o să arăt

la fel de dur ca Dago sau la fel de obosit ca unchiul Narol.

Dar femeile ne depăşesc, mă depăşesc. Frumoase şi sprintene în ciuda Pânzăriei, în ciuda copiilor pe care îi nasc. Poartă fuste-nfoiate lungi până peste genunchi şi bluze de un roşu aprins. Niciodată altceva. Întotdeauna roşii. Sunt inima clanului nostru. Şi vor arăta şi mai frumoase împodobite cu panglicile şi fundele şi mătăsurile de import din cutiile Laurului.

Mi-ating Sigiliul de pe mâini, îi simt textura osoasă. Un cerc simplu de Roşu, cu o săgeată şi două linii. Mi se potriveşte. Lui Eo, nu. Părul şi ochii ei sunt la fel ca ale noastre, dar ea ar putea fi una dintre Sprâncenele Aurii pe care le vedem la CutiaHologramă. O meritä. Apoi o văd cum îl plesneşte pe Loran, care dă peste cap o halbă plină cu poşircă făcută de mama. Dumnezeu, dacă el e cel care pune lucrurile în ordine, a aşezat-o unde trebuia. Zâmbesc. Dar privesc în spatele ei şi zâmbetul îmi dispare. Deasupra dansatorilor, în mijlocul sutelor de fuste care se învârt, a bocancilor care lovesc surd şi a mâinilor ce aplaudă, sus, pe spânzurătoarea înaltă, se leagănă un schelet. Ceilalţi nu-l observă. Pentru mine e o umbră, un memento al sorţii tatălui meu.

Deşi suntem săpători, nu ni se permite să ne îngropăm morţii. E o altă lege a Societăţii. Tata s-a legănat două luni până când l-au dat jos şi i-au măcinat oasele transformându-le în praf. Aveam şase ani, dar am încercat să-l dau jos din prima zi. M-a oprit unchiu-meu. L-am urât pentru că m-a ţinut departe de trupul tatălui meu. Mai târziu, am ajuns să-l urăsc pentru că am descoperit că e slab – tatăl meu murise pentru ceva, iar unchiul Narol a trăit, a băut şi şi-a bătut joc de viaţa lui.

— E un nebun, ai să-ţi dai seama într-o zi. Nebun, genial şi generos, Narol e cel mai bun dintre fraţii

mei, a zis odată tatăl meu.

Acum e doar ultimul.

N-am crezut niciodată că tatăl meu o să facă Dansul Diavolului – aşa numesc bătrânii moartea prin spânzurare. Era un om al cuvintelor şi al păcii. Dar credea în libertate şi în legi făcute de noi înşine. Armele îi erau visele. Moştenirea lui e Revolta Dansatorului. A murit odată cu el pe eşafod. Nouă oameni făcând în acelaşi timp Dansul Diavolului, dând din picioare în gol, până când a mai rămas doar el.

N-a fost cine ştie ce revoltă; au crezut că protestele paşnice o să convingă Societatea să mărească raţiile de mâncare. Aşa că au dansat Dansul Secerătorului în faţa lifturilor gravitaţionale şi au scos câteva piese din maşini ca să nu mai funcţioneze. Manevra n-a funcţionat. Doar dacă câştigi Laurul primeşti mai multă mâncare.

E ora unsprezece când unchiul meu se aşază alături de noi cu ţitera. Se uită urât la mine, la fel de beat ca un tontălău de Anul Nou. Nu ne spunem nimic, dar are o vorbă bună pentru Eo, la fel cum şi ea are pentru el. Toată lumea o place pe Eo.

Unchiu-meu reacţionează abia când apare mama lui Eo care mă sărută pe ceafa şi-mi spune tare:

— Am auzit veştile, băiatule de aur. Laurul! Eşti fiul tatălui tău.

Unchiul tresare.

— Ce s-a-ntâmplat, unchiule, îl întreb, ai gaze?

— Căcăcios mic, îmi răspunde cu nările fremătând.

Se-aruncă peste masă şi-ntr-o clipă ne cărăm pumni şi coate pe jos. E mare, dar îl ţintuiesc la pământ şi-l lovesc în nas cu mâna mea rănită până când Kieran şi tatăl lui Eo mă trag la o parte. Unchiul Narol mă scuipă. Sânge şi poşircă şi nimic mai mult. După aceea, bem aşezaţi la capete opuse ale mesei. Mama îşi dă ochii peste cap.

— E doar supărat că n-a făcut niciun drac să câştige Laurul. Se dă mare, atât, zice Loran despre taică-său.

— E-un laş nenorocit care n-ar şti cum să câştige Laurul nici dacă i l-ar pune cineva în poală, spun încruntat.

Tatăl lui Eo mă bate uşor peste cap şi-o vede pe fiică-sa uitându-se pe sub masă la mâna mea arsă. Îmi pun mănuşa la loc şi el îmi face cu ochiul.

Eo s-a prins până acum, chiar înainte de apariţia Câinilor Puterii, că toată agitaţia are de-a face cu Laurul, dar nu e atât de entuziasmată pe cât mă aşteptam să fie. Îşi răsuceşte fusta-ntre mâini şi-mi zâmbeşte. Dar zâmbetele ei sunt mai degrabă grimase. Nu înţeleg de ce e aşa neliniştită. Nimeni din celelate clanuri nu e. Mulţi dintre ei vin să-şi arate respectul; toţi Sondorii Iadului, cu excepţia lui Dago, care stă la una dintre mesele strălucitoare ale celor din Gamma – singurele care au mai multă mâncare decât băutură – şi fumează o ţigară.

— Abia aştept ca nenorocitul să mănânce raţii de rând, chicoteşte Loran. Dago nu ştie ce-i ăla meniul ţăranilor.

— Şi totuşi e mai slab ca o femeie, adaugă Kieran.

Râd alături de Loran şi-i întind lui Eo o bucată amărâtă de pâine.

— Înveseleşte-te, îi spun, în seara asta sărbătorim.

— Nu mi-e foame, răspunde.

— Nici dacă pâinea are scorţişoară pe ea? o întreb. În curând o să aibă.

Îmi zâmbeşte cu jumătate de gură, ca şi când ar şti ceva ce eu nu ştiu.

La ora doisprezece o brigadă de Câini ai Puterii încălţaţi în cizme gravitaţionale coboară din Ceaun. Au armuri pătate şi de slabă calitate. Majoritatea sunt băieţi sau bătrâni retraşi din războaiele de pe Pământ. Dar nu asta contează, îşi cară bastoanele şi pistoalele-

arzător în tocuri cu catarame. N-am văzut niciuna dintre armele astea să fie folosită vreodată. Nu e nevoie. Ei au aerul, mâncarea şi portul. Noi nu avem niciun arzător cu care să tragem. Nu că lui Eo nu i-ar plăcea să fure unul.

Muşchii mandibulei i se contractă pe măsură ce-i vede pe Câinii Puterii plutind în cizmele lor gravitaţionale, însoţiţi acum de Magistratul Minei, Timony au Podginus, un mărunţel cu părul de culoarea aramei din clanul Bănuţilor (Arămiilor, ca să fiu exact).

— Atenţie, atenţie. Ruginiţi nenorociţi! strigă Dan-Pocitul.

Tăcerea se lasă peste petrecăreţi în timp ce ei plutesc deasupra noastră. Cizmele gravitaţionale ale Magistratului Podginus nu-s dintre cele mai bune, aşa că se bâţâie prin aer ca un boşorog. Mai mulţi Câini ai Puterii coboară cu liftul gravitaţional în timp ce Podginus îşi deschide mâinile mici cărora tocmai le-a făcut manichiura.

— Prieteni pionieri, ce minunat e să vă văd petrecând. Trebuie să mărturisesc, chicoteşte el, sunt foarte ataşat de natura rustică a fericirii voastre. Băutură simplă. Distracţie simplă. Oh, ce suflete minunate trebuie să aveţi pentru a petrece aşa. Pe bune, aş vrea să mă pot şi eu distra ca voi. În ultimul timp nu-mi mai pot găsi plăcerea nici în afara planetei, în bordelurile Roz după o cină bună cu şuncă şi tarte cu ananas. Ce trist pentru mine! Cum se mai răsfaţă sufletele. Dacă aş putea şi eu să fiu ca voi. Dar Culoarea mea este Culoarea mea, iar eu, ca Arămiu, sunt blestemat să trăiesc o viaţă plictisitoare încărcată de cifre, birocraţie şi management.

Plescăie din limbă şi buclele lui arămii se mişcă odată cu rateurile cizmelor gravitaţionale.

— Dar nu contează. Toate Cotele au fost atinse, mai

puţin de cei din Miu şi Hi. Prin urmare, ei nu vor primi carne, lapte, mirodenii, produse de igienă, medicamente sau consultaţii stomatologice luna asta. Doar tărâţe şi lucruri esenţiale. Înţelegeţi că navele de pe orbita Pământului nu pot aduce decât un număr limitat de provizii pentru colonii. Resurse preţioase! Şi nu trebuie să risipim aceste resurse pe cei care *nu dau rezultate.* Miu şi Hi, poate că în semestrul următor veţi lenevi mai puţin!

Miu şi Hi au pierdut doisprezece oameni într-o explozie ca aia de care se temea unchiul Narol. N-au lenevit. Au murit.

Mai bodogăneşte un timp până ajunge la ce ne interesa. Scoate Laurul şi-l ţine ridicat, între degete. E vopsit cu aur fals, dar străluceşte oricum. Loran îmi dă un ghiont. Unchiul Narol se încruntă. Mă las pe spate, conştient de privirile tuturor. Cei tineri mă imită. Copiii adoră Sondorii Iadului. Dar şi cei bătrâni sunt cu ochii pe mine, aşa cum îmi zice Eo mereu. Eu sunt mândria lor, băiatul lor de aur. Acum o să le arăt cum reacţionează un bărbat adevărat. N-o să sar în sus de bucurie că am câştigat. Doar o să zâmbesc şi o să dau din cap.

— Şi astfel, am plăcerea de a acorda în numele ArhiGuvernatorului planetei Marte, Nero au Augustus, Laurul pentru productivitate, excelenţă pe luna aceasta, curaj extraordinar şi supunere, sacrificiu şi…

Gamma primeşte Laurul.

Şi noi, nu.

Darul

În timp ce cutiile cu semnul Laurului trec spre cei din Gamma, mă gândesc la cât de deşteaptă e toată schema. Pentru ei nu contează că cifrele sunt altele. Nu le pasă că tinerii protestează urlând, iar bătrânii suspină aceleaşi înţelepciuni învechite. Totul e doar o demonstraţie de putere. A puterii lor. Ei decid cine câştigă. E-un joc al dreptului câştigat prin naştere. Păstrează ordinea ierarhică. Pe noi ne ţin sub presiune, dar nu ne permit să conspirăm.

Totuşi, în ciuda dezamăgirii, o parte din noi nu dă vina pe Societate. Îi învinovăţim pe Gamma, pentru că ei primesc darurile. Ura unui om are şi ea limitele ei, presupun. Şi când vede coastele copiilor săi ieşind prin cămăşi în timp ce vecinii îşi umplu burţile cu tocănuri de carne şi tarte dulci, acelui om îi vine greu să urască pe altcineva. Te-ai gândi că ar împărţi cu ceilalţi. Dar n-o fac.

Unchiul meu dă din umeri, iar ceilalţi mă privesc roşii de mânie. Loran arată ca şi când ar avea de gând să-i atace pe Câinii Puterii sau pe cei din Gamma. Dar Eo nu mă lasă să fierb. Nu mă lasă să-mi frâng mâinile şi să strâng pumnii de furie. Îmi cunoaşte temperamentul mai bine decât propria-mi mamă şi ştie cum să-mi tempereze furia înainte să iasă la suprafaţă. Mama zâmbeşte uşor când o vede pe Eo cum mă ia de mână. O iubeşte mult pe soţia mea.

— Dansează cu mine, îmi şopteşte Eo, apoi strigă după cei cu tobe şi ţitere.

N-am nicio-ndoială că e supărată foc. Urăşte Societatea mai mult decât mine. Dar d-asta o iubesc.

Curând, muzica învăluie totul şi bătrânii încep să bată cu palmele-n masă. Fustele-nfoiate încep să zboare. Picioarele bat ritmul şi alunecă. Îmi iau soţia

şi tot clanul vine în piaţă să danseze cu noi. Râdem, transpirăm şi încercăm să uităm de mânie. Am crescut împreună şi acum suntem mari. În ochii ei îmi văd inima. În suflarea ei îmi aud sufletul. Ea este pământul meu. Familia mea. Iubirea mea.

Mă trage într-o parte râzând. Ne strecurăm afară din mulţime ca să rămânem doar noi. Dar nu se opreşte când scăpăm de ceilalţi. Mă duce de-a lungul pasarelelor de metal de sub tavanele joase ale tunelurilor vechi, spre Pânzărie, acolo unde muncesc femeile. Turele încă nu s-au schimbat.

— Unde mergem, mai exact? întreb.

— Dacă-ţi aduci aminte, am nişte daruri pentru tine. Şi dacă îţi ceri scuze pentru că ce voiai tu să-mi dai nu mai e, te plesnesc peste bot.

Văd un boboc de haemanthus roşu ca sângele ieşind din perete. Îl înhaţ şi i-l dau.

— Darul meu, îi spun, chiar voiam să te surprind.

— Bine-atunci, chicoteşte ea, partea din interior e a mea, jumătatea cealaltă, a ta. Nu! N-o lua. O păstrez eu pentru tine.

Adulmec haemanthusul din mâna ei. Duhneşte-a rugină şi-a tocana chioară a mamei.

În Pânzărie, aliniaţi, viermi-păianjen negri şi maronii, cu picioare lungi, scheletice, împletesc mătasea peste tot în jur. Se târăsc de-a lungul grinzilor cu picioarele subţiri, mult disproporţionate faţă de abdomenele mari. Eo mă duce spre ultimul nivel al Pânzăriei. Grinzile vechi de metal sunt pline de mătase. Mă trece un fior când văd creaturile astea peste tot; şerpii cu clopoţei îi înţeleg, viermii-păianjen, nu.

Sunt creaţi de Artizanii Societăţii. Eo râde şi mă conduce până la un perete, apoi trage o bucată groasă de pânză care ascunde o conductă ruginită de metal.

— Aerisirea, îmi zice. Mortarul de pe perete a căzut

acum vreo săptămână şi-atunci am găsit-o. E destul de veche.

— Eo, o să ne biciuiască dacă ne prind. N-avem voie să…

— N-o să-i las să strice şi darul ăsta, îmi zice sărutându-mă pe nas. Hai, Sondor al Iadului, în tunelul ăsta nu-i nici măcar un burghiu topit.

Mă ţin după ea prin micul tunel întortocheat până când ieşim printr-un grătar într-o lume de sunete neomeneşti. În întuneric se aude un bâzâit încet. Eo mă prinde de mână. E singurul lucru familiar.

— Ce-i asta? întreb referindu-mă la sunet.

— Animale, îmi spune, conducându-mă prin noaptea ciudată.

Simt ceva moale sub tălpi. Îngrijorat, o las să mă ducă mai departe.

— Iarbă. Copaci. Darrow, copaci. Suntem într-o pădure.

Mirosul de flori. Apoi, luminile din întuneric. Insecte scânteietoare cu abdomenele mari zboară prin întuneric. Gândaci uriaşi cu aripi fosforescente se ridică din umbre. Sunt plini de culoare şi viaţă. Îmi recapăt suflarea şi Eo râde când un fluture trece atât de aproape încât aş putea să-l ating.

Toate lucrurile astea se regăsesc în cântecele noastre, dar nu le-am văzut decât la CH. Culorile lor sunt cum nici nu-mi imaginam. Ochii mei n-au văzut nimic altceva decât sol, incandescenţa burghiului, Roşii şi griul cimentului şi al metalului. CH-ul a fost fereastra prin care am văzut culori. Dar ăsta e un spectacol cu totul diferit.

Culorile insectelor care plutesc îmi ard ochii. Mă înfior şi râd, mă întind şi ating creaturile care zboară în întuneric.

Le prind în palme şi mă uit spre tavanul incolor al camerei. E un balon transparent ridicat către cer.

Cerul. Cândva era doar un cuvânt.

Nu pot să văd suprafaţa lui Marte, dar pot să-i admir priveliştea. Stelele strălucesc uşor şi graţios pe cerul negru ca mătasea, la fel ca luminile care atârnă deasupra oraşului nostru. Eo arată ca şi când locul ei ar fi printre ele. Faţa îi străluceşte când mă priveşte, şi râde când mă las în genunchi şi-mi umplu plămânii de mirosul ierbii. E un miros ciudat, dulce şi nostalgic, deşi eu nu am nicio amintire despre iarbă. În vreme ce insectele bâzâie prin tufişuri, o trag lângă mine şi-o sărut pentru prima oară cu ochii deschişi. Copacii şi frunzele se leagănă uşor din cauza aerului ce vine prin aerisiri. Sorb sunetele, mirosurile, imaginea soţiei mele şi fac dragoste într-un pat de iarbă sub un acoperiş de stele.

— Acolo e Galaxia Andromeda, îmi zice mai târziu, când stăm întinşi pe spate.

Păsările ciripesc în întuneric. Cerul de deasupra mea e înspăimântător. Dacă-l privesc prea mult, uit de forţa gravitaţiei şi simt cum mă pierd în el. Mă trec fiori pe şira spinării. Sunt o fiinţă a ungherelor, a tunelurilor şi puţurilor de mină. Mina e casa mea şi o parte din mine ar vrea să fugă-napoi, departe de locul ăsta străin, plin de viaţă şi spaţii întinse.

Eo se-ntoarce pe-o parte, se uită la mine şi-mi pipăie cicatricele provocate de aburi, urmărindu-le cum curg ca nişte râuri peste pieptul meu. Mai jos, pe burtă, găseşte semnele lăsate de şarpele cu clopoţei.

— Mama obişnuia să-mi spună poveşti despre Andromeda. Desena cu tuşul pe care i-l dădea Cenuşiul ăla, Bridge. I-a plăcut întotdeauna de ea, ştii.

Cum stăm întinşi, unul lângă altul, trage aer în piept şi-mi dau seama că plănuieşte ceva, că a aşteptat să vorbim despre ceva până acum. Locul ăsta e doar avantajul de care avea nevoie.

— Ai câştigat Laurul, toţi ştim asta, îmi zice.

— Nu trebuie să mă cocoloşeşti. Mi-a trecut supărarea. Nu mai contează, îi spun. După ce am văzut toate astea, nimic din ce-i acolo nu mai contează.

— Cum adică? mă întreabă brusc. Contează mai mult ca niciodată. Ai câştigat Laurul, iar ei nu te-au lăsat să-l păstrezi.

— Nu contează. Locul ăsta…

— Locul ăsta există, dar ei nu ne lasă să venim aici, Darrow. Cenuşiii probabil că îl ţin doar pentru ei. Nu vor să-l împartă.

— De ce-ar face-o? o întreb nedumerit.

— Pentru că noi l-am făcut. Pentru că e al nostru!

— Oare?

Gândul îmi e străin. Tot ce am este familia mea şi eu însumi. Orice altceva e al Societăţii. Nu noi am cheltuit banii pentru a trimite aici pionieri. Fără ei am fi rămas pe Pământul aflat pe moarte, ca restul umanităţii.

— Darrow! Eşti atât de Roşu încât nu vezi ce ne-au făcut?

— Ai grijă la ton, îi spun apăsat.

— Îmi pare rău, zice-ncordându-şi maxilarul. Doar că… *suntem* în lanţuri, Darrow. Nu suntem colonişti. Adică, sigur că suntem. Dar mai exact ar fi să ne numească sclavi. Cerşim după mâncare. Cerşim Laurul ca nişte câini care aşteaptă resturi de la masa stăpânului.

— Poate că tu eşti o sclavă, izbucnesc. Dar eu nu sunt. Eu îmi câştig traiul. Eu sunt un Sondor al Iadului. M-am născut pentru sacrificiu, pentru a pregăti Marte pentru omenire. Există nobleţe în supunere…

— O păpuşă care vorbeşte, asta eşti, nu? îmi spune dând din mâini. Scoţi pe gură nenorocitele lor de minciuni. Tatăl tău înţelesese. Poate că nu era perfect,

dar înţelesese.

Apucă un snop de iarbă şi-l smulge din pământ. Mi se pare aproape un sacrilegiu.

— Avem un drept asupra acestui pământ, Darrow. Sângele şi sudoarea noastră l-au udat. Şi totuşi le aparţine Auriilor şi Societăţii. De câtă vreme lucrurile sunt tot aşa? O sută, o sută cincizeci de ani de pionierat săpând şi murind? Sângele nostru şi ordinele lor. Pregătim acest pământ pentru Culori care n-au asudat niciodată alături de noi, Culori care stau confortabil pe tronurile lor, departe, pe Pământ, Culori care n-au fost niciodată pe Marte. Pentru asta merită să trăim? O mai zic o dată, tatăl tău a înţeles.

— Eo, clatin eu din cap, tatăl meu a murit înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani, pentru că *a înţeles.*

— Tatăl tău era slab, bombăne ea.

— Şi asta ce dracu’ vrea să însemne?

Mă înroşesc de furie.

— Înseamnă că avea prea multe reţineri. Înseamnă că tatăl tău avea visul corect, dar a murit pentru că nu a luptat să-l transforme în realitate, îmi zice pe un ton dur.

— Avea o familie de apărat!

— Şi tot era mai slab decât tine.

— *Ai mare grijă,* îi spun ameninţător.

— Grijă? Despre asta vorbeşte *Darrow,* Sondorul Nebun de pe Lykos? îmi zice râzându-mi în nas. Tatăl tău s-a născut grijuliu şi supus. Aşa eşti şi tu? Nu asta credeam când m-am măritat cu tine. Ceilalţi spun că eşti ca o maşină, pentru că nu cred că simţi frica. Dar sunt orbi. Nu văd că frica e cea care te face ce eşti.

Îmi mângâie clavicula cu bobocul de haemantus, într-un acces brusc de tandreţe. Aşa e ea, o fiinţă a toanelor. Floarea are aceeaşi culoare ca inelul de nuntă de pe degetul ei. Mă sprijin în cot şi mă uit la

ea.

— Hai, dă-i drumul. Spune ce vrei.

— Ştii de ce te iubesc, Sondorule? mă întreabă.

— Pentru că am simţul umorului.

— Pentru că ai *crezut* că o să câştigi Laurul, răspunde râzând uşor. Kieran mi-a spus cum te-ai ars astăzi.

— Şobolanul, oftez. Întotdeauna dă din gură. Credeam că asta e treaba fraţilor mai mici, nu a celor mari.

— Lui Kieran îi era frică, Darrow. Nu *pentru tine,* cum ai putea să crezi. Îi era frică *de tine,* pentru că el nu poate să facă ce ai făcut tu. Băiatul ăsta nici măcar nu s-ar gândi la asta.

Întotdeauna mă face din vorbe. Urăsc abstractizările astea, ea trăieşte pentru ele.

— Deci mă iubeşti pentru că eu cred că există lucruri pentru care merită să risc? Sau pentru că sunt ambiţios? întreb nedumerit.

— Pentru că ai un creier, mă tachinează ea şi mă pune să o întreb din nou.

— Ce vrei să fac, Eo?

— Să acţionezi. Vreau să-ţi foloseşti abilităţile pentru visul tatălui tău. Vezi cum se uită oamenii la tine, vezi cum te urmează. Vreau să crezi că merită să rişti pentru a stăpâni acest pământ, pământul nostru.

— Şi cât de mare e riscul?

— Viaţa ta. Viaţa mea.

— Atât de nerăbdătoare eşti să scapi de mine?

— Vorbeşte şi ei o să te asculte, mă îndeamnă ea. Atât e de simplu. Cu toţii tânjesc după o voce care să-i călăuzească prin întuneric.

— Minunat. Şi-apoi o să atârnăm cu toţii la spânzurătoare. Doar sunt fiul tatălui meu.

— N-o să te spânzure.

— Ce nevastă sigură am. O să mă spânzure, râd cu

asprime.

— Nu te-ai născut ca să fii martir, oftează ea lăsându-se dezamăgită pe spate. Nici măcar nu înţelegi sensul.

— Da? Păi atunci, spune-mi-l tu, Eo. Ce sens are să mori? Eu nu sunt decât fiul unui martir. Spune-mi ce a reuşit omul ăla să facă, mai mult decât să mă lipsească pe mine de un tată. Spune-mi ce lucru bun iese din toată tristeţea asta, dracu' s-o ia. Spune-mi de ce e mai bine că am învăţat să dansez de la unchiu-meu şi nu de la tata, continui eu. Moartea lui ţi-a pus mâncare pe masă? A îmbunătăţit viaţa vreunuia dintre noi? Să mori pentru o cauză nu-i niciun drac. Doar ne-a furat râsul lui pentru totdeauna, îi spun cu lacrimi în ochi. N-a făcut decât să ne răpească un tată şi un soţ. Ce dacă viaţa nu e dreaptă? Dacă avem o familie e tot ce ar trebui să conteze.

Eo îşi umezeşte buzele şi face o pauză de gândire înainte să-mi răspundă.

— Moartea nu e atât de goală precum spui tu. Goală este o viaţă fără libertate, Darrow. Goală e o viaţă înlănţuită de frică, frică de moarte sau frică de-a pierde ce ai. Eu zic să rupem lanţurile astea. Dacă rupi lanţurile fricii, rupi şi lanţurile care ne leagă de Aurii, de Societate. Îţi poţi imagina? Marte ar putea fi a noastră. Ar putea aparţine coloniştilor care au fost sclavi aici, care au murit aici…

Deasupra acoperişului transparent noaptea se risipeşte şi îi văd faţa cu mai multă uşurinţă. E vie, aprinsă ca un foc.

— … dacă îi conduci pe ceilalţi spre libertate. Lucrurile pe care le-ai putea face, Darrow. Lucrurile pe care tu ai putea să le faci să se-ntâmple.

Se opreşte pentru un moment şi îi văd ochii strălucind.

— Mă trec fiori când mă gândesc. Ţi s-a dat atât de

mult, atât de mult, dar tu vrei atât de puţin.

— Repeţi aceleaşi lucruri, îi spun posomorât. Crezi că merită să mori pentru un vis. Spui că e mai bine să mori în picioare. Eu cred că e mai bine să trăim în genunchi.

— Tu nici măcar nu trăieşti, izbucneşte ea. Suntem oameni-maşină, cu minţi de maşină, cu vieţi automate…

— Şi inimi de maşină? o întreb. Asta sunt eu?

— Darrow…

— Tu pentru ce trăieşti? o întreb dintr-odată. Pentru mine? Pentru familie şi dragoste? Sau pentru vreun vis?

— Nu e *vreun* vis, Darrow. Trăiesc pentru *acel* vis în care copiii mei se vor naşte liberi şi vor ajunge ceea ce vor. Şi vor fi stăpânii unui pământ pe care îl au de la *tatăl lor.*

— Eu trăiesc pentru tine, îi spun cu tristeţe.

— Atunci trebuie să trăieşti pentru mai mult, îmi zice şi mă sărută pe obraz.

O lungă şi îngrozitoare tăcere se aşterne peste noi. Nu înţelege cât de mult îmi tulbură inima cuvintele ei, cât de uşor mă poate chinui. Pentru că nu mă iubeşte aşa cum o iubesc eu pe ea. Mintea ei e prea sus. A mea e prea jos. Oare nu sunt destul de bun pentru ea?

— Ziceai că mai ai încă un dar pentru mie? o întreb, schimbând subiectul.

— Altădată, zice ea dând din cap. Răsare soarele. Să-l privim împreună o dată, măcar atât.

Stăm în tăcere privind lumina cum se împrăştie pe cer ca o maree făcută din foc. Nu seamănă cu nimic din ce-aş fi putut măcar visa. Nu-mi pot opri lacrimile care mi se strâng în colţul ochilor în timp ce lumea de dincolo se luminează, iar verdele, maroniul şi galbenul copacilor ies la iveală. E frumuseţea. E un vis.

Rămân tăcut în timp ce ne întoarcem spre canalul

întunecat. Ochii îmi rămân înlăcrimaţi şi, pe măsură ce imaginea minunăţiei pe care-am văzut-o dispare, mă întreb ce vrea Eo să fac. Vrea să-mi iau lama curbată şi să încep o revoltă? Aş muri. Familia mea ar muri. Ea ar muri şi nimic nu m-ar putea face să-i risc viaţa. Ea ştie asta.

Ieşim din conductă în Pânzărie şi încă nu reuşesc să-mi dau seama ce alt dar ar mai avea pentru mine. Ies primul şi, când îi întind mâna, aud o voce. Cu accent, uleioasă, de pe Pământ.

— Roşii la noi în grădină, şuieră. Ca să vezi.

Primul Cântec

Dan-Pocitul şi trei dintre Câinii Puterii. Bastoanele le scârţâie-n mâini. Doi dintre ei se sprijină de grilajul de fier care-nconjoară grinzile Pânzăriei. În spatele lor, femeile din clanurile Miu şi Epsilon înfăşoară mătase pe stâlpi lungi, argintii. Îmi fac semne din cap, ca şi când m-ar avertiza să nu fac vreo prostie. Am trecut dincolo de zona permisă. Asta înseamnă că o să fim biciuiţi, şi dacă mă opun, murim. O s-o omoare pe Eo şi o să mă omoare şi pe mine.

— Darrow… murmuă Eo.

Mă pun între Eo şi Câini, dar nu opun rezistenţă. N-o să murim doar pentru că am privit puţin către stele. Ridic mâinile ca să înţeleagă că mă predau.

— Sondori ai Iadului, chicoteşte Dan-Pocitul către ceilalţi. Cea mai puternică furnică rămâne totuşi o furnică.

Mă loveşte cu bastonul în stomac. E ca şi când, în acelaşi timp, m-ar fi muşcat un şarpe şi cineva mi-ar fi tras un bocanc. Cad sufocat şi mă ţin de grilajul metalic. Electricitatea îmi curge prin vene. Simt o amăreală de fiere în gât.

— Hai, loveşte-mă, Sondorule, se roagă Dan, aruncându-mi un baston. Te rog, loveşte-mă, n-o să fie nicio consecinţă, doar ne distrăm puţin ca între băieţi. Hai, încearcă să dai.

— Loveşte-l, Darrow! strigă Eo.

Nu-s prost. Îmi ridic mâinile în semn de predare, iar Dan oftează dezamăgit punându-mi cătuşele magnetice.

Ce-ar fi vrut Eo să fac? Îi înjură în timp ce o leagă de mâini şi ne târăsc pe amândoi din Pânzărie către celule. O să fim biciuiţi. Dar o să fim doar biciuiţi, pentru că nu am ridicat bastonul de jos, pentru că nu am ascultat-o pe Eo.

Stau trei zile în celula din Ceaun până când o văd pe Eo din nou. Bridge, unul dintre Câinii mai bătrâni şi mai îngăduitori, ne scoate afară pe amândoi. Ne lasă să ne atingem. Mă întreb dacă o să mă scuipe şi-o să mă înjure ca pe-un neputincios. Dar n-o face, m-apucă de un deget şi-şi lipeşte buzele de ale mele.

— Darrow.

Suflarea ei e caldă, buzele-i sunt crăpate şi-i tremură. Mă îmbrăţişează şi simt cât e de firavă – doar o fetiţă, numai piele şi os, palidă. Genunchii îi tremură şi se sprijină de mine. Ardoarea pe care am zărit-o pe faţa ei când priveam amândoi răsăritul s-a dus ca o amintire îndepărtată. Dar nu-i văd decât ochii şi părul. O strâng în braţe şi aud murmurul surd al celor strânşi în Comună. Ochii celor din familia şi clanul nostru ne fixează în timp ce stăm pe marginea spânzurătorii, locul unde ne vor biciui. Mă simt ca un copil sub privirile lor, sub luminile îngălbenite.

O aud ca prin vis pe Eo spunându-mi că mă iubeşte. Mâna îi zăboveşte pe mine. Dar în ochii ei e ceva ciudat. Urmează să o biciuiască, dar vorbele ei par asemenea celor din urmă, are ochii trişti, dar nu

înfricoşaţi. O văd cum îşi ia rămas-bun şi-n inima mea se trezeşte-un coşmar. Îl simt ca pe-un cui trecându-mi de-a lungul şirei spinării când îmi şopteşte, ca un îndemn, la ureche:

— Rupe lanţurile, iubirea mea.

Apoi sunt apucat de păr şi tras departe de ea. Lacrimile-i brăzdează faţa. Pentru mine le varsă, deşi nu înţeleg încă de ce. Lumea întreagă înoată. Eu mă înec. Mâini aspre mă pun în genunchi şi-apoi mă ridică. Comuna n-a fost niciodată mai tăcută. Sunetul paşilor celor care mă târăsc se aude cu ecou.

Câinii mă îmbracă în costumul meu de Sondor. Mirosul acru mă face să mă simt în siguranţă. Ca şi cum aş deţine controlul. Dar nu-l deţin. Sunt târât departe de Eo, în mijlocul Comunei, unde sunt aruncat la marginea spânzurătoarei. Treptele de metal sunt ruginite şi pătate. Mă prind de ele şi privesc spre spânzurătoare. Douăzeci şi patru dintre camarazii mei, fiecare cu o curea de piele în mână. M-aşteaptă pe platformă.

— Vai, prieteni, oroarea unor astfel de ocazii, se plânge Magistratul Podginus.

Cizmele lui gravitaţionale arămii şuieră când trece pe deasupra mea.

— Vai, cum legătura dintre noi aproape se rupe când cineva decide să încalce legile care ne protejează pe toţi. Chiar şi cei mai tineri, chiar şi cei mai buni trebuie să se supună Legii. Ordinii! Fără acestea n-am fi decât animale! Fără supunere, fără disciplină, nu ar exista colonii! Fără acestea, puţinele colonii care există, ar fi aruncate în haos! Umanitatea ar rămâne doar pe Pământ, zbătându-se pe planetă până la sfârşitul zilelor. Dar Ordinea! Disciplina! Legea! Ele reprezintă puterea rasei noastre. Blestemată fie creatura care le încalcă.

Discursul e mai elaborat decât de obicei. Podginus

încearcă să-i demonstreze cuiva cât e de deştept. De pe scări, mă uit în sus şi văd o privelişte pe care nu credeam s-o am vreodată în faţa ochilor. Aproape că mă doare când mă uit la el, la părul care radiază, la Sigilii. Văd un Auriu. În locul ăsta mohorât, îmi imaginez că aşa arată un înger. Îmbrăcat în negru şi auriu. Învelit în soare. Cu un leu care rage pe piept.

Faţa lui pare mai bătrână, mai severă şi mai pură din cauza puterii. Părul îi străluceşte, pieptănat pe spate. Buzele lui subţiri nu schiţează nici zâmbet, nici dezgust şi singurul semn vizibil e cicatricea care-i brăzdează obrazul drept.

Am aflat de la CH că o astfel de cicatrice nu o au decât cei mai buni dintre Aurii. Războinicii Însemnaţi, sunt numiţi – bărbaţi şi femei din Culoarea conducătoare, care au absolvit Institutul, locul unde au învăţat tainele care într-o zi o să permită umanităţii să colonizeze toate planetele din Sistemul Solar.

Nu vorbeşte cu noi. Vorbeşte cu un alt Auriu, slab şi înalt, atât de slab că prima dată am crezut că-i femeie. Fără nicio cicatrice, faţa bărbatului e acoperită cu o cremă care-i accentuează culoarea din obraji şi-i ascunde ridurile. Buzele îi sclipesc. Părul îi străluceşte, dar nu la fel ca al stăpânului său. E o apariţie grotească. Cu siguranţă şi el crede acelaşi lucru despre noi. Adulmecă aerul sfidător. Celălalt Auriu i se adresează lui şi nu nouă.

Şi de ce ar vorbi cu noi? Noi nu suntem demni de cuvintele unui Auriu. Aproape că nici nu vreau să mă uit la el. Mi se pare că-i murdăresc frumoasele haine negre şi aurii cu ochii mei de Roşu. Mă cuprinde ruşinea şi apoi îmi dau seama de ce.

Faţa lui îmi e cunoscută. E o faţă pe care orice bărbat sau femeie din colonii o cunoaşte. Pe lângă Octavia au Luna, acesta e cel mai cunoscut chip de pe Marte – cel al lui Nero au Augustus. ArhiGuvernatorul

planetei Marte a venit să vadă cum sunt biciuit. Şi-a venit cu suită. Doi Corbi (Obsidieni ca să fiu exact) plutesc tăcuţi în spatele lui. Căştile în formă de craniu se potrivesc perfect Culorii lor. Eu m-am născut să sap în pământ. Ei s-au născut să ucidă. Sunt cu peste şaizeci de centimetri mai înalţi decât mine. Fiecare dintre mâinile lor imense au opt degete. Au fost creaţi pentru război, şi uitându-mă la ei e ca şi cum m-aş uita la şerpii cu sânge-rece care ne infestează minele. Reptile şi unii şi alţii.

Mai sunt încă doisprezece în suita lui, inclusiv un alt Auriu mai neînsemnat ce pare să-i fie discipol. E chiar mai frumos decât ArhiGuvernatorul şi pare să-l displacă pe Auriul slab şi efeminat. Se vede şi un echipaj de filmare penrtu CH, echipaj format din Verzi care, pe lângă Corbi, par nişte creaturi minuscule. Au părul negru. Nu verde ca ochii, şi poartă Sigiliul pe mâini. Un entuziasm frenetic le străluceşte în ochi. Nu au mereu ocazia să vadă Sondori ai Iadului pedepsiţi, aşa că profită cât pot de mine. Mă întreb câte alte colonii miniere sunt pe recepţie. Toate probabil, dacă ArhiGuvernatorul e aici.

Mă dezbracă ostentativ de costumul pe care abia îl pusesem pe mine. Mă văd în CutiaHologramă de deasupra mea, îmi văd verigheta atârnând de lanţul de la gât. Arăt mai tânăr decât mă simt, mai slab. Mă împing pe scări şi mă apleacă peste o cutie metalică de lângă laţul cu care l-au spânzurat pe tata. Tremur în timp ce mă întind pe metalul rece şi mă leagă de mâini. Simt mirosul de piele sintetică al biciurilor şi-l aud pe unul dintre mineri tuşind.

— De-aici încolo şi pentru totdeauna, să se facă dreptate, zice Podginus.

Apoi urmează loviturile. Patruzeci şi opt în total. Nu sunt slabe, nici măcar cele date de unchiul meu. N-au cum să fie. Biciurile îmi rup carnea scoţând un sunet

ascuţit ciudat în timp ce se arcuiesc în aer. O muzică a terorii. Când se termină totul, aproape că nici nu mai văd. Leşin de două ori şi de fiecare dată când mă trezesc mă întreb dacă mi se vede şira spinării la CH.

E un spectacol. Totul e doar o demonstraţie a puterii, îl lasă pe Dan-Pocitul să pară înţelegător, ca şi când i-ar fi milă de mine. Îmi şopteşte încurajări, destul de tare încât să-l audă şi camerele pentru CH. Şi când ultima lovitură îmi sfâşâie spatele, intervine ca şi când ar vrea să o oprească pe următoarea. Inconştient, am impresia că mă salvează, îi sunt recunoscător. L-aş pupa. El este salvarea mea. Dar ştiu că le-am încasat pe toate patruzeci şi opt.

Apoi sunt târât într-o parte. Nu-mi şterg sângele. Sunt sigur că am ţipat, că m-am făcut de râs. Îi aud cum o aduc pe soţia mea.

— Nici măcar cei tineri, nici măcar cei frumoşi nu pot scăpa de judecată. Pentru binele tuturor Culorilor, trebuie să păstrăm Ordinea, Justiţia. Fără de ele, ne-am trezi în anarhie. Fără Supunere este Haos! Umanitatea s-ar stinge peste nisipurile iradiate de pe Pământ. Şi-ar ostoi setea din mările blestemate. Trebuie să rămânem uniţi. De-aici încolo şi pentru totdeauna, să se facă dreptate.

Cuvintele lui Podginus, Magistratul Minei, nu au nicio valoare.

Nimeni nu se indignează de faptul că-s plin de sânge şi bătut. Dar când o aduc pe Eo la spânzurătoare, încep să se audă strigăte. Încep să se audă înjurături. Chiar şi acum e frumoasă, chiar şi lipsită de lumina pe care-am văzut-o în ea acum trei zile. Chiar şi când mă vede şi lacrimile îi şiroiesc pe faţă, rămâne un înger.

Şi toate astea pentru o mică aventură. Toate astea pentru o noapte petrecută sub stele cu bărbatul pe care îl iubeşte. Rămâne calmă. Doar mie mi-e frică

pentru că simt ceva ciudat în aer. Pielea îi tresare când o întind peste cutia rece. Aş fi vrut ca sângele meu s-o fi încălzit mai mult pentru ea.

Când o biciuiesc pe Eo încerc să nu mă uit. Dar mă doare şi mai mult s-o abandonez. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Strălucesc la fel ca rubinele, închizându-se de fiecare dată când o lovesc. *Totul o să se termine în curând, iubirea mea. Curând o să ne întoarcem la viaţa noastră. Rezistă şi o să primim totul înapoi.* Dar oare chiar poate să reziste atâtor lovituri?

— Opriţi-vă, îi spun Câinelui de lângă mine. Opriţi-vă, îl implor. Fac orice, o să mă supun, iau eu restul loviturilor, doar opriţi-vă, nenorociţii dracului! Opriţi-vă!

ArhiGuvernatorul se uită la mine, dar faţa lui e ca de aur, fără niciun por şi fără nicio grijă. Pentru el nu sunt decât o furnică însângerată. Sacrificiul meu o să-l impresioneze. O să simtă compasiune dacă mă umilesc, dacă mă arunc în foc pentru iubire. O să simtă milă. Cel puţin aşa zic poveştile.

— Excelenţă, daţi-mi mie pedeapsa ei! strig. Vă rog!

Cerşesc pentru că văd în ochii soţiei mele ceva ce mă îngrozeşte. Văd cum se luptă când o lovesc până la sânge peste spate. Văd cum furia creşte în ea. Există un motiv pentru care nu-i e frică.

— Nu, nu, nu, strig către ea. Nu, Eo, te rog, nu!

— Puneţi-i botniţă nenorocitului ăluia! Zgârie urechile ArhiGuvernatorului, ordonă Podginus, şi Bridge îmi vâră o cârpă cu-o piatră în gură.

Mă-nec şi plâng. Odată cu a treisprezecea lovitură, în timp ce mormăi către ea să n-o facă, Eo se mai uită o dată la mine şi-şi începe cântecul. E un sunet tăcut, îndoliat, asemenea cântecului ce se-aude în minele adânci din cauza vântului care trece prin tunelurile abandonate. Cântecul pe care nu l-am mai auzit decât o singură dată.

Pentru asta o s-o omoare.

Vocea îi e domoală şi neabătută, dar nicidecum la fel de frumoasă ca ea. Ecoul ei se-aude în toată Comuna, ridicându-se asemenea chemării neomeneşti a Sirenei. Loviturile se opresc. Membrii echipei de mineri tremură. Chiar şi Câinii clatină trişti din cap când îşi dau seama ce cântă. Puţinor oameni le place cu adevărat să vadă frumuseţea pierind.

Podginus se uită stânjenit la ArhiGuvernatorul Augustus care coboară cu cizmele sale gravitaţionale aurii ca să vadă mai bine. Părul strălucitor îi sclipeşte pe fruntea nobilă. Lumina i se reflectă în obraji. Ochii ăia aurii o studiază pe soţia mea ca şi când ar vedea o larvă căreia tocmai i-au ieşit aripile de fluture. Cicatricea i se mişcă în timp ce vorbeşte cu glasul unei puteri absolute.

— Lăsaţi-o să cânte, îi spune lui Podginus fără să-şi ascundă fascinaţia.

— Dar, Stăpâne…

— Niciun animal în afară de om nu se aruncă de bunăvoie în foc, Arămiule. Bucură-te de această privelişte. N-ai s-o mai vezi niciodată. Continuaţi să înregistraţi, le spune celor din echipa de filmare. O să scoatem la montaj părţile pe care le găsim intolerabile.

Cât de zadarnic pare sacrificiul ei în cuvintele lui.

Dar Eo nu mi s-a părut niciodată mai frumoasă ca acum. În faţa puterii absolute, ea e foc. Asta e fata care dansa prin taverna plină de fum cu o coamă de păr roşu. Asta e fata care mi-a împletit inelul de nuntă din părul ei. Asta e fata care alege să moară pentru un cântec al morţii.

Iubite, iubite
aminte adu-ţi
când iarna murit-a odată cu cerul senin,
şi-ntre urlete, urlete multe

cântec sădit-am,
sfidându-i ocara

Şi
Acolo în vale
ascultă-l tăind,
secerătorul ascultă-l tăind
Acolo în vale
Ascultă secerătorul cântând
de iarna ce vine-n curând

Fiule, fiule,
aminte adu-ţi
de lanţul de fier al stăpânului aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânţi n-am uitat,
că-n valea-am ascuns
mai mult decât vis.

Pe măsură ce vocea ei scade şi cuvintele cântecului se termină, ştiu că am pierdut-o. Eo se transfomă în ceva mult mai important; şi avea dreptate, nu înţeleg.

— Drăguţ cântecel. Asta-i tot ce poţi? o întreabă ArhiGuvernatorul când termină.

Se uită la ea, dar vorbeşte tare, pentru mulţime, pentru cei care vor vedea asta în celelalte colonii. Cei din anturajul lui chicotesc la gândul armei lui Eo – un cântec. Ce este un cântec dacă nu câteva note lansate în aer? La fel de nefolositor ca un chibrit în furtună în faţa puterii lui. Ne face de râs.

— Vrea vreunul dintre voi să i se alăture în cântare? Vă implor, curajoşi Roşii de pe…, se uită la unul dintre asistenţii lui care-i şopteşte un nume, …Lykos, acompaniaţi-o acum dacă doriţi.

Abia pot să respir din cauza pietrei. Îmi ciobeşte molarii. Lacrimile îmi curg pe faţă. Nicio voce nu se ridică din mulţime. Kieran îşi ţine soţia strâns în braţe. Narol se holbează-n pământ. Loran plânge.

Sunt toţi aici, toţi tăcuţi. Speriaţi.

— Se pare, Stăpâne, că fata e singura cuprinsă de zel, declară Podginus. E clar că vocea ei este a unui marginal, a unui proscris. Putem continua? întreabă.

Eo nu are ochi decât pentru mine.

— Da, zice ArhiGuvernatorul distrat. Am o întâlnire cu Arcos. Spânzuraţi-o pe târfa asta ruginie până nu începe iar să urle.

Martirul

De dragul lui Eo, nu reacţionez. Sunt furie pură. Sunt ură. Totul. Dar continuăm să ne privim chiar şi când o iau de lângă mine şi-i potrivesc ştreangul în jurul gâtului. Mă uit spre Bridge care îmi scoate tăcut căluşul din gură. Dinţii mei n-or să mai fie niciodată la fel. În ochii Câinelui se strâng lacrimi. Mă îndepărtez de el, târându-mă amorţit până la baza eşafodului pentru ca Eo să mă poată privi în ochi în timp ce moare. E alegerea ei şi o să-i stau alături până la sfârşit. Îmi tremură mâinile. În spatele meu, se aud suspine din mulţime.

— Ultimele cuvinte, cu cine vrei să vorbeşti înainte să se facă dreptate? o întreabă Podginus, mimând compasiunea pentru camerele de filmat.

Mă aştept ca ea să-mi rostească numele, dar nu o face. Ochii ei nu mă părăsesc niciun moment, dar îşi strigă sora.

— Dio.

Cuvântul tremură în aer. Acum e speriată. Nu am nicio reacţie când Dio începe să urce scările spre eşafod. Nu înţeleg, dar nu sunt gelos. Nu e vorba despre mine aici. O iubesc. Iar ea a ales. Nu înţeleg, dar nu o s-o las să moară îndoindu-se în vreun fel de dragostea mea.

Dan-Pocitul o ajută pe Dio să ajungă la spânzurătoare; se poticneşte şi e amorţită când se apleacă spre sora ei. Orice i-ar spune, nu aud, dar Dio scoate un geamăt care mă va bântui mereu. Se uită la mine plângând. Ce i-a spus soţia mea? Femeile plâng. Bărbaţii îşi şterg lacrimile din ochi. Trebuie să o lovească pe Dio ca s-o ia de acolo, pentru că plânge şi se agaţă de picioarele lui Eo. ArhiGuvernatorul face un semn din cap, dar nu e suficient de interesat să mai şi privească cum, la fel ca tatăl meu, Eo urmează să fie spânzurată.

„Trăieşte pentru mai mult“, îi citesc pe buze. Se caută în buzunar şi scoate haemanthusul pe care i l-am dat. E plat şi strivit. Apoi strigă cu putere pentru toţi cei adunaţi aici:

— Rupeţi lanţurile!

Trapa se deschide sub picioarele ei. Alunecă şi, pentru un moment, părul îi rămâne suspendat deasupra capului ca o înfloriturăde roşu. Apoi picioarele i se zbat în gol şi cade. Gâtul ei subţire cedează. Ochii îi sunt larg deschişi. Măcar de-aş putea s-o salvez. Măcar de-aş fi putut s-o protejez; dar lumea e rece şi dură cu mine. Nu merge cum aş vrea eu să meargă. Sunt slab. Mă uit la soţia mea cum moare şi cum îi cade din mână haemanthusul primit de la mine. Camerele înregistrează tot. Mă arunc înainte şi îi sărut gleznele. Îi îmbrăţişez picioarele. N-am s-o las să sufere.

Pe Marte gravitaţia nu-i prea puternică, aşa că trebuie să tragi de picioare ca să rupi gâtul. Îi lasă pe cei apropiaţi să facă asta.

Curând nu se mai aude nimic, nici măcar scârţâitul funiei.

Soţia mea e prea uşoară.

Era doar o fetiţă.

Apoi încep să se-audă bătăile Bocetului Stins. Mii de

pumni lovindu-se de piept. Repede, ca o inimă agitată. Apoi mai încet. O bătaie pe secundă. O bătaie la fiecare cinci secunde. La fiecare zece. Liniște-apoi, pentru totdeauna, în timp ce mulțimea îndurerată se risipește ca nisipul din palmă-n tunelurile vechi biciuite de vânt.

Iar Auriii zboară mai departe.

Tatăl lui Eo, Loran și Kieran stau la ușa mea toată noaptea. Ca să-mi țină de urât, zic ei. De fapt, stau acolo ca să mă păzească, să se asigure că nu mor. Eu vreau să mor. Mama îmi bandajează rănile cu mătase furată de Leanna, sora mea, din Pânzărie.

— Să păstrezi nervonucleicul uscat, altfel o să rămână cicatrice.

Ce sunt cicatricele? Cât de puțin contează. Eo n-o să le vadă, și-atunci de ce să-mi pese? N-o să-și treacă mâna peste spatele meu. N-o să-mi sărute niciodată rănile.

S-a dus.

Stau în patul nostru, întins pe spate ca să simt durerea și să uit de soția mea. Dar nu pot să uit. O văd chiar și-acum. Dimineață o să trec pe lângă ea în drumul spre mină. Curând o să miroasă și o să înceapă să putrezească. Frumoasa mea soție a strălucit cu prea multă putere ca să trăiască prea mult. Încă îi simt gâtul rupându-se în mâinile mele care tremură-n noapte și-acum.

Acum multă vreme, când eram copil, am săpat un tunel secret din camera mea ca să mă pot strecura afară. Îl folosesc și acum. Mă furișez prin tunel și mă cațăr spre ieșire în liniște, astfel că ai mei nu-și dau seama când plec prin lumina difuză.

În oraș e liniște. Nu se aude decât CutiaHologramă unde soția mea moare pe un fond sonor. Intenționau să arate inutilitatea nesupunerii. Le-a ieșit, dar mai e și-altceva în filmare. Se arată cum suntem biciuiți, eu

şi Eo, şi în timpul ăsta se aude cântecul. În timp ce ea moare, îl pun din nou, iar asta pare să ducă la un efect nedorit. Chiar dacă nu era soţia mea, tot vedeam aici un martiriu, cântecul frumos al unei tinere fete redusă la tăcere de funia unor oameni cruzi.

Apoi ecranul se înnegreşte pentru câteva secunde. Nu s-a mai înnegrit niciodată. Apare din nou Octavia au Luna cu veşnicul ei mesaj. E ca şi cum cineva ar fi piratat transmisiunea, pentru că imaginea soţiei mele apare în acelaşi timp pe ecranul gigantic.

„Rupeţi lanţurile“ strigă, după care dispare şi ecranul e negru din nou. Se-aude un hârâit. Imaginea revine şi ea strigă încă o dată. Şi iar negru. Revine programul standard, apoi strigătul ei încă o dată şi eu care o trag de picioare. După asta, ecranul rămâne întunecat.

Merg spre Comună străbătând străzile tăcute. Schimbul de noapte o să se întoarcă-n curând. Aud un zgomot şi un om apare pe stradă, în faţa mea. Unchiul meu se chiorăşte la mine dintre umbre. Un singur bec arde deasupra sa, luminându-i sticla din mână şi cămaşa roşie, ponosită.

— Eşti fiul tatălui tău, nenorocit mic. Prost şi orgolios.

— Ai venit să mă opreşti, unchiule? îi spun strângându-mi pumnii.

— Nu l-am putut opri pe taică-tău să se sinucidă, mormăie el. Iar el era un bărbat mult mai bun decât tine. Avea mai mult control.

— N-am nevoie de permisiunea ta, îi spun mergând mai departe.

— Nu, scandalagiu mic, n-ai, zice trecându-şi mâna prin păr. Totuşi, nu face ce ai de gând să faci, o s-o distrugi pe maică-ta. Poate crezi că nu ştia c-o să fugi. Ei bine, ştia. Mi-a zis şi mie. Mi-a zis c-o să mori la fel ca frate-meu mai mic, la fel ca fata ta.

— Dacă mama ştia, ar fi încercat să mă oprească.

— Nu. Ea ne lasă pe noi, bărbaţii să ne comitem greşelile. Dar fata ta nu asta ar fi vrut.

— Habar n-ai despre nimic, îi zic îndreptându-mi degetul către el. Habar n-ai ce ar fi vrut ea. Eo a zis că n-o să-nţeleg niciodată ce-nseamnă a fi un martir. O să-i arăt că înţeleg.

— Bine-aşa, zice el, dând din umeri. Vin cu tine, dacă tot ai capul plin de gărgăuni. Noi, ăştia din Lambda, chicoteşte el, chiar că iubim ştreangul.

Îmi întinde sticla şi încep să merg alături de el.

— Am încercat să-l conving pe taică-tău să renunţe la micul lui protest. I-am spus că dansul şi cuvintele nu înseamnă nici cât negru sub unghie. Am încercat să-l potolesc, dar n-a prea mers. M-a pus la pământ dintr-o lovitură, zice el făcând o eschivă cu dreapta. Vine o vreme când îţi dai seama că un om e hotărât să facă ceva şi că e o insultă să-l contrazici.

Beau din sticlă şi i-o dau înapoi. Poşirca are un gust ciudat şi e mai densă decât de obicei. Ciudat. Unchiul mă obligă să beau şi restul.

— Eşti gata? întreabă şi se bate uşor pe cap. Normal că eşti, am uitat că eu te-am învăţat să dansezi.

— Încăpăţânat ca un şarpe, parcă aşa era, nu? şoptesc eu, permiţându-mi un zâmbet.

Merg în tăcere alături de unchiul meu. Îmi pune o mână pe umăr. Un oftat mi se ridică din piept. Nu-i dau voie să iasă.

— M-a părăsit, şoptesc. Pur şi simplu m-a părăsit.

— A avut ea un motiv. Fata nu era proastă deloc.

Încep să plâng când ajungem în Comună. Unchiu-meu mă-mbrăţişează cu o mână şi mă pupă pe frunte. E tot ce are de dat. Nu e un om făcut pentru afecţiune. Faţa îi e palidă şi fantomatică. Are treizeci şi cinci de ani şi e atât de bătrân, atât de obosit. O

cicatrice îi deformează buza de sus. Părul lui aspru are deja şuviţe gri.

— Să-i saluţi pe cei din vale din partea mea, îmi şopteşte la ureche şi barba lui mă zgârie pe gât. Sărută-mi soţia şi închină un pahar cu fraţii mei, mai ales cu Dancer.

— Dancer?

— O să-l recunoşti. Şi dacă-i vezi pe bunică-tău şi pe bunica, spune-le că încă dansăm pentru ei.

Se îndepărtează, apoi se opreşte şi, fără să se-ntoarcă, îmi zice:

— Rupe lanţurile, mă auzi?

— Te aud.

Mă lasă acolo, singur în Comună cu trupul soţiei mele. Ştiu că mă văd camerele de supraveghere din Cutie în timp ce urc spre Spânzurătoare. E de metal, aşa că treptele nu scârţâie. Ea atârnă ca o păpuşă. Faţa îi e albă ca varul şi părul i se mişcă uşor din cauza ventilatoarelor ce hârâie deasupra.

După ce tai funia cu o lamă curbată pe care am furat-o din mină, prind capătul zdrenţuit şi o dau jos uşor. Îmi iau soţia în braţe şi împreună trecem prin piaţă spre Pânzărie. Cei din schimbul de noapte se apropie de sfârşitul programului. Femeile privesc în tăcere cum o duc pe Eo spre conducta de aerisire. Apoi o văd pe Leanna, sora mea. Înaltă şi tăcută ca mama, mă priveşte cu ochi aspri, dar nu face nimic. Niciuna dintre femei nu intervine. N-o să bârfească despre locul unde mi-am îngropat soţia. N-o să spună nimănui, nici măcar pentru ciocolata pe care o primesc spionii. Doar cinci suflete au fost îngropate timp de trei generaţii şi cineva a fost întotdeauna spânzurat pentru asta.

E gestul suprem de iubire. Recviemul tăcut al lui Eo.

Femeile încep să plângă, iar când trec pe lângă ele

se-ntind să ne atingă feţele, mie şi lui Eo, şi să mă ajute să intru în sistemul de aerisire. O trag pe soţia mea prin spaţiul metalic strâmt şi-o duc acolo unde am făcut dragoste sub stele, în locul unde mi-a spus despre planurile ei şi eu nu am ascultat-o. Îi ţin trupul fără viaţă în braţe şi sper că sufletul ei mă vede aici, în locul unde am fost fericiţi.

Sap o groapă la rădăcina unui copac. Mâinile mele, pline de noroiul pământului nostru, sunt roşii asemenea părului ei. Îi iau mâna şi-i sărut inelul de nuntă. Iau partea exterioară a bulbului de haemanthus şi i-o pun deasupra inimii, iar partea din interior o pun peste propria-mi inimă. Apoi o sărut pe buze şi o îngrop. Dar mă bufneşte plânsul înainte să termin. Îi dau pământul de pe faţă şi o sărut din nou şi rămân lângă ea până când, prin domul artificial, văd răsărind un soare roşu. Culorile locului îmi ard ochii şi nu pot să-mi opresc lacrimile. Când mă dau într-o parte, observ bandana mea ieşindu-i din buzunar. Ea mi-a făcut-o, ca să nu-mi mai intre transpiraţia în ochi. O ud acum cu lacrimi şi o iau cu mine.

Kieran mă plesneşte peste faţă când mă întorc în oraş. Loran nu poate să vorbească, iar tatăl lui Eo stă chircit lângă un perete. Cu toţii cred că m-au dezamăgit. O aud pe mama lui Eo plângând. Mama mea nu zice nimic şi îmi face ceva de mâncare. Nu mă simt prea bine. Respir greu. Leanna vine mai târziu să o ajute şi mă sărută pe frunte în timp ce mănânc, zăbovind destul deasupra mea cât să-mi simtă mirosul părului. Mănânc cu o singură mână. Mama o ţine pe cealaltă strânsă-ntre palme. Are grijă de ea în locul meu, parcă amintindu-şi cum pe vremuri mâna mea era mică şi moale şi întrebându-se cum a devenit atât de grea.

Termin de mâncat exact când intră Dan-Pocitul.

Mama nu se ridică de la masă când mă iau. Ochii ei rămân fixaţi în locul unde stătuse mâna mea. Probabil că îşi spune că dacă nu se uită, nimic din toate astea nu se-ntâmplă de fapt. Nici chiar ea nu le poate duce pe toate.

Mă vor spânzura în faţa tuturor la ora nouă dimineaţa. Nu ştiu de ce, dar mă simt ameţit. Inima îmi bate ciudat, încet. Îmi răsună în minte cuvintele ArhiGuvernatorului către soţia mea: „Asta-i tot ce poţi?“

Poporul meu cântă, dansăm şi iubim. Asta e tot ce putem. Dar mai şi săpăm. Dup-aia murim. Foarte rar alegem pentru ce. Această alegere înseamnă putere. Această alegere a fost singura noastră armă. Dar nu-i de ajuns.

Primesc dreptul la ultimele cuvinte. O chem pe Dio. Ochii ei sunt umflaţi de plâns şi oboseală. E plăpândă, nu e deloc ca sora ei.

— Care au fost ultimele cuvinte ale lui Eo? o întreb, deşi gura mi se mişcă greu şi ciudat.

Dio se uită către mama, care între timp ne-a ajuns din urmă şi care clatină din cap. E ceva ce nu-mi spun. Ceva ce nu vor să aflu. Un secret pe care mi-l ascund chiar dacă urmează să mor.

— A zis că te iubeşte.

N-o cred, dar zâmbesc şi o sărut pe frunte. Nu mai face faţă multor întrebări, iar eu sunt foarte ameţit. Abia vorbesc.

— O să-i spun că o saluţi.

Nu cânt. Sunt făcut pentru altfel de lucruri.

Moartea mea nu are niciun motiv. E iubire.

Dar Eo avea dreptate, nu înţeleg. Victoria nu-mi aparţine. E un gest de egoism. Ea mi-a zis să trăiesc pentru mai mult. Voia să lupt. Şi uite-mă acum, murind când ea voia altceva. Renunţând din cauza durerii.

Mă panichez la fel ca sinucigaşii când îşi dau seama de prostia pe care au făcut-o.

E prea târziu.

Trapa se deschide sub mine. Corpul mi se prăbuşeşte. Funia mă strânge de gât. Coloana trosneşte. Îmi simt spatele înţepat de o mulţime de ace. Kieran se împleticeşte înainte. Unchiul Narol îl împinge într-o parte. Îmi face cu ochiul, mă apucă de picioare şi trage.

Sper să nu mă îngroape.

Partea a II-a
Renăscut

Există o sărbătoare când ne punem măşti de demoni pentru a ţine departe spiritele rele de morţii noştri din vale. Măştile scânteiază, căci sunt făcute din aur fals.

Lazăr

Nu o văd pe Eo în moarte. Poporul meu crede că atunci când ajungem pe lumea cealaltă îi vedem pe cei pe care i-am iubit. Ne aşteaptă în valea înverzită, unde aerul e greu din cauza fumului lemnelor de foc şi mirosului de tocană. Acolo, un bătrân cu pălăria plină de rouă păzeşte valea şi stă alături de cei din neamul nostru aşteptându-ne pe un drum de piatră lângă care pasc oi. Se spune că ceaţa de-acolo înviorează şi florile sunt dulci, iar cei care au fost îngropaţi trec drumul mai repede.

Dar nu o văd pe dragostea mea nicăieri. Şi nu văd nicio vale. Nu văd decât lumini fantomatice în întuneric. Simt o apăsare şi ştiu, ca oricare miner, că sunt îngropat sub pământ. Ţip, dar nu se aude niciun sunet. Pământul îmi intră în gură. Mă cuprinde panica. Nu pot să respir sau să mă mişc. Pământul mă ţine închis până când, în sfârşit, reuşesc să ies la suprafaţă, să simt aerul şi să trag oxigen în plămâni, să gâfâi şi să scuip pământ.

Trec minute bune până când mă ridic din genunchi. Mă ghemuiesc într-o mină veche, un tunel de mult abandonat, dar încă legat la sistemul de ventilaţie. Miroase-a pământ. O singură torţă arde lângă

mormântul meu, aruncând urme ciudate pe pereţi. Îmi înţeapă ochii la fel de tare ca soarele care s-a ridicat peste mormântul lui Eo.

Nu sunt mort.

Îmi dau seama de asta mult mai greu decât aş fi crezut. Dar am o rană dată dracului pe gât, în locul unde sfoara mi-a tăiat pielea. Coloana mă doare atât de tare, că nu pot să mă uit în lateral decât dacă mă întorc cu tot corpul. Am numai pământ în rănile lăsate de bici de pe spate.

Totuşi, nu sunt mort.

Unchiul Narol nu m-a tras de picioare destul de tare. Câinii însă cu siguranţă au verificat, asta doar dacă nu le-a fost lene. E plauzibil, dar parcă mai e şi altceva la mijloc. Eram prea ameţit când mergeam spre spânzurătoare. Chiar şi acum mi se pare că mai am ceva prin vene, o letargie ca şi când aş fi fost drogat. Narol a făcut asta. El m-a drogat. El m-a îngropat. Dar de ce? Şi cum o fi reuşit să-mi dea corpul jos fără să-l prindă?

În momentul în care aud un huruit în întunericul de dincolo de flacără, îmi dau seama că o să primesc nişte răspunsuri. Un TAB, un fel de gândac metalic cu şase roţi, trece peste culmea unui tunel lung. Radiatorul lui suflă abur când se opreşte în faţa mea. Optsprezece faruri aproape mă orbesc; văd siluete cum se dau jos din vehicul şi vin prin lumină spre mine. Sunt prea ameţit ca să mă opun. Palmele lor sunt aspre ca ale minerilor, şi au feţele acoperite de măşti pentru demoni de Octobernacht. Dar mă mută cu blândeţe, conducându-mă mai degrabă decât forţându-mă să intru prin trapa TAB-ului.

În interior, lumina e roşie şi însângerată. Mă aşez pe un scaun uzat de metal în faţa celor doi care m-au scos din mormânt. Masca femeii e de un alb palid şi are coarne ca ale unui spirit rău. Ochii îi strălucesc

întunecaţi prin cele două găuri. Celălalt e un bărbat timid. E înalt şi tăcut şi pare că se teme de mine. Masca lui de liliac care îşi arată colţii nu-i acoperă nici privirea timidă, nici felul în care îşi ascunde mâinile – o trăsătură a celor speriaţi, cum pretindea unchiul Narol când m-a învăţat să dansez.

— Voi sunteţi Fiii lui Ares, nu-i aşa? îmi dau eu cu presupusul.

Cel slab clipeşte în timp ce femeia mă priveşte batjocoritor.

— Iar tu eşti Lazăr, îmi zice.

Vocea ei mi se pare rece, leneşă; ţi se joacă cu urechile la fel cum pisica se joacă cu şoarecele.

— Eu sunt Darrow.

— Mda, ştim cine eşti.

— Nu-i spune nimic, Harmony, îngaimă nevolnicul. Dancer nu ne-a zis să discutăm ceva cu el înainte să-l aducem acasă.

— Mulţumesc, *Ralph,* oftează Harmony către slăbănog şi dă din cap.

După ce îşi dă seama de greşeala pe care a făcut-o, nevolnicul începe să se fâstâcească stânjenit în scaun, dar nu mai sunt atent la el. Aici, femeia e la conducere. Spre deosebire de masca slăbănogului, masca ei seamănă cu a unei băbăciuni, una dintre vrăjitoarele din oraşele căzute ale Pământului, care făceau supă din măduva oaselor de copii.

— Eşti distrus, zice Harmony întinzându-se ca să mă atingă pe gât.

O prind de mână şi strâng. Oasele ei sunt firave ca ţevile goale de plastic în mâna unui Sondor al Iadului. Nevolnicul se întinde după baston, dar Harmony îi face semn să stea liniştit.

— De ce nu sunt mort? întreb.

După ce am fost spânzurat, vocea mea sună ca pietrişul peste metal.

— Pentru că Ares are o misiune pentru tine, micule Sondor, zice ea strâmbându-se în timp ce o strâng de mână.

— Ares…

În minte-mi apar imagini cu explozii, membre dezarticulate, haos. Ares. Ştiu la ce fel de misiune se gândeşte. Gândurile mele se îndreaptă către Eo, nu spre viaţa de acum. Sunt doar o cochilie goală. De ce să nu fi rămas în pământ?

— Acum poţi să-mi dai drumul la mână? întreabă Harmony.

— Dacă-ţi dai jos masca. Dacă nu, o păstrez.

Ea râde şi îşi dă masca jos. Faţa ei e precum ziua şi noaptea – partea dreaptă, o bucată distrusă de piele ţinută la un loc de cicatrice netede ca nişte râuri. Arsură de aburi. O imagine cu care sunt obişnuit, dar nu şi în cazul femeilor. Nu se prea întâmplă ca o femeie să facă parte dintr-o echipă de forare.

Partea nearsă însă e cea care mă tulbură. E frumoasă, mai frumoasă chiar decât Eo. Pielea moale, albă ca laptele, oase proeminente şi delicate. Cu toate astea, arată atât de rece, furioasă şi crudă. Dinţii de jos nu-i sunt egali şi nu are unghiile prea îngrijite. Are cuţite în cizme. Mi-am dat seama după cum s-a aplecat când am prins-o de mână.

Ralph, nevolnicul, e de o urâţenie banală – faţa negricioasă ascuţită ca un topor, dinţii strâmbi şi tociţi ca ţevile din Pulverizator. Se holbează pe geamul TAB-ului în timp ce trecem zguduindu-ne de-a lungul tunelurilor abandonate, până când ajungem la drumurile pavate şi luminate ale tunelurilor făcute pentru viteză mare. Nu-i cunosc pe aceşti Roşii şi, deşi poartă Sigiliul Roşu pe mâini, nu am încredere în ei. Nu sunt nici din clanul Lambda, nici de pe Lykos. Pentru mine, ar putea să fie şi Argintii.

Într-un final încep să văd prin geam şi alte vehicule

utilitare şi TAB-uri. Nu ştiu unde ne aflăm, dar asta mă deranjează mai puţin decât tristeţea ce-mi umple inima. Cu cât mergem mai departe şi cu cât mă gândesc mai mult la ale mele, cu atât mai mult creşte durerea. Îmi pipăi inelul de nuntă. Eo e tot moartă. Nu mă aşteaptă la capătul acestui drum. De ce eu am supravieţuit şi ea nu? Stomacul mi-e ca o gaură neagră. O greutate teribilă mi-apasă pieptul şi tot ce vreau e să sar din TAB în calea unui vehicul utilitar. Moartea vine uşor după ce ai început să o cauţi.

Dar nu sar; stau lângă Harmony şi Ralph. Eo voia mai mult pentru mine. Strâng bandana roşie în pumn.

Tunelul se lărgeşte şi ajungem la un punct de control păzit de Cenuşii murdari şi cu echipamentul ponosit. Poarta electrică nici măcar nu e conectată la curent. Îi dau drumul TAB-ului din faţa noastră după ce scanează o plăcuţă din lateral. Apoi e rândul nostru şi încep să mă agit în scaun la fel ca Ralph. Harmony chicoteşte superior în timp ce Câinele grizonat ne scanează plăcuţa şi ne face semn să trecem.

— Avem un cod de acces. Sclavii nu au creier. Câinii din mină sunt nişte idioţi. De elitele Cenuşiilor sau de monştrii Obsidieni, de ăia trebuie să te fereşti. Dar ei nu-şi pierd vremea pe aici.

În timp ce ieşim din tunel şi intrăm într-o fundătură cu depozite utilitare, nu cu mult mai mare decât Comuna, încerc să mă conving că toate astea nu sunt vreun truc al Auriilor, că Harmony şi Ralph nu-mi sunt duşmani. Becuri grosolane cu sulf atârnă de armăturile utilitare. Jumătate sunt arse. Unul pâlpâie deasupra garajului de lângă un depozit marcat cu un însemn bizar făcut cu vopsea ciudată. Intrăm în garaj. Uşa se închide şi Harmony îmi face semn să mă dau jos din TAB.

— Casă dulce casă, zice. E timpul să-l cunoşti pe Dancer.

Dancer

Dancer se uită prin mine. Are aproape înălţimea mea, ceea ce e rar. Doar că e mai solid şi bătrân, îngrozitor de bătrân, probabil are peste patruzeci de ani. Are tâmplele albe. Douăsprezece cicatrice identice îi brăzdează gâtul. Am mai văzut aşa ceva – muşcătură de şarpe cu clopoţei. Mâna stângă îi atârnă neputincioasă. Nervii distruşi. Dar ochii sunt cei care mă fascinează; sunt mai mari decât ai majorităţii şi ard într-un roşu adevărat, nu ruginiu. Are un zâmbet patern.

— Probabil te întrebi cine suntem, îmi zice Dancer cu blândeţe.

E bine făcut, dar are o voce caldă. E însoţit de opt Roşii, toţi bărbaţi în afară de Harmony, şi cu toţii îl privesc cu adoraţie. Toţi sunt mineri, cred, toţi au mâinile puternice şi pline de cicatrice ale neamului nostru. Se mişcă cu graţia alor noştri. Fără îndoială, unii erau saltimbanci şi fanfaroni, cum îi numim noi pe cei care aleargă de-a lungul zidurilor şi se dau peste cap în timpul dansurilor noastre. O fi vreun Sondor al Iadului printre ei?

— Nu se mai întreabă, zice Harmony fără să se grăbească, parcă rostogolind cuvintele din vârful limbii.

Îl strânge pe Dancer de mână în timp ce trece pe lângă el ca să mă privească mai de aproape.

— Micuţul ăsta dat dracului s-a prins de-acum vreo oră.

— Aha, îi zâmbeşte Dancer. Normal că s-a prins, altfel Ares nu ne-ar fi cerut să riscăm să-l aducem aici. Ştii unde suntem, Darrow?

— Nu contează, şoptesc eu.

Mă uit în jur la ziduri, la oameni şi la becurile care

se leagănă. Totul este atât de rece, de murdar.

— Ce contează e…

Nu reuşesc să-mi termin propoziţia. Gândul la Eo îmi retează glasul.

— Ce contează e că vreţi ceva de la mine.

— Da, asta contează, zice Dancer, punându-mi mâna pe umăr. Dar asta poate să mai aştepte. Mă mir că poţi să stai în picioare. Rănile de pe spatele tău sunt pline de mizerie. O să ai nevoie de ceva antibacterian şi de grefe ca să nu rămână cicatrice.

— Cicatricele nu contează, îi spun.

Mă holbez la cele două picături de sânge care mi se scurg din cămaşă pe podea. Probabil că rănile mi s-au deschis când am ieşit din groapă.

— Eo *este…* moartă, nu?

— Da, e moartă. Nu am putut s-o salvăm, Darrow.

— De ce nu? întreb.

— Pur şi simplu nu s-a putut.

— De ce nu? repet eu întrebarea.

Mă uit fix la el, apoi la însoţitorii lui şi şuier cuvintele unul câte unul.

— M-aţi salvat pe mine. Aţi fi putut s-o salvaţi pe ea. De ea aveaţi nevoie. Nenorocitul de martir. Ei îi păsa de toate lucrurile astea. Sau Ares are nevoie doar de Fii şi nu şi de Fiice?

— Martiri sunt pe toate drumurile, zice Harmony căscând.

Mă reped spre ea ca un şarpe şi o apuc de gât; furia îmi schimonoseşte faţa până la amorţeală şi-mi simt lacrimile umplându-mi ochii. Pistoalele-arzător zumzăie în timp ce sunt îndreptate spre mine. Unul mi se propteşte în ceafă. Îi simt ţeava rece.

— Dă-i drumul! ţipă cineva. Dă-i drumul, băiete!

Scuip spre ei, o scutur pe Harmony o singură dată şi o arunc într-o parte. Se chirceşte la podea tremurând. Când se ridică observ că în mână îi luceşte

un cutit.

— Terminaţi! Terminaţi amândoi! Darrow, te rog! zice Dancer, băgându-se între noi.

— Fata ta era o visătoare, băiete, şuieră Harmony de cealaltă parte a lui Dancer. La fel de inutilă ca un chibrit aruncat în apă…

— Harmony, tacă-ţi dracului fleanca, ordonă Dancer. Puneţi armele alea jos.

Arzătoarele amuţesc. O linişte grea se lasă în timp ce se apropie de mine. Vorbeşte încet. Eu respir precipitat.

— Darrow, suntem prieteni. Îţi suntem prieteni. Acum, nu răspund în numele lui Ares, nu ştiu de ce n-a putut să ne ajute să-ţi salvăm fata; sunt şi eu doar una dintre mâinile lui. Nu pot să-ţi alin suferinţa. Nu pot să-ţi aduc soţia înapoi. Dar, Darrow, uită-te la mine. Uită-te la mine, Sondorule din Iad!

Mă uit. Fix în ochii ăia roşii ca sângele.

— Sunt multe lucruri pe care nu pot să le fac. Dar îţi pot oferi dreptate.

Dancer se duce la Harmony şi-i şopteşte ceva, cel mai probabil despre cum ar trebui să fim prieteni. N-o să fim. Dar eu promit să nu o strâng de gât, iar ea promite să nu mă înjunghie.

Mă conduce în tăcere, departe de ceilalţi prin coridoarele strâmte de metal, până la o uşă micuţă care se deschide răsucind un mâner. Facem zgomot când traversăm pasarelele ruginite. Camera e mică şi plină de mese şi echipament medical. Îmi spune să mă dezbrac şi să mă întind pe una dintre mesele reci ca să-mi cureţe rănile. Mâinile ei nu sunt blânde în timp ce-mi curăţă mizeria de pe spatele biciuit, încerc să nu ţip.

— Eşti un prost, zice scoţându-mi pietrişul dintr-o rană adâncă.

Tremur de durere şi încerc să spun ceva, dar îşi

înfige degetul în spatele meu şi mă opreşte.

— Visătorii ca soţia ta nu sunt mulţi, micule Sondor, îmi zice ea, asigurându-se că nu-i pot răspunde. Înţelege asta. Singura lor putere e dată de moarte. Cu cât mor mai greu, cu cât strigă mai tare, cu atât mai adânci vor fi urmele pe care le lasă. Dar soţia ta şi-a îndeplinit scopul.

Scopul. Sună atât de rece, de distant şi de trist, de parcă fata mea care zâmbea şi râdea nu s-ar fi născut decât pentru moarte. Cuvintele lui Harmony sapă adânc în sufletul meu şi mă holbez la grilajul de metal înainte să mă întorc şi să mă uit în ochii ei plini de furie.

— Şi scopul tău care e? o întreb.

Ridică în aer mâinile pline de pământ şi de sânge.

— Acelaşi cu al tău, micuţule Sondor. Să îndeplinesc visul.

După ce Harmony îmi curăţă spatele de pământ şi îmi dă o doză de ser antibacterian, mă duce în camera de lângă generatoarele care zumzăie. Toate camerele au paturi şi duş. Mă lasă să mă descurc. Duşul e o chestie înfricoşătoare. Deşi e mai blând decât aerul din Pulverizator, jumătate din timp am impresia că mă înec, iar cealaltă jumătate simt un amestec de agonie şi extaz. Dau drumul la apa caldă până când se ridică aburii şi durerea îmi biciuieşte spatele.

Odată spălat, mă îmbrac în hainele ciudate pe care mi le-au pregătit. Nu sunt nici salopetă, nici vreo ţesătură simplă de casă cum sunt obişnuit să port. Materialul e lucios şi elegant, seamănă cu ceva ce ar purta cineva din altă Culoare.

Dancer intră în cameră când sunt pe jumătate îmbrăcat, îşi trage după el piciorul stâng, aproape la fel de inutil ca şi mâna. Cu toate astea, e un bărbat impresionant, mai bine făcut decât Barlow şi mai

arătos decât mine, în ciuda vârstei şi a cicatricelor de pe gât. Are în mână un castron de tinichea şi se aşază pe unul dintre paturi, care scârţâie sub greutatea lui.

— Ţi-am salvat viaţa, Darrow. Aşa că viaţa ta e a noastră acum, eşti de acord?

— Unchiul meu mi-a salvat viaţa, îi spun.

— Beţivul? pufneşte Dancer. Singurul lucru bun pe care l-a făcut a fost să ne povestească despre tine. Şi ar fi trebuit să o facă de când erai mic, dar a ţinut secretul pentru el. Lucrează pentru noi ca informator, să ştii, încă dinainte de moartea tatălui tău.

— L-au spânzurat acum?

— Acum că te-a dat pe tine jos? Sper că nu. I-am dat un aparat de bruiaj ca să închidă camerele alea-nvechite. Şi-a făcut treaba ca o fantomă.

Unchiul Narol. Şef de echipă, dar beat ca un prostănac, întotdeauna l-am crezut slab. Încă e. Un om puternic nu ar bea atât de mult ca el şi nu ar fi atât de ranchiunos. Dar nu a meritat niciodată dispreţul pe care i l-am acordat. Totuşi, de ce nu a salvat-o pe Eo?

— Te porţi de parcă unchiul meu îţi datora dracului ceva, îi zic.

— Îi datorează poporului său.

— *Poporului,* zic eu râzând. Există familie. Există Clan. S-ar putea să mai fie şi oraşul şi mina. Dar poporul? *Poporul.* Iar tu te comporţi de parcă ai fi reprezentantul meu, ca şi când ai avea vreun drept peste viaţa *mea.* Dar sunteţi nebuni cu toţi, toţi Fiii lui Ares.

Vocea mea începe să-şi piardă bunăvoinţa.

— Nebuni care nu sunt în stare să facă altceva decât să arunce lucruri în aer. Asemenea copiilor care, de supărare, dau cu piciorul în cuibul şerpilor.

Asta vreau şi eu să fac. Vreau să dau cu piciorul şi să răbufnesc. De-asta îl insult, de-asta şi scuip peste

Fii, deşi nu am niciun motiv concret să-i urăsc.

Faţa frumoasă a lui Dancer se strânge într-un zâmbet obosit şi-abia atunci îmi dau seama cât de slab îi e braţul bolnav – mult mai subţire decât braţul drept musculos –, îndoit ca o rădăcină de floare. Dar în ciuda mâinii neputincioase, există ceva bizar de ameninţător în Dancer, ceva mai puţin evident decât la Harmony. Iese la suprafaţă când râd de el, când îmi bat joc de el şi de visele lui.

— Informatorii noştri există doar pentru a ne furniza informaţii şi a ne ajuta să-i selectăm pe cei mai buni dintre Roşii pentru a-i scoate din mine.

— Ca să ne folosiţi.

Dancer zâmbeşte forţat şi ia castronul de pe pat.

— O să jucăm un joc şi-o să vedem dacă tu eşti unul dintre cei mai buni, Darrow. Dacă o să câştigi, o să te duc undeva unde o să vezi ceva ce puţini Roşii de Jos au văzut.

Roşii de Jos. N-am mai auzit termenul ăsta până acum.

— Şi dacă pierd?

— Atunci nu eşti ceea ce căutam şi Auriii câştigă din nou.

Ideea mă face să tresar.

Ridică bolul şi îmi explică regulile.

— Sunt două cărţi în castron. Pe una e coasa Morţii. Pe cealaltă e un miel. Dacă alegi coasa, pierzi. Alege mielul şi câştigi.

Dar observ cum vocea îi fluctuează când zice ultima parte. E un test. Ceea ce înseamnă că nu are nimic de-a face cu norocul. Probabil că-mi testează inteligenţa, iar asta înseamnă că trebuie să gândesc. Singurul mod prin care jocul mi-ar putea testa inteligenţa e dacă ambele cărţi au pe ele coasa; e singura variabilă care poate fi modificată. E simplu. Mă uit fix în ochii frumoşi ai lui Dancer. Jocul e măsluit; sunt obişnuit cu

asta şi de obicei mă conformez. Doar că de data asta n-o mai fac.

— De acord.

Bag mâna în castron şi scot o carte la-ntâmplare, asigurându-mă că doar eu văd ce e pe ea. E o coasă. Ochii lui Dancer nu mă părăsesc nicio clipă.

— Am câştigat, îi spun.

Se-ntinde după carte să vadă ce e, dar mi-o îndes în gură înainte s-o vadă. Nu ştie ce-am tras. Dancer se uită la mine cum mestec bucata de hârtie. Înghit. Iau cealaltă carte din castron şi i-o arunc. O coasă.

— Cartea cu mielul arăta aşa de bine că am mâncat-o, îi zic.

— E absolut de-nţeles.

Roşul ochilor lui sclipeşte şi dă castronul la o parte. Redevine blând şi e ca şi când n-ar fi fost niciodată ameninţător.

— Ştii de ce ne spunem Fiii lui Ares, Darrow? Pentru romani, Marte era zeul războiului – un zeu al gloriei militare, protector al inimii şi al casei. Onorabil şi aşa mai departe. Dar Marte e o farsă. E versiunea romanţată a zeului grec, Ares.

Dancer aprinde o ţigară şi-mi întinde una şi mie. Generatoarele bâzâie cu forţe noi, iar ţigara mă umple cu o senzaţie asemănătoare când fumul începe să mi se strecoare în plămâni.

— Ares era un ticălos, patronul malefic al furiei, violenţei, setei de sânge şi masacrului, zice el.

— Aşa că luându-vă numele după el, arătaţi cu degetul către adevărata situaţie din Societate. Drăguţ.

— Ceva de genul ăsta. Auriii preferă ca noi să uităm istoria. Iar cei mai mulţi dintre noi au uitat-o sau n-au învăţat-o niciodată. Dar eu ştiu cum au ajuns la putere Auriii acum sute de ani. Ei o numesc Cucerirea. I-au măcelărit pe toţi cei care li s-au împotrivit. Au masacrat oraşe şi continente. Nu cu mulţi ani în urmă

au transformat o lume în cenuşă – Rhea. Lordul Cenuşă a atacat-o cu bombe atomice până s-a ales praful. Au acţionat cu furia lui Ares. Şi-acum, noi suntem fiii acelei furii.

— Tu eşti Ares? întreb în şoaptă.

Lumi. Au distrus lumi. Dar Rhea e mult mai departe de Pământ decât Marte. E una dintre lunile lui Saturn, cred. De ce ar fi bombardat atomic o lume atât de îndepărtată?

— Nu, nu sunt eu Ares, răspunde.

— Dar îi aparţii.

— Nu-i aparţin decât lui Harmony şi poporului nostru. Sunt la fel ca tine, Darrow, născut într-un clan de săpători în pământ, mineri din colonia Tyros. Doar că eu ştiu mai multe despre lume. Tu crezi că sunt un terorist. Nu sunt, zice el, încruntându-se din cauza expresiei mele de nerăbdare.

— Nu?

Se lasă pe spate şi trage din ţigară.

— Imaginează-ţi o masă plină de purici, îmi explică. Puricii săreau încontinu la înălţimi diferite. La un moment dat a venit un om şi-a pus un borcan cu gura în jos peste purici. Puricii au sărit şi au atins fundul borcanului şi n-au putut să treacă mai departe. Apoi omul a luat borcanul şi totuşi puricii nu au sărit mai sus decât se obişnuiseră să sară, crezând că în continuare exista un tavan de sticlă.

Suflă fumul şi prin el îi văd ochii arzând asemenea jarului din vârful ţigării.

— Noi suntem puricii care sar în sus. Acum, hai să-ţi arăt cât de sus.

Dancer mă conduce de-a lungul unui coridor şubred, până la un lift cilindric de metal. E ruginit, vechi şi scârţâie în timp ce urcăm încet, dar sigur.

— Ar trebui să ştii că soţia ta nu a murit în zadar, Darrow. Verzii care ne-au ajutat au bruiat

transmisiunea. Am intrat în sistem şi am difuzat versiunea reală pe fiecare CutieHologramă de pe planeta noastră. Planeta, clanurile din cele o sută de mii de colonii miniere şi din oraşe, cu toţii au auzit cântecul soţiei tale.

— Spui poveşti, bombăn eu. Nu sunt nici pe jumate atât de multe colonii.

— Au auzit cântecul şi deja îi spun Persefona, zice el ignorându-mă.

Tresar şi mă uit la el. Nu. Asta nu e numele ei. Ea nu e simbolul lor. Nu le aparţine tâlharilor ăstora cu nume pompoase.

— Numele ei e Eo, mârâi eu. Şi le aparţine celor de pe Lykos.

— Aparţine poporului acum, Darrow. Iar ei îşi amintesc poveştile vechi despre zeiţa răpită de lângă familia ei de zeul morţii. Dar chiar dacă a fost răpită, moartea nu o putea ţine pentru totdeauna. Ea era Fecioara, zeiţa primăverii, iar destinul ei era să se întoarcă după fiecare iarnă. Frumuseţea încarnată poate atinge viaţa chiar şi din mormânt. Aşa se gândesc ei la soţia ta.

— Ea nu se mai întoarce, zic eu pentru a termina discuţia.

Nu ajungi nicăieri vorbind cu omul ăsta. Trăncăneşte în continuare.

Liftul se opreşte şi ieşim într-un tunel mic. Îl parcurgem şi ajungem la un alt lift, din metal mai strălucitor şi mai bine întreţinut. Doi Fii stau de pază înarmaţi cu arzătoare, începem să urcăm din nou.

— Ea nu o să se întoarcă, dar frumuseţea şi vocea ei vor rămâne până la sfârşitul timpului. A crezut în ceva mai mare decât ea, iar moartea i-a dat glasului ei puterea pe care nu o avea în viaţă. Era pură, la fel ca tatăl tău. Noi, tu şi eu, zice el atingându-mi pieptul cu degetul arătător, suntem murdari. Suntem făcuţi

pentru sânge. Mâini aspre şi inimi murdare. Suntem mai puţin importanţi în marele plan, dar fără noi, oameni ai războiului, nimeni în afara celor din Lykos nu ar fi auzit cântecul lui Eo. Fără mâinile noastre aspre, visul inimilor pure nu s-ar putea înfăptui niciodată.

— Treci la subiect, îl întrerup eu. Ai nevoie de mine pentru ceva.

— Ai încercat să te omori, zice Dancer. O să vrei să încerci din nou?

— Vreau…

Ce vreau?

— Vreau să-l ucid pe Augustus, spun amintindu-mi faţa rece a Auriului care mi-a condamnat soţia la moarte cu atâta răceală şi detaşare. N-o să trăiască dacă Eo nu mai trăieşte.

Mă gândesc la Magistratul Podginus şi la Dan-Pocitul. O să-i omor şi pe ei.

— Răzbunare deci, oftează Dancer.

— Ai zis c-ai să mi-o oferi.

— Am zis c-o să-ţi ofer *dreptate.* Răzbunarea e un lucru gol, Darrow.

— Pentru mine e de-ajuns. Ajută-mă să-l ucid pe ArhiGuvernator.

— Darrow, ţinteşti prea jos.

Liftul prinde viteză. Urechile îmi pocnesc. Urcăm şi urcăm şi urcăm. Până unde merge liftul ăsta?

— ArhiGuvernatorul e doar unul dintre cei mai importanţi Aurii de pe Marte, îmi zice Dancer oferindu-mi o pereche de ochelari cu lentile negre. Trebuie să-ţi lărgeşti perspectiva.

Îmi pun ochelarii ezitând şi inima îmi bate tot mai tare în piept. Mergem la suprafaţă.

Liftul se opreşte. Uşa se deschide. Şi sunt orb.

În spatele lentilelor, pupilele mele se contractă pentru a se obişnui cu lumina. Când în sfârşit reuşesc

să deschid ochii, mă aştept să văd un bec imens, o flacără sau ceva ce produce această lumină. Dar nu văd nimic. Lumina este ambientală, vine dintr-o sursă îndepărtată şi imposibilă. Undeva în mine, un instinct primar omenesc cunoaşte această putere, această sursă primară a vieţii. Soarele. Lumina zilei. Mâinile îmi tremură când cobor cu Dancer din lift. Nu mai spune nimic. Şi mă îndoiesc că l-aş auzi, chiar dacă ar face-o.

Stăm într-o cameră ciudată, care nu seamănă cu nimic din ce mi-am imaginat. Podeaua e făcută din ceva tare, dar nu e nici piatră, nici metal. Lemn. Îl recunosc din pozele de pe Pământ pe care le vedeam la CH. Peste podea, un covor într-o mie de nuanţe se întinde moale sub picioarele mele. Pereţii sunt din lemn roşu, şi au sculptaţi pe ei copaci şi căprioare. O muzică liniştită se aude în depărtare. Mă iau după melodie în timp ce mă afund în încăpere, mergând spre lumină.

Ajung la o margine de sticlă, un perete imens care lasă lumina soarelui să strălucească peste un instrument turtit, negru şi cu clape albe care cântă singur într-o cameră înaltă cu trei pereţi şi o margine lungă de geamuri de sticlă. Totul e atât de neted. Dincolo de instrument, dincolo de sticlă, e ceva ce nu înţeleg. Merg împleticindu-mă spre geam, spre lumină şi cad în genunchi cu mâinile lipite de margine. Suspin îndelung.

— Acum înţelegi, zice Dancer. Suntem traşi pe sfoară. Dincolo de sticlă se întinde un oraş.

Minciuna

Este un oraş al turnurilor, al parcurilor, al râurilor, al grădinilor şi al fântânilor. Este un oraş al viselor, un oraş al apelor albastre şi al existenţei verzi pe o planetă roşie despre care se presupunea că este la fel de stearpă ca cel mai înfiorător deşert. Asta nu este planeta Marte pe care ne-au arătat-o la CutiileHologramă. Nu este un loc inadecvat pentru oameni. Este un loc al minciunilor, al bunăstării şi al deplinei abundenţe.

Mi se taie respiraţia în faţa grotescului situaţiei. Bărbaţi şi femei zboară. Strălucesc Auriu şi Argintiu. Astea sunt singurele Culori pe care le văd pe cer. Cizmele lor gravitaţionale îi poartă ca pe nişte zeităţi, cu o tehnologie mult mai graţioasă decât aceea a cizmelor gravitaţionale greoaie pe care le purtau paznicii noştri din mină. Un tânăr se avântă în văzduh pe lângă fereastra de unde privesc eu, cu pielea lucindu-i şi cu părul fluturându-i liber pe spate; duce cu el două sticle de vin spre o grădină de pe un pisc din apropiere. E beat şi înaintarea lui ezitantă prin aer îmi aminteşte cum am văzut odată un băiat din echipa de sondori căruia îi cedase sistemul de ventilaţie al costumului de protecţie; icnea după oxigen pe măsură ce se stingea, zvâcnind şi răsucindu-se. Auriul râde ca un nebun şi face o răsucire nostimă. În urma lui, într-o întrecere veselă, se avântă chicotind zăpăcite patru fete cam de aceeaşi vârstă cu mine. Rochiile strâmte pe care le poartă par făcute dintr-un material lichid care se prelinge pe formele lor tinere. Sunt cu toţii de vârsta mea, într-un fel, dar mi par atât de al dracului de ridicoli.

Nu înţeleg.

În urma lor zboară nave care urmează nişte culoare

luminate. Nave mai mici, Aripi frânte, cum le numeşte Dancer, însoţesc yachturi aeriene dintre cel mai complicate. Există şi automobile, şi semafoare codate pe Culori de-a lungul nivelelor inferioare – Galben, Albastru, Portocaliu, Verde, Roz, o sută de nuanţe pentru douăsprezece Culori care formează o ierarhie atât de complexă, atât de stranie, încât îmi vine greu să cred că este produsul minţii umane. Clădirile pe lângă care se unduiesc culoarele navelor sunt uriaşe, unele din sticlă, altele din piatră. Dar multe dintre ele îmi amintesc de cele pe care le-am văzut la CutiaHologramă, clădiri în stil roman, construite pe atunci pentru zei, nu pentru oameni.

Dincolo de oraş, care se întinde aproape până la linia orizontului, suprafaţa roşie şi aridă a planetei Marte este brăzdată de verdele ierbii şi de păduri semeţe. Deasupra, cerul este albastru, spuzit de stele. Procesul de terraformare s-a încheiat.

Ăsta e viitorul. Ar fi trebuit să arate aşa abia după multe generaţii.

Viaţa mea e o minciună.

De câte ori nu ne-a spus Octavia au Luna celor de pe Lykos că suntem pionierii de pe Marte, că suntem sufletele curajoase care se sacrifică pentru binele rasei, că în curând truda noastră pentru umanitate va lua sfârşit. Că în curând ni se vor alătura şi celelalte culori, de îndată ce Marte va putea fi locuit. Dar deja ni s-au alăturat. Cei de pe Pământ au venit pe Marte, iar noi, pionierii, am fost lăsaţi dedesubt, în sclavie, trudind, suferind pentru a crea şi a menţine fundaţia acestui… imperiu. Suntem ceea ce Eo a spus dintotdeauna că suntem – sclavii Societăţii.

Dancer stă pe un scaun în spatele meu şi aşteaptă până când sunt în stare să vorbesc. Rosteşte un cuvânt şi fereastra se întunecă. Pot vedea în continuare oraşul, dar soarele nu mă mai orbeşte.

Lângă noi, instrumentul turtit, numit pian, susură o melodie tristă.

— Ne-au spus că suntem ultima speranţă a omului, şoptesc. Că Pământul este suprapopulat, că toată suferinţa, toate sacrificiile erau pentru binele omenirii. Sacrificiul este un lucru corect. Supunerea, cea mai înaltă virtute…

Auriul care râdea a ajuns la turnul din apropiere; se lasă în voia fetelor şi a sărutărilor. În curând îşi vor bea vinul şi se vor distra.

Dancer îmi spune cum stau lucrurile.

— Pământul nu este suprapopulat, Darrow. Acum şapte sute de ani, oamenii de acolo s-au extins către satelitul lor, Luna. Pentru că era foarte dificil să lanseze navete spaţiale de pe Pământ din cauza gravitaţiei şi a atmosferei, Luna a devenit portul Pământului, cu ajutorul căruia au fost colonizate lunile şi planetele Sistemului Solar.

— Şapte sute de ani? icnesc eu, simţindu-mă brusc ca un prostănac.

— Ordinea şi eficienţa au devenit priorităţi pe Lună. În spaţiu, fiecare pereche de plămâni trebuie să aibă un scop. Aşa că, încet, încet s-au instituit primele Culori, iar Roşii au fost trimişi pe Marte să adune combustibil pentru omenire. Coloniile miniere au fost întemeiate acolo pentru că Marte are cea mai mare concentraţie de helium-3, care este folosit pentru terraformarea celorlalte lumi şi luni.

Măcar asta n-a fost o minciună.

— Şi au fost terraformate celelalte luni şi lumi?

— Lunile mai mici, da. Majoritatea planetelor. Evident, nu şi giganţii gazoşi.

Se aşază pe scaun.

— Chiar din primele etape ale colonizării, cei mai înstăriţi de pe Lună şi-au dat seama că Pământul nu făcea altceva decât să le înghită profitul. Chiar dacă

cei de pe Lună au colonizat Sistemul Solar, plăteau taxe şi se aflau sub controlul corporaţiilor şi ţărilor de pe Pământ, dar aceste entităţi nu se puteau impune în faţa propriilor posesiuni. Aşa că cei de pe Lună s-au revoltat – Auriii şi întreaga lor societate împotriva ţărilor de pe Pământ. Cei de pe Pământ au luptat şi au pierdut. Aceasta a fost Cucerirea. Economia a transformat Luna în cea mai mare putere şi cel mai mare port al Sistemului Solar. Şi Societatea a început să se transforme în ceea ce a devenit astăzi – un imperiu construit pe spatele Roşilor.

Mă uit la Culorile care se mişcă mai jos. Sunt mici, dificil de distins de la înălţimea asta, iar ochii mei nu sunt obişnuiţi să privească de la o asemenea distanţă sau să vadă atâta lumină.

— Roşii au fost trimişi pe Marte acum cinci sute de ani. Celelalte culori au venit pe Marte acum aproximativ trei sute de ani, în timp ce strămoşii noştri încă mai trudeau în adâncuri. Trăiau în oraşe paraterraformate – oraşe învăluite în bule de atmosferă – în timp ce restul lumii se terraforma lent. Acum bulele au fost îndepărtate, şi planeta este pregătită pentru toţi oamenii.

Roşii de Sus lucrează ca îngrijitori, oameni de la salubrizare, culegători de grâne, muncitori necalificaţi. Roşii de Jos sunt aceia dintre noi care s-au născut în adâncuri – adevăraţii sclavi. În oraşe, Roşii care dansează dispar. Cei care-şi dau frâu liber gândurilor, dispar. Cei care-şi pleacă frunţile şi acceptă regulile şi-şi acceptă locul în Societate, asemenea tuturor celorlalte Culori, trăiesc într-o relativă libertate.

Dancer suflă un nor de fum.

Mă simt ca şi cum mi-aş fi ieşit din trup şi aş fi privit colonizarea lumii, transformarea speciei umane, prin nişte ochi care nu-mi aparţin. Forţa istoriei mi-a

târât poporul în sclavie. Suntem cea mai de jos treaptă a Societăţii, ţărâna. Eo a susţinut dintotdeauna asta, deşi nu ştia adevărul. Dacă ar fi ştiut toate astea, oare cu câtă înflăcărare ar fi vorbit atunci? Existenţa este mai rea decât şi-a imaginat-o ea vreodată. Nu e greu de înţeles fervoarea cu care luptă Fiii lui Ares.

— Cinci sute de ani, spun eu clătinând din cap. Asta e planeta noastră nenorocită.

— Obţinută prin sudoare şi trudă, mă aprobă Dancer.

— Şi-atunci de ce e nevoie ca s-o recăpătăm?

— Sânge, îmi spune Dancer zâmbind şiret ca un cotoi vagabond – în spatele zâmbetului părintesc al acestui bărbat se ascunde o bestie.

Eo avea dreptate. Se va ajunge la violenţă.

Ea a fost vocea, la fel ca tatăl meu. Dar eu ce trebuie să fiu? Mâna răzbunătoare? Nu-mi vine să cred că o fiinţă atât de pură, atât de plină de dragoste ar vrea să joc acest rol. Dar asta a vrut. Mă gândesc la ultimul dans al tatălui meu. Mă gândesc la mama, la Kieran, la Leanna şi la Loran, la părinţii lui Eo, la unchiul Narol, la Barlow, la toţi cei pe care-i iubesc. Ştiu cât de greu vor trăi şi cât de repede vor muri. Şi ştiu de ce.

Îmi privesc mâinile. Sunt exact aşa cum le-a numit Dancer – nişte chestii pline de tăieturi, de cicatrice, de arsuri. Când mi le săruta Eo, se îmblânzeau, gata de dragoste. Acum că Eo a murit, se înăspresc, pregătite pentru ură. Îmi strâng pumnii până când mi se fac albi ca zăpada.

— Care e misiunea mea?

Artizanul

Am crescut alături de o fată mereu zâmbitoare, care la cincisprezece ani îşi iubea soţul atât de mult încât atunci când el s-a ars în mină şi rănile i s-au infectat, ea şi-a vândut trupul unui Gamma în schimbul antibioticelor. Era mai puternică decât soţul ei. Când el s-a însănătoşit şi a aflat ce făcuse de dragul lui, l-a ucis pe acel Gamma cu o lamă curbată furată din mină. E uşor de ghicit ce s-a întâmplat apoi. Fata se numea Lana şi era fiica unchiului Narol. Nu mai trăieşte.

Mă gândesc la ea în timp ce urmăresc CutiaHologramă din ceea ce Harmony a numit apartament, în timp ce Dancer face pregătirile necesare. Cu un gest nervos al degetelor schimb numeroasele canale. Chiar şi acel Gamma avea o familie. Sonda şi el la fel ca mine. S-a născut la fel ca mine, a crescut la fel ca mine, şi, asemenea mie, nu a văzut niciodată soarele. Doar că el a primit din partea Societăţii un pacheţel cu medicamente, şi iată rezultatul. Cât de ingenioşi sunt. Cât de mult îi pot face să se urască între ei nişte oameni care ar trebui să fie apropiaţi unii de alţii. Dar dacă ar afla toate clanurile ce articole de lux există la suprafaţă, dacă ar şti de câte lucruri au fost lipsiţi, ar simţi cu toţii ura pe care o simt eu şi s-ar uni. Cei din clanul meu sunt un neam iute la mânie. Oare cum ar fi o răscoală a lor? Probabil ca o ţigară de-a lui Dago – s-ar aprinde foarte tare, dar ar arde imediat, transformându-se în scrum.

L-am întrebat pe Dancer de ce Fiii au transmis la CH Roşilor de Jos moartea soţiei mele. De ce nu le-au arătat mai degrabă bogăţiile de la suprafaţă? Asta le-ar fi stârnit mânia.

— Pentru că dacă ar izbucni o revoltă acum, ar fi înăbuşită în doar câteva zile, mi-a explicat Dancer. Trebuie să urmăm o altă cale. Un imperiu nu poate fi distrus din afară fără să fie mai întâi distrus din interior. Ţine minte asta. Noi suntem distrugători de imperii, nu terorişti.

Când Dancer mi-a spus ce trebuie să fac, am izbucnit în râs. Nu ştiu dacă o pot face. Eu sunt doar un fir de praf. Pe Marte sunt o mie de oraşe. Flote de monştri de metal călătoresc între planete transportând arme care pot străpunge mantaua unei luni. Pe îndepărtata Lună sunt clădiri care depăşesc 11 000 de metri; de acolo, Consulul Suveran, Octavia au Luna îşi guvernează Imperatorii şi Pretorii. Favoritul ei este Lordul Cenuşă, cel care a făcut scrum sistemul planetar Rhea. Octavia au Luna îi comandă pe cei doisprezece Cavaleri Olimpici, legiunile de Războinici însemnaţi şi pe Obsidienii la fel de numeroşi ca stelele. Iar Obsidienii sunt doar elita. Cenuşiii cutreieră oraşele asigurând supunerea în faţa ierarhiei. Albii împart dreptatea conform propriilor legi şi îşi răspândesc concepţiile. Rozaliii le satisfac plăcerile şi îi servesc pe cei din clasele superioare. Argintiii se ocupă de contabilitate, de bani şi de logistică. Galbenii studiază medicina şi alte ştiinţe. Verzii dezvoltă noi tehnologii. Albaştrii sunt piloţi. Arămiii se ocupă de problemele birocratice. Fiecare culoare are un scop. Toate culorile îi susţin pe Aurii.

CutiaHologramă îmi arată culori despre care nici nu ştiam că există. Îmi arată lucruri la modă. Absurde şi seducătoare. Există biomodificări şi implanturi de carne – femei cu pielea atât de fină şi netedă, sâni atât de rotunzi, păr atât de lucios, încât par o specie diferită de Eo şi de toate celelate femei pe care le ştiu. Bărbaţii sunt monstruos de musculoşi şi de înalţi. O forţă artificială le bombează braţele şi piepturile şi-şi

etalează muşchii exact ca nişte fetiţe care-şi flutură noile jucării.

Eu sunt un Sondor al Iadului, un Lambda din Lykos, dar ce înseamnă asta pe lângă toate aceste lucruri?

— A venit Harmony. E timpul să mergem, îmi spune Dancer din pragul uşii.

— Vreau să lupt, îi spun în timp ce coborâm împreună cu Harmony cu liftul gravitaţional.

Mi-au modificat Sigiliul ca să arate mai deschis la culoare şi să semene cu cel al Roşilor de Sus. Sunt îmbrăcat într-un veşmânt larg ca al acestora şi car nişte unelte pentru curăţat străzile. Am părul vopsit şi lentile de contact, astfel încât să par că sunt o nuanţă mai deschisă de roşu. Mai puţin murdar.

— Nu vreau misiunea *asta.* Ba mai rău, *nu pot* s-o îndeplinesc. Cine ar fi în stare?

— Ai zis că ai face orice ar fi nevoie, spune Dancer.

— Da, dar…

Misiunea pe care mi-a încredinţat-o e o nebunie, dar nu de asta mă tem. Mă tem ca nu cumva să devin un individ pe care Eo nu l-ar recunoaşte. Mă tem să nu mă transform într-unul dintre demonii din poveştile noastre de Octobernacht.

— Dă-mi un arzător sau o bombă. Lasă pe altcineva să facă asta.

— Pentru asta te-am adus aici, oftează Harmony. E singurul motiv. Este scopul suprem al lui Ares încă din ziua în care au apărut Fiii.

— Pe câţi alţii i-aţi mai adus aici? Câţi alţii au mai încercat ceea ce-mi cereţi mie să fac?

Harmony îi aruncă o privire lui Dancer, care nu spune nimic, aşa că-mi răspunde ea în numele lui, nervoasă.

— Din câte ştim… nouăzeci şi şapte de oameni au ratat proba Artizanului.

— La dracu’. Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit, îmi răspunde ea cu blândeţe. Sau au cerut să fie omorâţi.

— Poate că Narol ar fi trebuit să mă lase să mor spânzurat, încerc eu să glumesc.

— Darrow. Vino aici. Vino, îmi spune Dancer punându-mi mâna pe umăr şi trăgându-mă spre el. Poate că alţii au dat greş. Dar tu eşti altfel, Darrow. Simt asta până-n măduva oaselor.

Încep să-mi tremure picioarele când privesc pentru prima oară cerul şi clădirile care se înalţă în jur. Mă ia cu ameţeală. Am o senzaţie de cădere, de parcă lumea ar fi ieşit de pe axă. Spaţiul e mult prea deschis, atât de deschis încât am senzaţia că oraşul se va da peste cap şi va ajunge pe cer. Îmi privesc picioarele, privesc strada şi încerc să-mi imaginez că sunt în drumurile-tunel care duc de la cartier la Comună.

Străzile oraşului Yorkton sunt un loc ciudat pe timp de noapte. Globuri luminescente mărginesc trotuarele şi străzile. ÎnregistrărileCutiilorHolograme străbat ca nişte unde lichide părţi din bulevard în acest sector supertehnologizat al oraşului, aşa că mulţi calcă pe trotuarul rulant sau merg cu mijloacele de transport în comun cu capetele aplecate, arătând ca nişte mânere de bastoane. Iluminatul strident face ca noaptea să pară la fel de luminoasă ca ziua. Ba chiar văd şi mai multe culori. Sectorul ăsta din oraş e curat. Echipe de muncitori Roşii de la salubrizare curăţă străzile. Străzile şi trotuarele se întind într-un aranjament perfect.

Trebuie să urmăm o panglică de un roşu estompat, o fâşie îngustă de pe o stradă largă. Trotuarul nostru nu este rulant ca celelalte. Alături, o femeie Arămie merge pe trotuarul lor mai lat; programele ei preferate rulează oriunde s-ar îndrepta, în afara cazului în care merge alături de un Auriu, caz în care

toate CutiileHologramă amuţesc. Dar cei mai mulţi dintre Aurii nu merg pe jos, se folosesc de cizmele gravitaţionale şi de autobuze, la fel şi Arămiii, Obsidienii, Cenuşiii şi Argintiii care au autorizaţie, deşi cizmele obţinute cu autorizaţie sunt de o calitate extrem de proastă.

În faţă îmi răsare o reclamă la o cremă împotriva băşicilor. O femeie incredibil de slabă se dezbracă de un halat de mătase roşie. Goală-puşcă, îşi aplică apoi crema într-un anume loc de pe corp unde nicio femeie n-a avut vreodată vreo băşică. Roşesc şi-mi feresc dezgustat privirea pentru că în toată viaţa mea am văzut o singură femeie dezbrăcată.

— Ai face bine să renunţi la pudoare, mă sfătuieşte Harmony. E un semn distinctiv mai puternic chiar decât culoarea.

— E dezgustător, îi spun.

— E publicitate, dragule, se pisiceşte Harmony condescendentă, chicotind împreună cu Dancer.

O bătrână Aurie pluteşte deasupra noastră. E cel mai în vârstă om pe care l-am văzut vreodată. Ne ţinem capetele plecate până trece.

— Aici, Roşii sunt plătiţi, îmi explică Dancer când rămânem singuri. Nu mult. Dar li se dau bani şi suficiente bunuri cât să fie dependenţi de ele. Puţinii bani pe care-i au îi cheltuiesc pe lucruri de care sunt făcuţi să creadă că au nevoie.

— La fel ca toţi consumatorii, şuieră Harmony.

— Deci nu sunt sclavi, spun.

— Ah, sunt sclavi, zice Harmony. Înrobiţi de suptul la sânul nemernicilor ălora.

Dancer ţine pasul cu greu, aşa că încetinesc când îmi vorbeşte. Harmony pufneşte iritată.

— Auriii au structurat totul astfel încât să-şi uşureze vieţile cât mai mult cu putinţă. Au spectacole gândite să distreze şi să liniştească masele. Oferă bani şi

bunuri astfel încât să-i facă pe toţi dependenţi de cea de-a şaptea zi a fiecărei noi luni pământeşti. Creează bunuri ca să ne ofere o libertate aparentă. Dacă violenţa este sportul preferat al Auriilor, manipularea este forma lor de artă.

Ajungem într-un cartier de Culoare inferioară unde nu mai există trotuare separate. Vitrinele magazinelor sunt mărginite de panglici electronice verzi. Unele magazine vând o lună de realitate alternativă concentrată într-o singură oră cu preţul salariului pe o săptămână. Doi bărbaţi mici de statură, cu ochi verzi alunecoşi şi capete chele acoperite cu ţepuşe metalice şi tatuate cu coduri digitale variabile îmi propun o excursie într-un loc numit Osgiliath. Alte magazine oferă servicii bancare sau de biomodificare sau pur şi simplu produse pentru igiena personală. Cu toţii strigă lucruri pe care nu le înţeleg, pronunţând numai cifre şi acronime. N-am mai văzut niciodată până acum o asemenea agitaţie.

Bordelurile mărginite de panglici roz mă fac să roşesc – la fel şi femeile şi bărbaţii care stau în ferestrele lor. Fiecare are o etichetă cu preţul clipind intermitent legată jucăuş de un fir; preţul se schimbă în funcţie de cerinţe. O fată desfrânată strigă la mine în timp ce Dancer îmi explică noţiunea de bani. În Lykos făceam schimburi numai în bunuri, poşircă, ţigări şi servicii.

Unele cartiere din oraş sunt rezervate doar Culorilor de rang înalt. Accesul în aceste cartiere se face pe baza unor permise de trecere. Eu nu pot merge pur şi simplu într-un cartier al Auriilor sau Arămiilor. Dar un Arămiu poate să hoinărească oricât vrea printr-un cartier al Roşilor, frecventând barurile sau bordelurile. Niciodată invers, nici măcar în Bazarul sălbatic unde poate pătrunde oricine, o zonă comercială rău famată şi zgomotoasă, unde aerul e

îngreunat de mirosul trupurilor, al mâncării şi al ţevilor de eşapament ale automobilelor.

Pătrundem până în inima Bazarului. Mă simt mai în siguranţă pe aleile lăturalnice decât pe bulevardele largi din sectoarele supertehnologizate. Nu mă simt în largul meu în spaţiile vaste, iar vederea stelelor mă înspăimântă. Bazarul a început să se întunece, deşi luminile încă strălucesc şi oamenii tot se mai îmbulzesc. Clădirile par să se apropie unele de altele. Deasupra aleilor, sutele de balcoane formează arcade, pasarelele se încrucişează, şi pretutindeni în jurul nostru luminile clipesc din diverse dispozitive. Totul e mai umed aici, mai murdar. Şi văd mai puţini Câini ai Puterii patrulând. Dancer spune că în Bazar sunt locuri pe unde nici măcar un Obsidian n-ar trebui să se aventureze.

— Oamenii sunt cel mai uşor de înfrânt în locurile cele mai întunecate, spune el.

E ciudat să mă aflu într-o mulţime unde nimeni nu mă cunoaşte şi nu-i pasă ce fac. În Lykos aş fi dat peste bărbaţi alături de care am crescut, aş fi trecut pe lângă fete pe care le fugăream şi cu care mă luptam în copilărie. Aici, cei de altă culoare se ciocnesc de mine fără să schiţeze o scuză cât de vagă. Sunt într-un oraş şi nu-mi place deloc. Mă simt singur.

— Am ajuns, spune Dancer făcând un semn spre o uşă întunecată pe a cărei suprafaţă de piatră sclipeşte un dragon zburător electronic.

Un Maroniu uriaş cu un nas biomodificat ne opreşte în uşă. Aşteptăm în timp ce pufneşte şi fornăie cu nasul lui de metal. E mai mare de statură ca Dancer.

— Păr vopsit, mârâie către mine, adulmecându-mi părul. Un Ruginiu, carevasăzică.

La centură i se zăreşte un arzător. Are un cuţit prins de încheietură, îmi dau seama de asta după cum îşi mişcă mâna. Mai apare o gorilă la intrare. Are

bijuterii-procesoare încrustate în globii oculari, mici rubine roşii care scânteiază când bate lumina în ele. Rămân cu privirea pironită la bijuterii şi la ochii maronii.

— Care-i treaba cu ăsta? Vrea vreo două? bombăne gorila. Dacă te mai holbezi la mine, îţi scot ficatul şi ţi-l vând la piaţă.

Are impresia că îl provoc. De fapt sunt doar curios din cauza rubinelor, dar când mă ameninţă îi zâmbesc şi-i fac cu ochiul, aşa cum aş fi făcut în mine. În mână îi flutură un cuţit. Aici sunt alte reguli.

— Dă-i înainte, băiete, te provoc. Hai, dă-i înainte.

— Ne aşteaptă Mickey, îi spune Dancer bărbatului.

Mă uit cum prietenul lui Nas de Metal încearcă să mă domine cu privirea ca pe un copil. Nas de Metal rânjeşte şi se uită chiorâş la piciorul şi braţul lui Dancer.

— Nu cunosc niciun Mickey, schilodule. Tu ştii vreun Mickey? îşi întreabă tovarăşul.

— Nu, nu-i niciun Mickey pe-aici.

— Ce uşurare, zice Dancer ducându-şi mâna la arzătorul de sub haină. Dacă nu-l cunoaşteţi pe Mickey, atunci n-o să trebuiască să-i explicaţi lui Mickey de ce… generosul meu prieten nu a reuşit să ajungă la el.

Spunând asta, îşi ridică uşor haina astfel încât să i se vadă simbolul gravat pe patul armei. Casca lui Ares.

Când vede simbolul, Nas de Metal înghite în sec şi spune:

— La dracu’.

Apoi cei doi se înghesuie să ne deschidă uşa.

— T… Tre… Trebuie să vă iau armele.

Încă trei indivizi se îndreaptă spre noi cu arzătoarele pe jumătate scoase de la centură. Harmony îşi deschide vesta şi le arată bomba pe care

o are legată de mijloc. Îşi trece degetele sprintene peste un detonator pâlpâitor.

— Neah, suntem în regulă aşa.

Nas de Metal înghite în sec şi dă din cap.

— Sunteţi în regulă.

Înăuntrul clădirii e întuneric. E o beznă densă cu lumini intermitente, cam cum era în mină. Muzica vibrează. Cilindrii de sticlă se înalţă ca nişte stâlpi printre scaunele şi mesele unde bărbaţii beau şi fumează. În interiorul cilindrilor dansează femei. Unele plutesc în apă, mişcându-şi în ritmul muzicii coapsele atrăgătoare şi ciudatele degete membranate de la picioare. Altele se învârtesc în spirală pe muzica zgomotoasă, în cercuri de fum auriu sau vopsea argintie.

Mai multe gorile ne conduc spre o masă din capăt care pare făcută din apă iridescentă. La masă stă un bărbat slab înconjurat de câteva creaturi dintre cele mai ciudate. La prima vedere mi-au părut a fi monştri, dar uitându-mă mai atent, sunt din ce în ce mai confuz. Sunt oameni. Dar sunt altfel. Modelaţi diferit. O tânără drăguţă, cam de aceeaşi vârstă cu Eo, mă priveşte cu ochi de smarald. Aripi albe de vultur îi ies din spate. Arată ca o nălucă dintr-un coşmar, care n-ar fi trebuit scoasă de acolo. Alte creaturi asemenea ei lenevesc acolo, în fum şi în lumina stranie.

Mickey Artizanul e o aşchie de om cu un zâmbet şmecheresc şi cu un păr negru care-i atârnă ca o dâră de petrol pe o parte. Pe mâna stângă i se încolăceşte un tatuaj cu o mască de ametist învăluită de fum. Este Sigiliul Culorii Violete – al artiştilor – aşa că e într-o continuă schimbare. Pe încheieturi are tatuate alte simboluri violet. Se joacă cu un puzzle electronic în formă de cub, ale cărui feţe se mişcă nonstop. Are douăsprezece degete agile, subţiri şi mai lungi decât ar trebui să fie în mod normal. Fascinant.

N-am mai văzut niciodată un artist până acum, nici măcar la CH. Sunt la fel de greu de găsit ca Albii.

— Ah, Dancer, oftează el fără să-şi ridice privirea de la cub. Am ştiut că eşti tu după târşâitul piciorului. Şi Harmony, continuă el uitându-se la cub cu ochii mijiţi. Te-am mirosit de la uşă, draga mea. Proastă bombă, să ştii. Data viitoare când ai nevoie de un obiect meşterit şmecher, caută-l pe Mickey, bine?

— Mick, spune Dancer aşezându-se la masa cu făpturile de vis. Cred că pe Harmony începe să o ia ameţeala de la fumul ăsta. Eu sunt obişnuit şi cu chestii mai rele.

— Harmony, iubito, susură Mickey. Te-ai hotărât să renunţi la schilodul ăsta? Ai venit să te alături familiei mele? Da? Vrei nişte aripi? Nişte gheare la mâini? O coadă? Poate coarne – ai arăta absolut feroce cu nişte coarne. Mai ales dacă ai fi învelită în aşternuturile mele.

— Meştereşte-ţi un suflet şi poate mai stăm de vorbă apoi, mârâie Harmony.

— Ah, dacă trebuie să fiu Roşu ca să am suflet, mai bine mă lipsesc.

— Atunci hai să discutăm despre afaceri.

— Cât de brusc, draga mea. Conversaţia ar trebui privită ca o formă de artă, sau ca un dineu de gală. Fiecare fel la timpul potrivit.

Degetele îi flutură pe suprafaţa cubului. Potriveşte feţele în funcţie de frecvenţa electronică, dar e o idee prea lent şi nu reuşeşte să le potrivească înainte să se schimbe. Încă nu şi-a ridicat privirea.

— Avem o propunere pentru tine, Mickey, zice Dancer nerăbdător, uitându-se în treacăt spre cub.

Mickey zâmbeşte lung şi şmecher. Nu-şi ridică privirea. Dancer îşi repetă cuvintele.

— Ai trecut direct la felul principal, schilodule? Bine, zi care-i propunerea.

Dancer îi zboară lui Mickey cubul din mână. Toată lumea de la masă încremeneşte. Gorilele se încordează în spatele nostru, muzica răsună în continuare. Rămân calm şi ochesc arzătorul de la centura celei mai apropiate gorile. Lent, Mickey îşi ridică privirea şi împrăştie tensiunea cu zâmbetul lui şmecheresc.

— Care-i treaba, prietene?

Dancer îi face un semn din cap lui Harmony, care-i strecoară lui Mickey o cutiuţă.

— Un cadou? Nu trebuia să vă deranjaţi, zice Mickey examinând cutia. Marfă ieftină. O culoare total lipsită de bun gust, Roşu.

Apoi deschide cutia şi icneşte de oroare. Se depărtează de lângă masă, închizând cutia cu o izbitură.

— Nemernici imbecili ce sunteţi. Ce-i asta?

— Ştii ce sunt.

Mickey se apleacă în faţă şi vocea i se transformă într-un şuierat prelung.

— Le-aţi adus aici? Cum le-aţi adus? Sunteţi nebuni?

Mickey aruncă o privire însoţitorilor lui care se uită la cutie întrebându-se ce ar fi putut să le tulbure stăpânul într-atât.

— Dacă suntem nebuni? Suntem adevăraţi maniaci, zâmbeşte Dancer. Şi vrem să le ataşăm. Curând.

— Să le ataşaţi? izbucneşte Mickey în râs.

— Lui, spune Dancer arătând spre mine.

— *Plecaţii* urlă Mickey la anturajul lui. Plecaţi, adunătură de linguşitori nemernici şi imbecili! Cu voi vorbesc… *monştrilor!* Afară!

După ce grupul de creaturi o şterge, Mickey deschide cutia şi răstoarnă conţinutul pe masă. Două aripi aurii, Sigiliul Auriilor, cad păcănind pe masă.

Dancer se aşază la masă.

— Vrem să ni-l transformi pe băiatul ăsta într-un Auriu.

Nebuni

— Sunteţi nebuni.

— Mulţumim, zâmbeşte Harmony.

— Presupun că te-ai exprimat greşit, te rog repetă, îi spune Mickey lui Dancer.

— Ares o să-ţi dea mai mulţi bani decât ai văzut vreodată dacă îi ataşezi chestiile astea tânărului meu prieten de-aici.

— Imposibil, zice Mickey.

Apoi se uită pentru prima dată la mine, cântărindu-mă cu privirea. Nu e impresionat, în ciuda înălţimii mele. Nu-l învinovăţesc. Cândva, credeam despre mine că sunt un bărbat arătos al clanului. Puternic. Musculos. Aici, sunt doar palid şi slăbănog, tânăr şi speriat. Mickey scuipă pe masă.

— Imposibil.

— S-a mai făcut şi altă dată, spune Harmony ridicând din umeri.

— Cine a mai făcut-o? întreb eu.

Mickey întoarce capul spre mine.

— Nu, nu mă puteţi momi.

— Cineva talentat, spune Harmony în zeflemea.

— Imposibil, spune Mickey aplecându-se şi mai mult în faţă; tenul lui uscăţiv nu are niciun singur por. ADN-ul trebuie să i se potrivească cu cel al aripilor, vorbim despre extracţie cerebrală. Ştiţi că au marcaje pe craniu, sub piele? Sigur că nu ştiţi – au cipuri de date ataşate de cortexul frontal pentru a le confirma casta. Vorbim de înlănţuirea sinapselor, legătura moleculară, dispozitive de detectare, Comisia de Control a Calităţii. Şi, în plus, traumatismul şi

gândirea asociativă. Să spunem că îi putem face un corp perfect, tot mai rămâne o problemă: nu-l putem face mai inteligent. Nu poţi transforma un şoarece într-un leu.

— Gândeşte ca un leu, spune Dancer simplu.

— Oho! Gândeşte ca un *leu,* chicoteşte Mickey.

— Ares vrea să facem asta, adaugă Dancer tăios.

— Ares. Ares. Ares. Nu contează ce vrea Ares, dobitocule. Uite, să lăsăm la o parte ştiinţa. Dexteritatea lui fizică şi mentală e la fel de scăzută ca a unui spălător de vase. N-o să se integreze. Nu face parte din specia lor. E un Ruginiu!

— Sunt un Sondor al Iadului din Lykos, îi spun.

Mickey ridică mirat din sprâncene.

— Oho! Un Sondor al Iadului! Faceţi loc! Sondor al Iadului, i-auzi!

Râde de mine, dar îşi mijeşte brusc ochii, amintindu-şi că m-a mai văzut undeva. Biciuirea mea a fost televizată. Multă lume îmi ştie faţa.

— Să fiu al dracului, şopteşte Mickey.

— M-ai recunoscut, îi spun.

Scoate înregistrarea video şi se uită la ea, mutându-şi privirea de la imagine la mine şi înapoi.

— Nu trebuia să fii mort, cu tot cu prietena aia a ta?

— Soţia, mă răstesc.

Mickey nu mă ia în seamă, dar muşchii feţei îi zvâcnesc.

— Făuriţi un salvator, spune el acuzator uitându-se spre Dancer. Dancer, ticălosule. Vă făuriţi un mesia pentru cauza voastră sângeroasă.

N-am privit lucrurile aşa până acum. Simt că începe să mă furnice pielea.

— Da, răspunde Dancer.

— Dacă-l transform într-un Auriu, ce-o să faceţi cu el?

— Va aplica la Institut. Va fi admis. Acolo, va excela

suficient încât să ajungă la rangul de Războinic Însemnat, ca Războinic se va putea antrena să devină Pretor, Legat, Politician, Chestor. Orice. Va avansa într-o poziţie importantă. Cu cât mai importantă, cu atât mai bine. Astfel, va putea îndeplini cererile lui Ares în favoarea Cauzei.

— Dumnezeule, murmură Mickey, uitându-se fix la Dancer şi la Harmony. Vreţi să devină un Războinic Însemnat în toată regula. Nu vreţi un tip de Bronz?

Bronzul e un Auriu mai palid. Fac parte din aceeaşi clasă, dar sunt priviţi de sus din cauza înfăţişării inferioare, a descendenţei şi a aptitudinilor.

— Nu vrem Bronz, confirmă Dancer.

— Sau Pixie?

— Nu vrem să meargă prin cluburi de noapte şi să mănânce caviar ca restul Auriilor buni de nimic. Vrem să comande flote.

— *Flote.* Sunteţi nebuni. Nebuni.

După o pauză lungă, ochii violeţi ai lui Mickey se pironesc într-ai mei.

— Băiete, te trimit la moarte. Tu *nu* eşti un Auriu. Nu poţi face ceea ce poate face un Auriu. Ei sunt ucigaşi, născuţi să ne domine; ai întâlnit vreodată un Aureolat? Sigur, acum arată cu toţii drăguţ şi paşnic. Dar ştii ce s-a întâmplat în timpul Cuceririi? Sunt nişte monştri.

Clatină din cap şi începe să râdă răutăcios.

— Institutul nu e o şcoală, e un teren de selecţie unde Auriii se duc să se hăcuiască unii pe alţii până când este descoperit cel cu trupul şi mintea cele mai puternice. O. SĂ. MORI.

La celălalt capăt al mesei e cubul lui Mickey. Mă duc spre el fără să scot o vorbă. Nu ştiu cum funcţionează, dar ştiu cum sunt puzzle-urile de pe Pământ.

— Ce faci, băiete? oftează Mickey cu milă. Nu e o

jucărie.

— Ai fost vreodată într-o mină? îl întreb. Ai încercat vreodată să-ţi foloseşti degetele ca să sapi printr-o linie de demarcaţie la un unghi de douăsprezece grade în timp ce încerci să potriveşti rotaţia la optzeci la sută şi sfredelitorul la cincizeci şi cinci la sută, astfel încât să nu dai peste o pungă de gaz, în timp ce te bălăceşti în propria urină şi sudoare şi-ţi faci griji în privinţa şerpilor care vor să-ţi intre-n burtă şi să-şi depună ouăle în tine?

— Asta e…

Vocea i se pierde când vede cum utilajul de sondare mi-a învăţat degetele să se mişte, cum graţia cu care m-a învăţat unchiul meu să dansez se revarsă acum asupra mâinilor. În timp ce lucrez fredonez. Îmi ia ceva timp, poate un minut sau trei. Dar apoi înţeleg puzzle-ul şi-l fac cu uşurinţă, conform frecvenţei. Urmează un alt nivel, un fel de ghicitoare matematică. Nu mă pricep la matematică, dar recunosc modelul. Îl rezolv, şi apoi încă patru puzzle-uri, după care mi se schimbă din nou în mâini, transformându-se într-un cerc. Mickey a făcut ochii mari. Îi arunc jocul înapoi. Se holbează la mâinile mele în timp ce începe să butoneze cu toate cele douăsprezece degete ale lui.

— Imposibil, şopteşte.

— Evoluţie, îi răspunde Harmony.

Dancer zâmbeşte.

— O să trebuiască să discutăm despre preţ.

Transformarea

Viaţa mi se transformă în agonie.

Am Sigiliile ataşate de metacarpiene la ambele mâini. Mickey înlătură vechile Sigilii de Roşu şi altoieşte peste răni piele şi oase noi. Apoi îmi

instalează un cip de date în lobul frontal. Îmi povesteşte după aceea că traumatismul m-a ucis şi a trebuit să-mi repornească inima. Aşadar, am murit de două ori până acum. Apoi îmi spune că am fost în comă două săptămâni, dar pentru mine nu a fost decât un vis. Se făcea că eram în vale cu Eo. M-a sărutat pe frunte şi apoi m-am trezit şi am simţit copcile şi durerea.

Stau întins în pat şi Mickey îmi face diverse teste. M-a pus să mut pietricele dintr-un vas în altul în funcţie de culoare. Mi se pare că fac asta de o veşnicie.

— Creăm sinapsele, dragule.

Îmi dă diverse teste cu puzzle-uri cu cuvinte şi încearcă să mă facă să citesc, dar eu nu ştiu să citesc.

— O să trebuiască să înveţi ca să poţi intra la Institut, chicoteşte el.

Trezirea din vise e mereu chinuitoare. În vise, Eo mă alină, dar când mă trezesc, îmi dau seama că ea nu mai e decât o amintire trecătoare. Mă simt pustiit în timp ce zac în celula medicală artizanală a lui Mickey. Lângă patul meu bâzâie un aparat de ionizare pentru uciderea microbilor. Totul înjur e alb, dar răzbate până la mine bubuitul muzicii din club. Fetele lui Mickey îmi schimbă scutecele şi-mi golesc pungile de urină. O fată care nu scoate o vorbă niciodată mă îmbăiază de trei ori pe zi. Are mâini mlădioase, faţă fină şi la fel de tristă ca în ziua în care am văzut-o prima dată stând lângă Mickey la masa lui lichidă. Aripile care i se curbează pe spate îi sunt legate cu o panglică stacojie. Îşi fereşte mereu privirea de ochii mei.

Mickey continuă să mă ajute să-mi dezvolt conexiunile sinapselor în timp ce-mi îndepărtează cicatricele rămase în urma operaţiei neurologice. E tot numai un râs şi un zâmbet, trecându-şi degetele peste

fruntea mea şi numindu-mă „dragule“. Mă simt ca una dintre fetele lui, ca unul dintre îngerii pe care i-a creat pentru propria-i plăcere.

— Dar nu trebuie să ne mulţumim numai cu creierul, spune el. Mai e mult de muncă la trupul tău de Ruginiu dacă vrem să devii un Auriu de fier.

— Ce înseamnă asta?

— Strămoşii Auriilor erau numiţi Aurii de fier. Erau oameni viguroşi. Au stat neînfricaţi şi puternici pe navele lor de luptă nimicind armatele şi flotele republicii de pe Pământ. Ce mai creaturi erau, spune Mickey privind în gol. A fost nevoie de practicarea eugeniei şi a modificărilor biologice pe generaţii întregi pentru a-i crea. Darwinism forţat.

Rămâne tăcut pentru un moment şi mi se pare că mânia începe să ia amploare în el.

— Se spune că Artizanii nu vor reuşi niciodată să recreeze frumuseţea Omului Auriu. Comitetul Controlului Calităţii ne ia în râs. Eu, personal, nu vreau să te transform într-un astfel de om. Oamenii sunt fragili. Oamenii pot fi înfrânţi. Oamenii mor. Nu, eu mi-am dorit dintotdeauna să creez un zeu.

Zâmbeşte pieziş în timp ce face nişte schiţe pe o tabletă digitală. Apoi o roteşte spre mine ca să-mi arate ucigaşul care voi ajunge să fiu.

— Aşa că de ce să nu te transform în zeul războiului?

Mickey îmi înlocuieşte pielea de pe spate, precum şi cea de pe mâini, cea peste care Eo mi-a aplicat pansamentele pentru arsuri. Asta, îmi spune el, nu va fi pielea mea adevărată. E doar un strat de bază omogen.

— Ai osatura fragilă pentru că gravitaţia de pe Marte este de 0,3 din cea a Pământului, vrăbiuţă delicată. În plus, ai avut şi o dietă săracă în calciu. Densitatea standard a osaturii unui Auriu este de cinci

ori mai mare decât densitatea osaturii naturale de pe Pământ. Aşa că va trebui să-ţi facem osatura de şase ori mai puternică; trebuie să fii de fier dacă vrei să rezişti la Institut. O să fie distractiv! Pentru mine. Nu pentru tine.

Mickey începe iarăşi să mă modeleze. Agonia prin care trec e mai presus de cuvinte sau de puterea de înţelegere.

— Cineva trebuie să fie atent la toate detaliile Zeului.

În ziua următoare îmi fortifică oasele braţelor. Urmează coastele, şira spinării, umerii, picioarele, pelvisul şi faţa. De asemenea, îmi modifică şi abilitatea de întindere a tendoanelor şi a ţesutului muscular. Din fericire, nu mă lasă să mă trezesc din această ultimă operaţie timp de câteva săptămâni. Când mă trezesc, în jurul meu roiesc fetele lui, aplicând noi straturi de carne şi frământându-mi muşchii cu degetele.

Încet, încet, pielea începe să mi se vindece. Semăn cu un pled cusut din petice de carne. Încep să mă hrănească cu proteine şi creatină sintetizate, şi cu hormoni de creştere pentru a accelera umflarea muşchilor şi regenerarea tendoanelor. Noaptea tremur din tot corpul, am mâncărimi şi transpir prin noii pori, mai mici. Nu pot lua analgezice suficient de puternice pentru a-mi amorţi agonia fiindcă nervii prelucraţi trebuie să înveţe să funcţioneze cu noul ţesut şi cu creierul modificat.

În nopţile cele mai rele, Mickey stă lângă mine şi-mi spune poveşti. Sunt singurele momente în care-l simpatizez, singurele momente când nu cred că e un monstru creat de Societatea pervertită.

— Meseria mea este să creez, vrăbiuţă mică, îmi spune el într-o noapte când stăm împreună în întuneric.

Lumina aparatelor îi scaldă faţa în umbre ciudate.

— În tinereţe am locuit într-un loc numit Dumbrava. Era un fel de arenă de circ. Aveam spectacole în fiecare seară. Serbări ale culorii, sunetului şi dansului.

— Sună îngrozitor, mormăi sarcastic. Exact ca jos, în mine.

Zâmbeşte vag şi privirea i se pierde într-un punct oarecare.

— Presupun că ţi se pare că era o viaţă destul de bună. Dar era o adevărată nebunie în Dumbravă. Ne obligau să luăm pastile. Pastile care ne puteau face să zburăm între planete cu aripi de ţărână ca să vizităm regii zânelor de pe Jupiter şi îndepărtatele sirene de pe Pământ. Mintea îmi era mereu despărţită de corp. Nu-mi găseam niciodată pacea. Nebunia nu avea sfârşit.

Apoi bate din palme.

— Şi acum creez lucrurile pe care le-am văzut în timpul halucinaţiilor, aşa cum şi-au dorit dintotdeauna din partea mea. Cred că te-am visat şi pe tine. La final, cred că-şi vor dori să nu fi visat deloc.

— A fost un vis frumos? îl întreb.

— Care?

— Cel cu mine.

— Nu. Nu, a fost un coşmar. Un coşmar cu un om venit din iad, iubitor de foc.

Rămâne tăcut pentru câteva clipe.

— De ce e atât de oribil? îl întreb. Viaţa. Toate astea. De ce ne obligă să facem toate astea? De ce ne tratează de parcă suntem sclavii lor?

— Puterea.

— Puterea nu există. E doar un cuvânt.

Mickey cugetă în tăcere, apoi ridică din umerii lui înguşti.

— Omenirea a fost dintotdeauna înrobită, spun ei. Libertatea ne face robii viciului, ai lăcomiei. Luându-

mi libertatea, mi-au dăruit o viaţă de visare. Ţie ţi-au dat o viaţă de sacrificiu, o familie, o comunitate. Iar societatea este stabilă. Nu există foamete. Nici genocide. Nici războaie nimicitoare. Iar când luptă, Auriii se supun regulilor. Se poartă… *nobil* atunci când marile case se ciondănesc.

— Nobil? M-au minţit. Mi-au spus că sunt un pionier.

— Şi ai fi fost mai fericit dacă ai fi ştiut că eşti sclav? mă întreabă Mickey. Nu. Niciunul dintre Roşii de Jos, de sub Marte, nu ar fi mai fericit dacă ar şti ceea ce ştiu Roşii de Sus – că sunt sclavi. Şi-atunci nu e mai bine să mintă?

— Mai bine ar fi să nu mai aibă sclavi.

Când sunt suficient de pregătit, Mickey îmi inserează un generator de forţă în tubul pentru dormit pentru a simula creşterea gravitaţiei asupra osaturii mele. N-am mai simţit niciodată până acum o asemenea durere. Mă doare tot corpul. Oasele, pielea şi muşchii par că urlă din cauza presiunii şi a transformării pe care o suferă, până când primesc medicamente care-mi preschimbă urletele într-un vaiet monoton continuu.

Dorm zile în şir. Mă visez acasă, împreună cu familia mea. Mă trezesc în fiecare noapte după ce o visez pe Eo spânzurată din nou. Mintea mi-e stăpânită numai de ea. Îmi lipseşte căldura ei în pat alături de mine, chiar dacă am primit o mască de imersiune cu o CutieHologramă pentru amuzament.

Încet, încet, ajung să nu mai iau deloc analgezice. Muşchii încă nu mi s-au obişnuit cu densitatea oaselor, aşa că existenţa mi se transformă într-o durere continuă. Încep să primesc hrană adevărată. Noaptea, Mickey stă pe marginea patului lângă mine şi mă mângâie pe păr. Nu-mi pasă că-i simt degetele ca pe nişte picioruşe de păianjen. Nu-mi pasă că mă

consideră o operă de artă, opera lui de artă. Îmi oferă ceva ce se cheamă hamburger. Îmi place la nebunie. Acum dieta mea cuprinde carne roşie, smântână, pâine, fructe şi legume. N-am mai mâncat niciodată atât de bine.

— Ai nevoie de calorii, susură Mickey. Ai fost atât de puternic, trebuie să mănânci bine. Meriţi mâncarea asta.

— Cum mă descurc? îl întreb.

— Oh, partea cea mai grea a trecut, dragule. Eşti un băiat extraordinar, să ştii. Mi-au arătat înregistrările cu procedurile celorlalţi Artizani care au încercat să facă asta. Oh, cât de neîndemânatici au fost ceilalţi Artizani, cât de slabi au fost ceilalţi subiecţi. Dar tu eşti puternic şi eu sunt genial. Ai o inimă de cal de curse, îmi spune el lovindu-mă uşor cu degetele peste piept. N-am mai văzut pe nimeni ca tine până acum. Ai fost muşcat de un şarpe când erai mai mic, presupun?

— Da, am fost.

— Mă gândeam eu. Inima ţi s-a adaptat astfel încât să poată neutraliza efectele veninului.

— Unchiul meu a supt mare parte din venin când am fost muşcat, îi spun.

— Nu, râde Mickey. Asta e un mit. Veninul nu poate fi supt. Îţi curge în continuare prin vene, forţându-ţi inima să fie puternică dacă vrei să trăieşti în continuare. Eşti special, la fel ca mine.

— Deci nu o să mor aici? reuşesc să-l întreb.

— Nu! Nu! râde Mickey. Ai trecut de pericol acum. O să scapi şi de durere. Ai trecut de ameninţarea morţii. În curând vom reuşi să transformăm omul în zeu. Roşul în Auriu. Nici măcar soţia ta nu te-ar mai recunoaşte.

E singurul lucru de care mă temeam.

Când îmi scoate ochii şi mi-i înlocuieşte cu unii aurii, mă simt pustiit. E doar o problemă de

reconectare a nervului optic cu „ochii donatorului“, îmi spune Mickey. O operaţie simplă pe care a făcut-o de o grămadă de ori în scopuri cosmetice; partea cea mai grea a fost operarea lobului frontal, îmi spune. Nu sunt de acord. Doare, da. Dar cu ochii cei noi văd lucruri pe care înainte nu le puteam vedea. Obiectele sunt mai clare, mai tăioase, mai dureros de suportat. Urăsc tot procesul ăsta. Totul nu e decât confirmarea faptului că Auriii sunt superiori. E nevoie de toate astea ca să-i egalez din punct de vedere fizic. Nu e de mirare că suntem servitorii lor.

Nu-mi simt corpul ca fiind al meu. Nimic nu-mi aparţine. Am pielea prea fină, prea lucioasă, perfectă. Nu-mi recunosc corpul lipsit de cicatrice. Nu-mi recunosc dosul palmelor. Eo nu m-ar recunoaşte.

Mickey se ocupă apoi de părul meu. Sunt schimbat pe deplin.

Fac recuperare fizică săptămâni în şir. Mă plimb încet prin cameră alături de Evey, fata cu aripi, care mă lasă în pace cu gândurile mele. Niciunul dintre noi nu are prea mare chef de vorbă. Ea îşi are demonii ei, eu îi am pe-ai mei, aşa că stăm liniştiţi şi tăcuţi, mai puţin atunci când apare Mickey şi începe să ne şoptească ce copii frumoşi am putea face împreună.

Într-o zi, Mickey îmi aduce chiar şi o ţiteră, cu cutia din lemn, nu din plastic. E cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut pentru mine. Cânt fără versuri, doar instrumental, cântecele solemne din Lykos. Cântecele tradiţionale ale clanului meu, pe care nimeni din afara minelor nu le-a auzit vreodată. Mickey şi Evey stau alături de mine şi, cu toate că îl consider pe Mickey un soi de creatură abjectă, simt că înţelege muzica. Frumuseţea ei. Însemnătatea ei. La sfârşit, nu spune nimic. Îl simpatizez şi pentru asta. Linişte.

— Hmm, arăţi mai aprig decât ultima dată când te-

am văzut, îmi spune Harmony într-o dimineaţă când mă trezesc.

— Unde ai fost? o întreb şi deschid ochii.

— Am căutat donatori, spune ea tresărind când îmi vede irişii. Lumea nu stă pe loc pentru că eşti tu aici. Avem treabă. Mickey zice că poţi să mergi?

— Devin din ce în ce mai puternic.

— Dar nu suficient de puternic, îşi dă ea seama, privindu-mă din cap până-n picioare. Arăţi ca un pui de girafa. O să ne ocupăm de chestia asta.

Harmony mă duce la subsolul clubului lui Mickey, într-o sală de antrenament dezordonată, luminată de becuri cu sulf. Îmi place senzaţia pe care mi-o dă pardoseala rece de piatră sub picioarele goale. Mi-am recăpătat echilibrul şi ăsta e un lucru bun, pentru că Harmony nu-mi oferă braţul ca să mă sprijine, în loc de asta face un semn cu mâna spre mijlocul sălii întunecate.

— Am adus astea pentru tine, îmi spune ea.

Îmi arată două dispozitive aşezate în mijlocul încăperii. Maşinăriile sunt argintii şi amintesc de armurile purtate de cavaleri în secolele trecute. Armurile sunt suspendate între două corzi de metal.

— Sunt maşini de contractare.

Îmi strecor corpul în maşinărie. Un fel de gel uscat îmi cuprinde picioarele, trunchiul, braţele şi gâtul, lăsându-mi numai capul liber. Maşinăria este gândită astfel încât să opună rezistenţă mişcărilor mele, dar în acelaşi timp să răspundă şi stimulilor abia perceptibili. Muşchii se formează prin antrenament, ceea ce înseamnă că trebuie să-i foloseşti suficient de intens încât să creezi rupturi microscopice în fibra ţesutului. Din cauza asta ai dureri după o zi intensă de antrenament, din cauza ţesuturilor rupte, nu din cauza acidului lactic. Când muşchii repară rupturile, se reconstruiesc. Acesta e procesul pe care trebuie să-

l grăbească maşina de contractare. E invenţia diavolului.

Harmony îmi acoperă ochii cu viziera maşinăriei.

Corpul meu e tot în sala de antrenament, dar mă văd alergând pe suprafaţa accidentată a planetei Marte. Alerg împingându-mi picioarele şi încercând să înving rezistenţa pe care mi-o opune maşina de contractare, rezistenţă care creşte în funcţie de cum vrea Harmony sau de locul pe care-l văd în simulator. Uneori mă aventurez prin junglele de pe Pământ şi alerg după pantere prin pădure, alteori sunt pe suprafaţa accidentată a Lunii, dinainte de a fi populată. Dar cel mai adesea mă întorc acasă, pe Marte, unde alerg peste solul său roşu şi sar peste râpele periculoase. Câteodată Harmony mă însoţeşte din cealaltă maşinărie ca să am cu cine mă-ntrece.

Mă forţează până aproape de limită, încât uneori mă întreb dacă nu cumva vrea să mă distrugă. Dar nu o las.

— Dacă nu vomiţi în timpul unui antrenament, înseamnă că nu te străduieşti suficient, îmi spune.

Fiecare zi e un chin. Mă doare tot corpul din cap până-n picioare. Fetele Roz ale lui Mickey îmi fac masaje în fiecare zi. Nu există senzaţie mai plăcută pe lume, şi totuşi, după trei zile de la începerea antrenamentului cu Harmony, mă trezesc vomitând în pat. Tremur, am convulsii şi aud nişte înjurături.

— Există o ştiinţă în toate astea, vrăjitoare afurisită ce eşti, strigă Mickey. O să fie o operă de artă, dar nu şi dacă torni apă peste pânză înainte să se fi uscat vopseaua. Nu-l distruge!

— Trebuie să fie perfect, spune Harmony. Dancer, dacă o să aibă orice fel de slăbiciune, ceilalţi puşti îl vor măcelări ca pe un băieţaş care abia a ajuns Sondor.

— Tu îl măcelăreşti, se văicăreşte Mickey. Îl

distrugi! Corpul lui nu poate suporta rupturile musculare.

— El n-a avut nicio obiecţie în privinţa antrenamentului, îi reaminteşte Harmony.

— Pentru că nu ştie că *poate* obiecta! spune Mickey. Dancer, Harmony habar n-are de procesele biomecanice implicate aici. N-o lăsa să-mi distrugă băiatul.

— Nu e băiatul *tău,* mârâie Harmony.

Vocea lui Mickey se îmblânzeşte.

— Dancer, Darrow e ca un cal de curse, ca unul dintre caii din vremurile de demult de pe Pământ. Sălbăticiuni minunate care aleargă oricât de tare îi îndemni. Aleargă. Şi aleargă. Şi aleargă. Până când se opresc. Până când le cedează inima.

Urmează o clipă de tăcere, după care se aude vocea lui Dancer.

— Ares mi-a spus cândva că din focul cel mai fierbinte se face cel mai puternic oţel. Presează-l în continuare.

Mă simt jignit de doi dintre profesorii mei după ce i-am auzit vorbind: de Mickey, pentru că mă crede prea slab, şi de Dancer, pentru că are impresia că sunt unealta lui. Harmony e singura care nu m-a enervat. Vocea ei, ochii ei clocotesc de aceeaşi furie pe care o simt şi eu în suflet. Poate că îl are pe Dancer acum, dar cândva a pierdut pe cineva. Citesc asta pe partea lipsită de cicatrice a chipului ei. Nu e o conspiratoare ca Dancer sau ca stăpânul lui, Ares. Ea e ca mine, fierbe din cauza furiei care face ca orice altceva să pară lipsit de importanţă.

În noaptea aceea plâng.

În zilele următoare primesc medicamente care sunt menite să grăbească sinteza proteinelor şi regenerarea muşchilor. După ce ţesutul muscular se reface după trauma iniţială, sunt supus la

antrenamente mai dure decât înainte, şi nici măcar Mickey nu mai obiectează, deşi are cearcăne întunecate sub ochi, iar faţa lui mică a devenit pământie. S-a îndepărtat de mine în aceste ultime săptămâni, nu-mi mai spune poveşti – de parcă s-ar teme de propria lui creaţie, acum că încep să capăt formă pe de-a-ntregul.

Eu şi Harmony vorbim foarte puţin, dar există o înţelegere subtilă în relaţia noastră, un fel de percepere primară a faptului că ne asemănăm. Dar pe măsură ce corpul meu devine mai puternic, Harmony nu mai poate ţine pasul cu mine, deşi este o femeie aspră, din mină. Asta la numai două săptămâni după începerea antrenamentului. Diferenţa dintre abilităţile noastre continuă să crească. După o lună, e ca un copil pe lângă mine. Dar tot nu mă opresc din evoluţie.

Corpul începe să mi se schimbe, să se întărească. Muşchii îmi devin mai puternici şi mai rigizi în timpul exerciţiilor făcute la maşinăria de contractare, exerciţii pe care acum le suplimentez cu ridicarea de greutăţi în condiţii de gravitaţie mărită. Încet, încet acumulez forţă. Am umerii mai laţi, mai rotunzi, îmi văd tendoanele conturându-se pe braţe, iar pe trunchi mi se încolăceşte ca o armură masa musculară încordată. Chiar şi mâinile, care au fost dintotdeauna partea cea mai puternică a corpului meu, capătă mai multă forţă în maşina de contractare. Cu o strângere uşoară pot fărâmiţa o piatră. Mickey a sărit în sus de bucurie când m-a văzut făcând asta. Acum nimeni nu-mi mai strânge mâna.

Dorm în zona cu gravitaţie mărită, astfel încât, atunci când merg pe Marte, mă simt mai rapid, mai iute şi mai agil ca niciodată. Mi se întăresc fibrele musculare. Mâinile mi se mişcă fulgerător, iar când lovesc în sacul de antrenament în formă de om, sare

de parcă ar fi fost atins de un arzător. Când îl lovesc, pumnul îmi trece prin el.

Corpul mi se transformă într-un corp de Auriu de calitatea întâi, nu într-unul de Pixie sau de Bronz. Este corpul rasei care a cucerit Sistemul Solar. Am nişte mâini monstruoase. Sunt netede, bronzate şi agile, ca ale oricărui Auriu. Dar în ele rezidă o forţă total disproporţionată faţă de celelalte părţi ale corpului meu. Dacă aş fi o sabie, mâinile ar fi tăişul.

Schimbările nu se petrec doar în corp. Înainte de culcare, beau un tonic care-mi amplifică abilităţile de procesare şi ascult pe repede-nainte *Culorile, Iliada, Ulise, Metamorfozele,* piesele tebane, *Etichetările draconice, Anabasis,* precum şi operele interzise ca *Împăratul muştelor, Contele de Monte Cristo, Penitenţa doamnei Casterly, 1984* şi *Marele Gatsby.* Mă trezesc cunoscând trei mii de ani de literatură, coduri legislative şi istorie.

Ultima zi petrecută la Mickey vine la două luni de la ultima operaţie. Harmony îmi zâmbeşte după antrenament, când mă însoţeşte în camera mea. Muzica bubuie în fundal. Dansatoarele lui Mickey muncesc din greu în seara asta.

— O să-ţi aduc hainele, Darrow. Eu şi Dancer vrem să luăm masa cu tine, ca să sărbătorim. Evey o să te ajute să te aranjezi.

Mă lasă singur cu Evey. Astăzi, la fel ca de fiecare dată, chipul ei e la fel de liniştit ca zăpada pe care am văzut-o la CutiileHologramă. O privesc în oglindă în timp ce mă tunde. Cu excepţia luminii care cade pe oglindă, camera este întunecată. Lumina vine de sus, făcând-o pe Evey să semene cu un înger. Inocentă şi pură. Dar nu e nici inocentă, şi nici pură. E una dintre fetele Roz, crescută pentru satisfacerea plăcerilor, pentru formele rotunde ale sânilor şi coapselor, pentru corpurile zvelte şi pentru buzele pline. Dar

este tânără şi strălucirea încă nu i-a dispărut, îmi amintesc cum a fost ultima dată când nu am reuşit să protejez o fată ca ea.

Dar eu? Mi-e greu să mă privesc în oglindă. Arăt aşa cum credeam înainte că arată diavolul. Arăt arogant şi crud, ca unul dintre oamenii care mi-au ucis soţia. Sunt un Auriu. Şi sunt la fel de glacial ca ei.

Ochii îmi strălucesc ca nişte lingouri. Am pielea fină şi fermă. Am oase mai puternice. Îmi simt densitatea muşchilor. Când Evey îmi termină de tuns părul auriu, se dă un pas în spate şi mă priveşte fix. Îi simt frica şi sufăr din cauza asta. Nu mai sunt om. Din punct de vedere fizic, am devenit ceva mult superior.

— Arăţi minunat, şopteşte Evey, trecându-şi mâna peste Sigiliile mele aurii.

Sigiliile mele sunt mult mai mici decât aripile. Pe dosul fiecărei palme, în centrul lor este un cerc din care pornesc aripi care se curbează ca nişte seceri pe conturul încheieturii.

Mă uit la aripile albe ale lui Evey şi mă gândesc cât de urât i se pare să le aibă pe spate, cât de mult le urăşte, probabil. Aş vrea să-i spun ceva drăguţ. Aş vrea să o fac să zâmbească, dacă poate face asta. Aş vrea să-i spun că e frumoasă, dar duce o viaţă în care toţi bărbaţii îi spun asta ca să obţină una sau alta. N-ar crede un puştan ca mine. Şi nici eu nu cred ce-mi spune ea. Eo era minunată. Încă îmi amintesc cum i se înroşeau obrajii când zâmbea. Toate culorile sălbatice ale vieţii se regăseau în ea, toată frumuseţea crudă a naturii. Eu sunt întruparea conceptului uman al frumuseţii. Aur moale şi zvelt turnat în formă de om.

Evey mă sărută pe cap şi ţâşneşte afară, lăsându-mă singur să mă uit la CutiaHologramă. N-am observat când mi-a strecurat o pană din aripile ei în buzunarul de la piept.

Am obosit să mă tot uit la CH. Acum le cunosc

istoria şi învăţ în fiecare zi mai mult. Dar am obosit să stau numai înăuntru, am obosit să aud muzica din clubul lui Mickey şi să simt mirosul frunzelor mentolate pe care le fumează. Am obosit să văd fetele pe care le aduce în sânul familiei numai pentru a le vinde apoi cui oferă mai mult. Am obosit să văd cum toate privirile devin pustii în cele din urmă. Aici nu e Lykos. Aici nu am parte de dragoste, familie sau încredere. Locul ăsta e bolnăvicios.

— Băiete, pari gata să comanzi o flotă de nave de luptă, îmi spune Mickey, apărând în uşă.

Intră în cameră, mirosind a ţigări. Îmi ia din buzunar cu degetele lui agile pana din aripa lui Evey şi o frământă. Apoi loveşte uşor cu ea în Sigiliile mele aurii.

— Aripile sunt preferatele mele. Ale tale nu? Te duc cu gândul la cele mai înalte aspiraţii ale omenirii.

Mă uit în continuare în oglindă, iar el vine prin spate, lăsându-şi mâinile pe umerii mei şi îmi vorbeşte încet, proptindu-şi bărbia de creştetul meu, de parcă i-aş aparţine. E uşor să-ţi dai seama că asta crede. Îmi aşez mâna stângă peste Sigiliul de pe dreapta şi rămân în poziţia asta.

— Ţi-am spus că eşti genial. Acum a venit vremea să zbori.

— Le dai şi fetelor aripi, dar nu le laşi să zboare, nu? îl întreb.

— E *imposibil* ca ele să zboare. Sunt făpturi mai simple decât tine. Şi nu-mi pot permite o licenţă pentru cizme gravitaţionale. Aşa că ele doar dansează pentru mine, îmi explică Mickey. Dar tu, tu o să zbori, nu-i aşa, băiatul meu genial?

Îl ţintuiesc cu privirea fără să spun nimic. Schiţează un zâmbet vag pentru că îl neliniştesc. Dintotdeauna am făcut-o.

— Ţi-e frică de mine, îi spun.

Începe să râdă.

— Serios? Oho! Deci mi-e frică, băiete?

— Da. Eşti obişnuit să ştii cum stau lucrurile. Gândeşti la fel ca toţi ceilalţi, îi spun arătând spre CutiaHologramă. Lucrurile sunt bătute în cuie. Lucrurile sunt bine ordonate. Roşii sunt la bază şi toţi ceilalţi deasupra noastră. Acum te uiţi la mine şi-ţi dai seama că nu ne place nici de-al dracului acolo jos. Roşul se înfurie, Mickey.

— Hei, ai întrecut limita.

Mă ridic şi-l prind de încheieturi, astfel încât să nu poată face nicio mişcare. Se holbează la mine în oglindă, încercând să se elibereze. Nimic nu întrece strânsoarea unui Sondor al Iadului. Îi zâmbesc în oglindă, pironindu-mi ochii aurii în ochii lui violeţi. Aproape că-i pot mirosi groaza. Frica primară. Ca un şoricel încolţit de un leu.

— Să te porţi frumos cu Evey, Mickey. Nu o obliga să danseze. Oferă-i o viaţă tihnită, altfel mă întorc şi-ţi smulg braţele.

Lucruri rele

Matteo e un Rozaliu înalt şi deşirat cu membre lungi şi un chip frumos, slăbuţ. E un sclav. Sau a fost un sclav menit plăcerilor carnale. Dar merge ca o zeitate a apelor. Frumuseţea se revarsă la fiecare pas. La fel manierele şi eleganţa, la fiecare fluturare a mâinii. Are o preferinţă pentru mănuşi şi are tendinţa să pufnească când simte cel mai mic fir de praf. Întreţinerea corpului a fost dintotdeauna scopul vieţii lui. Aşa că nu i se pare nimic neobişnuit când mă ajută să-mi aplic o cremă depilatoare pe braţe, picioare, piept şi părţile intime. Dar mie mi se pare. La sfârşit înjurăm amândoi, eu din cauza usturimii, el din cauza pumnului pe care i l-am dat în umăr. I l-am dislocat fără să vreau când l-am pocnit. Încă nu sunt conştient de forţa pe care o am. Iar Rozaliii sunt prea fragili. Dacă el este trandafirul, eu sunt ghimpele.

— Chel ca un copilaş, bebeluş ţicnit ce eşti, oftează Matteo ca unul care poate spune aşa ceva. Exact cum cer *noile* tendinţe de pe Lună. *Acum,* după ce te pensăm puţin – ah, ai sprâncenele ca nişte omizi –, după ce scăpăm de părul din nas, tăiem cuticulele, după ce albim dinţii ăştia noi – care, dacă îmi permiţi s-o spun, sunt galbeni ca un muştar plin de păpădii… chiar aşa, te-ai spălat vreodată pe dinţii cei noi? — şi după ce îndepărtăm punctele negre (ceea ce o să fie ca sondarea după helium-3), după ajustarea pigmentului şi nişte injecţii cu melatonină, o să arăţi aranjat şi îngrijit cum se cuvine.

Pufnesc când aud toate prostiile astea.

— Deja arăt ca un Auriu.

— Arăţi ca un tip de Bronz. Aur fals! Arăţi ca un ticălos de speţă joasă care pare mai degrabă kaki decât Auriu. Trebuie să fii perfect.

— Eşti dat dracului de glumeţ, Matteo.

Mă plesneşte.

— Vezi cum vorbeşti. Un auriu mai degrabă ar muri decât să folosească argoul murdar din mină. „Blestemat“ sau „afurisit“ se zice; şi „bastard“ în loc de „jigodie“. De fiecare dată când mai spui „la dracu’“ sau „dat dracului“, o să te plesnesc nu peste bot, ci peste gură. Iar dacă spui „jigodie“ sau „bot“ o să-ţi dau una în scrot, pe unde ştiu să mă descurc, şi chiar asta o să fac dacă nu scapi de accentul ăla *oribil.* Vorbeşti de parcă te-ai fi născut pe o blestemată de ladă de gunoi.

Se încruntă şi-şi aşază mâinile pe coapsele înguste.

— Şi apoi o să trebuiască să te învăţăm bunele maniere. Şi să-ţi dăm lecţii de cultură generală, cultură, *domnule.*

— Sunt manierat.

— Pe legea mea, o să te facem să te lepezi de accentul ăsta, la fel ca de înjurat.

Îmi enumeră lipsurile dându-mi câte un bobârnac pentru fiecare.

— Poate c-ar trebui să ai tu însuţi grijă de bunele maniere, *curistule,* mormăi eu.

Îmi trage o mănuşă de pe mână şi mă loveşte cu ea peste faţă, după care ia o sticlă şi mi-o propteşte în gât. Izbucnesc în râs.

— Va trebui să-ţi recapeţi cât mai curând reflexele de Sondor al Iadului pentru corpul nou şi bleg pe care l-ai căpătat.

Arunc o privire spre sticlă.

— O să mă împungi până mor?

— E o sabie de polienă, *domnule.* Un brici, cu alte cuvinte. Poate fi moale ca un fir de păr, dar cu un impuls organic devine mai puternică decât diamantul. E singurul obiect care poate pătrunde printr-un scut electromagnetic. Acum e un bici, în clipa următoare o

sabie perfectă. Este arma unui gentleman. A unui Auriu. Oricărei alte culori îi aduce moartea.

— E o sticlă, prostănacule…

Îmi apasă gâtul atât de tare încât mă sufoc.

— Şi din cauza lipsei tale de maniere am fost forţat să-mi scot briciul şi să te provoc, precipitând sfârşitul vieţii tale nesăbuite. În bordeiul acela pe care-l numeşti acasă poate că ai luptat cu pumnii ca să-ţi aperi onoarea. Erai un gândac acolo. O furnică. Un Aureolat scoate sabia la cea mai mică provocare. Au un cod al onoarei despre care tu nu ştii nimic. Onoarea ta era personală, a lor este personală, familială şi planetară. Despre asta e vorba. Ei luptă pentru mize înalte, şi nu iartă nici când vărsarea de sânge s-a încheiat. Nici măcar cel mai neînsemnat dintre Războinicii Însemnaţi. Manierele, *domnule.* Manierele te vor proteja până când vei învăţa să te aperi singur de sticla mea de *şampon.*

— Matteo… îi spun frecându-mi gâtul.

— Da? oftează el.

— Ce e ăla şampon?

Aş fi preferat încă o tură în camera de artizan a lui Mickey în locul tutelei lui Matteo. Lui Mickey măcar îi era frică de mine.

În dimineaţa următoare, Dancer vrea să-mi dea un alt nume.

— Vei pretinde că eşti fiul unei familii mai puţin cunoscute de pe o centură de asteroizi îndepărtată. Curând, această familie va muri în urma unui accident al unei nave. Tu vei fi singurul supravieţuitor şi moştenitor al datoriilor şi statutului lor modest. Numele moştenitorului, numele tău, va fi Caius sau Andromedus.

— Ba pe naiba, îi spun. O să fiu Darrow, sau n-o să fiu nimic.

Dancer se scarpină în cap încurcat.

— Darrow e… un nume învechit.

— M-ai făcut să renunţ la părul moştenit de la tata, la ochii pe care-i aveam de la mama, la Culoarea cu care m-am născut, aşa că o să-mi păstrez numele pe care l-am primit de la ei, şi trebuie să te descurci cu chestia asta.

— Îmi plăcea mai mult când nu te purtai ca un Auriu, mormăie Dancer.

— Aşa, secretul pentru a te ospăta ca un Aureolat este să mănânci încet, îmi spune Matteo când ne aşezăm împreună la masă în apartamentul de unde Dancer mi-a arătat lumea pentru prima dată. O să fii invitat la multe ospeţe trimalchiene[1], unde se servesc câte şapte feluri de mâncare: aperitive, supă, peşte, friptură, salată, desert şi, la final, libaţiile.

Apoi îmi arată cu un gest o tăviţă încărcată de argintărie şi-mi explică felul în care se utilizează fiecare obiect.

— Dacă simţi nevoia de urinare sau defecare în timpul mesei, trebuie să te abţii, îmi spune Matteo. Este de aşteptat din partea unui Aureolat să-şi controleze funcţiile corpului.

— Deci Auriii ăştia cu nasul pe sus n-au voie să se cace? Iar când totuşi o fac, se cacă aur?

Matteo mă plesneşte peste faţă cu mănuşa.

— Dacă arzi de nerăbdare să vezi iarăşi roşu, dă-ţi drumul la gură în prezenţa lor, *domnule,* şi vor fi bucuroşi să-ţi aducă aminte cum arată culoarea cu care sângerează toată lumea. Maniere şi control! Îţi lipsesc ambele! continuă el clătinând din cap. Acum spune-mi pentru ce se foloseşte furculiţa asta.

Îmi vine să-i spun că se foloseşte ca să şi-o bage-n fund, dar îi dau răspunsul corect oftând:

1 După Trimalchio, personaj din *Satyricon.*

— Pentru peşte, dar numai dacă e gătit cu tot cu oase.

— Şi cât trebuie să mănânci din acest peşte?

— Pe tot, răspund eu la nimereală.

— Nu, ţipă Matteo. Nu m-ai ascultat?

Îşi trece mâinile prin păr şi respiră adânc.

— Trebuie să-ţi reamintesc? Există tipii de Bronz. Există Auriii. Şi există Pixies.

Face o pauză, astfel încât să intervin eu şi să termin fraza.

— Pixies nu se pot controla, îmi amintesc eu cu voce tare. Se bucură de toate desfătările puterii, dar nu fac nimic ca să le merite. Doar se nasc şi apoi nu fac altceva decât să caute plăceri. Exacto?

— Corect, nu *exacto.* Acum spune-mi, ce aşteaptă toată lumea de la un Auriu? De la un Războinic Însemnat?

— Perfecţiune.

— Şi asta înseamnă?

Imit accentul Auriilor cu o voce de gheaţă.

— Înseamnă control, *domnule.* Autocontrol. Înseamnă că mă pot înfrupta din vicii atâta timp cât nu le permit să preia controlul asupra mea. Dacă există o taină pentru a înţelege un Aureolat, această taină rezidă în înţelegerea controlului în toate formele sale. Mănânc peştele, dar las douăzeci la sută din el neatins pentru a indica faptul că gustul său delicios nu mi-a biruit hotărârea şi nu mi-a înrobit papilele gustative.

— Deci ai ascultat ce ţi-am spus.

Dancer mă găseşte a doua zi în timp ce-mi exersez accentul de Aureolat în oglinda-hologramă. Am în faţa ochilor o reflexie tridimensională a capului meu. Dinţii mi se mişcă ciudat, prinzându-mi limba atunci când încerc să rostesc cuvintele. Încă nu m-am obişnuit pe

deplin cu corpul meu, deşi au trecut câteva luni de la toate operaţiile. Am dinţii mai mari decât credeam. N-ajută nici faptul că Sprâncene Aurii ăştia vorbesc de parcă ar avea un nenorocit de băţ în fund. Aşa că mi se pare mai uşor să vorbesc ca unul dintre ei dacă mă privesc ca fiind unul dintre ei. Tonul arogant vine mai uşor.

— Înmoaie „r“-urile, îmi spune Dancer, urmărindu-mă atent cum citesc de pe o tabletă. Imaginează-ţi că înaintea fiecărui „r“ e un „h“.

Ţigara lui Dancer îmi aminteşte de casă şi apoi îmi aduc aminte cum vorbea ArhiGuvernatorul Augustus. Îmi amintesc calmul lui. Răbdarea plină de condescendenţă. Rânjetul lui.

— Lungeşte „s“-urile.

— *Numai de atât sunteţi în stare?* rostesc privindu-mă în oglindă.

— Perfect, mă laudă Dancer, prefacându-se că-l trec fiorii şi bătându-se cu mâna sănătoasă peste genunchi.

— În curând o să ajung să şi visez ca un Sprâncenat Auriu dat dracului, îi spun dezgustat.

— N-ar trebui să spui „dat dracului“. Spune „blestemat“ sau „afurisit“.

Îl ţintuiesc cu privirea.

— Dacă m-aş vedea pe stradă, m-aş urî. Aş vrea să-mi scot lama curbată şi să mă despic de la bot pân’ la cur şi apoi să ard rămăşiţele. Eo ar vărsa numai dacă s-ar uita la mine.

— Eşti încă tânăr, râde Dancer. Dumnezeule, uneori uit cât de tânăr.

Scoate o sticluţă plată din cizmă şi ia o duşcă înainte să mi-o întindă şi mie.

Mă bufneşte râsul.

— Ultima dată când am băut, unchiul Narrol m-a drogat, îi spun şi apoi iau o înghiţitură. Poate-ai uitat cum e în mină. Nu mai sunt tânăr.

Dancer se încruntă.

— N-am vrut să te jignesc, Darrow. Numai că trebuie să înţelegi ce ai de făcut. Înţelegi de ce trebuie s-o faci. Dar tot pierzi esenţialul din minte şi începi să te judeci. În momentul ăsta probabil că te îngreţoşează când te uiţi la propriul sine auriu. Exacto?

— Exacto, îi spun şi iau o înghiţitură zdravănă.

— Doar joci un rol, Darrow.

Îşi răsuceşte degetele şi dintre ele îi răsare o lamă. Mi-am recăpătat reflexele, care sunt suficient de rapide astfel încât i-aş putea-o înfige în gât dacă aş crede că vrea să mă rănească, dar îl las să-mi treacă lama peste degetul arătător. Ţâşneşte sângele. Sânge roşu.

— Asta în cazul în care ai nevoie să ţi se reamintească cine eşti.

— Miroase ca acasă, îi spun sugându-mi degetul. Mama făcea sângerete din şerpi. Nu-i tocmai rău, dacă e să fiu sincer.

— Îl mâncaţi cu pâine neagră şi cu flori de bame?

— De unde ştii? îl întreb.

— Şi mama făcea la fel, râde Dancer. Îl pregătea la Sărbătoarea Dansului, sau înaintea serbării Laurului, când se anunţa câştigătorul; întotdeauna jigodiile de Gamma.

— În cinstea celor din Gamma, râd eu şi mai iau o înghiţitură.

Dancer se uită la mine şi în cele din urmă zâmbetul îi păleşte şi ochii îi devin de gheaţă.

— Matteo o să te înveţe mâine să dansezi.

— Credeam că o să mă înveţi tu, îi spun.

Se loveşte peste piciorul bolnav.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut asta. Eram cel mai bun dansator din Oikos. Mă mişcăm la fel de rapid ca un curent de aer. Cei mai buni

dansatori ai noştri erau cu toţii Sondori ai Iadului. Am fost ani de zile.

— Mi-am dat seama.

— Serios?

Fac un semn către cicatricele lui.

— Numai un Sondor al Iadului ar fi fost muşcat de atâtea ori fără să fi avut echipajul prin preajmă care să-l ajute să scape de şerpi. Şi eu am fost muşcat. M-am ales cu o inimă mai puternică, cel puţin.

Dă din cap privind în gol.

— Am căzut într-un cuib când încercam să repar o piesă la utilaj. Erau într-o conductă şi nu i-am văzut. Erau dintre cei mai periculoşi.

Îmi dau seama ce vrea să spună.

— Erau pui, îi spun.

Mă aprobă dând din cap.

— Au mai puţin venin. Mult mai puţin decât părinţii, aşa că n-aveau cum să-şi facă loc să-şi depună ouăle în mine. Dar când m-au muşcat, şi-au folosit tot răul din ei. Din fericire, aveam antidot la noi. Făcuserăm un schimb cu Gamma ca să-l obţinem.

În Lykos nu aveam antidot.

Dancer se apleacă spre mine.

— Te aruncăm într-un cuib de pui de şerpi, Darrow. Ţine cont de asta. Testele de admitere sunt peste trei luni. Pe lângă lecţiile pe care ţi le dă Matteo, o să te meditez şi eu. Dar dacă nu încetezi să te judeci, dacă îţi urăşti deghizarea în continuare, atunci o să pici testele sau poate chiar mai rău – o să le treci şi apoi o să te dai de gol şi vei fi descoperit în timp ce eşti la Institut. Şi se va alege praful de tot.

Mă foiesc în scaun. Pentru prima dată, simt o nouă teamă – nu că aş putea deveni cineva pe care Eo nu l-ar recunoaşte, ci o teamă primară, o fricǎ de moarte de duşmanii mei. Oare cum vor fi? Deja le văd rânjetele, dispreţul.

— Nu contează dacă o să mă descopere, îl bat pe Dancer pe genunchi. Deja mi-au luat tot ce-mi puteau lua. De asta sunt acum o armă pe care o poţi folosi.

— Greşit, izbucneşte Dancer. Ne eşti de folos pentru că eşti mai mult decât o armă. Când a murit soţia ta, nu ţi-a lăsat doar dorinţa de răzbunare. Ţi-a lăsat visul ei. Tu eşti păstrătorul lui. Eşti cel care-l va înfăptui. Aşa că nu scuipa mânie şi ură. Nu lupţi împotriva lor, indiferent de ce-ar spune Harmony. Lupţi *pentru* visul lui Eo, pentru membrii familiei tale încă în viaţă, pentru poporul tău.

— Asta crede Ares? Adică, asta crezi tu?

— Eu nu sunt Ares, îmi repetă Dancer.

Nu-l cred. Am văzut cum îl privesc cu toţii, cum până şi Harmony îl tratează cu respect.

— Priveşte în tine însuţi, Darrow, şi dă-ţi seama că eşti un om bun care va fi obligat să facă lucruri rele.

Îmi simt ciudat mâinile lipsite de cicatrice când mi le încleştez până când capătă nuanţa aceea familiară de alb.

— Mda. Asta nu înţeleg. Dacă sunt un om bun, de ce vreau să fac lucruri rele?

Andromedus

Matteo nu mă poate învăţa să dansez. Îmi arată cum se execută fiecare dintre cele cinci dansuri ale Aureolaţilor şi asta e tot. În dansurile Auriilor se pune mai multă emfază pe partener decât în cele pe care le-am învăţat de la unchiul meu, dar mişcările sunt asemănătoare. Le dansez pe toate cinci cu mai multă pricepere decât ar reuşi chiar şi el. Ca să mă dau mare, mă leg la ochi şi reiau fiecare dans pe rând, fără muzică, doar din memorie. Unchiul Narol m-a învăţat să dansez şi pentru că o mie de nopţi n-am avut cu ce să-mi umplu timpul în afară de cântece şi dansuri, sunt un maestru în ceea ce priveşte memorarea mişcărilor pe care le face corpul meu, chiar şi ăsta nou, care poate face lucruri pe care cel vechi nu le putea. Fibrele musculare se contractează altfel, tendoanele se întind mai mult, nervii se declanşează cu mai mare repeziciune. Simt o căldură plăcută în muşchi în timp ce plutesc prin mişcări.

Un singur dans, Polemides, are o notă de nostalgie. Matteo mă pune să ţin o baghetă în timp ce mă învârt în ritmul muzicii cu mâna întinsă, ca şi când m-aş bate cu un brici. Chiar în timp ce corpul mi se mişcă simt vibraţiile din mină, mirosul clanului meu. Am mai văzut dansul ăsta odată şi îl fac mai bine decât toţi ceilalţi. E dansul pentru care corpul meu e făcut şi e foarte asemănător cu Dansul Secerătorului, dansul nostru interzis.

Când termin, Matteo e furios.

— Ăsta e un fel de joc sau ce? mârâie el.

— Ce vrei să spui?

— Ai mai ieşit vreodată din mine? mă întreabă privindu-mă fix şi dând din picior.

— Ştii răspunsul la întrebarea asta, îi zic.

— Şi nu te-ai luptat niciodată cu sabia şi scutul?

— A, ba da. De asemenea, am fost căpitan pe o navă stelară şi am cinat cu Pretori, râd eu întrebându-l despre ce e vorba.

— Ăsta *nu e* un joc, Darrow.

— Am spus eu că e?

Sunt confuz. Ce-am făcut să-l provoc? Fac greşeala să râd pentru a mai detensiona atmosfera.

— Râzi? Băiete, aici dai piept cu Societatea. Şi tu râzi? Nu e o idee îndepărtată, e realitatea concretă. Dacă descoperă cine eşti, n-o să te spânzure.

Faţa lui pare pierdută când zice asta. Ca şi când ar şti mult prea bine despre ce e vorba.

— Ştiu asta.

— Obsidienii o să te prindă şi-o să te predea Albilor, zice el ignorându-mă, iar ăştia o să te ducă în celulele lor întunecate şi o să te tortureze. O să-ţi scoată ochii şi o să taie din tine tot ce te face bărbat. Au metode mai sofisticate de atât, dar pun pariu că n-or să vrea doar informaţii; au chimicale pentru asta dacă vor. Imediat după ce o să le spui tot, o să ne omoare pe mine, pe Harmony, pe Dancer. O să-ţi ucidă familia folosind Răzătoarele de carne şi o să joace în picioare capetele nepoţilor şi nepoatelor tale. Astea sunt lucruri pe care nu le vezi la CutiaHologramă. Astea sunt consecinţele când duşmanii tăi sunt stăpâni peste planete. *Planete,* băiete.

Simt cum mă trec fiori reci prin tot corpul. Ştiu lucrurile astea. De ce mă tot bate la cap cu ele? Deja sunt speriat. Nu vreau să fiu, dar sunt. Treaba asta mă mănâncă de viu.

— Aşa că te întreb din nou, eşti cine spune Dancer că eşti?

Mă opresc. *Ah.* Presupuneam că e mai multă încredere între Fiii lui Ares, că toţi gândesc la fel. Aici observ o crăpătură, o fisură. Matteo e aliatul lui

Dancer, dar nu şi prietenul lui. Ceva l-a pus pe gânduri din felul în care am dansat. Apoi îmi dau seama despre ce e vorba. El nu l-a văzut pe Mickey modelându-mă. Îi crede pe cuvânt că sunt un Roşu şi încep să-mi dau seama că asta e cam greu de crezut. Ceva din felul în care am dansat l-a făcut să creadă că m-am născut aşa. Ceva legat de ultimul dans, cel numit Polemides.

— Eu sunt Darrow, fiul lui Dale, Sondor al Iadului de pe Lykos. Nu am fost niciodată altcineva, Matteo.

— Dacă mă minţi… zice el cu braţele încrucişate.

— *Nu mint Culorile inferioare.*

Mai târziu în seara aceea mă documentez despre dansurile pe care le-am făcut. *Polemides* e cuvântul grecesc pentru „copilul războiului“. E un dans care mi-a amintit foarte mult de cele dansate de unchiul Narol. Este dansul de război al Auriilor, cel pe care-l arată copiilor când sunt mici pentru a-i pregăti pentru mişcările de război marţial şi folosirea briciului. Mă uit la o hologramă cu Aurii în luptă şi-mi simt inima în gât. Se luptă ca un cântec de vară. Nu ca zgomotoşii, monstruoşii Obsidieni. Luptă câte doi, învârtindu-se, dansând, ucigând, croindu-şi cale printr-o mare de Obsidieni şi Argintii de parcă s-ar juca cu nişte secere şi toate corpurile care cad n-ar fi decât rânduri de grâu din care sare sânge, în loc de boabe gălbui. Armurile lor aurii strălucesc. Briciurile sclipesc. Sunt zei, nu sunt oameni.

Iar eu trebuie să-i distrug?

Dorm prost în noaptea aceea în patul meu de mătase. La multă vreme după ce am sărutat haemanthusul înflorit al lui Eo, am adormit şi l-am visat pe tata şi cum ar fi fost dacă aş fi apucat să-l cunosc odată ajuns bărbat, dacă el m-ar fi învăţat să dansez în locul beţivului de frate-său. Strâng bandana în mână şi mă trezesc. O ţin cu la fel de multă preţuire

cum ţin şi inelul de nuntă. Toate lucrurile astea care îmi amintesc de casă.

Şi totuşi, nu e de ajuns.

Mi-e frică.

Dimineaţă, Dancer mă găseşte la micul dejun.

— O să te bucuri să afli că hackerii noştri au petrecut ultimele două săptămâni spărgând baza de date a Consiliului pentru Controlul Calităţii şi au schimbat numele lui Caius au Andromedus în Darrow au Andromedus.

— Bine.

— Asta-i tot ce ai de zis? Ai idee cât de… nu contează.

Dă din cap şi-i scapă un chicotit.

— Darrow. E atât de *in*Color. O să ridice câteva sprâncene.

Dau din umeri ca să-mi ascund frica.

— O să trec cu brio blestematul lor de test şi n-o să le mai pese nici cât negru sub unghie.

— Ai vorbit ca un adevărat Auriu.

A doua zi, Matteo mă duce cu o navă la grajdurile de la Ishtar, nu departe de Yorkton. E un loc aproape de mare, cu câmpuri verzi şi coline. N-am fost niciodată într-un loc atât de vast. N-am văzut niciodată pământul curbându-se în depărtare. N-am văzut niciodată cu adevărat orizontul şi animale atât de înfricoşătoare ca fiarele cu care Matteo a aranjat să iau lecţii. Dau din picioare, bat pământul şi fornăie, biciuind aerul cu cozile şi arătându-şi dinţii galbeni şi monstruoşi. Cai. Întotdeauna mi-a fost frică de cai, în ciuda poveştii lui Eo despre Andromeda.

— Sunt monştri, îi şoptesc lui Matteo.

— Cu toate astea, îmi răspunde el, e o treabă de domni. Trebuie să călăreşti bine pentru a nu te face de râs în situaţii formale.

Mă uit la ceilalţi Aurii care trec pe lângă mine. Sunt

doar trei azi la grajduri, fiecare însoţit de slujitori ca Matteo, Roz şi Maronii.

— Situaţii ca asta? zic eu printre dinţi. Bine. Bine. O să iau fiara aia, spun, arătând spre un armăsar mare şi negru care frământă pământul cu copitele.

— Asta e mai potrivit pentru tine, râde Matteo.

Îmi dă un ponei. Un ponei mare, dar totuşi un ponei. Nu există nicio interacţiune socială aici; ceilalţi călăreţi trec pe lângă mine şi înclină din cap în semn de salut, dar asta e tot. Aşa că zâmbetele lor sunt de ajuns pentru a-mi da seama cât de ridicol arăt. Nu mă pricep prea bine la călărit. Mă pricep şi mai puţin când poneiul meu cabrează în timp ce merg cu Matteo printr-un crâng. Când ieşim de acolo sar de pe creatură şi aterizez cu un sunet înfundat în iarbă. Cineva râde în depărtare, o fată cu părul lung. Călăreşte armăsarul spre care arătasem eu mai devreme.

— Poate că ar trebui să rămâi în oraş, Pixie, strigă ea către mine şi apoi dă pinteni calului.

Mă ridic din genunchi şi mă uit după ea cum călăreşte în depărtare. Părul îi flutură pe spate, mai galben decât soarele care apune.

Testul

Testul vine după două luni în care mi-am antrenat mintea cu Dancer. Nu memorez nimic. Nici măcar nu învăţ când sunt cu el. Antrenamentul lui e făcut pentru a-mi ajuta mintea să se obişnuiască cu schimbările de paradigmă. De exemplu: dacă un peşte are 3 453 de solzi pe partea stângă şi 3 453 de solzi pe partea dreaptă, pe care parte are peştele cei mai mulţi solzi? Pe partea exterioară. Asta se numeşte extrapolare. Aşa am ştiut că ar trebui să mănânc cartea cu coasa când l-am întâlnit pe Dancer. Mă pricep foarte bine la asta.

Mi se pare ironic cum Dancer şi prietenii lui pot crea o istorie falsă pentru mine, o familie şi o viaţă falsă, dar nu-mi pot falsifica testul de admitere. Aşa că, la trei luni de când am început antrenamentul, dau testul într-o cameră luminoasă, lângă o fată Aurie zgomotoasă ca un şoarece, care-şi loveşte insistent stylusul de brăţara de jad. Din câte-mi dau seama, fata ar putea chiar să facă parte din test. Când nu e atentă, îi iau stylusul dintre degete şi mi-l ascund în mânecă. Sunt un Sondor al Iadului de pe Lykos. Deci, da, pot să-i fur unei proaste stylusul fără ca ea să se prindă. Se holbează peste tot ca şi când ar fi avut loc vreo magie. Apoi începe să se plângă. Nu primeşte alt stylus, aşa că fuge afară plângând. După aceea, Proctorul Supraveghetor îşi ia tableta şi derulează înapoi înregistrarea de pe o nano-cameră. Se uită la mine şi zâmbeşte. Astfel de abilităţi sunt, pare-se, de admirat.

O Aurie subţire ca o lamă de ras nu e de aceeaşi părere şi-mi şopteşte „Tăiosule“ în timp ce trece pe lângă mine pe hol. Matteo mi-a zis să nu vorbesc cu nimeni pentru că nu sunt încă pregătit să socializez,

aşa că mă abţin cu greu de la un răspuns foarte Roşu. Cuvintele ei îmi rămân însă în minte. Tăios. Asasin. Machiavelic. Nemilos. Toate descriu părerea ei despre mine. Ce-i ciudat e că majoritatea Auriilor ar considera termenul ăsta o distincţie.

O voce muzicală mi se adresează.

— Cred că de fapt tocmai ţi-a făcut un compliment. Aşa că n-o băga în seamă. E drăguţă ca o floare, dar e putredă toată în interior. Crede-mă, am gustat odată, dacă înţelegi ce vreau să spun. Gustoasă şi apoi fetidă. În altă ordine de idei, fantastică înşfăcarea de mai devreme. Eram gata să-i scot chiar eu prostuţei ochii din cap. Groaznic ciocănit!

Vocea strălucitoare îi aparţine unui tânăr parcă desprins din poezia grecilor. Aroganţa şi frumuseţea îl descriu perfect. Origini impecabile. N-am văzut niciodată un zâmbet mai larg şi dinţi mai albi, o piele mai fină şi mai lucioasă. Reprezintă tot ce dispreţuiesc.

Mă bate pe umăr şi-mi strânge mâna într-unul dintre multele feluri de prezentare semiformală. Îi strâng mâna uşor. Are o priză destul de bună, dar când încearcă să mă domine, îl strâng cu putere până când dă înapoi. Un strop de îngrijorare i se citeşte în ochi.

— Pentru Dumnezeu, mâinile tale sunt ca nişte menghine, chicoteşte el.

Se prezintă foarte repede ca fiind Cassius şi am noroc că nu mă prea lasă să vorbesc pentru că-l văd încruntându-se când o fac. Accentul meu încă nu e perfect.

— Darrow, repetă el. Un nume destul de inColor. A..., se uită pe tabletă şi-mi verifică datele personale. Păi da, vii de nicăieri. Un grăunte de pe o planetă îndepărtată. Nu-i de mirare că Antonia a strâmbat din nas în direcţia ta. Dar uite ce-i, o să te iert dacă-mi

spui ce-ai făcut la test.

— Aha, o să mă ierţi.

— Încerc să fiu de treabă, zice încruntat. Noi, cei din Familia Bellona nu suntem reformişti, dar ştim că oameni buni pot veni şi din origini mai puţin nobile. Ajută-mă puţin, amice.

Din cauza felului în care arată simt nevoia să-l provoc.

— Îndrăznesc să spun că mă aşteptam ca testul să fie mai dificil. S-ar putea s-o fi greşit pe aceea cu lumânarea, dar în rest…

Cassius mă priveşte cu un rânjet iertător. Ochii lui vioi rămân aţintiţi asupra mea în timp ce eu mă gândesc dacă maică-sa îi pune părul pe bigudiuri de aur dimineaţa.

— Cu mâini ca ale tale, cred că eşti un pericol cu briciul, zice el îndrăzneţ.

— Sunt rezonabil, mint eu.

Matteo nici nu mă lasă să pun mâna pe chestia aia.

— Modestie! Ai crescut la mănăstire, omule? Nu contează. Eu plec în Agea după proba fizică. Vii cu mine? Am auzit că Artizanii au făcut o treabă splendidă cu noile doamne de la Tentaţia. Şi tocmai ce-au montat podele gravitaţionale la Tryst; putem să plutim fără cizme gravitaţionale. Ce zici, omule? Te interesează chestia asta? Sunt destule flori pe acolo şi niciuna nu e putredă, zice el plesnindu-se peste una dintre aripi şi făcându-mi cu ochiul.

— Din păcate, nu pot.

— A, sare el ca şi când tocmai şi-ar fi amintit că sunt un grăunte de pe o planetă îndepărtată. Nu-ţi face probleme, bunul meu domn, o să plătesc eu şi aşa mai departe.

Îl refuz politicos, dar deja a luat-o înainte. Îmi atinge *datapad*-ul înainte să plece. Ecranul holografic de pe braţul meu stâng se aprinde. Apar dimensiunile

feţei lui şi informaţii despre conversaţia noastră precum şi adresele cluburilor despre care a vorbit, referinţele enciclopedice despre Agea şi informaţii despre familia lui Cassius au Bellona. Scrie: Fiu al Pretorului Tiberius au Bellona, Imperator al Flotei a Şasea a Societăţii şi probabil singurul om de pe Marte care poate rivaliza cu ArhiGuvernatorul Augustus în ceea ce priveşte puterea. Se pare că familiile lor se detestă. Au, pare-se, urâtul obicei de a se omorî unii pe ceilalţi. Nişte pui de şarpe, într-adevăr.

Credeam că oamenii ăştia o să mă sperie. Am crezut că vor fi ca nişte mici zei. Dar în afară de Cassius şi Antonia, majoritatea sunt neimpresionanţi. Sunt numai şaptezeci în camera mea de testare. Unii arată precum Cassius, dar nu toţi sunt frumoşi. Nu toţi sunt înalţi şi impunători. Şi foarte puţini îmi lasă impresia că ar fi bărbaţi sau femei. Cu tot aspectul fizic, majoritatea sunt nişte copii cu un simţ exagerat al valorii de sine; nu ştiu ce-s greutăţile. Bebeluşi. Pixies şi Bronzalii, cei mai mulţi.

Urmează testarea abibtăţilor fizice. Stau dezbrăcat într-un scaun care pluteşte în aer într-o cameră albă şi evaluatorii Arămii de la Consiliul de Control al Calităţii mă supraveghează prin nano-camere.

— Sper că vă uitaţi bine, le spun.

Un lucrător Maroniu intră şi-mi prinde nările într-o pensă, ca să nu respir. Are ochii goi. Nu e niciun pic de împotrivire în el, niciun pic de dispreţ pentru mine. Are pielea palidă şi mişcările ciudate şi neîndemânatice.

Mi se spune să-mi ţin respiraţia cât îmi rezistă plămânii. Zece minute. După aceea, Maroniul îmi scoate pensa şi pleacă. În continuare, mi se spune să trag aer în piept şi să expir. Fac asta şi îmi dau seama că dintr-odată în cameră nu mai este oxigen. Când încep să alunec din scaun, oxigenul revine. Îngheaţă

camera şi măsoară în cât timp încep să tremur incontrolabil. Apoi o încălzesc pentru a vedea la ce temperatură începe inima să mi se zbată. Amplifică gravitaţia din cameră până când inima nu mai poate să-mi ducă suficient sânge la creier. Apoi vor să vadă de cât de multă mişcare e nevoie pentru a mă face să vomit. Sunt obişnuit să controlez un burghiu de nouăzeci de metri, aşa că până la urmă renunţă.

Îmi măsoară fluxul de oxigen din muşchi, bătăile inimii, densitatea şi lungimea fibrelor musculare, gradul de rezistenţă al oaselor. E ca o plimbare prin parc după iadul prin care am trecut cu Harmony.

Mă pun să arunc bile, apoi mă pun cu spatele la un zid şi îmi cer să prind nişte mingiuţe trase de o maşinărie circulară. Mâinile mele de Sondor sunt mai rapide decât maşinăria lor, aşa că îl cheamă pe un technician Verde care reglează chestiunea până când trage cu adevărate rachete. Până la urmă, o mingiuţă mă loveşte în cap. Leşin pentru un moment. Măsoară şi asta.

Urmează un examen ORL şi-am terminat. Mă simt uşor detaşat de mine însumi după toate testele. Ca şi când mi-ar fi măsurat corpul şi creierul, dar nu şi pe mine. N-am avut parte de nicio interacţiune mai personală cu excepţia scurtei discuţii cu acel Cassius.

Mă-ndrept poticnindu-mă spre vestiare, obosit şi confuz. Mai sunt câţiva care se schimbă înăuntru, aşa că îmi iau hainele şi merg spre o zonă mai discretă dintre şirurile lungi de dulăpioare de plastic. Apoi aud un fluierat ciudat. Un cântec pe care-l ştiu, unul care îmi bântuie visele. Cel pentru care Eo a murit. Urmăresc sunetul şi dau peste o fată care se schimbă în colţul vestiarului. Stă cu spatele la mine şi-i văd muşchii supli în timp ce-şi pune cămaşa. Fac un zgomot, ea se întoarce brusc şi, pentru un moment penibil, stau acolo roşind. Auriilor nu ar trebui să le

pese de nuditate. Dar nu-mi pot stăpâni reacţia. E frumoasă – faţa în formă de inimă, buzele pline şi ochi care te privesc râzând. La fel râdeau şi atunci când se îndepărta călare. E aceeaşi fată care mi-a zis că sunt un Pixie când călăream poneiul.

Ridică dintr-o sprânceană. Nu ştiu ce să spun, aşa că mă întorc panicat şi ies cât pot de repede din vestiar.

Un Auriu n-ar fi făcut asta. Dar în timp ce stau cu Matteo în nava care ne duce înapoi acasă, îmi amintesc chipul fetei. Roşise şi ea.

E un zbor scurt, nu durează mult. Privesc planeta Marte prin podeaua de sticlă groasă. Deşi planeta e terraformată, nu e prea multă vegetaţie pe ruta noastră de zbor. Suprafaţa planetei e brăzdată cu fâşii verzi în văi şi în jurul ecuatorului. Vegetaţia arată ca nişte cicatrice verzi pe suprafaţa accidentată.

Apa umple craterele de impact, creând lacuri măreţe. Iar bazinul Boreal, care se-ntinde de-a lungul întregii emisfere nordice, e plin de apă proaspătă şi-o bizară faună marină. Sunt câmpuri întinse unde diavoli de praf adună pământul de la suprafaţă şi distrug recoltele. Furtunile de gheaţă stăpânesc Polii unde trăiesc şi se antrenează Obsidienii. Vremea de-acolo se spune că e rece şi rea, deşi clima temperată e acum cel mai des întâlnită pe suprafaţa lui Marte.

Există o mie de oraşe pe Marte, fiecare condus de un Guvernator, ArhiGuvernatorul prezidând peste toate. Fiecare oraş este în centrul a o sută de colonii miniere. Guvernatorii conduc minele cu ajutorul Magistraţilor de Mină, ca Podginus care se ocupă de treaba de zi cu zi. Citadela ArhiGuvernatorului e situată în Agea, în Valles Marineris – cel mai mare canion din Sistemul Solar.

Cu atâtea mine şi oraşe, doar întâmplarea l-a adus, presupun, pe ArhiGuvernator la mine acasă cu echipa

de filmare. Întâmplarea şi poziţia mea de Sondor al Iadului. Au vrut să facă un exemplu din mine; Eo a fost o idee care le-a venit mai târziu. Şi n-ar fi spânzurat-o dacă nu era ArhiGuvernatorul acolo. Ironiile vieţii nu sunt deloc fermecătoare.

— Cum o să fie la Institut dacă intru? îl întreb pe Matteo uitându-mă pe geam.

— Multe ore, îmi imaginez. De unde să ştiu eu?

— Nu există informaţii?

— Nu.

— Nu? întreb eu.

— Păi, avem câteva, presupun, recunoaşte Matteo. Trei tipuri de oameni termină: Războinicii Însemnaţi, Absolvenţii şi Ruşinaţii. Războinicii se pot ridica în societate; la fel şi Absolvenţii, dar perspectivele lor sunt relativ limitate şi trebuie să-şi câştige şi cicatricele; iar Ruşinaţii sunt trimişi în colonii dure şi îndepărtate ca Pluto pentru a superviza primii ani de terraformare.

— Cum ajunge cineva Războinic?

— Îmi imaginez că e un soi de ierarhie; *poate* chiar o competiţie. Nu ştiu. Dar Auriii sunt o specie care construieşte pe măsură ce cucereşte. Ar avea sens dacă şi asta ar face parte din competiţie.

— Ce vag, zic eu oftând. Mi-eşti de tot atâta ajutor uneori cât un câine fără picioare.

— Schema, *bunul meu domn,* în societatea Aurie, e patronajul. Acţiunile tale din cadrul Institutului vor fi ca un interviu prelungit pentru acest patronaj. Ai nevoie de o ucenicie. Ai nevoie de un binefăcător puternic, zice el rânjind. Aşa că dacă vrei să ne ajuţi cauza, o să faci *al dracului* de bine tot ce poţi. Imaginează-ţi că ajungi ucenicul unui Praetor. În zece ani, poţi să ajungi Praetor tu însuţi. Ai putea avea o flotă! Imaginează-ţi ce-ai putea face cu o flotă, *bunul meu domn.* Doar imaginează-ţi.

Matteo nu vorbeşte niciodată despre astfel de visuri, aşa că entuziasmul din ochii lui e contagios. Îmi face mintea să hoinărească.

Institutul

Rezultatele testului ajung în timp ce exersez cu Matteo recunoşterea culturală şi accentele în apartamentul nostru de la ultimul etaj. Vedem tot oraşul, cu soarele care apune în spate. Sunt în mijlocul unei replici inteligente referitoare la clubul sportiv de joc de-a războiul Yorkton Supernova, când *datapad*-ul îmi bipăie pentru că primesc un mesaj prioritar. Aproape că îmi vărs cafeaua.

— Tableta mea a fost accesată de altcineva, zic, e Oficiul de Control al Calităţii.

Matteo sare de pe scaun.

— Avem în jur de patru minute.

Aleargă în biblioteca apartamentului unde Harmony citeşte întinsă pe o ergo-canapea. Sare şi ea şi iese din apartament din trei mişcări. Mă asigur că fotografiile-holografice cu mine şi familia mea falsă sunt aranjate cum trebuie în dormitor şi prin restul apartamentului. Patru servitori angajaţi – Maronii şi Roz – îşi văd de treburile casnice. Poartă uniforme cu însemnul familiei mele false, un Pegas.

Unul dintre Maronii se duce în bucătărie. Cealaltă, o femeie Roz, îmi masează umerii. Matteo îmi lustruieşte pantofii. Există, desigur, maşini pentru astfel de lucruri, dar un Aureolat n-ar folosi niciodată o maşină pentru ceva ce ar putea face un om. Nu-i niciun sentiment de putere în asta.

Nava de oraş apare ca o libelulă în depărtare. Se vede tot mai mare pe măsură ce se apropie bâzâind şi-apoi se opreşte lângă fereastra apartamentului meu.

Uşa de acces se deschide şi un bărbat în costum Arămiu se înclină respectând formalităţile. Comand tabletei să deschidă fereastra de duro-sticlă şi omul pluteşte înăuntru. E însoţit de Trei Albi. Cu toţii au Sigiliul Alb pe mână. Membri ai Academiei şi un birocrat Arămiu.

— Avem plăcerea de a ne adresa numitului Darrow au Andromedus, fiul recent decedaţilor Linus au Andromedus şi Lexus au Andromedus?

— Aveţi onoarea.

Birocratul mă măsoară cu privirea de sus până jos respectuos, dar într-un fel nerăbdător.

— Sunt Bondilus au Tancrus de la Consiliul de Control al Calităţii din cadrul Institutului. Avem câteva întrebări pe care vă cerem permisiunea să vi le adresăm.

Stăm faţă în faţă la masa de stejar din bucătărie. Acolo, îmi prind un deget într-o maşinărie, iar unul dintre Albi scoate o pereche de ochelari care o să-mi analizeze pupilele şi alte reacţii psihologice. Îşi vor da seama dacă mint.

— O să începem cu o întrebare de control care o să determine reacţia normală pe care o aveţi când spuneţi adevărul. Faceţi parte din Familia Andromedus?

— Da.

— Faceţi parte din categoria Aureolaţilor?

— Da.

Mint de îngheaţă apele, dându-le peste cap întrebările de control.

— Aţi copiat la testul de admitere de acum două luni?

— Nu.

— Aţi folosit substanţe nervonucleice pentru a vă îmbunătăţi capacităţile analitice şi de înţelegere în timpul examenului propriu zis?

— Nu.

— Aţi folosit un *widget* de reţea pentru a accesa şi sintetiza resurse externe în timp real?

— Nu, oftez eu nerăbdător. Era un aparat de bruiaj în încăpere, prin urmare aşa ceva ar fi fost imposibil. Mă bucur că ţi-ai făcut temele şi nu-mi iroseşti mie timpul, Arămiule.

Zâmbeşte foarte birocratic.

— Aţi ştiut dinainte care vor fi întrebările?

— Nu.

Cred că o demonstraţie de furie e perfectă în acest moment al discuţiei.

— Şi ce înseamnă toate astea? Nu sunt obişnuit să fiu făcut mincinos de către unul din tagma ta.

— E procedura standard care se aplică tuturor candidaţilor de elită. Vă rog să înţelegeţi, zice birocratul pe un ton monoton. Orice rezultate excepţionale care depăşesc cu mult nivelul standard sunt supuse cercetării. V-aţi conectat la tableta altcuiva în timpul testului?

— Nu. Aşa cum am spus, exista un aparat de bruiaj. Mulţumesc că eşti atent, cap de tablă.

Îmi iau o probă de sânge şi îmi scanează creierul. Rezultatele sunt instantanee, dar birocratul nu vrea să mi le împărtăşească.

— Protocolul, îmi aminteşte. O să primiţi rezultatele în două săptămâni.

Le primim în patru. Am trecut de examinarea Controlului Calităţii. N-am trişat. Primesc rezultatele testului la două luni după ce am fost la drăcia aia şi înţeleg de ce credeau că am trişat. Am greşit un singur răspuns. Unul singur din câteva sute. Când le arăt rezultatele lui Dancer, Harmony şi Matteo, rămân cu gura căscată. Dancer se prăbuşeşte pe un scaun şi începe să râdă; e un fornăit isteric.

— Al dracului, înjură el. Am reuşit!

— El a reuşit, îl corectează Matteo.

Lui Dancer îi ia ceva până se dezmeticeşte şi aduce sticla de şampanie, dar îi simt ochii privindu-mă ca şi când aş fi ceva diferit, ceva ciudat. E ca şi când dintr-odată şi-au dat seama ce au creat. Ating bobocul de haemanthus din buzunar şi simt inelul de nuntă de la gât. Nu ei m-au creat. Ea a făcut-o.

Când vine valetul pentru a mă conduce la Institut îmi iau rămas-bun de la Dancer. Îmi strânge mâna puternic când dăm noroc şi-mi aruncă aceeaşi privire ca tatăl meu înainte să-l spânzure. O privire de încurajare. Dar dincolo de ea se ascund grija şi îndoiala. M-a pregătit pentru lume? Şi-a făcut datoria? Tata avea douăzeci şi cinci de ani când s-a uitat aşa la mine. Dancer are patruzeci şi unu. Nu contează. Chicotesc. Unchiul Narol nu m-a privit niciodată aşa, nici măcar când m-a dus să o dau jos pe Eo. Poate pentru că încasase destule de la mine încât să-şi dea seama ce-am să-i răspund. Dar dacă mă gândesc la profesorii mei, la taţii mei, îmi dau seama că unchiul Narol m-a modelat cel mai mult. M-a învăţat să dansez; m-a învăţat cum să fiu bărbat, poate şi pentru că ştia cum o să-mi arate viitorul. Şi deşi a încercat să mă oprească să mă fac Sondor al Iadului, lecţiile lui au fost cele care m-au ţinut în viaţă. Acum am învăţat lecţii noi. Sper că sunt de ajuns.

Dancer îmi dă inelul-cuţit cu care mi-a tăiat degetul cu luni în urmă. E remodelat în formă de „L“.

— Vor crede că e simbolul pe care-l purtau spartanii pe scut, zice el. „L“ de la Lacedemonia. Dar reprezintă Lykos. Reprezintă clanul Lambda.

Harmony mă surprinde când îmi ia mâna dreaptă şi sărută locul unde cândva aveam Sigiliul Roşu. Are lacrimi în ochi, în ochiul rece şi fără cicatrice. Celălalt nu poate plânge.

— Evey o să vină să stea cu noi, îmi spune.

Zâmbeşte înainte să o întreb de ce. Pe faţa ei, zâmbetul e ciudat.

— Crezi că eşti singurul care observă lucruri? O să-i oferim o viaţă mai bună decât ar putea Mickey.

Eu şi Matteo ne zâmbim unul altuia şi facem o plecăciune. Ne arătăm respectul reciproc şi el îmi întinde mâna. Doar că nu o prinde pe a mea, ci îmi ia floarea din buzunar. Vreau s-o iau înapoi, dar e încă singurul om mai rapid decât mine pe care-l cunosc.

— Nu poţi s-o iei cu tine, *bunul meu domn.* Inelul de nuntă de la gât e şi aşa destul de ciudat. Floarea ar fi deja prea mult.

— Dă-mi o petală atunci, îi spun.

— Mă gândeam că o să-mi ceri asta.

Scoate un medalion. E Sigiliul lui Andromedus. Sigiliul meu, îmi dau seama. E din fier. Mi-l pune în mână.

— Şopteşte numele ei.

Fac asta şi Pegasul se deschide ca un boboc de haemanthus. Matteo pune petala înăuntru şi sigiliul se închide la loc.

— Aceasta este inima ta. Păzeşte-o cu străşnicie.

— Îţi mulţumesc, Matteo, îi spun cu lacrimi în ochi şi-l îmbrăţişez chiar dacă protestează. Ţie va trebui să-ţi mulţumesc, *bunul meu domn,* dacă supravieţuiesc mai mult de o săptămână.

Roşeşte când îi dau drumul.

— Controlează-ţi temperamentul, îmi reaminteşte cu vocea tot mai gravă. Maniere, ai grijă la maniere şi apoi arde-le *dracului* casa aia.

Strâng Pegasul în palmă în timp naveta traversează peisajul marţian. Bucăţi de verdeaţă se întind peste pământul pe care m-am născut să-l sap. Mă întreb cine este acum Sondorul Iadului în clanul Lambda. Loran e prea tânăr. Barlow e prea bătrân. Kieran? E

prea precaut. Are copii de îngrijit şi a văzut prea mulţi din familia noastră murind. Nu are niciun pic de curaj. Leanna are destul, dar femeilor nu li se dă voie să sape. Probabil Dain, fratele lui Eo. Sălbatic, dar nu şi inteligent. Sondorul tipic. O să moară repede. Gândul în sine îmi face rău.

Şi nu e doar gândul. Sunt agitat. Îmi dau seama de asta treptat, în timp ce mă uit în jurul meu. Alţi şase tineri stau în tăcere. Unul dintre ei, un băiat suplu cu ochii mari şi un zâmbet simpatic îmi captează atenţia. E genul care încă mai râde când vede fluturi în zbor.

— Julian, se prezintă el corespunzător şi-mi strânge braţul.

Nu avem ce date să ne oferim prin tablete; ni le-au luat când am urcat la bord. În schimb, îi ofer scaunul de lângă mine.

— Darrow, un nume foarte interesant.

— Ai fost vreodată la Agea? îl întreb pe Julian.

— Bine-nţeles, zice el zâmbind – zâmbeşte tot timpul. Ce, vrei să spui că tu n-ai fost? Ciudat. Credeam că ştiu atât de mulţi Aurii, dar aproape niciunul dintre ei nu a reuşit să treacă de examenele de admitere. E o minunată lume nouă de chipuri, mă tem. Oricum, te invidiez pentru că n-ai fost la Agea. E un loc ciudat. Frumos, fără îndoială, dar viaţa acolo trece repede şi ieftin, aşa se spune.

— Dar nu şi pentru noi.

— Presupun că nu, chicoteşte el. Doar dacă nu te joci cu politica.

— Mie nu prea-mi place să mă joc.

Îi observ reacţia, aşa că îmi risipesc seriozitatea şi râd trăgându-i cu ochiul.

— Nu şi dacă nu e ceva pe care să pariez, omule. Înţelegi?

— Înţeleg. Ce-ţi place ţie să joci? Şah însângerat? Crucea gravitaţiei?

— Hm, şahul însângerat e în regulă. Dar preferatul meu e jocul de-a războiul, zic eu cu un rânjet de Auriu.

— Mai ales dacă eşti fan Nortown! zice el aprobator.

— Hm… *Nortown.* Nu ştiu dacă o să ne înţelegem prea bine, zic eu lăsându-mă pe scaun şi arătând cu degetul mare spre propria-mi persoană: Yorkton.

— *Yorkton!* Nu cred că o să ne înţelegem *deloc* bine! râde el.

Deşi zâmbesc, el nu ştie cât de rece sunt pe dinăuntru; conversaţia, glumele, zâmbetele, toate sunt doar nişte tipare de socializare. Matteo m-a pregătit bine, dar spre cinstea lui, Julian nu pare un monstru.

Ar trebui să fie un monstru.

— Fratele meu probabil că a ajuns deja la Institut. A fost deja în Agea, pe domeniul familiei mele, unde a făcut numai belele, sunt convins! E cel mai bun om pe care-l cunosc, dă el din cap cu mândrie. O să ajungă Primus, o să vezi. E lumina ochilor tatălui meu şi asta înseamnă mult dacă te gândeşti câţi membri are familia mea.

Nu e nicio urmă de gelozie în glasul lui. Doar dragoste.

— Primus? întreb.

— A, da, jargon de Institut; înseamnă şef al Casei sale.

Casele. Despre ele ştiu. Sunt douăsprezece şi toate se bazează mai mult sau mai puţin pe trăsături ale personalităţii. Fiecare poartă numele unui zeu din panteonul roman. Casele-Şcolii sunt locuri unde se formează legături şi unde se poate socializa în afara şcolii. Dacă te descurci bine aici, îţi găsesc o familie puternică pe care s-o serveşti. Familile sunt adevăratele puteri din Societate. Au propriile armate şi flote şi contribuie la forţele Suveranei. Loialitatea începe cu ei. Nu prea există afecţiune faţă de

locuitorii planetei pe care te afli. Ba mai mult, sunt văzuţi ca un fel de concurenţă.

— Alo, fraierilor, aţi terminat cu lăbăreala? mârâie către noi un puşti micuţ aflat într-un colţ al navetei.

E atât de şters că e mai mult kaki decât Auriu. Are buze subţiri şi o faţă crudă ca a unui uliu care urmăreşte un şoarece. Un Bronzuliu.

— Te deranjăm?

Sarcasmul meu are o notă de politeţe.

— Doi câini care se călăresc mă deranjează? Cel mai probabil, da. Dacă sunt zgomotoşi.

— Cere-ţi scuze, bădărane, zice Julian ridicându-se în picioare.

— Du-te şi freacă-te, zice micuţul.

În jumătate de secundă, Julian scoate o mănuşă albă parcă de nicăieri.

— Aia e ca să mă ştergi la cur, bulangiu auriu ce eşti?

— Ce? Sălbaticule! zice Julian şocat. Cine te-a crescut?

— Lupii, după ce m-a scuipat afară păsărica maicătii.

— Animalule!

Julian îi aruncă micuţului mănuşa. Mă uit la ei şi mi se par culmea amuzamentului. Puştiul pare că acum a venit din Lykos, poate din Beta. Seamănă cu un Loran micuţ, urât şi nervos. Julian nu ştie ce să facă, aşa că îl provoacă.

— Te provoc, *bunul meu domn.*

— La duel? Aşa tare te-ai ofensat? zice urâtul către prinţişor. Bine, o să repari mândria familiei după Trecere, bulangiule.

Îşi suflă nasul în mănuşă.

— De ce nu acum? Laşule, strigă Julian.

Îşi bombează pieptul, aşa cum probabil că l-a învăţat taică-său să facă. Nimeni nu-i insultă lui

familia.

— Eşti idiot? Vezi vreun brici prin apropiere? Boule. Pleacă de-aici. Ne duelăm după Trecere.

— Trecere…? întreabă într-un sfârşit Julian acelaşi lucru la care mă gândeam şi eu.

Puştiul slăbănog rânjeşte răutăcios. Chiar şi dinţii îi sunt kaki.

— E ultimul test, prostule. Şi cel mai bine păstrat secret de partea asta a inelelor din jurul păsăricii Octaviei au Luna.

— Şi-atunci tu de unde ştii? îl întreb.

— Informaţii din interior, zice puştiul. Şi nu ştiu în ce constă. Ştiu doar că există, lungan dobitoc.

Îl cheamă Sevro şi-mi place cum abordează lucrurile.

Dar discuţia despre Trecere mă îngrijorează. Ştiu foarte puţine lucruri şi-mi dau seama de asta ascultându-l pe Julian cum vorbeşte cu ultimul membru urcat la bordul navetei. Discută despre rezultatele obţinute la teste. E o discrepanţă majoră între notele lor mici şi notele mele. Observ cum Sevro pufneşte când îi aude spunându-şi rezultatele cu voce tare. Cum au reuşit să intre aplicanţi cu note atât de mici? Simt un gol în stomac. Şi care a fost rezultatul lui Sevro?

Ajungem la Valles Marineris când e deja întuneric. E o imensă fâşie de lumină pe suprafaţa întunecată a lui Marte, întinzându-se cât vezi cu ochii. În centru, capitala planetei mele se ridică în noapte ca o grădină de nestemate. Cluburile de noapte sclipesc pe acoperişuri, ringuri de dans făcute din aer comprimat. Fete îmbrăcate în haine decoltate şi băieţei prostuţi cad şi se ridică în timp ce mixurile gravitaţionale se joacă cu legile fizicii. Cartierele sunt separate de Bule de Zgomot. Trecem prin ele şi auzim diferite sunete.

Institutul se află după cartierele de noapte din Agea

şi e construit în peretele înalt de opt kilometri al canionului Valles Marineris. Pereţii se ridică asemenea unei maree de piatră verde care ocroteşte civilizaţia prin floră. Institutul în sine e construit din piatră albă şi e plin de coloane şi sculpturi – Roman întrutotul.

N-am mai fost aici niciodată. Dar am văzut coloanele. Am văzut destinaţia finală a călătoriei noastre. Când mă gândesc la chipul lui, amărăciunea mă umple ca bila care se ridică din stomac. Mă gândesc la cuvintele lui. La ochii cu care s-a uitat peste mulţime. Am urmărit la CH discursul ţinut de ArhiGuvernator în faţa generaţiilor dinaintea mea. Curând am să aud cuvintele rostite chiar de el. Curând o să mă apuce furia. O să simt focul arzându-mi inima când am să-l văd din nou în carne şi oase.

Aterizăm şi suntem mânaţi într-o piaţă în aer liber, făcută din marmură şi cu vedere asupra întregii văi. Aerul nopţii e proaspăt. Agea se întinde în spatele nostru în timp ce porţile Institutului ni se deschid în faţă. Stau alături de o mie de Sprâncene Aurii, cu toţii privind împrejur cu aroganţa caracteristică rasei. Mulţi dintre ei formează grupuleţe, prieteni de dincolo de zidurile albe ale şcolii. Nu credeam că vor fi atât de mulţi.

Un Auriu înalt flancat de Obsidieni şi o clică de sfătuitori Aurii în cizme gravitaţionale se ridică în faţa porţii. Inima îmi îngheaţă când îi recunosc faţa, când îi aud vocea şi văd strălucirea din ochii lui ca nişte lingouri.

— Bine aţi venit, copii ai Aureolaţilor, zice ArhiGuvernatorul Nero au Augustus, cu o voce la fel de moale ca pielea lui Eo. Presupun că înţelegeţi însemnătatea prezenţei voastre aici. Din cele o mie de oraşe ale lui Marte, din toate Marile Familii, voi sunteţi cei aleşi. Voi sunteţi vârful piramidei umane.

Azi veţi începe demersurile de a vă alătura celei mai bune caste a rasei voastre. Semenii voştri stau ca şi voi în Institutele de pe Venus, din emisferele Estice şi Vestice ale Pământului, de pe Lună, de pe Lunile Giganţilor Gazoşi, din Europa, de pe Roiul Stelar Astrodian Grec şi Roiul Stelar Astrodian Troian, de pe Mercur şi Calisto, din companiile mixte Enceledas şi Ceres, precum şi pionierii de pe îndepărtatul Hilas.

Parcă a trecut doar o zi de când ştiam că şi eu sunt unul dintre pionierii de pe Marte. O zi de când sufeream pentru ca umanitatea, disperată să părăsească Pământul muribund, să ocupe planeta roşie. Ah, cât de bine au minţit conducătorii mei.

În spatele lui Augustus, pe cer, se mişcă ceva, dar nu sunt stelele. Sunt Flotele a Cincea şi a Şasea. Armata lui Marte. Îmi pierd suflul. Flota a Şasea e comandată de tatăl lui Cassius, iar Flota a Cincea, mai mică, e sub controlul direct al ArhiGuvernatorului. Cele mai multe dintre nave aparţin familiilor loiale fie lui Augustus, fie lui Bellona.

Augustus ne arată de ce ei, noi, conduc(em). Mă furnică pielea. Sunt atât de mic. Un miliard de tone de duro-oţel şi nano-metal se mişcă pe cer, iar eu nici măcar nu am ieşit vreodată din atmosfera planetei Marte. Seamănă cu nişte puncte de argint într-un ocean de cerneală. Iar eu sunt şi mai neînsemnat. Dar punctele acelea ar putea face ravagii pe Marte. Ar putea distruge o lună. Punctele acelea stăpânesc cerneala. Un Imperator comandă fiecare flotă; un Praetor comandă escadrile din interiorul flotei. Ce aş putea face cu atâta putere…

Augustus îşi ţine discursul cu aroganţă. Îmi înghit fierea din gât. Din cauza distanţei imposibile faţă de duşmanii mei, pe vremuri furia mea era una rece şi tăcută. Acum arde în interiorul meu.

— Societatea are trei etape: Cruzimea,

Ascensiunea, Decadenţa. Cei mari se ridică datorită Cruzimii. Stăpânesc în timpul Ascensiunii. Se prăbuşesc din cauza propriei Decadenţe.

Ne povesteşte despre cum au fost doborâţi perşii, cum s-au prăbuşit romanii pentru că propriii lor conducători au uitat cum părinţii le-au câştigat un imperiu. Vorbeşte despre dinastiile musulmane şi slăbirea puterii Europei, despre provinciile chinezeşti, ura de sine şi auto-neutralizarea Americii. Toate numele antice.

— Cruzimea noastră a început când capitala, Luna, s-a ridicat împotriva tiraniei Pământului şi s-a eliberat de lanţurile Demokraţiei, de Nobila Minciună – ideea că oamenii sunt fraţi şi sunt egali.

Augustus îşi ţese minciunile cu limba lui de aur. Vorbeşte despre suferinţa Auriilor. Masele stau în căruţă şi aşteaptă ca cei mari să o tragă, ne aminteşte. I-au biciuit pe cei mari până când noi nu am mai suportat.

Îmi amintesc depre o altă biciuire.

— Oamenii nu sunt creaţi egali; ştim asta cu toţii. Sunt cei banali şi sunt cei excepţionali. Sunt cei urâţi şi sunt cei frumoşi. Ceea ce nu s-ar putea dacă am fi cu toţii egali. Un Roşu nu poate comanda o navă stelară, la fel cum un Verde nu poate să fie doctor.

Se-aud şi mai multe râsete în piaţă când ne spune să ne gândim la jalnica Atenă, locul unde s-a născut cancerul numit democraţie. Să ne gândim la cum a fost cucerită de Sparta. Nobila Minciună a slăbit Atena. Din gelozie, i-a făcut pe cetăţeni să se întoarcă împotriva celui mai bun general pe care l-au avut, Alcibiade.

— Chiar şi naţiunile de pe Pământ au devenit geloase una pe cealaltă. Statele Unite ale Americii au impus ideea de egalitate prin forţă. Iar când celelalte naţiuni s-au unit, americanii au descoperit cu uimire

că nu sunt apreciaţi. Masele sunt geloase! Ce vis minunat ar fi acesta că toţi oamenii au fost creaţi egali. Dar nu suntem.

Luptăm împotriva Marii Minciuni. Dar, aşa cum am spus şi înainte şi vă spun şi vouă acum, există un alt rău cu care ne războim. E un rău mult mai dăunător. E subversiv şi atacă încet. Nu e un foc sălbatic. E un cancer. Iar acest cancer e Decadenţa. Societatea noastră a trecut de la Cruzime la Ascensiune. Dar asemenea strămoşilor noştri spirituali, romanii, şi noi putem aluneca spre Decadenţă.

Se referă la Pixies.

— Sunteţi tot ce are umanitatea mai bun. Dar aţi fost cocoloşiţi. Aţi fost trataţi asemenea copiilor. Dacă v-aţi fi născut de o altă Culoare, aţi fi avut bătături. Aţi fi avut cicatrice. Aţi fi cunoscut durerea.

Zâmbeşte ca şi cum el ar şti ce-i aia durere. Îl urăsc pe omul ăsta.

— Voi credeţi că ştiţi ce înseamnă durerea. Credeţi că Societatea e o forţă inevitabilă a istoriei. Credeţi că Ea este sfârşitul istoriei. Dar mulţi au crezut asta şi înainte. Multe clase conducătoare au crezut că a lor este ultima, absolutul. Au ajuns tot mai lipsiţi de putere. S-au îngrăşat. Au uitat că bătăturile, rănile, cicatricele, greutăţile sunt cele care ocrotesc toate acele cluburi de plăceri pe care voi, băieţi tineri, vă place să le frecventaţi, şi toate acele mătăsuri fine, diamante şi unicorni pe care, voi, fetelor, le cereţi la aniversări. Mulţi Aureolaţi nu s-au sacrificat. Din acest motiv nu au aşa ceva.

Ne arată cicatricea lungă de pe obrazul drept. Octavia au Luna are şi ea o cicatrice asemănătoare.

— Cicatricea unui Războinic. Nu suntem stăpânii sistemului solar pentru că ne-am născut aşa. Suntem stăpâni pentru că noi, Războinicii Însemnaţi, Auriii de fier, am făcut să fie aşa.

Îşi pipăie cicatricea de pe obraz. I-aş mai face una dacă aş fi mai aproape. Copiii din jurul meu îi înghit prostiile de parcă ar fi oxigen.

— Chiar acum, Culorile care sapă această planetă sunt mai dure decât voi. Se nasc cu bătături. Se nasc cu cicatrice şi cu ură. Sunt la fel de duri ca nano-oţelul. Din fericire, sunt şi foarte proşti. De exemplu, această *Persefona* despre care nu mă îndoiesc că aţi auzit, nu e altceva decât o fată prostuţă care a crezut că a cânta un cântec era mai important decât să moară spânzurată.

Îmi muşc obrazul până la sânge. Tremur din pricina tensiunii care-mi cuprinde corpul când îmi dau seama că nemernicul ăsta a băgat-o pe soţia mea în tâmpenia lui de discurs.

— Fata nici măcar nu ştia că filmarea o să ajungă virală. Totuşi, capacitatea ei de a suporta greutăţile i-a dat această putere. Martirii, vedeţi voi, sunt ca albinele. Singura lor putere vine odată cu moartea. Câţi dintre voi v-aţi sacrifica nu pentru a vă ucide, ci doar pentru a vă răni uşor inamicul? Niciunul, cred.

Simt gustul sângelui în gură. Am inelul-cuţit pe care mi l-a dat Dancer. Dar îmi las furia să se ducă. Eu nu sunt un martir. Eu nu sunt răzbunarea. Sunt visul lui Eo. Cu toate astea, a nu face nimic în timp ce ucigaşul ei se simte atât de bine în pielea lui mi se pare o trădare.

— Cu timpul, o să vă primiţi cicatricele prin sabia mea, încheie Augustus. Mai întâi însă, trebuie să le meritaţi.

Recrutarea

— Fiul lui Linus şi al lui Lexus au Andromedus, ambii din casa Apolo. Vrei să fii notat că preferi să faci parte din Casa Apolo? mă întreabă un administrator Aureolat plicticos.

Sprâncenele Aurii îşi manifestă loialitatea în primul rând faţă de Culoare, apoi faţă de planetă, apoi faţă de Casă. Majoritatea Caselor sunt dominate de una sau două familii puternice. Pe Marte, familiile Augustus, Bellona şi Arcos sunt cele care le influenţează pe celelalte.

— Nu, îi răspund.

Ezită uitându-se prin tabletă.

— Foarte bine. Cum crezi că te-ai descurcat la testul de jargon inteligent? Adică la testul de extrapolare, mă lămureşte.

— Cred că rezultatele mele vorbesc de la sine.

— Nu eşti atent, Darrow. O să-ţi scad puncte pentru asta. Îţi cer *ţie* să vorbeşti despre rezultatele tale.

— Cred că m-am pişat glorios pe testul dumneavoastră, domnule.

— Ah, zâmbeşte el. Ei bine, da, ai cam făcut-o. Casa Minerva ar putea fi potrivită pentru tine, datorită minţii tale. Sau poate Pluto, pentru şmecherie. Ori Apolo, pentru mândrie. Ei bine, mai am un test pentru tine. Te rog să-l rezolvi cât poţi de bine. Interviurile vor începe după ce termini.

Testul este rapid, sub forma unui joc de imersiune. Trebuie să obţin un pocal aflat în vârful unui deal. Multe obstacole îmi stau în cale. Trec peste ele pe cât de raţional pot, încercând să nu-mi arăt furia când un elf micuţ îmi fură o cheie pe care o obţinusem. Dar la fiecare pas e un obstacol, un inconvenient. Neprevăzut de fiecare dată. De fiecare dată este ceva

dincolo de limitele extrapolării. Până la urmă, obţin pocalul, dar numai după ce ucid un vrăjitor enervant şi înrobesc cu cruzime rasa elfilor cu ajutorul baghetei magice a vrăjitorului. Aş fi putut lăsa elfii în pace. Dar mă enervau.

În curând, intervievatorii încep să sosească pe rând. Aflu că sunt numiţi Proctori. Cu toţii sunt Războinici Însemnaţi. Sunt aleşi de către ArhiGuvernator pentru a instrui şi reprezenta studenţii fiecărei Case în cadrul Institutului.

Trebuie să recunosc că Proctorii sunt impresionanţi. Un Războinic uriaş cu o coamă de păr ca a unui leu şi semnul lui Jupiter, un fulger, gravat pe colan; o femeie cu un aer respectabil şi ochi aurii blânzi şi un bărbat vioi cu o pereche de picioare înaripate gravate pe colan. Acesta din urmă nu poate sta locului, iar pe chipul lui rotund, ca de copil, se citeşte o imensă fascinaţie pentru mâinile mele. Mă pune să joc un joc cu el, în care el îşi aşază palmele îndreptate în sus, iar eu mi le aşez peste ale lui, îndreptate în jos. Încearcă să mă plesnească peste mâini, dar fără să reuşească nici măcar o dată. Se îndepărtează bătând din palme bucuros.

O altă experienţă ciudată este când mă intervievează un bărbat arătos, cu părul buclat. Are un arc gravat pe colan. Apolo. Mă întreabă cât de atrăgător cred că sunt şi se arată nemulţumit când află că mă cred mai atrăgător decât estimase el. Totuşi, mi se pare că mă simpatizează, pentru că mă întreabă ce vreau să devin.

— Imperator al unei flote, îi spun.

— Poţi înfăptui lucruri măreţe cu o flotă. Dar este o idee prea nobilă, oftează el, accentuând fiecare cuvânt cu un tors de felină. Poate prea nobilă pentru familia ta. Poate dacă ai fi avut un protector dintr-o familie de origine mai bună. Da, poate atunci. Dar asta e puţin

probabil, din cauza originii, adaugă el după ce se uită în tabletă. Hm. Succes.

Rămân singur timp de o oră sau mai bine până când mi se alătură un tip cam posac. Are toată faţa ciuruită oribil, dar are însemnul, iar pe coapsă i se iţeşte mânerul unei lame. Îl cheamă Fitchner. Mestecă gumă. Poartă o uniformă neagră cu auriu, care abia reuşeşte să-i ascundă burdihanul rotund ce i se revarsă în ciuda metabolizantelor al căror miros slab îl simt. La fel ca majoritatea, poartă o insignă care atestă faptul că este o persoană importantă. Pe colan are un lup auriu cu două capete, iar pe încheietură desenul unei mâini ciudate.

— Mi-au dat mie în primire câinii turbaţi, îmi spune. Mi i-au dat mie în primire pe ucigaşii rasei noastre, pe-ăia plini de pişat şi napalm şi oţet.

Adulmecă aerul.

— Miroşi a rahat.

Nu spun nimic. Stă sprijinit de tocul uşii, la care se încruntă de parcă l-ar fi jignit în vreun fel. Apoi se întoarce spre mine, pufnind ca un bădăran.

— Problema e că noi, cei din Casa Marte, ne ardem întotdeauna. La început, puştii noştri sunt cei mai tari din Institut. Apoi află că napalmul ţine cam atât…

Pocneşte din degete. Nu-i răspund nimic. Oftează şi se prăbuşeşte pe un scaun. Mă priveşte o vreme, după care se ridică şi-mi dă un pumn în faţă.

— Dacă ripostezi, o să fii trimis acasă, Pixie.

Îl lovesc în fluierul piciorului.

Pleacă şchiopătând, râzând ca unchiul Narol când se îmbăta.

Nu sunt trimis acasă. În loc de asta mă trezesc escortat împreună cu alţi o sută într-o încăpere spaţioasă cu scaune plutitoare şi un perete imens dominat de o îngrăditură de culoarea fildeşului. Îngrăditura formează o tablă de şah pe perete, zece

rânduri pe înălţime, zece pe lăţime. Sunt ridicat până pe rândul din mijloc, la cincisprezece metri deasupra solului. Ceilalţi nouăzeci şi nouă de studenţi sunt plasaţi şi ei, până când se ocupă fiecare boxă. Privesc în afara boxei mele, trăgând cu ochiul undeva deasupra. Picioarele unei fete se bălăngănesc deasupra capului meu. În faţa boxei mele apar cifre şi litere. Statisticile referitoare la mine. Se pare că sunt foarte impetuos şi am valori excepţional de ridicate la intuiţie, loialitate şi, cele mai accentuate, la furie.

În public sunt douăsprezece grupuri. Membrii fiecărui grup stau alături pe scaune plutitoare în jurul flamurilor aurii ridicate. Văd, printre altele, un arcaş, un fulger, o bufniţă, un lup cu două capete, un corb cu capul în jos, un trident. Fiecare grup este însoţit de unul dintre Proctori. Aceştia sunt singurii care nu au feţele acoperite. Ceilalţi poartă măşti de ceremonie aurii care le ascund trăsăturile şi care seamănă oarecum cu animalele simbol ale Caselor lor. Dacă aş fi ştiut că aşa urmau să stea lucrurile aş fi adus o bombă nucleară. Aceştia sunt Recrutorii, cei mai prestigioşi bărbaţi şi femei. Pretorii, Imperatorii, Tribunii, Judecătorii şi Guvernatorii stau aici şi mă privesc, încercând fiecare să aleagă cel mai bun student pentru Casa lui, încercând să găsească tineri şi tinere pe care să-i testeze şi să-i instruiască. Cu o singură bombă i-aş fi putut distruge pe cei mai buni şi mai strălucitori Aurii din conducere. Poate că asta-i nesăbuinţa din mine care vorbeşte.

Recrutarea începe când un băiat uriaş, modificat genetic, este ales pentru Casa fulgerului. Casa Jupiter. Apoi mai multe fete şi mai mulţi băieţi de o frumuseţe şi o dibăcie fizică nenaturale. Urmează a cincea alegere. Intervievatorul cu faţa rotundă, de bebeluş, şi cu simbolul picioarelor înaripate pluteşte spre mine încălţat în cizme aurii. Alături de el plutesc alţi câţiva

Recrutori din Casa Mercur. Vorbesc ceva în şoaptă între ei înainte să înceapă să-mi pună întrebări.

— Cine sunt părinţii tăi? Care sunt realizările familiei tale?

Le povestesc despre falsa mea familie modestă. Unul dintre ei pare să-şi amintească de o rudă de-a mea care a murit cu mult timp în urmă. Dar, în ciuda obiecţiilor Proctorului, renunţă la mine în favoarea unui alt student care provine dintr-o familie ce deţine nouăzeci de mine şi are proprietăţi pe unul din continentele sudice de pe Marte.

Proctorul Mercur înjură şi-mi aruncă un zâmbet rapid.

— Sper să mai fii valabil şi data viitoare, îmi spune.

Urmează o fată graţioasă cu un zâmbet batjocoritor. Nu mă pot concentra şi, de câteva ori, nu reuşesc să văd prea bine cine e selectat. Suntem aranjaţi ciudat. La a zecea alegere, Proctorul care m-a pocnit în etapa interviurilor pluteşte spre mine. Este o neînţelegere printre Recrutori. Am doi susţinători înfocaţi, dintre care o femeie la fel de înaltă ca Augustus, cu părul lăsat pe spate, împletit în trei cozi aurii. Al doilea este un bărbat corpolent, nu foarte înalt. E în vârstă. Îmi dau seama de asta după cicatricele şi încreţiturile care-i brăzdează mâinile mari. Mâini ce poartă inelul cu Sigiliul Cavalerilor Olimpici. Îl recunosc imediat, chiar fără să-i văd faţa. Lorn au Arcos. Cavalerul Furios, al treilea om ca importanţă de pe Marte, cel care a ales să slujească Societatea, protejând Uniunea Societăţii, în loc să vrea să dobândească laurii în politică. Când face semn spre mine, Fitchner rânjeşte.

Sunt ales al zecelea. Al zecelea din o sută.

Colegii

Simt un gol în stomac când intru în sala de mese împreună cu mulţimea vorbăreaţă din jurul meu. Încăperea e grandioasă – podele de marmură albă, coloane, un holo-cer care afişează o imagine cu păsări zburând la apusul soarelui. Institutul nu arată deloc cum mă aşteptam. Potrivit lui Augustus, cursurile sunt dificile pentru Auraşii ăştia. Scap un hohot de râs. Ia să-i văd cum s-ar descurca un an în mină.

Sunt douăsprezece mese aici, fiecare cu o sută de locuri. Deasupra scaunelor plutesc numele noastre scrise cu litere aurii. Numele meu pluteşte la dreapta unui capăt de masă. E un loc de onoare. Primul Recrutat. În dreapta numelui meu pluteşte un lingou. În stânga e un -1. Primul care va obţine cinci lingouri o să devină Primus al Casei. Fiecare lingou este o recompensă pentru o faptă de merit. Se pare că punctajele mari pe care le-am obţinut la teste constituie primul merit.

— Minunat, un tăios pe cale să devină Primus, aud o voce familiară.

E fata de la admitere. Îi citesc numele. Antonia au Severus. Are o înfăţişare crudă – pomeţi înalţi, un zâmbet superior, ochi în care i se citeşte batjocura. Părul lung şi bogat e atât de auriu de parcă ar fi fost atins de Midas. S-a născut pentru a fi urâtă de ceilalţi şi pentru a urî. Lângă numele ei pluteşte un -5. E al doilea punctaj cel mai apropiat de al meu de la masă. Cassius, băiatul pe care l-am cunoscut la testări stă în diagonală faţă de mine. Un -6 pluteşte lângă zâmbetul lui larg. Îşi trece mâna prin păr.

Chiar în faţa mea stă un alt băiat. Un -1 şi un lingou auriu plutesc lângă numele lui. În timp ce Cassius stă tolănit, acesta, Priam, stă drept ca o lamă. Are un chip

de o frumuseţe extraordinară. Ochi vioi. Păr aranjat. E la fel de înalt ca mine, dar mai lat în umeri. Nu cred c-am mai văzut o fiinţă umană mai perfectă. O afurisită de statuie. Nu a fost la Recrutare, îmi dau seama. Este ceea ce se cheamă un Premier, aceştia nu pot fi recrutaţi. Părinţii sunt cei care le aleg Casa. Apoi îmi dau seama de ce. Mama lui este femeia aceea scandaloasă purtătoare a flamurii Casei Bellona, cea care deţine cele două luni ale planetei noastre.

— Soarta ne readuce împreună, chicoteşte Cassius spre mine. Şi Antonia. Draga mea! Se pare că taţii noştri au conspirat să ne aşeze unul lângă altul.

Antonia îi răspunde zeflemitoare.

— Adu-mi aminte să-i trimit tatei un mesaj de mulţumire.

— Toni! Nu trebuie să fii răutăcioasă, spune el atenţionând-o cu degetul. Acum, hai, aruncă-mi un zâmbet ca o păpuşă cuminte.

Antonia îi dă un bobârnac peste deget.

— Mai degrabă te arunc pe tine pe fereastră, Cassi.

— Mrrr, face Cassius trimiţându-i o bezea, dar ea îl ignoră. Deci aşa, Priam, cred că noi doi o să trebuiască să ne purtăm cu delicateţe cu prostuţii ăştia, nu?

— Oh, mie îmi par de soi bun, răspunde Priam afectat. Am impresia că ne vom descurca de minune ca echipă.

Amândoi vobesc cu Accentul Superior.

— Dacă scursurile recrutate nu ne vor trage în jos, bunul meu domn, spune el arătând cu un gest al mâinii spre cei aşezaţi la capătul mesei şi începând să-i poreclească. Nasolu', evident de ce. Clovnul, din cauza părului înfoiat atât de ridicol. Buruiană, pentru că, ei bine pentru că e pirpiriu. Ah, şi tu eşti Scaiete, pentru că ai nasul încovoiat ca un scaiete. Şi mărunţelul acela de lângă tipul care arată ca un

Bronzaliu, acela e Pietricică.

— Cred că te vor surprinde, spune Priam în apărarea celor din celălalt capăt al mesei. Poate că nu sunt la fel de atletici sau de înalţi sau de inteligenţi ca mine sau ca tine, dacă inteligenţa chiar poate fi măsurată cu *acel* test, dar nu cred că sunt indulgent dacă spun că ei vor fi coloana vertebrală a grupului nostru. Sarea pământului, dacă vrei. Soi bun.

Îl văd pe puştiul mărunţel din navetă, Sevro, chiar lângă piciorul mesei. Sarea pământului nu-şi face prieteni. Şi nici eu, de altfel. Cassius aruncă o privire spre -1-ul de lângă mine. Recunoaşte că Priam a obţinut un punctaj mai bun decât el, dar se revanşează spunând că n-a auzit niciodată de părinţii mei.

— Aşadar, dragă Darrow, cum ai trişat? mă întreabă el.

Antonia se uită curioasă spre noi, deşi e angajată într-o conversaţie cu Arria, o puştoaică micuţă, toată numai păr cârlionţat şi gropiţe.

— Ei, haide, omule, râd eu. Au trimis Controlul Calităţii după mine. Cum aş fi putut trişa? Imposibil. Tu ai trişat? Şi tu ai un scor mare.

Vorbesc cu Accentul Mediu. E mai comod decât acel Accent Superior cu care trăncăneşte băşinosul ăla de Priam.

— Eu? Să trişez! Nu. Doar că nu m-am străduit suficient, se pare, îmi răspunde Cassius. Dacă eram înţelept, aş fi petrecut mai puţin timp cu fetele şi mai mult timp învăţând, ca tine.

Vrea să-mi spună că dacă s-ar fi străduit, s-ar fi descurcat la fel de bine ca mine. Dar se străduieşte prea mult să-mi explice asta. Dacă aş vrea să mi-l fac prieten, l-aş lăsa în pace.

— Tu ai învăţat? îl întreb, simţind un impuls subit să-l fac de râs. Eu n-am învăţat deloc.

Deodată, o răceală străbate aerul.

N-ar fi trebuit să spun asta. Simt un gol în stomac. *Manierele.*

Faţa lui Cassius devine ursuză, iar Antonia zâmbeşte superior. Priam se încruntă. Dacă îmi doresc o carieră în Flotă, atunci o să am nevoie de patronajul tatălui lui Cassius au Bellona. Fiul unui Imperator. Matteo a pompat toate informaţiile astea în mine. Cât de repede am uitat. Flota se află acolo unde este puterea. Flota sau guvernarea sau armata. Şi pe mine nu mă atrage guvernarea, ca să nu mai spun că genul ăsta de insultă e începutul unui duel. Frica îmi pătrunde în oase când îmi dau seama cât de aproape sunt să încalc limitele. Cassius ştie să se dueleze. Eu, în pofida tuturor noilor mele abilităţi, nu ştiu. M-ar putea rupe în bucăţi şi are aerul că exact asta vrea să facă.

— Am glumit, spun aplecându-mi capul spre Cassius. Haide, omule. Cum aş fi putut obţine un punctaj aşa de mare dacă nu aş fi învăţat până mi-au ieşit ochii din cap? Mai bine petreceam mai mult timp făcându-mi de cap, ca tine – până la urmă am ajuns în acelaşi loc. Mare brânză am obţinut cu tot învăţatul meu.

Priam dă din cap aprobator la această ofertă de pace.

— Pun pariu că ţi-a dat ceva bătăi de cap, cârâie Cassius dând din cap în semn că-mi acceptă felul ciudat de a-mi cere scuze.

Mă aşteptam ca manevra să-l lase rece. Am crezut că mândria o să-l orbească în faţa scuzei mele neaşteptate. Dar Auriul poate că e mândru, dar nu e prost. Niciunul dintre ei nu e. Trebuie să ţin minte asta.

Apoi, mă comport în aşa fel încât Matteo ar fi mândru de mine dacă m-ar vedea. Flirtez cu o fată pe

care o cheamă Quinn, mă împrietenesc şi glumesc cu Cassius şi Priam – care probabil că n-a înjurat nici măcar o dată în viaţa lui, dau mâna cu o brută uriaşă pe nume Titus, al cărui gât e gros cât coapsa mea. Mă strânge intenţionat prea puternic. Rămâne surprins când aproape îi rup mâna, dar la dracu', ce strânsoare puternică are. Tipul e chiar mai înalt decât mine şi decât Cassius şi are o voce de titan, dar rânjeşte când îşi dă seama că strânsoarea mea, dacă nu cumva şi altceva, e mai puternică decât a lui. Totuşi, e ceva ciudat cu vocea lui. Ceva categoric dispreţuitor. Mai fac cunoştinţă şi cu băiatul slăbuţ pe care-l cheamă Roque şi care arată şi vorbeşte ca un poet. Zâmbeşte puţin, agale, dar e autentic. Ceva rar.

— Cassius! strigă Julian.

Cassius se ridică în picioare şi-l înconjoară cu braţul pe geamănul lui mai slăbuţ şi mai drăguţ. Nu mi-am dat seama până acum, dar sunt fraţi. Gemeni. Dar nu identici. Julian îmi spusese că fratele lui este în Agea.

— Să ştiţi că Darrow nu e ceea ce pare, le spune Julian celor de la masă, cu un aer serios.

Are un talent aparte de a rosti replicile teatral.

— Doar nu vrei să spui… Cassius îşi duce mâna la gură.

Îmi trec degetele peste cuţitul pentru friptură.

— Ba da, aprobă Julian solemn.

— Nu, clatină Cassius din cap. Doar nu e suporter *Yorkton?* Julian, spune-mi că nu e. Darrow! Darrow, cum poţi? Nu câştigă niciodată vreun meci! Priam, ai auzit chestia asta?

Ridic mâinile într-un gest de scuză.

— E un blestem din naştere, cred. Sunt produsul educaţiei primite. Ţin cu cei care pierd.

Reuşesc să rostesc asta fără să folosesc un ton batjocoritor.

— Mi-a mărturisit pe navetă.

Julian e mândru că mă cunoaşte. E mândru că fratele lui ştie că mă cunoaşte. Îşi doreşte aprobarea lui Cassius. Cassius nu e nici el indiferent la chestia asta, îi face un mic compliment şi Julian pleacă de lângă locul Recruţilor superiori şi se duce la locul lui de lângă Recruţii medii, pe la jumătatea mesei, cu un zâmbet mulţumit şi cu umerii drepţi. Nu-l credeam pe Cassius un tip atât de drăguţ.

Dintre toţi cei pe care i-am cunoscut numai Antonia mă antipatizează vădit. Nu mă priveşte la fel ca ceilalţi de la masă. Din partea ei nu simt decât un dispreţ distant. Acum râde şi flirtează cu Roque, iar în clipa următoare îmi simte privirea şi devine brusc ţeapănă. Sentimentul e reciproc.

Dormitorul meu e de vis. Un toc auriu încadrează fereastra cu vedere spre o vale. Aşternuturile sunt din mătase şi satin. Mă întind în pat când apare un maseur Roz care, timp de o oră, îmi frământă toţi muşchii. Puţin mai târziu apar şi trei fete Roz, gata să-mi satisfacă nevoile. Le trimit la Cassius în cameră. Ca să-mi domolesc tentaţia, fac un duş rece şi mă cufund în holo-experienţa unui sondor din colonia minieră Corint. Sondorul Iadului din holo-experienţă e mai puţin talentat decât eram eu, dar huruitul, căldura simulată, întunericul şi şerpii mă liniştesc atât de mult încât îmi leg în jurul capului vechea zdreanţă stacojie.

Soseşte mai multă mâncare. Augustus doar dădea din gură. Scotea numai exagerări pe goarnă. Asta e versiunea lor pentru greutăţi. Mă simt vinovat când adorm cu burta plină, strângând în palmă medalionul cu floarea lui Eo. În seara asta familia mea va merge la culcare flămândă, îi şoptesc numele. Scot inelul de nuntă din buzunar şi îl sărut. Simt iarăşi durerea. Mi-au luat-o. Dar şi ea s-a lăsat.

M-a părăsit. M-a lăsat pradă lacrimilor şi durerii şi

dorului. A plecat ca să-mi stârnească mânia, şi nu mă pot abţine să n-o urăsc pentru o clipă, chiar dacă dincolo de clipa aceea nu e decât dragoste.

— Eo, şoptesc, şi medalionul se închide.

Trecerea

Mă trezesc vomitând. Un al doilea pumn mă loveşte direct în stomac. Apoi un al treilea. Mi s-a golit stomacul de tot şi acum icnesc după aer. Mă înec în propria-mi vomă. Tuşesc. Horcăi. Încerc să mă târăsc într-o parte. Mâna unui bărbat mă apucă de păr şi mă izbeşte de zid. Dumnezeule, e al dracului de puternic. Şi are mai multe degete decât e normal. Încerc să ajung la inelul-cuţit, dar deja sunt târât pe hol. N-am fost niciodată bruscat aşa; chiar şi noul meu corp se resimte din cauza loviturilor. Sunt patru, toţi îmbrăcaţi în negru – Corbi, ucigaşii. M-au descoperit. Ştiu cine sunt. S-a terminat. S-a terminat totul. Chipurile lor sunt nişte cranii lipsite de expresie. Poartă măşti. Îmi scot de la centură cuţitul pe care l-am luat din sala de mese şi sunt pe cale să-l înjunghii pe unul dintre ei în vintre. Dar văd o scânteiere aurie la încheieturile lor şi apoi mă lovesc cu toţii până când dau drumul cuţitului. E un test. Lovirea unei persoane de o Culoare superioară este autorizată de cel care le-a înmânat brăţările. Nu mi-au descoperit secretul. E un test. Asta e. Un test.

Ar fi putut doar să mă imobilizeze. Există un motiv pentru care m-au bătut. Este ceva ce majoritatea Auriilor n-au experimentat niciodată. Aşa că aştept. Mă chircesc şi-i las să mă lovească. Când dau semne că nu mai rezist, cei patru cred că şi-au îndeplinit misiunea. Într-un fel au făcut-o, în momentul în care se declară mulţumiţi, sunt praf.

Sunt târât pe coridor de bărbaţi care au aproape trei metri înălţime. Îmi acoperă capul cu un sac. Nu se folosesc de tehnologie ca să mă înspăimânte. Mă întreb câţi dintre ceilalţi puşti au mai experimentat înainte o asemenea forţă fizică? Câţi dintre ei au fost dezumanizaţi? Sacul miroase a moarte şi a pişat, iar ei mă târăsc mai departe. Mă pufneşte râsul. Parcă aş fi în nenorocitul ăla de costum-prăjitor. Apoi primesc un pumn direct în piept şi mă prăbuşesc icnind.

Acoperământul de pe cap are instalat un fel de sistem de sunet. Nu respir zgomotos, dar îmi aud sunetul respiraţiei mult mai puternic decât ar fi normal. Sunt peste o sută de studenţi aici. Mai sunt o mulţime care suferă acelaşi tratament în momentul ăsta, dar nu aud nimic. Nu vor să-i aud pe ceilalţi. Ar trebui să cred că sunt singur, că aici Culoarea mea nu înseamnă nimic. Culmea, mă simt jignit de faptul că au îndrăznit să mă lovească. Nu ştiu că sunt un blestemat de Auriu? Scot un hohot de râs. Eficientă păcăleală.

Sunt ridicat şi apoi aruncat brutal pe podea. Simt o vibraţie şi miros de combustibil. Nu peste mult timp zburăm. Din cauza sacului care îmi acoperă capul sunt dezorientat. Nu-mi dau seama în ce direcţie mergem, şi nici cât de mult ne-am înălţat. Zgomotul respiraţiei mele şuierătoare devine insuportabil. Cred că sacul are şi un dispozitiv de filtrare a oxigenului, pentru că simt că încep să mă sufoc. Totuşi, nu e mai rău decât într-un costum-prăjitor.

Trece un timp. O oră? Două? Aterizăm. Sunt târât de picioare. Mă izbesc cu capul de pietre. Abia după multă vreme îmi scot sacul de pe cap şi văd că am fost adus într-o încăpere din piatră, goală, slab luminată. Cineva este deja aici. Corbii mă dezbracă de haine şi de preţiosul meu pandantiv cu Pegas. Apoi pleacă.

— Ţi-e frig, Julian?

Chicotesc stând în picioare şi descleştându-mi mâna stângă de pe bandana roşie şi murdară de Sondor al Iadului. Vocea mi se aude cu ecou. Suntem amândoi dezbrăcaţi. Mă prefac că şchiopătez cu piciorul drept. Îmi dau seama ce înseamnă toate astea.

— Darrow, tu eşti? mă întreabă Julian. Te simţi bine?

— Perfect. Doar că mi-au paradit piciorul drept, mint eu.

Se sprijină în mâna stângă şi se ridică şi el în picioare.

Mâna stângă îi e mai puternică. Văzut la lumină, pare înalt şi plăpând. Ca fânul aplecat. Totuşi, am încasat mai multe şuturi şi lovituri decât el, mult mai multe. S-ar putea să am nişte coaste rupte.

— Ce crezi că înseamnă toate astea? mă întreabă el.

— Trecerea, evident.

— Înseamnă că ne-au minţit. Ne-au spus că o să fie mâine.

Balamalele ruginite scârţâie când uşa groasă de lemn se deschide şi Proctorul Fitchner dă buzna făcând baloane din gumă de mestecat.

— Proctore! Domnule, ne-aţi minţit, protestează Julian, dându-şi pe spate părul care-i vine în ochi.

Fitchner se mişcă lenevos, dar ochii-i sunt ageri ca ai unei pisici.

— Minciuna presupune prea mult efort, mormăie el leneş.

— Bine, dar… cum îndrăzniţi să ne trataţi aşa? izbucneşte Julian. Ştiţi cine e tatăl meu. Iar mama este Legate. Vă pot acuza oricând de agresiune. Şi l-aţi rănit şi pe Darrow la picior!

— E ora 1 a.m., bolovanule. E deja mâine, spune Fitchner făcând încă un balon de gumă. În plus, sunteţi doi. Şi vai, avem un singur loc disponibil.

Ne aruncă pe podeaua murdară de piatră un inel de

aur cu blazonul lupului lui Marte şi un scut cu steaua Institutului pe el.

— Aş putea fi ambiguu, dar nu păreţi nişte băieţi cu mintea prea luminată. Numai unul dintre voi poate să iasă viu de aici.

Pleacă pe unde a venit. Uşa scârţâie şi apoi se trânteşte. Julian tresare la auzul sunetului. Eu nu. Ne holbăm amândoi la inel şi am o senzaţie de greaţă la gândul că sunt singurul din încăpere care-şi dă seama ce s-a întâmplat.

— Ce-şi închipuie că fac? mă întreabă Julian. Se aşteaptă să…

— Să ne omorâm unul pe celălalt? îi termin eu propoziţia. Da. Asta aşteaptă, îi spun în ciuda nodului care mi s-a pus în gât.

Îmi strâng pumnii. Simt inelul de nuntă al lui Eo pe deget.

— Am de gând să port inelul ăsta, Julian. O să mă laşi să-l iau?

Sunt mai voinic decât el. Nu şi la fel de înalt. Dar asta nu contează. Nu are nicio şansă.

— *Trebuie să-l am, Darrow,* şopteşte el ridicând privirea. Fac parte din Familia Bellona. Nu mă pot duce acasă fără el. Ştii cine suntem noi? Tu te poţi duce acasă fără să te simţi ruşinat. Eu nu pot. Am mai multă nevoie de el decât tine!

— Nu mergem acasă, Julian. Numai unul dintre noi va ieşi viu de-aici. Ai auzit ce-a spus.

— Nu ne-ar face asta… spune el ezitând.

— Nu?

— Te rog. Te rog, Darrow. Du-te acasă. Nu ai nevoie de asta aşa cum am eu. Nu ai nevoie. Cassius… s-ar simţi atât de ruşinat dacă nu reuşesc. N-aş mai putea să dau ochii cu el. Toţi membrii familiei mele sunt însemnaţi. Tata este Imperator. Imperator! Dacă fiul nu reuşeşe nici măcar să depăşească Trecerea… ce-o

să creadă soldaţii lui?

— Te-ar iubi în continuare. Al meu aşa ar face.

Julian clatină din cap. Trage aer în piept şi îşi îndreaptă spatele.

— Sunt Julian au Bellona din Familia Bellona, bunul meu domn.

Nu vreau să fac asta. Nu pot exprima în cuvinte cât de mult îmi doresc să nu-i fac niciun rău lui Julian. Dar când a contat vreodată ce-mi doresc eu? Poporul meu are nevoie de asta. Eo şi-a sacrificat fericirea şi viaţa. Îmi pot şi eu sacrifica dorinţele. Îl pot sacrifica pe prinţişorul ăsta slăbănog. Îmi pot sacrifica până şi sufletul.

Fac un prim pas spre Julian.

— Darrow… şopteşte el.

Darrow era bun la suflet în Lykos.

Eu nu sunt. Mă urăsc din cauza asta. Cred că plâng, pentru că nu mai văd limpede.

Regulile, manierele şi principiile morale ale societăţii sunt date la o parte. Nu e nevoie decât de o încăpere de piatră şi de doi oameni care-şi doresc acelaşi lucru. Totuşi, trecerea nu e instantanee. Chiar şi după ce-i trag una în faţă lui Julian şi sângele lui îmi mânjeşte pumnii, tot nu seamănă a luptă. Încăperea e tăcută. Bizar. Mă simt nepoliticos lovindu-l. De parcă m-aş preface. Simt piatra rece sub tălpi. Mă furnică pielea. Îmi aud ecoul respiraţiei.

Vor să-l omor pentru că nu a avut rezultate bune la teste. E un dezechilibru. Sunt secera lui Darwin. Natura care se debarasează de pleavă. Nu ştiu să ucid. N-am mai ucis niciodată un om. N-am nicio lamă, niciun baston, niciun arzător. Pare imposibil că aş putea să-i vărs sângele acestui băiat făcut din carne şi muşchi, doar cu mâinile goale. Aş vrea să râd şi Julian să facă acelaşi lucru. Sunt un copil dezbrăcat care pălmuieşte un alt copil dezbrăcat într-o încăpere rece.

Şovăiala lui e evidentă. Îşi mişcă picioarele de parcă ar încerca să-şi amintească un dans. Dar când îşi înalţă cotul la nivelul ochilor mei, intru în panică. Nu-i cunosc stilul de luptă. Mă loveşte fără vlagă, într-o manieră necunoscută, artistică. Este nesigur, lent, dar pumnul lui timid mă izbeşte în nas.

Mă cuprinde furia.

Îmi amorţeşte faţa. Inima îmi bubuie. Mi-o simt în gât. Îmi fierbe sângele în vine.

Îi rup nasul dintr-o lovitură. Dumnezeule, ce mâini puternice am.

Se vaită şi se repede spre mine, prinzându-mi braţul într-un unghi ciudat. Braţul îmi trosneşte. Mă folosesc de frunte. Îi dau un cap în nas. Îl prind de ceafa şi îi mai dau un cap în gură. Nu se poate elibera din strânsoare. Îl pocnesc iar. Ceva trosneşte. Părul mi se năclăieşte de sânge şi scuipat. Dinţii lui îmi zgârie scalpul. Fac un pas în spate de parcă aş dansa, mă balansez pe piciorul stâng, mă aplec înainte şi-mi reped cu toată forţa pumnul drept în pieptul lui. Pumnii mei de Sondor al Iadului îi fac praf sternul lui fortificat.

Se aude un icnet şuierător. Şi un trosnet, ca şi cum aş fi rupt o surcică.

Se clatină şi cade pe spate. Am ameţit din cauza loviturilor pe care i le-am dat cu capul. Văd roşu. Văd dublu. Mă împleticesc spre el. Lacrimile îmi brăzdează obrajii. Se chirceşte. Când îl apuc de părul auriu, îmi dau seama că e deja flasc. Ca o pană moale de aur. Sângele îi şiroieşte din nas. E tăcut. Nu mai mişcă. Nu mai zâmbeşte.

Şoptesc numele soţiei mele când mă las la pământ şi-i cuprind capul în braţe. Chipul lui s-a transformat într-un boboc roşu de floare.

Partea a III-a
Auriu

„Asta e lama ta curbată, fiule. O să scobească în măruntaiele pământului pentru tine.

Păstreaz-o ascuţită şi dacă vreodată o să rămâi înţepenit între burghie, o să-ţi salveze viaţa cu preţul unui membru. “ Aşa mi-a zis unchiul meu.

Casa Marte

Mă uit cu sufletul împietrit la băiatul distrus. Nici Cassius nu l-ar recunoaşte pe Julian acum. Simt că mi s-a deschis o prăpastie în inimă. Mâinile îmi tremură în timp ce sângele se scurge de pe ele peste pietrele reci. Râuri de sânge de-a lungul Sigiliilor aurii. Sunt un Sondor al Iadului, dar când lacrimile se duc, încep să suspin. Sângele lui Julian îmi picură de pe genunchi peste pielea fără niciun fir de păr. E roşu. Nu auriu. Mă las în genunchi aplecându-mă şi atingând cu fruntea piatra şi plâng în hohote până când oboseala îmi umple pieptul.

Când mă trezesc, el e tot mort.

Ceva nu e bine.

Credeam că Societatea se joacă doar cu sclavii. Greşit. Julian nu a avut aceleaşi rezultate ca mine la teste. Fizic vorbind, nu era la fel de capabil ca mine. Aşa că a fost mielul de sacrificiu. O sută de studenţi în fiecare Casă şi ultimii cincizeci sunt acolo doar pentru a fi omorâţi de primii. A fost doar un nenorocit de test… pentru mine. Nici măcar Familia Bellona, oricât ar fi ea de puternică, nu şi-a putut proteja fiul mai puţin înzestrat. Şi *asta* era şi ideea.

Mă urăsc.

Ştiu că ei m-au obligat să fac asta, dar tot mi se pare că eu am fost cel care a ales. Ca atunci când am tras-o pe Eo de picioare şi i-am rupt coloana firavă. Dar ce altceva aş fi putut face pentru ea? Procedează aşa pentru a ne învăţa să trăim cu vinovăţia.

N-am cu ce să şterg sângele, aici sunt doar pietre şi cele două trupuri goale. Asta nu e ceea ce sunt, ceea ce vreau să fiu. Eu vreau să fiu un tată, un soţ, un dansator. Lăsaţi-mă să sap în pământ. Lăsaţi-mă să cânt cântecele neamului meu, să sar, să mă învârt şi să alerg de-a lungul zidurilor. N-aş cânta niciodată cântecul interzis. Aş munci. M-aş pleca. Lăsaţi-mă să mă spăl pe mâini de pământ, nu de sânge. Nu vreau decât să trăiesc alături de familia mea. Eram destul de fericiţi.

Libertatea costă prea mult.

Dar Eo nu credea asta.

Blestemată să fie.

Aştept, dar nimeni nu vine să vadă dezastrul pe care l-am făcut. Uşa e deschisă. Îi închid ochii lui Julian, îmi pun inelul de aur pe deget şi merg dezbrăcat prin coridorul îngheţat. E pustiu. O lumină îndepărtată mă conduce pe scările ce par că nu se mai termină. Din tavanul tunelului subteran se scurge apă. Încerc să mă curăţ, dar nu reuşesc decât să-mi întind sângele pe piele, diluându-l. Nu pot să scap de ceea ce am făcut, indiferent cât de mult mă îndepărtez prin tunel. Sunt singur cu păcatul meu. De asta sunt ei cei care stăpânesc. Războinicii Însemnaţi ştiu că faptele întunecate le duci cu tine toată viaţa. N-ai cum să scapi de ele. Dacă cineva vrea să conducă, trebuie să le poarte cu sine. Asta e prima lor lecţie. Sau poate prima lecţie era că cei slabi nu merită să trăiască.

Îi urăsc, dar îi înţeleg.

Câştigă. Poartă-ţi vina. Condu.

Vor să fiu nemilos. Vor să am o memorie scurtă.

Dar eu am fost crescut altfel.

Semenii mei nu cântă decât despre amintiri. Aşa că o să-mi amintesc această moarte. O să mă apese mai mult decât pe ceilalţi studenţi şi asta nu trebuie să se schimbe. Nu pot să ajung ca ei. O să ţin minte că fiecare păcat, fiecare moarte, fiecare sacrificiu e pentru libertate.

Oare o să pot îndura următoarea lecţie?

Pot să pretind că sunt la fel de rece ca Augustus? Acum ştiu de ce nici măcar n-a clipit când au spânzurat-o pe soţia mea. Şi încep să înţeleg de ce Auriii sunt cei care conduc. Ei pot să facă ceva ce eu nu pot.

Deşi acum sunt singur, ştiu că în curând o să mă întâlnesc şi cu alţii. Deocamdată vor să-mi accept vinovăţia. Vor să fiu singur şi să jelesc pentru ca atunci când o să mă întâlnesc cu ceilalţi, cu învingătorii, să mă simt uşurat. Crimele ne vor uni, iar a sta în compania învingătorilor o să fie balsamul care o să-mi alunge vinovăţia. Nu-mi iubesc colegii, dar o să cred că-i iubesc. O să-mi doresc să primesc de la ei alinare şi o să vreau să fiu asigurat că nu sunt rău. Şi ei vor dori acelaşi lucru. Scopul este să devenim o familie – o familie cu secrete murdare.

Aveam dreptate.

Tunelul mă conduce spre ceilalţi. Primul pe care-l văd e Roque, poetul. Îi sângerează ceafa. Cotul drept îi luceşte de sânge. Nu credeam că e capabil să ucidă pe cineva. Al cui e sângele? Are ochii roşii de plâns. Apoi o găsim pe Antonia. Ca şi noi, e dezbrăcată; se mişcă asemenea unei nave aurii, alunecând tăcută şi distantă. Urme de paşi sângerii rămân unde calcă.

Mă îngrozeşte întâlnirea cu Cassius. Sper că a murit, pentru că mi-e frică de el. Îmi aminteşte de

Dancer – arătos, vesel şi, cu toate astea, ca un dragon care abia aşteaptă să iasă la suprafaţă. Dar nu de asta mă tem. Mă tem pentru că are un motiv să mă urască şi să vrea să mă ucidă. În viaţa mea, nimeni până acum nu a avut un astfel de motiv. Nimeni nu m-a *urât* niciodată. El o s-o facă dacă află ce s-a-ntâmplat. Apoi îmi dau seama. Cum ar putea fi constituită o Casă cu astfel de secrete? Nu s-ar putea. Cassius o să ştie că cineva de-aici i-a ucis fratele. Şi alţii au pierdut prieteni şi astfel casa o să se devoreze pe sine. Societatea a făcut asta intenţionat; vor haos. O să fie al doilea test. Conflictul tribal.

Ne întâlnim cu ceilalţi supravieţuitori într-o sală de mese tăiată în piatră şi dominată de o masă de lemn lungă. Camera e luminată de torţe. Aerul nopţii intră prin ferestrele deschise. Seamănă cu ceva din poveştile de demult. Din vremurile numite Medievale. În capătul camerei lungi e un soclu pe care stă o piatră imensă; în centru are gravată o mână aurie de Primus şi e flancată de tapiserii aurii şi negre. Pe tapiserii este reprezentat un lup care urlă ameninţător. Mâna de Primus este cea care o să distrugă această Casă. Fiecare dintre aceşti prinţişori şi prinţese se vor gândi că merită onoarea de a conduce Casa. Dar numai unul va putea s-o facă.

Merg ca o fantomă alături de ceilalţi, alunecând pe lângă zidurile de piatră a ceea ce pare a fi un castel uriaş. Există o cameră în care ne putem spăla.

Un canal aduce apă îngheţată de-a lungul podelei reci. Sângele se amestecă cu apa şi se scurge undeva prin dreapta, până dispare în piatră. Mă simt ca un fel de spectru prins într-un tărâm de ceaţă şi piatră.

Într-o sală de arme aproape goală ne aşteaptă uniforme negre cu auriu. Fiecare student îşi găseşte hainele legate cu o etichetă pe care îi e trecut numele. Pe gulere şi mâneci se găseşte un simbol auriu cu un

lup care urlă. Îmi iau hainele şi mă îmbrac, singur într-un soi de cameră de depozitare. Acolo mă las într-un colţ şi plâng, nu din cauza lui Julian, ci din cauza acestui loc atât de rece şi tăcut. E atât de departe de casă.

Mă găseşte Roque. Arată bine în uniformă – zvelt ca un spic de grâu în toiul verii, cu obrajii înalţi şi ochii blânzi; dar are faţa palidă. Stă aşezat pe vine în faţa mea câteva minute şi-apoi se întinde spre mine şi mă prinde de mână. Mă smucesc, dar nu-mi dă drumul până când nu-l privesc în ochi.

— Dacă eşti aruncat în adâncuri şi nu înoţi, te îneci, zice el ridicându-şi sprâncenele subţiri. Aşa că înotăm în continuare, nu?

Îmi şterg o lacrimă şi mă forţez să chicotesc.

— Logică de poet.

— Asta nu contează prea mult, dă el din umeri. Aşa că o să-ţi dau fapte, frăţioare. Asta-i sistemul. Culorile inferioare îşi fac copiii cu ajutorul catalizatorilor. Naşteri rapide, uneori travaliul este indus după doar cinci luni de sarcină. În afara Obsidienilor, doar *noi* aşteptăm nouă luni să ne naştem. Mamele noastre nu primesc nici catalizatori, nici sedative sau substanţe nucleice. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Pentru ca produsul final să fie pur.

— Şi pentru ca natura să aibă o şansă să ne ucidă. Consiliul de Control al Calităţii e ferm convins că 13,6213 la sută dintre toţi copiii Aurii ar trebui să moară înainte să împlinească un an. Uneori fac în aşa fel încât realitatea corespunde acestui număr. De ce? zice el, deschizându-şi braţele. Pentru că civilizaţia, cred ei, slăbeşte procesul de selecţie naturală. Fac ei treaba naturii pentru ca noi să nu devenim o rasă slabă. Trecerea, se pare, e o continuare a acestei politici. Doar că noi suntem uneltele pe care le folosesc. *Victima…* mea, fie-i ţărâna uşoară, era un

prost. Provenea dintr-o familie fără valoare, nu avea *spirit, inteligenţă* sau *ambiţie,* zice el apăsând cuvintele şi oftând, nu împărtăşea niciuna dintre valorile Consiliului. Există un motiv pentru moartea lui.

A existat un motiv pentru care Julian trebuia să moară?

Roque ştie ce face pentru că mama lui e în Consiliu. O detestă pe maică-sa şi abia atunci îmi dau seama că ar trebui să-mi placă de el. Mai mult decât atât, găsesc un refugiu în cuvintele lui. Nu e de acord cu regulile, dar le respectă. Deci se poate. Pot şi eu să fac acelaşi lucru până capăt destulă putere ca să le schimb.

— Ar trebui să ne alăturăm celorlalţi, spun eu ridicându-mă în picioare.

În sala de mese, numele noastre scrise cu litere aurii plutesc deasupra scaunelor. Rezultatele testelor au dispărut. Numele noastre au apărut şi sub mâna de Primus, pe piatra neagră. Plutesc, aurii, înspre mâna aurită. Eu sunt cel mai aproape, dar mai am încă mult de parcurs.

Câţiva dintre studenţi plâng adunaţi în grupuri mici de-a lungul mesei de lemn. Alţii stau sprijiniţi de zid, cu capul în mâini. O fată care şchioapătă îşi caută prietena. Antonia se uită în gol peste masa la care micul Sevro s-a aşezat şi mănâncă. Sincer să fiu, mă mir că a supravieţuit. E micuţ şi a fost al nouăzeci şi nouălea şi ultimul ales. Conform regulilor enunţate de Roque, ar fi trebuit să fie mort.

Titus, uriaşul, e viu şi plin de vânătăi. Pumnii lui arată ca tocătorul murdar al unui măcelar. Se ţine arogant la distanţă de ceilalţi, rânjind de parcă totul n-ar fi fost decât o minunată distracţie. Roque vorbeşte în şoaptă cu fata care şchioapătă, Lea. Fata cade plângând şi îşi aruncă inelul. Arată ca o

căprioară, cu ochii mari şi strălucitori. El stă lângă ea şi o ţine de mână. E un soi de linişte-n Roque care-l face unic în toată încăperea. Mă-ntreb cât de împăcat părea în timp ce-l sugruma pe celălalt puşti până la moarte, îmi tot scot şi îmi pun inelul la loc pe deget.

Cineva mă plesneşte din spate uşor peste cap.

— *Hei,* frăţioare.

— Cassius, dau eu din cap.

— Îţi aplaud victoria. Îmi făceam griji că numai creierul e de tine, râde Cassius.

Buclele lui aurii nu sunt nici măcar ciufulite. Îmi pune o mână pe umeri şi se uită prin cameră încreţindu-şi nasul. Mimează nonşalanţa, dar îmi dau seama că e îngrijorat.

— Ah. Există ceva mai urât decât mila de sine? Atâtea bocete.

Se strâmbă şi-mi arată o fată cu nasul spart.

— Iar ea a devenit îngrozitor de neplăcută. Nu că înainte era cine ştie ce de capul ei. Nu? Nu?

Am uitat să vorbesc.

— Eşti traumatizat, omule? Ţi-au tăiat piuitul?

— Nu prea-mi arde de glume acum, zic. Am încasat câteva în cap. Şi am şi umărul cam zdruncinat. Nu prea sunt obişnuit cu aşa ceva.

— Umărul se poate rezolva uşor. Hai să-l punem la loc. Mă apucă uşor de umărul dislocat, trage şi-l pune la loc în articulaţie înainte să apuc să protestez. Icnesc de durere. Cassius chicoteşte.

— Excelent. Excelent, zice şi mă plesneşte peste acelaşi umăr. O mână de ajutor, te rog?

Îmi întinde mâna stângă. Degetele dislocate arată ca nişte fulgere. I le trag la loc. Râde în faţa durerii fără să ştie că pe sub unghii am sângele fratelui său. Încerc să-mi liniştesc respiraţia.

— L-ai văzut pe Julian, omule? mă întreabă într-un sfârşit. Cum Priam nu se vede pe nicăieri, vorbeşte cu

Accentul Mediu.

— Nu.

— Mda. Puştiul probabil că încearcă să nu fie prea dur. Tata ne-a învăţat Arta Tăcută, Kravat. Julian e desăvârşit. Crede că eu sunt mai bun, se-ncruntă Cassius, crede că sunt mai bun la orice, ceea ce e de înţeles. Trebuie doar să-l porneşti. Că tot vorbeam, cu cine te-ai caftit?

Mi se strânge stomacul.

Inventez o minciună şi e una bună. Vagă şi plictisitoare. Oricum, nu vrea acum decât să vorbească despre sine. Până la urmă, Cassius pentru asta s-a născut. Sunt cam cinsprezece puşti aici care au aceeaşi strălucire tăcută în ochi. Nu e răutate. Doar nerăbdare. Iar ăştia sunt cei cu care trebuie să fiu atent pentru că sunt nişte criminali înnăscuţi.

Uitându-mă în jur, e uşor să-mi dau seama că Roque avea dreptate. N-au fost multe bătăi dure. A fost selecţie naturală forţată. Cei de jos au fost măcelăriţi de cei de sus. Aproape nimeni nu a fost grav rănit cu excepţia a doi Recruţi Inferiori. Selecţia naturală are uneori surprizele ei.

Cassius zice că lupta lui a fost uşoară. A procedat cum trebuie, a fost corect şi rapid. I-a distrus traheea la zece secunde de la începutul luptei, cu o lovitură precisă. Degetele au căzut cam ciudat, totuşi. *Excelent.* L-am transformat în cadavru pe fratele celui mai bun ucigaş. Groaza se instalează adânc în mine.

Cassius e din ce în ce mai tăcut când intră Fitchner şi ne ordonă să ne aşezăm la masă. Unul câte unul, cele cincizeci de scaune se umplu. Şi încetul cu încetul faţa lui se întunecă pe măsură ce şansele ca Julian să vină la masă dispar. Când şi ultimul scaun se ocupă, rămâne nemişcat. Emană o furie rece. Nu arzătoare, cum m-aş fi aşteptat. Antonia, care stă de cealaltă parte a mesei, în faţa mea, e cu ochii pe el.

Poate să vorbească, dar nu-i zice nimic. Nu-i consolezi pe cei ca el. Şi nici nu credeam că ea e genul care să încerce.

Julian nu e singurul care lipseşte. Arria, toată numai gropiţe şi bucle, zace inertă pe o podea rece undeva. Şi Priam a dispărut. Perfectul Priam Premierul, moştenitorul lunilor lui Marte. Am auzit că a fost Prima Sabie din Sistemul Solar la categoria lui de vârstă. Un duelist fără egal. Cu pumnii goi presupun că nu era aşa mortal. Mă uit la feţele obosite. Cine dracu' l-a omorât? Consiliul a gafat rău la faza asta şi pun pariu că maică-sa o să facă un scandal monstru pentru că el sigur nu trebuia să moară.

— Îi risipim pe cei mai buni dintre noi, murmură Cassius cadenţat.

— Salut, căcăcioşi mici.

Fitchner cască şi-şi pune picioarele pe masă.

— Acum, poate că v-a lovit deja ideea că am putea denumi Trecerea, mai curând – Sortarea.

Se scarpină între picioare cu teaca briciului.

Manierele lui sunt mai proaste ca ale mele.

— Şi poate credeţi că e o risipă de Aurii buni, dar aţi fi idioţi să credeţi că lipsa a cincizeci de copii ne-ar afecta cu ceva. Există mai mult de un milion de Aurii pe Marte. Mai mult de o sută de milioane în sistemul solar. Nu toţi ajung Războinici Însemnaţi, nu?

Şi, dacă în continuare ideea vi se pare detestabilă, gândiţi-vă că spartanii omorau mai bine de zece la sută dintre copiii care li se năşteau; natura mai omora încă treizeci la sută. Pe lângă ei, noi suntem nişte afurisiţi de umanitari. Din cei şase sute de studenţi care au rămas, majoritatea fac parte din primii unu la sută dintre aplicanţi. Din cei şase sute de studenţi care au murit, aproape toţi făceau parte din ultimii unu la sută dintre aplicanţi. Nu s-a făcut nicio risipă.

Chicoteşte şi se uită la cei din jurul mesei

surprinzător de mândru.

— Cu excepţia idiotului ăla de Priam. Da. E o lecţie în asta pentru toţi. Era un băiat minunat – frumos, puternic, un geniu care a studiat zi şi noapte cu o mulţime de meditatori. Dar era răsfăţat. Şi cineva, n-o să spun cine pentru că asta ar elimina distracţia din întreaga activitate, dar cineva l-a pus la pământ peste o piatră şi l-a călcat pe trahee până a murit. Şi asta a durat ceva.

Îşi pune mâinile la ceafa.

— Acum! Asta e noua voastră familie. Casa Marte – una dintre cele douăsprezece Case. Nu, nu sunteţi speciali pentru că locuiţi pe Marte şi sunteţi în Casa Marte. Cei din Casa Venus de pe Venus nu sunt nici ei speciali. Doar că se potrivesc Casei. Înţelegeţi ideea. După Institut, căutaţi ucenicie – să sperăm, la familiile Bellona, Augustus sau Acros, dacă vreţi să mă faceţi mândru pe mine. Foşti absolvenţi ai Casei Marte v-ar putea ajuta să găsiţi aceste ucenicii, v-ar putea lua ei înşişi ca ucenici sau poate că o să fiţi atât de buni că nu o să aveţi nevoie de ajutorul nimănui.

Un lucru însă să fie clar. Acum sunteţi copii. Copii mici şi proşti. Părinţii v-au dat tot ce-aţi avut nevoie. Alţii v-au şters la cur. Au gătit pentru voi. Au fost la război în locul vostru. V-au învelit năsucurile în fiecare noapte. Ruginiii încep să sape înainte să fi apucat să fută; vă construiesc oraşele, vă găsesc combustibilul şi vă adună rahatul. Rozaliii învaţă arta de a satisface pe cineva înainte să înveţe să se radă. Obsidienii au cea mai afurisită viaţă pe care v-o puteţi imagina – nimic altceva decât gheaţă, oţel şi durere. Sunt născuţi pentru ceea ce fac şi se antrenează de mici pentru asta. Voi, prinţişori şi prinţese, n-a trebuit decât să semănaţi cu versiunile în miniatură ale lui mami şi tati, să învăţaţi maniere, să cântaţi la pian, să călăriţi şi să faceţi sport. Dar acum aparţineţi Institutului,

Casei Marte, Prefecturii de pe Marte, Culorii voastre, Societăţii. Bla. Bla.

Zâmbetul lui Fitchner e leneş. Mâinile venoase i se odihnesc pe burdihan.

— În seara asta aţi făcut în sfârşit ceva singuri. Aţi bătut un copil la fel ca şi voi. Dar asta valorează la fel de mult ca pârţul unei târfe Roz. Mica noastră Societate se clatină pe vârful unul ac. Celelalte Culori v-ar scoate inimile afurisite din piept. Şi-apoi sunt Argintiii. Arămiii. Albaştrii. Credeţi c-o să fie loiali unei adunături de bebeluşi? Credeţi că Obsidienii o să-i urmeze pe nişte rahaţi ca voi? Ucigaşii ăia de copii v-ar face sclavii lor sexuali dacă ar vedea vreo slăbiciune. Aşa că nu trebuie să arătaţi niciuna.

— Şi ce, Institutul ar trebui să mă facă pe mine dur? strigă uriaşul Titus.

— Nu, dobitoc uriaş. Ar trebui să te facă deştept, crud, înţelept şi puternic. Ar trebui să te îmbătrânească vreo cincizeci de ani în zece luni şi să-ţi arate ce-au făcut strămoşii tăi pentru a-ţi oferi acest imperiu. Pot să continui?

Fitchner face un balon de gumă.

— Acum, Casa Marte.

Se scarpină cu mâna lui subţire pe burtă.

— Da. Avem o Casă mândră, care ar putea sta chiar lângă unele dintre Familiile Vechi. Avem Politicieni, Praetori, Judecători. Actualul ArhiGuvernator de pe Mercur şi Europa, un Tribun, o duzină de Praetori, doi Judecători, un Imperator al unei flote. Chiar şi Lorn au Arcos din familia Arcos, a treia cea mai puternică familie de pe Marte, pentru cei care nu ţin scorul, ţine legătura cu noi.

Toţi aceşti Suspuşi caută talente noi. V-au ales pe voi dintre toţi candidaţii pentru a umple registrul. Impresionaţi-i pe aceşti oameni importanţi, bărbaţi şi femei, şi o să obţineţi o ucenicie. Câştigaţi şi o să vă

puteţi alege în ce Casă sau Familie Veche vă faceţi ucenicia; poate o să vă vrea însuşi Arcos. Dacă se întâmplă asta, o să avansaţi repede spre statut, faimă şi putere.

Mă aplec în faţă.

— Să câştigăm? întreb. Ce e de câştigat?

Zâmbeşte.

— În momentul de faţă vă aflaţi într-o vale terraformată izolată, în sudul extrem al Valles Marineris. În această vale sunt douăsprezece Case în douăsprezece castele. După cursurile de orientare de mâine, o să vă războiţi cu ceilalţi studenţi pentru a domina această vale cu tot ce aveţi la îndemână. Consideraţi că este un studiu de caz despre ce înseamnă să cucereşti şi să conduci un imperiu.

Se-aud murmure de entuziasm. E un joc. Şi eu care credeam că o să studiem doar în sălile de curs.

— Şi dacă eşti Primus al Casei câştigătoare? întreabă Antonia răsucindu-şi cu un deget buclele aurite.

— Atunci bine ai venit pe calea gloriei, draga mea. Bine ai venit pe calea faimei şi puterii.

Aşadar, trebuie să fiu Primus.

Mâncăm o cină simplă. După ce pleacă Fitchner, Cassius iese în evidenţă cu vocea lui rece, plină de umor negru.

— Haideţi să jucăm un joc, prieteni. Fiecare o să spună pe cine a omorât. Încep eu. Nexus au Celintus. Îl cunoşteam de când eram copii, la fel cum îi ştiu pe unii dintre voi. I-am rupt traheea cu degetele.

Nimeni nu spune nimic.

— Haideţi. Familiile n-ar trebui să aibă secrete.

În continuare niciun răspuns.

Sevro pleacă primul, arătând clar cât de puţin îi pasă de jocul lui Cassius. E primul care termină de mâncat. Primul care se duce la culcare. Aş vrea să-l

urmez. În schimb, fac conversaţie cu paşnicul Roque şi masivul Titus, după ce Cassius renunţă la joc şi se retrage şi el. E imposibil să-ţi placă de Titus. N-are niciun pic de umor, dar totul e o glumă pentru el. E ca şi când şi-ar bate joc de mine, de toată lumea, chiar dacă numai zâmbeşte. Vreau să-l lovesc, dar nu-mi dă niciun motiv. Tot ce spune e inofensiv. Cu toate astea, îl urăsc. Se poartă cu mine ca şi când n-aş fi om; sunt doar o piesă de şah care aşteaptă să fie mutată. Nu. Să fie aruncată. Nu ştiu cum, dar a uitat cum să se comporte ca la şaptesprezece sau optsprezece ani, ca toţi ceilalţi. El e bărbat. Înalt de cel puţin doi metri. Poate aproape doi jumate. Amabilul Roque, pe de altă parte, îmi aminteşte mult de fratele meu Kieran, asta dacă Kieran ar putea ucide. Zâmbetul lui e blând. Cuvintele lui sunt răbdătoare, meditative şi înţelepte. La fel ca mai devreme. Lea, fata care seamănă cu un pui de căprioară, îl urmează peste tot. E răbdător cu ea într-un fel în care eu n-aş putea fi.

Noaptea târziu, caut locurile unde au murit studenţii. Nu le găsesc. Scările nu mai sunt acolo. Castelul le-a înghiţit. Îi găsesc pe ceilalţi într-un dormitor lung, plin cu saltele. Lupii urlă în ceaţa mişcătoare care îmbracă dealurile de dincolo de castelul nostru. Adorm repede.

Teritoriul nostru

Fitchner ne dă deşteptarea din dormitoarele încăpătoare când se crapă de ziuă. Bombănind, ne dăm jos din paturile supraetajate şi coborâm din turnul fortificat spre curtea castelului, unde ne facem încălzirea şi începem să alergăm. Înaintăm cu uşurinţă în gravitaţia 0,37.

Din nori cade o ploaie liniştită. Pereţii canionului

care se întind cincizeci de kilometri spre vest şi patruzeci spre est din mica noastră vale au şase kilometri înălţime. Între ei, un întreg ecosistem de munţi, păduri, râuri şi câmpii. Câmpul nostru de luptă.

Noi stăpânim înălţimile. Dealuri acoperite de muşchi şi culmi abrupte se ridică deasupra vâlcelelor pline de iarbă, în formă de U. Ceaţa acoperă totul, chiar şi pădurile dese care se întind ca nişte pături la baza dealurilor. Castelul nostru se află pe un deal la nord de râu şi în mijlocul unei vâlcele ca un castron – jumătate iarbă, jumătate pădure. Dealuri şi mai înalte din nord şi din sud închid vâlceaua într-un semicerc. Ar trebui să-mi placă aici. Lui Eo sigur i-ar fi plăcut. Dar fără ea mă simt la fel de singur precum arată castelul nostru pe dealul înalt şi izolat. Caut medalionul în care am haemanthusul. Nu-l mai am. Mă simt gol în acest paradis.

Trei dintre zidurile castelului nostru de pe deal sunt construite peste stânci înalte de opt metri. Castelul în sine e imens. Zidurile au treizeci de metri. Intrarea principală iese din ziduri ca o fortăreaţă cu turle. În interiorul zidurilor, turnul nostru face parte din sistemul de apărare nord-vestic al castelului şi se înalţă la cincizeci de metri. O pantă lină duce de la baza vâlcelei până la poarta de vest a castelului, de cealaltă parte a turnului. Coborâm panta, de-a lungul unui drum singuratic de pământ. Ceaţa ne înghite. Mă bucur de aerul rece. Mă purifică după cele câteva ore de somn agitat.

Ceaţa dispare odată cu răsăritul zilei de vară. Cerbi mai slabi şi mai agili decât cei de pe Pământ pasc în pădurile de brad. Păsări zboară deasupra. Apariţia unui corb prevesteşte lucruri cumplite. Câmpurile sunt pline de oi, iar pe stâncile pe care alergăm în coloană de cincizeci şi unu, vedem capre. Ceilalţi din Casa mea poate că văd animale de pe Pământ sau

creaturi ciudate create de Artizani pentru amuzament. Tot ce văd eu e mâncare şi îmbrăcăminte.

Animalele sacre ale lui Marte îşi găsesc adăpost în teritoriul nostru. Ciocănitorile găuresc stejari şi brazi. Noaptea, lupii urlă pe dealuri, iar ziua vânează prin păduri. În apropierea râului sunt şerpi. În canioanele tăcute se ascund vulturi. Alături de mine aleargă ucigaşi. Ce prieteni am şi eu. Măcar de-ar fi aici Kieran sau Loran sau Matteo să-mi păzească spatele. Cineva în care să pot avea încredere. Sunt o oaie îmbrăcată în piele de lup într-o haită de lupi.

În timp ce Fitchner ne aleargă pe vârful stâncos, Lea, fata cu piciorul rănit, cade. O împinge leneş cu piciorul până când o ridicăm şi o ducem pe umeri. Eu şi Roque ducem toată greutatea. Titus rânjeşte, iar Cassius e singurul care ne ajută când Roque oboseşte. Apoi Pollux, un băiat suplu cu voce răguşită şi părul tuns periuţă, mă înlocuieşte pe mine. Vorbeşte de parcă ar fuma de la doi ani.

E vară şi alergăm prin păduri şi pe câmpuri. Insectele ne ciupesc. Sprâncenele Aurii sunt lac de transpiraţie, eu nu. Asta e ca o baie răcoroasă pe lângă ce se întâmpla în costumul meu de Sondor. Toţi din jurul meu sunt în formă, dar eu, Cassius, Sevro, Antonia, Quinn (cea mai rapidă fată sau fiinţă pe care am văzut-o alergând vreodată pe două picioare date naibii), Titus şi trei dintre noii lui prieteni am putea să-i lăsăm pe ceilalţi în urmă. Numai Fitchner cu cizmele lui gravitaţionale ne-ar putea întrece. Se-nvârte în jurul nostru ca un cerb, apoi vede unul adevărat şi îşi scoate briciul. Îi trece lama în jurul gâtului, apoi o întăreşte pentru a-l ucide.

— Cina, zice el rânjind. Căraţi-l de-aici.

— Ai fi putut să-l omori mai aproape de castel, bombăne Sevro.

Fitchner să scarpină-n cap şi se uită în jur.

— A mai auzit cineva un spiriduş urât ca naiba zicând… mă rog, ce-or zice spiriduşii? Cară-l.

— Bulangiule, zice Sevro apucând piciorul cerbului.

Ajungem pe vârful pietros al unui deal aflat la cinci kilometri de castel. Un turn de piatră domină peisajul. De sus, observăm câmpul de bătălie. Undeva pe acolo, duşmanii noştri fac la fel. Scena de război se întinde spre sud, cât vedem cu ochii. Un munte acoperit de zăpadă umple orizontul spre vest. O pădure străveche defineşte peisajul din sud-est. Între munte şi pădure se întinde o câmpie imensă străbătută de marele fluviu care curge spre sud, Argos şi de afluenţii săi. Şi mai departe spre sud, dincolo de câmpii şi râuri, încep mlaştinile. Dincolo de ele nu mai pot vedea. Deasupra noastră, un munte imens de doi kilometri pluteşte pe cerul albăstrui. E muntele Olimp, ne explică Fitchner, un munte artificial de pe care Proctorii îşi urmăresc studenţii. Pe vârful muntelui străluceşte un castel ca din poveşti. Lea se apropie pentru a sta lângă mine.

— Oare cum pluteşte? mă întreabă ea încet.

N-am nici cea mai vagă idee.

Mă uit spre nord.

Două râuri într-o vale împădurită împart teritoriul nostru din nord, la marginea unei sălbăticii de dealuri împădurite. Formează un „V“ cu vârful spre sud-vest, spre ţinuturile joase unde se întâlnesc unindu-se într-unul din afluenţii lui Argos. Valea e înconjurată de ţinuturi înalte – dealuri maiestuoase şi munţi pitici cu vârfuri de care ceaţa încă se mai agaţă.

— Ăsta e Turnul Phobos, zice Fitchner.

Turnul se află la marginea sud-vestică a teritoriului nostru.

Fitchner bea dintr-o ploscă în timp ce noi suferim de sete şi arată spre nord-vest unde cele două râuri se întâlnesc pentru a forma V-ul. În depărtare, un turn imens încoronează vârful unui lanţ de munţi pitici,

chiar dincolo de punctul de întâlnire.

— Şi ăla e Deimos, zice el, trăgând o linie imaginară pentru a ne arăta care sunt limitele teritoriului Casei Marte.

Râul din est se numeşte Furor. Cel din vest se cheamă Metas şi trece pe la sud de castelul nostru. Peste Metas se întinde un singur pod. Un inamic ar trebui să-l treacă, să intre prin interiorul V-ului în vale şi să atace din nord-vest, trecând prin teritoriul împădurit, dar uşor de parcurs pentru a ajunge la castelul nostru.

— Asta-i un fel de glumă, nu? îl întreabă Sevro pe Fitchner.

— Ce vrei să spui, Spiriduşule?

— Suntem deschişi ca picioarele unei târfe Roz. Peste tot numai dealuri şi munţi pe care oricine se poate plimba pentru a ne ajunge la uşa din faţă. E-un drum perfect drept din ţinuturile joase până la noi la poartă. N-au decât un nenorocit de râu de trecut.

— Subliniezi ce-i evident, nu? Ştii ceva, chiar nu-mi place de tine. Spiriduş mic şi prost.

Fitchner se uită lung la Sevro pentru o clipă şi apoi ridică din umeri.

— Oricum, o să fiu pe Olimp.

— Şi asta ce înseamnă, Proctore? întreabă Cassius cu amărăciune.

Nici lui nu-i place cum stau lucrurile. Deşi are ochii roşii după o noapte în care şi-a plâns fratele mort, e la fel de impunător ca întotdeauna.

— Înseamnă că e problema ta, prinţişorule, nu a mea. N-o să fie întotdeauna cineva care să-ţi rezolve problemele. Eu îţi sunt Proctor. Nu sunt mămica. Suntem la o şcoală, îţi aminteşti? Dacă aveţi picioarele desfăcute, ce să zic, faceţi o centură de castitate ca să vă protejaţi punctul sensibil.

Toată lumea mormăie nemulţumită.

— Ar putea fi şi mai rău, zic eu, arătând peste Antonia, spre câmpiile din sud în mijlocul cărora, lângă râu, se află fortăreaţa duşmanilor noştri. Am putea fi expuşi ca nefericiţii de-acolo.

— Nefericiţii ăia au câmpuri de grâne şi livezi, zice Fitchner. Voi aveţi…

Se uită peste culme să vadă unde e cerbul pe care l-a omorât.

— Se pare că spiriduşul a lăsat cerbul în urmă, aşa că nu aveţi nimic. Lupii o să mănânce ceea ce vouă nu v-a trebuit.

— Doar dacă nu mâncăm lupii, mârâie Sevro, atrăgând priviri ciudate din partea celorlalţi.

Deci trebuie să ne facem singuri rost de mâncare.

Antonia arată spre ţinuturile de jos.

— Ce fac acolo?

Un transportor negru coboară din nori. Aterizează în mijlocul câmpiei, la jumătatea distanţei dintre noi şi Ceres, îndepărtata fortăreaţă de pe râu a duşmanilor noştri. Doi Obsidieni şi doisprezece Câini stau de pază în timp ce Maroniii descarcă şuncă, fripturi, biscuiţi, vin, lapte şi miere pe o masă de campanie, la opt kilometri de turnul Phobos.

— E o capcană, cu siguranţă, pufneşte Sevro.

— Mulţumesc, spiriduşule, oftează Cassius. Dar eu n-am mâncat de dimineaţă.

Are cearcăne în jurul ochilor neliniştiţi. Mă caută cu privirea printre ceilalţi colegi şi-mi zâmbeşte.

— Ne întrecem, Darrow?

Iniţial mă ia prin surprindere. Apoi zâmbesc.

— Când eşti gata.

Şi-a plecat.

Am făcut lucruri şi mai prosteşti pentru a-mi hrăni familia. Am făcut lucruri şi mai prosteşti când o persoană iubită a murit. Cassius merită să fie însoţit în timp ce coboară în viteză dealul abrupt.

Patruzeci şi opt de puşti se uită la noi cum fugim să ne umplem burţile; niciunul nu ne urmează.

— Să-mi aduceţi o bucată de şuncă cu miere! strigă Fitchner.

Antonia ne face idioţi. Transportorul decolează în timp ce parcurgem terenul accidentat pentru a ajungem la unul mai blând. Opt kilometri în gravitaţie de 0,367 (conform standardului de pe Pământ) nu-nseamnă nimic. Sărim peste pantele stâncoase şi ajungem la câmpia din ţinuturile de jos, unde iarba ne trece de glezne. Cassius ajunge cu puţin înaintea mea. E rapid. Luăm fiecare o sticlă de apă rece ca gheaţa de pe masă. Eu o beau pe-a mea mai repede. Râde.

— Se pare că au arborate însemnele Casei Ceres. Zeiţa holdelor.

Cassius arată spre câmpul înverzit unde se află fortăreaţa. Câţiva copaci marchează kilometri dintre noi şi castel. Flamurile flutură pe ziduri. Îşi aruncă un bob de strugure în gură.

— Ar trebui să aruncăm o privire înainte să începem să înfulecăm. Cercetăm puţin zona.

— De-acord… dar ceva nu e în regulă aici, spun eu încet.

Cassius râde privind spre câmpia întinsă.

— Prostii. Am vedea dacă se apropie cineva. Şi nu cred că vreunul dintre ei e mai rapid decât noi doi. Am putea să mergem până la poartă şi să tragem o căcare dacă vrem.

— Mă cam trece, spun eu ţinându-mă de stomac.

Şi totuşi, ceva nu e în regulă. Şi nu-i vorba doar de stomacul meu.

Sunt şase kilometri de spaţiu deschis între noi şi fortăreaţa de pe râu. Râul curge în partea dreaptă. La stânga e pădurea, iar câmpia e în faţă. Munţii sunt dincolo de râu. Vântul mişcă iarba înaltă şi o vrabie pluteşte purtată de briză. Coboară aproape de

pământ, apoi se ridică şi zboară departe. Râd tare şi mă sprijin de masă.

— *Sunt în iarbă,* şoptesc. *E o cursă.*

— Putem să furăm nişte saci de la ei şi să cărăm mai mult în spate, zice Cassius tare. *Fugim?*

— Pixie.

Rânjeşte, deşi niciunul dintre noi nu ştim dacă avem voie să începem bătaia în timpul zilei de orientare. Nu contează.

Numărăm până la trei şi apoi rupem picioarele mesei de campanie astfel că amândoi avem la dispoziţie un metru de duro-plastic pentru a-l folosi pe post de armă. Urlu ca un nebun şi mă arunc spre locul unde am văzut că s-a ridicat vrabia. Cassius îmi e alături. Cinci Aurii din Casa Ceres se ridică din iarbă. Sunt speriaţi de atacul nostru nebunesc. Cassius îl plesneşte pe primul în faţă cu o adevărată săritură de scrimer. Eu sunt mai puţin graţios. Umărul îmi e înţepenit şi mă doare încă. Ţip şi îmi rup bâta peste nişte genunchi. Posesorul lor cade urlând. Mă feresc de lovitura cuiva. Cassius contracarează. Dansăm împreună. Trei dintre ei sunt în stânga. Unul se îndreaptă spre mine. Nu are nici bâtă, nici cuţit. Are ceva ce mă interesează mult mai mult. O sabie în formă de semn de întrebare. O lamă curbată folosită pentru a tăia grâul. Stă în faţa mea cu mâna în şold şi lama întinsă, ca un brici. Dacă era într-adevăr un brici, acum eram mort. Dar nu e. Îl fac să rateze şi blochez lovitura unuia dintre atacatorii lui Cassius. M-arunc înainte spre primul. Sunt mult mai rapid decât el, iar priza mea e ca duro-oţelul pe lângă a lui. Aşa că îi iau lama curbată şi cuţitul înainte să-l pun la pământ.

Când vede cât de bine mă descurc cu lama curbată, ultimul băiat rămas neatins ştie că e timpul să se predea. Cassius sare mult în gravitaţia de 0,376 şi,

deşi nu mai era necesar, îi aplică băiatului o lovitură din întoarcere cu piciorul peste faţă. Mi-aduce aminte de dansatorii şi saltimbancii de pe Lykos.

Kravat. Dansul Tăcut. Ciudat de asemănător cu un dans pe care-l făceau tinerii Roşii să se dea mari.

Nu-i nimic liniştit în înjurăturile băiatului. Nu am nicio milă pentru studenţii ăştia. Toţi au omorât pe cineva cu o noapte înainte, la fel ca şi mine. În jocul ăsta nu există nevinovaţi. Singurul lucru care mă îngrijorează e felul în care Cassius şi-a doborât victimele. El reprezintă graţia şi fineţea. Eu sunt furia şi impulsul. Dacă mi-ar cunoaşte secretul, m-ar putea omorî într-o secundă.

— Ce distracţie! strigă el. Ai fost teribil de înfricoşător! I-ai luat pur şi simplu arma! Teribil de rapid! Mă bucur că nu ne-am întâlnit în tuneluri. Excelentă treabă! Voi ce-aveţi de spus în apărarea voastră, nemernicilor?

Prizonierii Aurii doar ne înjură.

Mă uit la ei şi-mi las capul într-o parte.

— E prima dată când pierdeţi la ceva?

Nu-mi răspund. Îi privesc încruntat.

— Ce să zic, probabil că e stânjenitor.

Faţa lui Cassius străluceşte – pentru un moment, a uitat de moartea fratelui său. Eu n-am uitat. Simt întunericul. Golul. Odată ce efectul adrenalinei dispare mă simt malefic. Asta ar fi vrut Eo? Să particip la jocuri? Deasupra noastră apare Fitchner, aplaudând. Cizmele gravitaţionale îi strălucesc auriu. Are o felie de şuncă între dinţi.

— Vin şi întăririle! râde el.

Titus şi alţi şase dintre băieţii şi fetele mai rapizi apar în fugă dinspre dealuri. Din partea cealaltă se ridică o siluetă aurie. O femeie frumoasă cu părul tuns scurt pluteşte în aer lângă Fitchner. E Proctorul Casei Ceres. Are o sticlă de vin şi două pahare.

— Marte! Un picnic! zice adresându-i-se cu numele zeităţii Casei.

— Şi cine a aranjat toată povestea asta, Ceres? întreabă Fitchner.

— O, Apolo, presupun. Se simte singur pe moşiile de la munte. Uite, nişte zinfandel[2] din viile lui. Mult mai bun decât cel de anul trecut.

— Delicios! exclamă Fitchner. Dar băieţii tăi se ascundeau în iarbă. Ca şi când ar fi aşteptat ca dintr-odată să aibă loc picnicul. Ciudat, nu?

— Detalii! râde Proctorul Ceres. Detalii pedante!

— Păi, uite încă un detaliu. Se pare că anul ăsta, doi de-ai mei fac cât cinci de-ai tăi, draga mea.

— Frumuşeii ăştia? râde Ceres. Credeam că vanitoşii s-au dus la Apolo şi Venus.

— Oho! Mă rog, ai tăi chiar că s-au bătut ca nişte ţărani şi gospodine. Au fost pe poziţii.

— Nu-i judeca încă, bădărane. Sunt doar nişte Recruţi Medii. Superiorii sunt altundeva, îşi câştigă primele bătături.

— Învaţă să facă pâine? Uraaa! o ironizează Fitchner. Brutarii chiar sunt cei mai buni conducători sau, cel puţin, aşa am citit.

— *Diavole,* zice ea îmbrâncindu-l uşor. Nu e de mirare că te-au chemat la interviu pentru postul de Cavaler al Mâniei. Eşti aşa de ticălos.

Îşi ciocnesc paharele în timp ce noi privim de jos.

— Ce-mi place ziua de orientare, chicoteşte Ceres. Mercur tocmai a eliberat o sută de mii de şobolani în cetatea lui Jupiter. Dar pentru că Diana a trăncănit, Jupiter s-a pregătit şi a aranjat să fie trimise o mie de pisici. Băieţii lui Jupiter n-o să sufere de foame ca anul trecut. Pisicile vor fi grase ca Bachus.

— Diana e o boarfă, spune Fitchner.

— Fii drăguţ!

---

2 Specie de struguri.

— Sunt. I-am trimis un mare tort în formă de falus, plin cu ciocănitori vii.

— Nu te cred.

— Ba da.

— Bestie!

Ceres îi mângâie braţul şi observ cât de libertin este comportamentul acestor oameni. Mă întreb dacă şi alţi Proctori sunt amanţi.

— Fortăreaţa ei o să fie plină de găuri. Oh, şi zgomotul, probabil că e îngrozitor. Bine jucat, Marte. Se spune că Mercur e farsorul, dar glumele tale au întotdeauna un fel de… *fler!*

— *Fler,* zici? Păi, cred c-aş putea să pregătesc ceva şi pentru tine pe Olimp…

— Uraaa! strigă ea cu subînţeles.

Ciocnesc din nou, plutind deasupra studenţilor lor transpiraţi şi plini de sânge. Nu pot să nu râd. Oamenii ăştia sunt nebuni. Nebuni daţi dracului cu capetele lor seci de Aurii. Cum de sunt ei conducătorii mei?

— *Hei!* Fitch. Dacă nu te deranjează. Ce-ar trebui să facem cu fermierii ăştia? zice Cassius uitându-se în sus.

Îl loveşte pe unul dintre prizonierii răniţi peste nas.

— Care sunt regulile?

— Mâncaţi-i! strigă Fitchner. Şi, Darrow, lasă blestemata aia de seceră. Arăţi ca un secerător.

N-o las. Seamănă cu lama mea curbată de acasă. Nu e la fel de ascuţită pentru că nu e făcută să ucidă, dar e calibrată asemănător.

— Ştiţi, aţi *putea* să le daţi drumul copiilor mei şi să le daţi înapoi şi secera, ne sugerează Ceres privind în jos.

— Dă-mi un pupic şi facem târgul, zice Cassius.

— E băiatul Imperatorului? îl întreabă ea pe Fitchner.

El dă din cap că da.

— Vino să mi-l ceri când eşti însemnat, micule prinţ. Până atunci, v-aş sfătui pe tine şi pe secerător să fugiţi, zice ea privind peste umăr.

Auzim zgomotul copitelor înainte să vedem caii pictaţi galopând spre noi de-a lungul câmpiei. Ies pe porţile deschise ale castelului Casei Ceres. Fetele de pe cai duc cu ele plase.

— V-au dat cai! Cai! se plânge Fitchner. E-atât de nedrept.

Fugim şi abia reuşim să ajungem în pădure. Nu mi-a plăcut prima întâlnire cu caii. Încă mă sperie de moarte. Tot timpul fornăie şi dau din copite. Cassius şi cu mine ne tragem sufletul. Mă doare umărul. Doi dintre colegii aduşi de Titus sunt prinşi în câmp deschis şi capturaţi. Curajosul Titus doboară un cal şi râde în timp ce se pregăteşte să lovească o fată cu cizmele. Ceres îl doboară cu un paralizator şi se împacă cu Fitchner. Din cauza paralizatorului, Titus se pişă pe el. Sevro e singurul destul de nepăsător ca să râdă. Cassius îi spune ceva despre manierele proaste, dar zâmbeşte şi el pe ascuns. Titus observă.

— Avem voie să-i ucidem sau nu? mârâie Titus în seara aceea la cină.

Mâncăm resturile de la festinul lui Bachus.

— Sau o să fiu electrocutat de fiecare dată?

— Păi, ideea nu e să-i omorâm, zice Fitchner. Deci nu. Hai să nu ne masacrăm colegii, maimuţă nebună.

— Dar am mai făcut asta! protestează Titus.

— Ce-i în neregulă cu tine? întreabă Fitchner. Prin Trecere s-a făcut selecţia. Acum nu mai e vorba de supravieţuirea celui mai bun, sac de muşchi, dobitoc şi nebun ce eşti. Care ar fi sensul în a-i pune pe cei mai buni să se omoare între ei până când nu mai rămân decât câţiva? Nu mai există teste de trecut acum.

— Cruzimea, zice Antonia încrucişându-şi mâinile. Acum nu mai e acceptabilă? Asta vrei să spui?

— Oho, ar fi bine să fie acceptabilă, rânjeşte Titus cu toţi dinţii.

Toată noaptea s-a lăudat despre cum a doborât calul ăla, ca şi când ar fi vrut să-i facă pe toţi să uite de pata de pe pantaloni. Cu unii a reuşit. A strâns deja o haită în jurul lui. Dintre toţi, doar pe Cassius şi pe mine pare să ne respecte cât de cât. Cu toate astea, şi nouă ne zâmbeşte de sus. Şi lui Fitchner.

Fitchner pune jos şunca unsă cu miere.

— Haideţi să clarificăm lucrurile, copii, astfel încât bivolul ăsta să nu înceapă să se învârtă pe aici zdrobind capete. Cruzimea *e* acceptabilă, dragă Antonia. Dacă cineva moare accidental, asta e de înţeles. Accidentele se întâmplă şi cu cei mai buni. Dar nu o să vă ucideţi unii pe ceilalţi cu arzătoare. Nu o să spânzuraţi oameni de zidurile cetăţii decât dacă sunt deja morţi. Robo-medicii sunt în alertă în caz că apare vreo urgenţă medicală. Sunt destul de rapizi ca să salveze vieţi, în majoritatea cazurilor.

Sparge un balon de gumă.

— *Ţineţi minte, totuşi,* ideea nu e să ucideţi. Nu ne pasă dacă sunteţi la fel de cruzi ca Vlad Dracul. El tot a pierdut. Ideea e să câştigaţi. Asta vrem noi. Iar simplul test al cruzimii deja a trecut.

— Vrem să ne arătaţi cât sunteţi de inteligenţi. Ca Alexandru. Ca Cezar, Napoleon şi Merrywater. Vrem să vă puteţi ocupa de o armată, să ştiţi să împărţiţi dreptatea, să faceţi planuri pentru a vă asigura că aveţi hrană şi arme. Orice nebun poate să bage o lamă în burta altcuiva. Rolul şcolii e să vă transforme în *conducători* ai oamenilor, nu în *ucigaşii* lor. Aşa că ideea, copii prostuţi ce sunteţi, nu e să ucideţi, ci să cuceriţi. Şi cum cuceriţi într-un joc unde mai sunt unsprezece triburi duşmane?

— Îi eliminăm unul după altul, răspunde Titus cu un aer de atotştiutor.

— Nu, căpcăunule.

— *Idiotul,* zice Sevro ca pentru sine.

Haita lui Titus îl priveşte ţintă pe cel mai mic băiat de la Institut. Nu se fac ameninţări. Nu se schimonoseşte niciun chip. E doar o promisiune tăcută. E greu uneori să-ţi aminteşti că sunt toţi geniali. Arată aşa drăguţi. Prea atletici. Prea cruzi pentru a fi genii.

— În afară de căpcăun, mai are cineva vreo idee? întreabă Fitchner.

Nu răspunde nimeni.

— Facem un singur trib din cele doisprezece, zic eu într-un sfârşit. Luăm sclavi.

La fel ca Societatea. Construim pe spatele altora. Nu e cruzime. E simţ practic.

Fitchner aplaudă batjocoritor.

— Excelent, Secerătorule, excelent. Se pare că cineva caută să ajungă Primus.

Toată lumea se agită auzind ultima parte. Fitchner scoate o cutie lungă de sub masă.

— Acum, doamnelor şi domnilor, asta o să folosiţi ca să luaţi sclavi, zice el şi scoate stindardul nostru. Apăraţi-l. Apăraţi-vă castelul. Şi cuceriţi-i pe toţi ceilalţi.

Triburile

Dimineaţa Fitchner e deja plecat. Stindardul a rămas pe scaunul lui. E lung de aproape o jumătate de metru, din fier, şi are ştanţat pe el lupul urlând, un şarpe încolăcit la picioarele lui şi, dedesubt, Piramida Societăţii, cu steaua în vârf. Capătul fierului se sprijină pe un suport de stejar de un metru şi jumătate. În timp ce castelul este căminul nostru, stindardul reprezintă onoarea noastră. Cu ajutorul lui ne putem transforma inamicii în sclavi, atingându-le fruntea cu el. Vor purta pe frunte Sigiliul în formă de lup până când un alt stindard îi va atinge. Sclavii trebuie să se supună poruncilor noastre directe, altfel vor fi Ruşinaţi pe veci.

Mă aşez în faţa stindardului în negura dimineţii, mâncând resturile rămase de la Apolo. Un lup urlă undeva în ceaţă. Urletul lui pătrunde prin ferestrele înalte ale fortăreţei. Antonia cea înaltă este prima care mi se alătură. Păşeşte parcă lunecând, ca un turn singuratic sau ca un minunat păianjen auriu. Încă nu mi-am dat seama ce fel de caracter are. Ne uităm unul la altul, dar nu ne salutăm, îşi doreşte să devină Primus.

Apoi apar Cassius şi Pollux cel răguşit. Pollux bodogăne despre cum a trebuit să meargă la culcare fără nişte Rozalii care să-l învelească.

— Un stindard absolut hidos, nu credeţi? se plânge Antonia. Ar fi putut să-i dea măcar o pată de culoare. Cred că ar fi trebuit decorat cu roşu, ca să simbolizeze furia şi sângele.

— Nu e prea greu, zice Cassius cântărindu-l în mâini. Credeam că o să fie de aur.

Priveşte admirativ spre mâna aurie a Primusului prinsă în zidul negru de piatră. Şi el şi-o doreşte.

— Şi ne-au dat o hartă. Minunat.

O hartă nouă de piatră domină unul dintre pereţi. Detaliile din preajma castelului nostru sunt extraordinare. Restul mai puţin. Ceaţa războiului. Cassius mă bate pe spate şi se aşază să mănânce. Nu ştie că azi-noapte l-am auzit iarăşi plângând. Împărţim un pat supraetajat într-un dormitor din cel mai înalt turn. Alţii au rămas să doarmă în turnul principal. Titus şi prietenii lui s-au instalat în turnul mai scund, deşi nu sunt destui cât să-l umple.

Aproape toţi membrii Casei sunt treji când apare Sevro târând după el un lup mort. E deja jupuit şi eviscerat.

— Spiriduşul a adus merinde! aplaudă Cassius elegant. Hmmm. O să avem nevoie de lemne de foc. Ştie cineva să aprindă focul?

Sevro ştie. Cassius rânjeşte.

— Sigur că ştii, Spiriduşule.

— O oaie ţi s-a părut prea uşor de ucis? îl întreb. De unde ai făcut rost de arme?

— M-am născut cu ele.

Sevro are unghiile înroşite de sânge.

Antonia strâmbă din nas.

— Unde naiba ai fost crescut?

Sevro îi arată degetul mijlociu, esenţialul.

— Ah, pufneşte Antonia. La naiba, atunci.

— Aşadar, după cum cred că v-aţi dat seama cu toţii, o să treacă ceva timp până când unul dintre noi o să obţină toate lingourile pentru a deveni Primus, spune Cassius după ce ne-am adunat cu toţii în jurul mesei. Evident, sunt de părere că avem nevoie de un lider înainte de alegerea Primusului.

Se ridică în picioare şi se îndepărtează de Sevro, astfel încât să atingă cu degetele marginea stindardului.

— Pentru a ne putea îndeplini misiunea, trebuie să

luăm decizii imediate şi coordonate.

— Şi care dintre voi doi, prostănacilor, crezi că ar trebui să fie liderul? întreabă rece Antonia.

Îşi plimbă privirea de la mine la Cassius. Se întoarce apoi spre ceilalţi şi le vorbeşte cu un glas dulce ca pelteaua.

— În punctul în care ne aflăm, ce-l face pe vreunul dintre noi mai potrivit pentru a fi lider decât pe oricine altcineva?

— Ne-au adus cina… şi micul dejun, spune cu sfială Lea, care stă lângă Roque, arătând spre resturile de mâncare de la picnic.

— Alergând fix într-o capcană, le reaminteşte Roque tuturor.

Antonia dă din cap cu înţelepciune.

— Da, da. Un punct de vedere raţional. Nechibzuinţa ne poate aduce neplăceri.

— … dar au luptat şi s-au eliberat, îşi termină Roque fraza, alegându-se cu o căutătură urâtă din partea Antoniei.

— Cu picioare de masă în loc de arme adevărate, mormăie Titus aprobator, aducând însă şi un amendament. *Dar* apoi au fugit şi au lăsat mâncarea acolo. Aşa că Fitchner ne-a dat mâncarea, de fapt. Ei le-ar fi lăsat-o inamicului, ar fi livrat-o ca nişte Maronii.

— Mda, asta e o deformare a faptelor, spune Cassius.

Titus ridică din umeri.

— Spun doar că te-am văzut alergând ca o fetiţă Pixie.

Cassius înţepeneşte.

— Ai grijă la maniere, *bunul meu domn.*

— Făceam doar o observaţie, spune Titus ridicând mâinile. De ce te superi aşa, prinţişorule?

— Ai grijă la maniere, *bunul meu domn,* altfel

trecem de la vorbe la tăişuri, spune Cassius împungând în aer cu furculiţa în direcţia lui Titus. M-ai auzit, Titus au Ladros?

Titus îi susţine privirea, apoi se uită spre mine, socotindu-mă de partea lui Cassius. Deodată, în ochii celorlalţi, eu şi Cassius formăm un trib. Atât de rapid se schimbă paradigma. Politică. Trag de timp răsucind între degete cuţitul capturat. Toată lumea din jurul mesei se uită la cuţit. Mai ales Sevro. Mâna mea dreaptă de Roşu a adunat un milion de tone de helium-3 datorită dexterităţii sale. Mâna stângă, o jumătate de milion. Dexteritatea unui Roşu de Jos mediocru i-ar uimi pe Auriii ăştia. Îi fascinez. În mâna mea agilă cuţitul zboară ca aripa unui colibri. Par calm, dar mintea îmi lucrează cu febrilitate.

Cu totii am ucis. Aceea era miza. Dar acum care e? Titus deja a spus clar că el vrea să ucidă. L-aş putea opri acum, pun pariu. I-aş înfige cuţitul în gât. Dar numai gândul la asta aproape că mă face să scap cuţitul. Simt moartea lui Eo în mâini. Aud bufnetul umed cu care a murit Julian. Nu mai suport sângele, mai ales atunci când nu e necesar. Pot să-l fac pe căţelandrul ăsta uriaş să dea înapoi.

Îmi pironesc privirea cu răceală asupra lui Titus. Zâmbeşte uşor, cu un dispreţ abia perceptibil. Dacă nu-şi fereşte privirea va trebui să mă lupt cu el sau ceva – asta ar face un lup, cred.

Cuţitul meu se învârte şi se tot învârte. Şi deodată Titus izbucneşte în râs. Îşi ia ochii de la mine. Inima începe să-mi bată mai încet. Am câştigat. Urăsc politica. Mai ales într-o încăpere plină de exemplare alfa.

— Sigur că te-am auzit, Cassius. Stai la trei metri de mine, chicoteşte Titus.

Titus nu crede că e destul de puternic încât să ne poată provoca pe mine şi pe Cassius, chiar dacă îşi are

haita în preajmă. A văzut ce le-am făcut băieţilor din Casa Ceres. Dar aşa se stabilesc limitele. Mă ridic brusc, confirmând astfel că sunt de partea lui Cassius. Astfel îi tai orice avânt lui Titus.

— E cineva care n-ar vrea pe vreunul dintre noi la conducere? întreb.

— Eu n-aş vrea-o pe Antonia. E o căţea, spune Sevro.

Antonia ridică din umeri, dar îşi înclină capul într-o parte.

— Cassi, de ce te grăbeşti tu aşa tare să găseşti un lider? întreabă ea.

— Dacă nu avem un lider, o să creăm facţiuni şi fiecare va face cum îl taie capul, spune Cassius. Şi aşa o să pierdem.

— În loc să facem cum crezi *tu* că e mai bine, spune ea zâmbind şi dând din cap. Înţeleg.

— Nu fi condescendentă cu mine, Antonia. Chiar şi Priam a fost de părere că avem nevoie de un lider.

— Cine e Priam? râde Titus.

Încearcă încă o dată să atragă atenţia asupra lui. Orice puşti Auriu de pe planetă îl cunoştea pe Priam. Acum Titus încearcă să arate în mod evident cine l-a omorât, iar ceilalţi iau seama la asta. Avânt recâştigat. Numai că eu ştiu că nu Titus l-a ucis pe Priam. N-ar fi fost pus unul ca el să lupte cu Priam. Ar fi fost pus unul mai slab. Aşa că Titus e un mincinos şi un lăudăros.

— Aha, înţeleg. Pentru că ai complotat cu Priam, ştii ce avem de făcut, Cassius? Ştii mai bine decât noi toţi? spune Antonia şi-şi flutură braţul în direcţia tuturor celor de la masă. Vrei să spui că fără îndrumarea ta suntem neajutoraţi?

L-a prins în capcană, la fel ca şi pe mine.

— Fiţi atenţi, băieţi, ştiu că sunteţi dornici să conduceţi, continuă ea, am înţeles asta. Cu toţii

suntem născuţi pentru a fi lideri. Fiecare persoană din camera asta s-a născut geniu, un comandant înnăscut. Dar pentru asta există sistemul de merit Primus. Când cineva va câştiga cele cinci lingouri pentru meritele lui şi va fi pregătit să fie Primus, atunci vom avea un lider.

Până atunci, eu zic să ne abţinem. Dacă Darrow sau Cassius vor ajunge Primus, aşa să fie. Voi face orice vor comanda, docilă ca un Roz, modestă ca un Roşu. Până atunci, continuă ea făcând un gest cu mâna spre ceilalţi, cred că şi voi trebuie să aveţi şansa asta… La urma urmei, vă va hotărî cariera!

E isteaţă. Şi ne-a băgat la apă. Toţi prinţişorii din încăpere îşi doreau, fără îndoială, să fi fost cât mai categorici de la bun început, îşi doreau să mai primească o şansă pentru a se face remarcaţi. Acum, Antonia le oferă ocazia. O să fie haos. Şi s-ar putea ca ea să ajungă Primus. E clar un păianjen.

— Uite! strigă Lea aflată lângă Roque.

Un corn mugeşte undeva în afara castelului.

Exact atunci stindardul începe să strălucească. Şarpele şi lupul dezvelesc fierul, lăsând să se vadă auriul strălucitor. Şi nu doar atât, dar şi harta de piatră de pe perete prinde viaţă. Flamura cu lupul flutură deasupra miniaturii castelului nostru. Flamura Casei Ceres la fel. Niciun alt castel nu mai este marcat pe hartă, dar flamurile Caselor necunoscute fâlfâie pe legenda hărţii. Cu siguranţă îşi vor găsi locul imediat ce vom începe să cercetăm împrejurimile.

Jocul a început. Şi acum toată lumea vrea să fie Primus.

Înţeleg acum de ce Demokraţia e ilegală. Întâi încep strigătele. Frustarea. Nehotărârea. Neînţelegerile. Idei. Iscoade. Fortificare. Să adunăm mâncare. Să punem capcane. Fulger. Raiduri. Apărare. Atac. Pollux

scuipă. Titus se ciocneşte de el. Antonia pleacă. Sevro îi spune ceva răutăcios lui Titus şi apoi pleacă Dumnezeu ştie unde, târându-şi lupul după el, fără să mai aprindă niciun foc. E ca în echipa mea de mineri când vreunul dintre coordonatori îşi lua liber o oră. Aşa mi-am dat seama că sunt în stare să sondez. Barlow pleca să fumeze şi eu săream într-un utilaj şi făceam cum credeam eu că era mai bine. Asta fac şi acum în timp ce toţi puştii se ciorovăiesc.

Cassius, Roque şi Lea – care-l urmează pretutindeni pe Roque – vin cu mine, deşi Cassius are impresia că-l urmăm cu toţii pe el. Suntem de aceeaşi părere, că ceilalţi nu vor şti ce să facă, aşa că, inevitabil, până la urmă nu vor face nimic astăzi. Vor păzi castelul sau vor căuta lemne pentru foc sau se vor aduna în jurul stindardului temându-se să-l părăsească.

Nu ştiu ce e de făcut. Nu ştiu dacă inamicii noştri se furişează pe dealuri îndreptându-se spre noi. Nu ştiu dacă fac alianţe împotriva Casei Marte. Nu ştiu nici măcar care sunt regulile blestematului ăstuia de joc. Dar am motive să cred că celelalte Case nu vor fi la fel de dezbinate ca a noastră. Noi, cei din Casa Marte, se pare că avem o înclinaţie pentru neînţelegeri.

Îl întreb pe Cassius ce crede că ar trebui să facem.

— Odată am provocat la duel un bădăran înfumurat care nu a arătat respectul cuvenit familiei mele – un filfizon din familia Augustus. Era foarte metodic – şi-a fixat mănuşile, şi-a legat frumuseţea de păr, a şfichiuit aerul cu briciul aşa cum făcea înaintea fiecărui afurisit de antrenament la Clubul Marţial Agea.

— Şi?

— Şi l-am încolţit şi l-am înjunghiat în rotulă în timp ce încă mai şfichiuia cu briciul prin aer, pregătindu-se.

Cassius observă privirea dezaprobatoare a Leei.

— Ce? Duelul începuse. Sunt şmecher, dar nu sunt o fiară. Eu doar câştig.

— Cred că toţi gândiţi aşa, spun. *Gândim* aşa, adică.

Nimeni nu-mi observă scăparea.

Cassius are dreptate. Casa noastră nu poate ataca un inamic în situaţia în care ne aflăm, dar am putea fi atacaţi de inamic în timp ce fugim încoace şi încolo pregătindu-ne, distrugându-mi astfel toate speranţele de a obţine o poziţie privilegiată în Societate. Aşadar, informaţii. Trebuie să aflăm dacă inamicii sunt într-o vâlcea la jumătate de kilometru spre nord sau dacă sunt la cincisprezece kilometri sud. Ne aflăm într-un colţ al terenului de joc sau suntem în centrul lui? Inamicii se află în ţinuturile înalte? La nord de ţinuturile înalte?

Eu şi Cassius ne punem de acord. Trebuie să cercetăm.

Ne despărţim. Mă îndrept spre Phobos alături de Cassius, şi de acolo mergem în sensul invers al acelor de ceasornic. Lea şi Roque merg spre Deimos şi de acolo pornesc în sensul acelor de ceasornic. Urmează să ne întâlnim la apusul soarelui.

Nu vedem ţipenie de om din vârful Phobosului. În ţinuturile de jos nu se zăresc cai sau luptători de-ai lui Ceres, iar ţinuturile înalte dinspre sud sunt pline de lacuri şi capre. La sud-est, din vârful unui munte pitic, zărim o parte din Pădurea Mare care se întinde la sud şi sud-est. O armată de uriaşi s-ar putea ascunde acolo, şi nu avem cum să cercetăm; ne-ar lua o jumătate de zi ca să ajungem măcar până în apropierea lizierei.

Cam la vreo zece kilometri de castelul nostru, descoperim pe un deal nu prea înalt un fort din piatră bătut de intemperii care pare că păzeşte o trecătoare. Înăuntru găsim o trusă primitivă de supravieţuire plină cu iod, mâncare, un compas, frânghie, şase duro-rucsacuri, o periuţă de dinţi, chibrituri de sulf şi bandaje simple. Punem toate lucrurile găsite într-un

duro-rucsac gol.

Aşadar prin vale au fost ascunse provizii. Ceva îmi spune că au fost ascunse lucruri mai importante decât o amărâtă de trusă de supravieţuire. Arme? Mijloace de transport? Armuri? Tehnologie? Doar nu vor să ne luptăm cu beţe şi pietre şi unelte din metal. Şi dacă nu vor să ne omorâm unii pe alţii, trebuie să înlocuim armele din metal cu paralizatoare.

Ne alegem cu nişte arsuri urâte cauzate de soare în această primă zi. Dar în drumul de întoarcere spre castel, aburii ceţii ni le alină. Titus şi gaşca lui tocmai s-au întors de pe câmpii dintr-o incursiune neproductivă. Au ucis două capre, dar n-au foc ca să le pregătească, de vreme ce Sevro a şters-o pe undeva. Nu le spun despre chibriturile găsite. Eu şi Cassius cădem de acord că Titus, dacă tot vrea să fie mare şef, ar trebui să fie în stare mai întâi să cucerească focul. Sevro, oriunde ar fi, cu siguranţă ne-ar da dreptate. Băieţii lui Titus lovesc bucăţi de metal de piatră încercând să facă scântei, dar piatra din care e făcut castelul nu produce nicio scânteie. Isteţi Proctorii.

Gaşca lui Titus îi obligă pe Recruţii inferiori, drojdia, să adune lemne în ciuda faptului că nu au niciun pic de foc. Cu toţii merg la culcare flămânzi. În afară de Roque şi de Lea. Cu ei împărţim batoanele găsite în kitul de supravieţuire, îi simpatizez pe ei doi, deşi sunt Aurii, şi îmi justific împrietenirea cu ei spunându-mi că fac asta numai pentru a-mi constitui propriul trib. Cassius se pare că e de părere că fata aceea isteaţă, care e Recrut mediu, Quinn, ne-ar putea fi de folos. Dar e în stare să creadă asta despre majoritatea fetelor drăguţe.

Tribul începe să se dezvolte, şi prima lecţie pe care o primim e deja pe drum.

Antonia se împrieteneşte cu un tip îndesat, arţăgos,

cu părul creţ, pe nume Cipio, şi reuşeşte să trimită grupuri înarmate cu lopeţi şi topoare găsite în castel la garnizoanele Deimos şi Phobos. Poate că fata asta e o vrăjitoare răzgâiată, dar cel puţin nu e proastă. Dar apoi, când adorm, gaşca lui Titus le fură topoarele, şi astfel îmi revizuiesc opinia.

Eu şi Cassius mergem împreună în recunoaştere. În cea de-a treia zi zărim fum undeva departe, cam la douăzeci de kilometri est. E ca un semnal de avertizare în amurg. Probabil că grupuri inamice cercetează terenul la fel ca noi. Dacă am fi fost mai aproape sau dacă am fi avut cai, am fi putut vedea despre ce e vorba. Sau dacă am fi avut mai mulţi oameni, am fi putut rămâne aici peste noapte, punând la cale un raid pentru a-i lua sclavi. Dar distanţa şi lipsa noastră de coerenţă fac toată diferenţa. Între noi şi fumul pe care l-am observat sunt ravene şi râpe unde e posibil să se ascundă grupuri de războinici. Mai sunt şi câţiva kilometri de câmpie pe care i-am străbate expuşi din toate părţile. N-o să reuşim incursiunea. Nu şi când unele dintre celelalte Case au cai. Nu-i mărturisesc lui Cassius, dar mă tem. Ţinuturile înalte par sigure, dar imediat mai jos hoinăresc bande de zei mărunţi ţicniţi. Zei mărunţi peste care nu vreau să dau încă.

Gândul de a-i întâlni pe cei din alte Case este cu atât mai neliniştitor cu cât nici propria Casă nu te face să te simţi în siguranţă. Exact aşa cum spune mereu Octavia au Lune: nimeni nu-şi poate urmări ţelurile în deficitul problemelor tribului. Nu ne putem permite să-l lăsăm pe Titus de capul lui prea mult timp. Deja a furat fructele de pădure pe care le adunaseră Lea şi Quinn. Iar azi de dimineaţă a încercat să folosească stindardul împotriva lui Quinn, ca să vadă dacă îi poate transforma în sclavi pentru raidurile lui pe cei

din propria Casă. N-a putut.

— Trebuie să unim Casa cumva, îmi spune Cassius când mergem în recunoaştere în ţinuturile înalte din nord. Institutul ne va urmări până la sfârşitul vieţii. Dacă pierdem acum, nu ne vom mai recăpăta niciodată poziţia.

— Şi dacă suntem cuceriţi pe parcursul jocului? îl întreb.

Mă priveşte îngrijorat.

— Ar putea fi ceva mai rău?

De parcă aş fi avut nevoie de încă un imbold.

— Tatăl tău a fost câştigătorul anului său, pun pariu. A fost Primus?

Ca să ajungă Imperator, sigur a fost câştigător.

— Da. Am ştiut dintodeauna că a câştigat în anul lui, dar n-am avut nici cea mai mică idee despre ce presupune asta până când n-am ajuns aici.

Cădem amândoi de acord că, pentru a uni Casa, Titus trebuie să dispară. Dar este futil să luptăm cu el direct; şansa asta a trecut după prima zi. Tribul lui a ajuns prea mare.

— Eu zic să-l omorâm în somn, sugerează Cassius. Împreună am putea s-o facem.

Mă trece un fior când îl aud spunând asta. Nu luăm nicio hotărâre, dar propunerea lui mă ajută să-mi reamintesc că suntem fiinţe diferite. Dar oare chiar suntem? Mânia lui e ceva crud, rece. Dar nu-l mai văd arătându-şi furia apoi, nici măcar în preajma lui Titus. E tot numai zâmbete şi hohote de râs, şi-i provoacă pe membrii gărştii lui Titus la întreceri şi lupte când nu sunt plecaţi în raiduri – exact cum mă comport şi eu în preajma duşmanilor.

Totuşi, în vreme ce eu sunt privit cu precauţie de majoritatea, Cassius este simpatizat de toţi, în afară de haita lui Titus. A început chiar să se furişeze singur cu Quinn. Îmi place de ea. A ucis un cerb cu ajutorul

unei capcane, apoi ne-a povestit că l-a omorât cu dinţii. Ba chiar ne-a arătat dovezi – păr de animal printre dinţi şi urmele de muşcături de pe cerb. Ne-am gândit că avem un Sevro mai drăguţ printre noi, până când a început să râdă, nemaiputând continua născocirea. Cassius a ajutat-o să-şi scoată părul de cerb dintre dinţi. Îmi plac mincinoşii dedicaţi.

Condiţiile se înrăutăţesc în câteva zile. Oamenii sunt flămânzi pentru că încă n-am reuşit să aprindem un foc în castel, iar igiena este abandonată rapid după ce două dintre fetele noastre sunt răpite de călăreţi de-ai lui Ceres în timp ce se îmbăiau în râul de lângă poartă. Auriii sunt bulversaţi când până şi porii lor superiori încep să fie încărcaţi şi să le apară coşuri.

— Arată ca o înţepătură de albină, ne spune Roque râzând mie şi lui Cassius. Sau ca un soare radial îndepărtat!

Mă prefac fascinat, de parcă n-aş fi avut coşuri toată viaţa mea de Roşu.

Cassius se apleacă mai aproape să-l cerceteze.

— Fratele meu, asta e…

Apoi Roque îşi stoarce coşul direct în faţa lui, făcându-l pe Cassius să se tragă înapoi şi să icnească de silă. Quinn trece peste scenă chicotind.

— Mă întreb uneori, zice Roque după ce îşi revine Cassius, care e rostul tuturor acestor lucruri. Cum poate fi asta cea mai bună modalitate de a ne testa meritele, de a ne transforma în fiinţe care pot conduce Societatea?

— Şi ai ajuns la vreo concluzie? îl întreabă Cassius prudent, păstrând distanţa.

— Poeţii nu ajung niciodată la vreo concluzie, spun eu.

Roque chicoteşte.

— Spre deosebire de majoritatea poeţilor, eu reuşesc câteodată. Şi am găsit răspunsul.

— Dă-i drumul, îl grăbeşte Cassius.

— De parcă nu asta aveam de gând să fac şi fără ordinul primadonei de serviciu, oftează Roque. Ne-au adus aici pentru că valea asta simbolizează umanitatea înaintea stăpânirii Auriilor. Fărâmiţată. Dezbinaţi chiar în interiorul propriilor noastre triburi. Vor să trecem prin etapele prin care au trecut părinţii întemeietori înaintea noastră. Pas cu pas, jocul acesta va evolua astfel încât să ne înveţe lecţii noi. Se vor dezvolta ierarhii în cadrul jocului. O să avem Roşii, Aurii, Arămii.

— Şi Rozalii? întreabă Cassius plin de speranţă.

— Are sens ce spui, îi zic.

— Oh, asta o să fie teribil de bizar, spune Cassius răsucindu-şi pe deget inelul cu Sigiliul lupului. Părinţii ar sări în sus dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Probabil de asta i se scurg ochii lui Titus după fete. Cu siguranţă îşi doreşte o jucărie. Apropo de jucărie, unde l-a trimis pe Vixus?

Mă pufneşte râsul. Vixus, de departe unul dintre cei mai periculoşi adepţi ai lui Titus, a plecat împreună cu alţi câţiva cu aproape două ore în urmă, la ordinul lui Titus, să cerceteze câmpiile folosindu-se de avantajul înălţimii oferit de Turnul Phobos, pentru a pregăti un raid împotriva Casei Ceres.

— Ar fi bine să-l avem pe Vixus de partea noastră dacă punem la cale o acţiune, spun. E mâna dreaptă a lui Titus.

Roque continuă reluând un alt şir de idei.

— Nu ştiu… nu ştiu ce să zic despre Rozalii, spune el, jignit de ideea unui Auriu transformat într-un Roz. Dar… restul e simplu. Suntem într-un microcosmos al Sistemului Solar.

— Mie mi se pare că e un fel de Capturează steagul cu sabia, dacă mai ţineţi minte jocul, răspund eu.

N-am jucat niciodată asta, dar lecţiile cu Matteo m-

au pus la curent cu jocurile pe care le jucau copiii ăştia prin grădinile părinţilor lor.

— Mhm, aprobă Cassius dând din cap şi înfigându-şi un deget acuzator-caraghios în pieptul lui Roque. De acord. Aşa că poţi să-ţi bagi părerile în locul unde nu ajunge niciodată lumina soarelui, Roque. Noi, două minţi luminate, am decis. E un joc de-a Capturează steagul.

— Înţeleg, râde Roque. Nu toţi oamenii pot pricepe subtilităţile şi metaforele ca mine. Dar nu te teme, prietenul meu musculos, voi fi aici pentru a vă ghida prin lucrurile care vă vor pune mintea la încercare. De exemplu, vă pot spune că primul test va consta în unirea Casei înainte ca inamicii să dea năvală.

— La naiba, mormăi privind peste marginea parapetului.

— Ţi-a intrat ceva în fund? mă întreabă Cassius.

— Se pare că jocul tocmai a început, le spun făcându-le semn să se uite în jos.

În partea opusă a vâlcelei, chiar unde pădurea se întâlneşte cu câmpia ierboasă, Vixus târăşte o fată de păr. Primul sclav al Casei Marte. Şi departe de a mă simţi revoltat, sunt invidios. Invidios că nu am capturat-o eu. A făcut-o lingăul lui Titus, ceea ce înseamnă că acum Titus a câştigat credibilitate.

Dezbinare

Deşi dormim cu toţii sub acelaşi acoperiş, ne-au trebuit doar patru zile pentru a dezbina Casa în patru triburi. Antonia, care se pare că e vlăstarul unei familii care deţine o centură de asteroizi considerabilă, adună în jurul ei Recruţii medii: vorbăreţii, văicăreţii, isteţii, dependenţii, blegii, snobii şi Politicienii.

Titus îi atrage în special pe Recruţii superiori sau medii – indivizii puternici, violenţi, iuţi, îndrăzneţi, cu inteligenţă naturală, ambiţioşi, oportunişti, o selecţie evidentă a Casei Marte. Prodigioasa pianistă, Cassandra, e în grupul lui. La fel şi Pollux cel răguşit şi psihopatul Vixus, care se înfioară de plăcere numai la gândul de a lipi metalul de carne.

Dacă eu şi Cassius am fi fost mai diplomaţi, probabil că am fi reuşit să-i furăm lui Titus Recruţii superiori. La dracu', am fi putut să-i facem pe toţi să ne urmeze dacă le-am fi spus pur şi simplu că trebuie să ne dea ascultare. La urma urmei, eu şi Cassius am fost cei mai puternici la un moment dat, dar apoi le-am lăsat timp lui Titus să intimideze şi Antoniei să manipuleze.

— Afurisita de Antonia, spun.

Cassius râde clătinându-şi capul blond în timp ce străbatem ţinuturile înalte de la est în căutare de alte provizii ascunse. Picioarele mele lungi pot străbate acum un kilometru în puţin peste un minut.

— Oh, sunt de aşteptat toate astea din partea ei. Dacă familiile noastre nu şi-ar fi petrecut vacanţele împreună când eram mici, poate că aş fi demascat-o ca demokrată în prima zi. Dar nu e nici pe departe. Mai degrabă e un fel de Cezar… sau de, cum li se spunea, Preşedinţi? — un tiran aflat sub acoperirea necesităţii.

— E o baligă într-un ţoi de poşircă, spun.

— Ce înseamnă argoul ăsta afurisit? râde Cassius.

Unchiul Narol ar fi putut să-i explice.

— Cum? Ah, am auzit expresia asta odată în Yorkton de la un Roşu de Sus. Înseamnă că e ca o muscă într-un pahar cu vin.

— Un Roşu de Sus? pufneşte Cassius. Una dintre dădacele mele era dintre Roşii de Sus. Ştiu. Ciudat. Ar fi trebuit să fie o Maronie. Dar femeia asta îmi spunea poveşti când mergeam la culcare.

— Asta-i drăguţ, îi zic.

— Mi se părea o nemernică lipsită de respect. Am încercat s-o conving pe mama să o facă să tacă şi să mă lase în pace, pentru că nu voia decât să-mi vorbească despre văi şi poveşti de dragoste plictisitoare care întotdeauna aveau un final trist. Deprimantă fiinţă.

— Ce-a zis mama ta când te-ai plâns?

— Mama? Ha! M-a mângâiat pe cap şi mi-a spus că întotdeauna poţi învăţa ceva de la oricine. Chiar şi de la un Roşu de Sus. Ei şi tatei le place să pretindă că sunt progresişti. Mă derutează, spune el clătinând din cap. Dar *Yorkton.* Lui Julian nu-i venea să creadă că eşti din Yorkton.

Amărăciunea mă cuprinde din nou. Nici măcar dacă mă gândesc la Eo nu o pot alunga. Nici gândul la misiunea mea şi la ceea ce trebuie să fac în numele ei nu-mi poate alunga sentimentul de vinovăţie. Sunt singurul care n-ar trebui să se simtă vinovat pentru Trecere, şi totuşi, în afară de Roque, sunt singurul care se simte aşa. Îmi privesc mâinile şi-mi amintesc de sângele lui Julian.

Deodată Cassius îmi arată ceva pe cer la sud-vest de noi.

— Ce mama naibii?

O mulţime de robo-medici plonjează din castelul de

pe muntele plutitor Olimp. Le auzim zumzetele îndepărtate. Proctorii licăresc în urma lor ca nişte săgeţi în flăcări, îndreptându-se spre munţii depărtaţi de la miazăzi. Orice s-ar fi întâmplat, un lucru e sigur: în sud domneşte haosul.

Deşi tribul meu doarme tot în castel, ne-am mutat din turnul înalt către poartă, astfel încât să nu ne intersectăm prea mult cu oamenii lui Titus. Ca să fim în siguranţă, păstrăm secret faptul că putem găti.

Ne întâlnim cu membrii tribului nostru lângă un lac din ţinuturile înalte din nord. Nu sunt cu toţii Recruţi superiori. Avem doar vreo doi – Cassius şi Roque. Dar dintre ceilalţi nu e niciunul dintre cei aleşi printre primii şaptesprezece. Avem câţiva Recruţi medii – Quinn şi Lea –, dar restul sunt drojdia, Recruţi inferiori – Clovnul, Nasolu', Buruiană, Pietricică şi Scaiete. Chestia asta îl enervează pe Cassius, deşi cei mai slabi indivizi de la Institut sunt cu siguranţă super-oameni în comparaţie cu celelalte Culori. Sunt atletici. Sunt energici. Nu-ţi cer niciodată să repeţi ce ai spus, doar dacă nu cumva vor să demonstreze ceva. Şi îmi acceptă comenzile, câteodată chiar anticipând ce urmează să le cer să facă. Bănuiesc că sunt vlăstare mai puţin privilegiate.

Majoritatea sunt mai deştepţi decât mine. Dar eu am acea calitate unică pe care ei o numesc ingeniozitate, dovedită de punctajul mare obţinut la testul de inteligenţă extrapolatoare. Nu c-ar conta asta când am chibriturile de sulf, chestie care mă transformă în titanul Prometeu. Nici Antonia şi nici Titus nu au reuşit să facă rost de foc, din câte ştiu. Aşa că sunt singurul care le poate umple burţile. Îi pun pe toţi cei din tribul meu să ucidă capre sau oi. Nimeni nu are voie să mănânce fără să facă nimic, deşi Nasolu' încearcă asta. Nu observă nimeni că mâinile îmi tremură când tai gâtul primei capre pe

care am prins-o. Se citeşte atâta încredere în ochii animalului, urmată de confuzie în timp ce moare, crezându-mă în continuare prieten. Sângele e cald, la fel ca al lui Julian. Muşchii gâtului îi sunt duri. Trebuie să-i tai cu cuţitul bont, la fel cum face şi Lea când ucide prima ei oaie, scâncind. O pun să o şi jupoaie, ajutată de Scaiete. Şi când văd că nu poate, îi iau mâinile într-ale mele, ghidând-o, oferindu-i forţa de care dispun.

— Tre' să taie tăticul carnea pentru tine? o necăjeşte Scaiete.

— Gura, spune Roque.

— Se poate apăra şi singură, Roque. Lea, Scaiete te-a întrebat ceva.

Lea mă priveşte clipind, cu ochii ei mari nedumeriţi.

— Mai întreab-o ceva, Scaiete.

— Ce-o să te faci când o să nimereşti într-un colţ cu Titus, o să scânceşti şi atunci? Eşti un copil.

Scaiete ştie ce vreau să fac. Eu i-am cerut să se poarte aşa acum o jumătate de oră, înainte să-i aduc Leei oaia.

Privesc când spre Lea, când spre Scaiete.

— O să începi să plângi? o întreabă Scaiete. Ştergeţi ochii cu…

Lea mârâie şi se repede la Scaiete. Cele două se rostogolesc cărându-şi pumni în faţă. Nu trece mult până când Scaiete o imobilizează pe Lea. Roque fierbe lângă mine. Quinn îl trage mai în spate. Faţa Leei e plină de sânge. O loveşte pe Scaiete peste mâini. Apoi leşină. Dau din cap în semn de mulţumire spre Scaiete. Cu faţa întunecată, fata îmi răspunde cu o clătinare uşoară din cap.

Umerii Leei sunt mai drepţi a doua zi dimineaţă. Ba chiar capătă suficient curaj cât să-l ţină pe Roque de mână. De asemenea, pretinde că ştie să pregătească mâncarea mai bine decât noi toţi; nu ştie. Roque

încearcă şi el, dar nu se descurcă mai bine. E ca şi cum ai mesteca un burete aţos şi uscat când mănânci. Nici măcar Quinn, cu toate poveştile pe care ni le spune, nu reuşeşte să încropească ceva gustos.

Gătim carne de capră şi de căprioară în bucătăria noastră de campanie amplasată la şase kilometri de castel, şi facem asta noaptea, prin văi, ca să nu se vadă lumina şi fumul. Nu ucidem oile; le adunăm şi ducem într-un fort din nord, ca să le păstrăm în siguranţă. Aş putea atrage mai mulţi membri în tribul meu cu hrana, dar mâncarea e în aceeaşi măsură un pericol pe cât este şi un avantaj. Ce-ar putea face Titus şi ucigaşii din jurul lui dacă ar afla că avem foc, mâncare, apă curată…

Mă întorc cu Roque la castel dintr-o incursiune de recunoaştere în sud, când deodată auzim zgomote venind dinspre un pâlc de copaci. Ne furişăm mai aproape şi auzim grohăieli şi un sunet ca şi cum ceva ar fi sfâşiat. Aşteptându-ne să vedem o haită de lupi devorând o capră, tragem cu ochiul prin tufişuri şi vedem patru dintre soldaţii lui Titus stând pe vine în jurul unui cerb. Au feţele pline de sânge, ochi întunecaţi şi hămesiţi şi sfâşie cu cuţitele bucăţi din cerbul mort. Cinci zile fără foc, cinci zile numai cu fructe de pădure acre, şi deja s-au transformat în sălbatici.

— Trebuie să le dăm chibrituri, îmi spune Roque mai târziu. Pietrele de aici nu produc nicio scânteie.

— Nu, dacă le dăm chibrituri Titus o să fie şi mai puternic.

— Mai contează asta acum? O să se îmbolnăvească dacă mănâncă în continuare carne crudă. Deja sunt bolnavi.

— Aşa că fac pe ei, mormăi eu. Există lucruri mai rele decât ăsta.

— Spune-mi, Darrow. Ar fi mai bine să-l avem pe

Titus comandant şi Casa Marte puternică sau să-l avem pe Darrow comandant şi Casa Marte slăbită?

— Mai bine pentru cine? îl întreb arţăgos.

Clatină din cap fără să mai spună nimic.

— Lasă-i să le putrezească afurisitele de burţi, e de părere Cassius. Aşa şi-au aşternut. Aşa că să-i lăsăm să se cace-n aşternuturi.

Oamenii mei sunt de acord.

M-am ataşat de soldaţii mei, de drojdie, de Recruţii inferiori. Nu sunt *la fel* de nobili şi nu au tot atâtea drepturi ca Recruţii superiori. Majoritatea îşi amintesc să-mi mulţumească când le ofer de mâncare – la început n-o făceau. Nu se reped să-l urmeze pe Titus în raidurile lui nocturne înarmat cu topoare doar pentru că se simt bine. Nu, ne urmează pe noi pentru că amicul Cassius este la fel de carismatic ca însuşi soarele, şi umbra pe care o arunc eu în lumina lui pare că ştie ce face. Nu ştie. La fel ca şi mine, umbra s-a născut în mină.

Totuşi, se pare că am o strategie. Îi pun pe toţi să facă hărţi ale teritoriului ocupat de noi pe tabletele pe care le-am găsit într-un beci inundat de pe fundul unei ravene, dar tot nu avem alte arme în afara lamei mele curbate şi a câtorva cuţite şi beţe ascuţite. Aşa că toată strategia noastră se bazează pe adunarea de informaţii.

Amuzant e că un singur trib are idee cât de cât despre ce se întâmplă. Şi nu e al nostru. Nu e nici al Antoniei. Şi sunt al dracului de sigur că nu e al lui Titus. E al lui Sevro, şi sunt aproape sigur că el e singurul membru al acestui trib, asta dacă nu cumva nu a adoptat nişte lupi până acum. E greu de spus dacă a făcut-o sau nu. Membrii Casei noastre nu iau masa împreună. Totuşi, îl mai vedem din când în când cutreierând dealurile la căderea nopţii, înfăşurat în blana lui de lup, arătând, cum spune Cassius „ca un

soi de copil demon pe halucinogene“. Şi odată, Roque chiar a auzit ceva urlând dinspre misterioasele ţinuturi înalte, şi nu era un lup. Dar sunt şi zile când Sevro vine printre noi şi se comportă normal, insultând pe toată lumea în afară de Quinn. Face o excepţie pentru ea, tratând-o cu carne şi ciuperci comestibile în loc de insulte. Cred că i s-au aprins călcâiele după ea, deşi ei îi place de Cassius.

O rugăm pe Quinn să ne povestească despre Sevro, dar nu vrea. E loială şi poate că din cauza asta îmi aminteşte de casă. Mereu ne spune câte o poveste bună, deşi majoritatea sunt nişte minciuni sfruntate. Are o scânteie de viaţă în ea, exact cum avea şi soţia mea. E singura dintre noi care-i mai spune Spiriduşului „Sevro“. De asemenea, e singura care ştie unde şi-a stabilit adăpostul. Oricât am cercetat noi împrejurimile, n-am găsit nicio urmă de-a lui. Din câte ştiu eu, ar putea fi pe undeva prin ţinuturile înalte, ocupându-se cu scalparea. Ştiu că Titus a trimis cercetaşi în urmărirea lui, dar nu cred că au avut vreun succes. Nu sunt în stare să mă urmărească nici măcar pe mine. Ştiu că asta îl calcă pe Titus pe bătături.

— Cred că face laba prin tufişuri, chicoteşte Cassius. Aşteptând să ne omorâm unii pe alţii.

Roque vine să ne caute pe mine şi pe Cassius în ziua în care Lea se întoarce şchiopătând la castel.

— Au bătut-o, ne spune el. Nu prea rău, dar au lovit-o în stomac şi astăzi nu mai poate lucra.

— Cine? se zbârleşte Cassius. Cine sunt jegosii care au făcut asta?

— Nu contează. Ce contează e că le e foame. Aşa că încetaţi cu toată chestia asta „ochi pentru ochi“. Nu mai putem continua aşa, spune Roque. Băieţii lui Titus mor de foame. Ce vrei să facă? La naiba, bestia îl

vânează pe Spiriduş pentru că are nevoie de foc şi mâncare. Dacă îi oferim asta, putem uni Casa şi menţine buna înţelegere. Poate că şi Antonia îşi va face tribul să gândească raţional.

— Antonia? Raţional? întreabă Cassius izbucnind în râs.

— Şi chiar dacă o să se întâmple asta, Titus tot va rămâne cel mai puternic, spun eu. Şi asta nu e o soluţie.

— Ah. Da. Şi asta nu poţi suporta, să deţină altcineva puterea. Bine atunci, spune Roque învârtindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Vorbeşte cu Vixus sau cu Pollux. Ia-i căpitanii dacă trebuie. Dar fă-ne bine Casa, Darrow. Altfel, o să pierdem în clipa în care cei din altă Casă o să apară la uşă.

Îi urmez sfatul peste şase zile. Ştiind că Titus e plecat în recunoaştere, risc să-l caut pe Vixus în turn. Din păcate, Titus se întoarce mai repede decât mă aşteptam.

— Arăţi vesel şi voinic, îmi spune el înainte de a fi reuşit să-l găsesc pe Vixus prin încăperile de piatră ale turnului.

Îmi blochează calea cu trupul lui uriaş – umerii aproape acoperă lăţimea peretelui. Îmi dau seama că în spatele meu, pe coridor, mai e cineva. Vixus şi încă doi. Simt un gol în stomac.

— Unde te duci, dacă-mi permiţi să te întreb?

— Voiam să compar hărţile pe care le-am făcut pe teren cu harta principală din camera de comandă, mint eu ştiind că am o tabletă digitală în buzunar.

— Ah, voiai să compari hărţile de pe teren cu harta principală… în numele lui Marte, nobilule Darrow?

— În numele cui altcuiva? îl întreb. Suntem cu toţii de aceeaşi parte, nu?

— Ah, suntem de aceeaşi parte, spune el, izbucnind într-un hohot de râs prefăcut. Vixus, dacă tot suntem

de aceeaşi parte, nu crezi că ar fi mai bine dacă ne-am bucura cu toţii de hărţile lui?

— Ar fi cel mai bine, îl aprobă Vixus. Ciuperci. Hărţi. De toate.

Deci el a atacat-o pe micuţa Lea. Are ochii lipsiţi de orice expresie. Seamănă cu ochii unui corb.

— Aşa, ia să aruncăm o privire, Darrow.

Titus îmi înşfacă hărţile de teren. N-am cum să-l opresc.

— Să-ţi fie de bine, îi spun. Numai să ţii cont că departe spre est se văd focuri ale inamicului, şi la fel în Pădurea Mare şi spre miazăzi. Mergi în recunoaştere cât vrei. Numai vezi să nu fi prins cu pantalonii-n vine.

Titus adulmecă aerul. N-a ascultat un cuvânt din ce i-am zis.

— Dacă tot împărţim lucruri, Darrow… spune el adulmecând iarăşi, de data asta mai aproape de gâtul meu. Poate vrei să ne împărtăşeşti şi nouă de ce miroşi a fum.

Înlemnesc, neştiind ce să-i răspund.

— Ia uite-l cum se zvârcoleşte. Ia uite-l cum ţese o minciună.

Vocea lui Titus exprimă un dezgust profund.

— Pot să-ţi miros înşelătoriile. Îţi miros minciunile – curg din tine ca transpiraţia.

— Ca o femeie în călduri, zice Pollux sardonic, ridicând din umeri în semn de scuze spre mine.

— Dezgustător, mârâie Vixus. E un tip abject. Un mizerabil, un fătălău.

Nu ştiu de ce am crezut că aş putea să-l întorc pe Vixus împotriva lui Titus.

— Eşti un mic parazit, continuă Titus. Ne-ai erodat încet, încet moralul pentru că n-ai vrut să ni te supui; ai aşteptat ca nobilii mei băieţi şi fete să moară de foame.

M-au prins la înghesuială din spate şi din lateral. Titus e uriaş. Pollux şi Vixus sunt sălbatici şi aproape la fel de mari de statură ca mine.

— Eşti o creatură mizerabilă. Un vierme în măduva noastră.

Ridic din umeri relaxat, încercând să-i fac să creadă că nu sunt îngrijorat.

— Putem aranja toate astea, le spun.

— A, da? zice Titus.

— Soluţia e simplă, uriaşule, îi spun eu sfătos. Aduţi băieţii şi fetele acasă. Nu mai face raiduri în fiecare zi pe teritoriul Casei Ceres ca să nu te trezeşti că năvăleşte vreo altă Casă şi vă măcelăreşte pe toţi. Apoi o să vorbim despre foc. Despre mâncare.

— Crezi că poţi să ne spui nouă ce să facem, Darrow? Asta vrei? mă întreabă Vixus. Crezi că eşti mai bun decât noi pentru că ai obţinut un punctaj mai mare la un test cretin? Pentru că ai fost ales primul de Proctori?

— Crede, da, chicoteşte Titus. Crede că *merită* să ajungă Primus.

Vixus îşi apropie faţa de şoim de mine, mârâind fiecare cuvânt pe care-l rosteşte. Buzele lui, frumoase când e calm, se dezvelesc acum cu cruzime, şi-i simt mirosul fetid al respiraţiei când se apropie să se uite la mine, măsurându-mă cu privirea şi încercând să-mi demonstreze că nu e impresionat de mine. Scoate un hohot de râs dispreţuitor, îl văd cum îşi trage capul, pregătindu-se să mă scuipe. Îl las să o facă. Flegma mă loveşte şi mi se scurge încet pe obraji, către buze.

Titus ne priveşte cu un rânjet animalic. Îi strălucesc ochii; Vixus îl priveşte aşteptând o încurajare, Pollux se apropie.

— Eşti un cocoşel răzgâiat, zice Vixus, aflat atât de aproape de mine încât nasurile aproape ni se ating. Aşa că exact fără asta o să te şi las, bunul meu domn,

fără cocoşelul tău amărât.

— Sau aţi putea să mă lăsaţi să plec, spun. Mi se pare că-mi blocaţi uşa.

— Ha, ha! râde el, privindu-şi stăpânul. Încearcă să ne demonstreze că nu-i e frică, Titus. Încearcă să evite să se bată.

Mă priveşte cu ochii aceia aurii, lipsiţi de expresie.

— Am făcut praf de mii de ori băieţei înfumuraţi ca tine în duelurile de club.

— Serios? îl întreb mimând neîncrederea.

— I-am frânt ca pe surcele. Şi apoi le-am luat fetele ca să mă distrez. Cum le-am mai făcut de râs în faţa taţilor lor. Ce mai epave plângăcioase am făcut din băieţi ca tine.

— Oh, Vixus, rostesc oftând, fără să las să mi se simtă în voce tremurul furiei şi al fricii. Vixus, *Vixus, Vixus.* Nu există băieţi ca mine.

Mă uit spre Titus ca să mă asigur că ne privim în ochi când relaxat, de parcă aş dansa, îmi întind mâna de Sondor al Iadului şi îl lovesc pe Vixus în laterala gâtului, în jugulară, cu forţa unui baros. Îl termin, dar totuşi continui să-l mai lovesc cu cotul, cu genunchiul şi cu cealaltă mână. Dacă s-ar fi ţinut mai bine pe picioare, prima lovitură i-ar fi putut rupe gâtul în două. În schimb, se dă peste cap în gravitaţia mică, ajungând la orizontală, cutremurându-se sub ploaia mea de lovituri când atinge solul. Dă ochii peste cap. Mi se strânge stomacul de frică. Am un corp atât de puternic.

Titus şi ceilalţi sunt prea surprinşi de explozia bruscă de violenţă ca să mă poată opri când mă strecor printre braţele lor întinse şi o iau la fugă pe coridor.

Nu l-am ucis.

Nu l-am ucis.

Războiul lui Titus

Nu l-am ucis pe Vixus. Dar am distrus orice şansă de a uni Casa. Cobor în viteză scările circulare ale turnului. În spatele meu se aud strigăte. Trec pe lângă discipolii lui Titus care stau lenevind. Dacă ar şti ce-am făcut, mi-ar putea pune piedică. Două fete se uită la mine când le depăşesc, aud strigătul conducătorului lor, dar reacţionează prea încet. Trec de ele, ies prin uşa joasă a turnului şi intru în curtea castelului.

— Cassius, strig spre turnul porţii, unde dorm oamenii mei. Cassius!

Scoate capul pe o fereastră şi îmi vede faţa.

— Rahat! Roque, strigă el. S-a întâmplat, adună oamenii. Trei dintre băieţii lui Titus şi una dintre fete aleargă după mine prin curte. Sunt mai înceţi, dar observ încă o fată părăsindu-şi postul de pe zid ca să mă ajungă. E Cassandra. Bucăţile de metal pe care şi le-a împletit în părul scurt, zornăie. Sare fără efort de pe parapetul înalt de opt metri şi, cu un topor în mână, aleargă să-mi taie calea înainte să ajung la scări. Lupul auriu de pe inelul ei străluceşte în lumină slabă. Arată minunat.

Apoi toţi cei din tribul meu ies din turnul porţii. Şi-au adus raniţele improvizate, cuţitele şi bâtele pe care le-am cioplit din crengile căzute pe care le-am găsit în pădure. Dar nu avansează spre mine. Sunt deştepţi, aşa că deschid poarta imensă care separă castelul de panta care coboară spre vâlcea. Ceaţa intră pe poarta deschisă, iar ei se fac nevăzuţi. Doar Quinn rămâne în urmă.

Quinn, cea mai rapidă de pe Marte. Aleargă peste caldarâm ca o gazelă pentru a-mi veni în ajutor. Bâta ei se învârte prin aer. Cassandra nu o vede. Părul ei blond strâns într-o coadă lungă fâlfâie în aerul rece al

nopţii în timp ce se întinde, şi dintr-o parte, din unghiul mort, o loveşte pe Cassandra peste genunchi cu bâta. Trosnetul lemnului care loveşte osul puternic de Auriu se aude tare. La fel de tare ca şi strigătele Cassandrei. Nu-şi rupe piciorul, dar alunecă şi cade pe caldarâm. Quinn nu încetineşte nicio secundă. Se-aruncă lângă mine şi împreună lăsăm în urmă gaşca lui Titus.

Îi ajungem din urmă pe ceilalţi pe fundul vâlcelei. Luăm calea dealurilor abrupte şi mergem prin ceaţa deasă ce înghite ţinuturile înalte spre fortul nostru din nord. Vaporii de apă ni se strâng în păr ca perlele. Ajungem la fort mult după miezul nopţii. E doar un turn rece şi părăginit care stă aplecat deasupra unei râpe ca un vrăjitor beat. Lichenii acoperă pietrele mari şi întunecate. Ceaţa ascunde parapeţii. Ne pregătim prima cină din păsările care stau pe streşinele turnului solitar. Unele dintre ele scapă. Le-aud zgomotul aripilor în noaptea întunecată. Războiul nostru civil a început.

Din păcate, Titus nu e un duşman prost. Nu vine după noi, aşa cum ne aşteptam s-o facă. Speram că o să încerce să ne prindă şi să ne asedieze fortul din nord pentru ca armata lui să vadă focurile arzând între zidurile de piatră şi să simtă mirosul cărnii prăjindu-se în grăsime. Oile pe care le-am prins mai devreme ne-ar fi ajuns săptămâni, luni întregi, dacă am fi avut apă. Am fi benchetuit în fiecare noapte. L-ar fi părăsit pe Titus. Dar Titus ştie despre arma mea, focul, aşa că ne evită pentru ca băieţii şi fetele lui să nu vadă luxul de care dispunem.

Nu-i lasă prea mult timp singuri pe cei din tribul lui pentru a nu le da timp să se gândească. Frenezia, războiul amorţesc simţurile oamenilor. Aşa că, începând cu a şasea zi, organizează raiduri asupra

Casei Ceres şi creează trofee pentru actele de curaj şi violenţă – semne făcute cu sânge pe care băieţii şi fetele le poartă cu mândrie pe obraji. Ne strecurăm pe lângă ei, urmărindu-le atacurile din tufişuri şi din iarba înaltă. La un moment dat, câştigăm o poziţie bună şi ajungem pe culmile de la sud de Phobos. De-acolo suntem martorii asediului Casei Ceres.

De jur împrejurul Casei Ceres fumul se ridică asemenea unei coroane întunecate. Merii sunt puşi la pământ. Caii, schilodiţi sau furaţi. Luptătorii lui Titus reuşesc chiar să prindă cu lasoul o torţă de pe una dintre fortificaţiile celor din Ceres, într-o încercare de a aduce focul în castelul Marte. Dar călăreţii Casei Ceres îi ajung din urmă cu ciubere de apă şi-i opresc înainte să ajungă acasă. Titus tremură de furie în timp ce caii trec pe lângă ei şi călăreţii sting focul înainte de a se întoarce în cetate. Cu ajutorul celui mai bun soldat al lui, răguşitul Pollux, răstoarnă un cal, folosind o suliţă lungă făcută dintr-o creangă. Călăreţul cade din şa şi, într-o secundă, Pollux e în locul lui. În aceeaşi zi mai iau doi prizonieri.

În cea de-a opta zi la Institut, urmăresc asediul alături de Cassius şi Roque, de pe culmi. Astăzi, Titus călăreşte calul capturat până aproape de zid, agitând un lasou şi provocându-i pe arcaşi să-şi lanseze săgeţile spre el şi spre cal. O biată fată scoate capul pentru a da drumul săgeţii dintr-un unghi mai bun. Întinde coarda arcului până în dreptul urechii, ţinteşte, şi chiar înainte să-i dea drumul, Titus aruncă lasoul în sus. Fata se trage în spate. Nu destul de repede. Lasoul o prinde de gât şi Titus dă pinteni calului, strângându-l. Prietenii ei se grăbesc să o prindă. O ţin strâns, dar sunt nevoiţi să-i dea drumul înainte să-şi rupă gâtul.

Ţipetele prietenilor ei reverberează peste câmpie în timp ce e trasă cu violenţă de pe zid şi târâtă de Titus

în ovaţiile adepţilor săi. Cassandra o pune pe fată în genunchi şi o transformă în sclava noastră. Flăcările holdelor care ard strălucesc în amurg în timp ce mai mulţi Proctori plutesc pe deasupra cu sticle de vin şi o tavă cu cine ştie ce delicatese.

— „Iar inimile violente aprind cele mai aspre focuri“, murmură Roque stând într-un genunchi.

— E îndrăzneţ, spun eu respectuos, şi-i place chestia asta. Îi străluceau ochii când l-am lovit pe Vixus în gât. Îi place prea mult.

Cassius dă din cap.

— E periculos, sunt de acord, dar vrea cu totul altceva, spune Cassius.

Mă uit spre el. Are ceva tăios în glas.

— Şi e un mincinos.

— Crezi? întreb eu.

— Nu el l-a ucis pe Priam.

Roque devine tăcut. Mai mic decât noi, cum stă aşa într-un genunchi, pare un copil. Părul lui lung e prins într-o coadă. Are pământ sub unghiile cu care se chinuie să-şi lege şireturile în timp ce se uită în sus.

— Nu el l-a ucis pe Priam, repetă Cassius.

Vântul geme peste dealul din spatele nostru. Noaptea se lasă greu azi. Obrajii lui Cassius se cufundă în umbre; totuşi, e la fel de arătos.

— Nu l-ar fi pus pe Priam cu un monstru ca Titus. Priam era un conducător, nu un războinic. L-au pus pe Priam cu cineva slab, ca unul dintre recruţii noştri inferiori.

Îmi dau seama unde vrea să ajungă Cassius. E motivul pentru care îl şi urmăreşte pe Titus; răceala din ochii lui îmi aminteşte de privirea şarpelui în timp ce-şi urmăreşte prada. Mi se întoarce stomacul pe dos, dar îl conduc pe Cassius pe calea pe care mi se pare că vrea să meargă, invitându-l să atace. Roque se uită la mine cu capul aplecat într-o parte, observând

ceva ciudat în comportamentul meu faţă de Cassius.

— Şi i l-au dat lui Titus pe altcineva, zic eu.

— *Pe altcineva,* repetă Cassius, dând din cap.

Se gândeşte la Julian. N-o spune, la fel cum n-o spun nici eu. Las ideea să-i infesteze mintea. Îmi las prietenul să creadă că duşmanul nostru i-a ucis fratele. E o cale de scăpare.

— *Sângele cere sânge cere sânge cere sânge…*

Roque şopteşte în vânt şi cuvintele lui coboară spre vest, spre câmpia întinsă şi flăcările care dansează în orizontul jos. În zare, munţii rămân reci şi întunecaţi. Zăpada deja se strânge pe vârfuri. E o privelişte care ar lăsa pe oricine fără suflare, dar ochii lui Roque nu mă părăsesc nicio secundă.

Găsesc o mică plăcere în faptul că sclavii lui Titus nu-i sunt nişte aliaţi prea eficienţi. Departe de a fi la fel de temeinic îndoctrinaţi ca un Roşu, aceşti sclavi făcuţi peste noapte sunt creaturi încăpăţânate. Urmează ordinele pentru că altfel riscă să termine Institutul în categoria Ruşinaţilor. Dar în mod deliberat, nu fac niciodată nici mai mult, nici mai puţin decât li se spune; e forma lor de rebeliune. Se bat când şi cu cine le spune el, chiar dacă ar trebui să se retragă. Culeg fructele pe care el îi pune să le culeagă, chiar dacă ştiu că sunt otrăvitoare, şi aşază pietre una peste alta până când grămada se prăbuşeşte. Iar dacă ar fi o poartă deschisă spre fortăreaţa inamică şi Titus nu le-ar spune să intre, ar sta pur şi simplu acolo scărpinându-se în fund.

Pe lângă capturarea sclavilor şi furtul recoltelor şi fructelor din livezile celor din Ceres, armata lui Titus, destul de pricepută la acte de violenţă, e demnă de milă când încearcă să facă orice altceva. Oamenii lui îşi fac nevoile în latrine săpate la suprafaţă, după copaci sau în râu, încercând astfel să-i otrăvească pe

studenţii din Casa Ceres. O fată chiar cade în apă după ce s-a uşurat. Se bălăceşte în propria-i murdărie. E o scenă de comedie, dar de râs nu mai râde nimeni cu excepţia studenţilor din Ceres. Ei stau în spatele zidurilor înalte, prind peşti din râu şi mănâncă pâine coaptă în propriile lor cuptoare şi miere din stupii lor.

Ca pedeapsă pentru că au râs, Titus târăşte unul dintre sclavii băieţi până în faţa porţii. Sclavul e înalt, are un nas mare şi un zâmbet neastâmpărat dedicat doamnelor. Crede că totul e un joc până când Titus îi taie o ureche. Atunci începe să strige după maică-sa ca un copil mic.

Proctorii, nici măcar cel al Casei Ceres, nu opresc violenţa. Privesc din cer câte doi sau câte trei, plutind în timp ce robo-medicii coboară de pe Olimp pentru a cauteriza o rană sau a trata un traumatism cranian sever.

În cea de-a douăzecea zi la Institut, apărătorii aruncă un coş cu chifle peste zid în timp ce oamenii lui Titus încearcă să dărâme uşa înaltă cu un trunchi de copac. Asediatorii sfârşesc prin a se bate între ei pentru mâncare, doar pentru a descoperi că toate chiflele fuseseră coapte cu lame în ele. Ţipetele ţin până după-amiază.

Răspunsul lui Titus vine chiar înainte de căderea nopţii. Alături de cinci dintre noii sclavi, inclusiv cel cu urechea lipsă, se apropie până la un kilometru jumătate de poartă. Se plimbă prin faţa sclavilor, cu patru beţe lungi în mână. Apoi le oferă fiecăruia câte unul, mai puţin fetei pe care a tras-o cu lasoul de pe zid.

Făcând o uşoară plecăciune spre poarta Ceres, face semn cu mâna şi le ordonă sclavilor s-o bată pe fată. E puternică şi înaltă ca Titus, aşa că e greu să-ţi fie milă de ea. La început.

Primele lovituri ale sclavilor sunt destul de uşoare.

Apoi Titus le aminteşte despre ruşinea care o să le păteze numele pentru totdeauna dacă nu se supun; loviturile devin mai puternice; ţinta e capul auriu al fetei. O lovesc încontinuu, mult după ce ţipetele s-au oprit şi sângele i-a năclăit deja părul blond. Când Titus se plictiseşte, o târăşte de păr pe fata rănită înapoi în tabără. Trupul ei alunecă inert la pământ.

Vedem totul din ascunzătoarea noastră din ţinuturile înalte şi e nevoie atât de Lea cât şi de Quinn să-l oprească pe Cassius să o ia la fugă spre câmpie. Îi spun că fata n-o să moară, că beţele sunt doar de spectacol. Roque scuipă cu amărăciune în iarbă şi o ia pe Lea de mână. E ciudat să vezi cum ea îi dă putere.

În dimineaţa următoare, descoperim că răspunsul lui Titus nu s-a mărginit la bătaie. După ce noi ne-am retras spre castel, Titus s-a strecurat în mijlocul nopţii şi a ascuns-o pe fată chiar în faţa porţii celor din Ceres, legată şi cu căluş la gură, sub un morman de iarbă. Apoi a pus-o pe una dintre fetele care-l urmează să ţipe toată noaptea, prefăcându-se că e una dintre sclavele din tabără. Ţipete de viol şi violenţă.

Poate că fata capturată din Casa Ceres se credea în siguranţă sub pătura de iarbă. Poate se gândea că Proctorii o vor salva şi o vor lăsa să se întoarcă acasă, la mama şi la tatăl ei, la lecţiile ei de echitaţie, la căţeluşi şi la cărţi. Dar, în negura de dinaintea zorilor, e zdrobită de copitele cailor când călăreţii, înfuriaţi de falsele ţipete, ies în galop din cetatea Ceres pentru a o salva din tabăra improvizată a lui Titus. Nu-şi dau seama de greşeala pe care au făcut-o decât atunci când văd robo-medicii coborând din spatele lor pentru a-i duce trupul distrus spre Olimp.

Nu se mai întoarce. Şi Proctorii tot nu intervin. Nici nu ştiu sigur de ce există.

Mi-e dor de casă. De Lykos, desigur, dar şi de locul în care eram în siguranţă cu Dancer, Matteo şi

Harmony.

Curând nu mai e niciun sclav de prins. Cei din Casa Ceres nu mai ies după lăsarea întunericului, iar zidurile înalte sunt păzite fără torţe. Copacii de afară au fost cu toţii tăiaţi, dar mai sunt holde şi livezi în interiorul cetăţii. Pâinea încă se coace, iar râul încă trece în interiorul fortificaţiilor lor. Titus nu poate face nimic altceva decât să le distrugă pământul şi să fure puţinele mere care au mai rămas. Majoritatea sunt pline de ace de cusut şi ace de viespi. Titus a eşuat. Şi astfel, asemenea oricărui tiran după un război pierdut, îşi întoarce privirea spre interior.

Război tribal

Treizeci de zile la Institut şi, în afară de fumul unor focuri îndepărtate, n-am văzut nicio altă dovadă despre existenţa altor Case inamice. Soldaţii Casei Ceres patrulează marginile estice ale teritoriului nostru. Călăresc nestingheriţi acum că tribul lui Titus s-a retras în castel. Castel. Nu. A devenit o coşmelie.

Ajung acolo împreună cu Cassius în zori. Ceaţa încă îmbracă cele patru turnuri şi lumina se chinuie să străpungă cerul mohorât al ţinuturilor noastre înalte. Sunetele din interiorul zidurilor reverberează în dimineaţa tăcută ca monedele într-o cutie de tinichea. Vocea lui Titus. Îi înjură pe ceilalţi să se trezească. Se pare că puţini o fac. Cineva îi spune să se ducă la plimbare şi asta nu mă suprinde deloc. Paturile sunt singurele lucruri cu adevărat confortabile din castel şi fără îndoială că au fost puse acolo pentru a încuraja lenea. Tribul meu nu se bucură de astfel de condiţii; noi dormim pe pietre, înghesuiţi unul în celălalt în jurul focurilor care trosnesc. Ah, ce n-aş da pentru un

pat.

Eu şi Cassius ne furişăm pe drumul de pământ care duce spre intrare. Abia vedem pe unde mergem, atât de densă e ceaţa. Se aud mai multe zgomote din interior. Se pare că sclavii s-au trezit. Aud o tuse, vociferări şi câteva strigăte. Un scârţâit lung şi un zgomot de lanţuri ne-anunţă că se deschide poarta. Cassius mă trage pe marginea drumului şi rămânem ascunşi în ceaţă în timp ce sclavii trec pe lângă noi. Feţele lor sunt palide în lumina slabă. Au cearcăne, obrajii supţi şi părul murdar. Noroiul li s-a întărit pe piele în jurul Sigiliilor. Unul dintre ei trece atât de aproape încât îi simt mirosul. Mă-ncordez brusc, îngrijorat că o să simtă mirosul de fum pe mine, dar nu se întâmplă asta. Lângă mine, Cassius e tăcut, dar îi simt furia.

Ne strecurăm înapoi pe drum şi-i vedem pe sclavi muncind în siguranţa relativă a pădurii. Nu arată ca nişte Aureolaţi în timp ce curăţă rahatul şi caută fructe în tufişurile spinoase. Unul sau doi dintre ei nu mai au urechi. Vixus, refăcut după atacul meu, cu excepţia unei vânătăi violete pe gât, se plimbă printre ei şi-i plesneşte cu un băţ lung. Dacă testul constă în a uni Casa dezbinată, înseamnă că îl pic.

În timp ce dimineaţa se duce, poftele se schimbă odată cu apariţia razelor calde ale soarelui, iar eu şi Cassius auzim un sunet care ne face pielea de găină. Ţipete. Ţipete din turnul înalt al lui Marte. Sunt nişte ţipete deosebite, de genul celor care-ţi înnegresc sufletul.

Odată, pe când eram doar un copil în Lykos, mama ne servea supă la masa de piatră a familiei în seara Sărbătorii Laurului. Era la un an după moartea tatălui meu. Kieran şi Leanna stăteau lângă mine, niciunul dintre ei nu avea încă mai mult de zece ani. Deasupra mesei, un singur bec strălucea cu intermitenţe, aşa că

mama era ascunsă în întuneric, cu excepţia unui braţ, de la cot în jos. Apoi am auzit ţipătul, amortizat din cauza distanţei şi a tunelurilor din oraş. Parcă văd şi acum cum tremura supa în polonic, cum tremura mâna mamei când a auzit. Ţipete. Nu de durere, ci de groază.

— Ce le face fetelor ălora… îmi spune Cassius printre dinţi în timp ce ne îndepărtăm de castel odată cu lăsarea nopţii. E un animal.

— E război, spun eu, deşi cuvintele par golite de sens chiar şi pentru propriile mele urechi.

— Suntem la şcoală! îmi reaminteşte el. Cum ar fi dacă Titus le-ar face asta fetelor noastre? Leei… lui Quinn?

Nu zic nimic.

— L-am ucide, răspunde Cassius în locul meu. L-am ucide, apoi i-am tăia instrumentul şi i l-am băga pe gât.

Ştiu că se gândeşte şi la ce i-o fi făcut Titus lui Julian.

În ciuda protestelor lui, îl iau de mână şi-l trag departe de castel. Porţile sunt închise peste noapte. Nu putem face nimic. Mă simt din nou neajutorat. La fel de neajutorat ca atunci când Dan-Pocitul a luat-o pe Eo de lângă mine. Dar sunt alt om acum. Palmele mele devin pumni. Sunt mai bun decât eram atunci.

Pe drumul înapoi spre fortul nostru din nord vedem ceva strălucind în aer. Cizmele gravitaţionale Aurii licăresc în timp ce Fitchner coboară. Mestecă gumă şi se ţine de inimă când ne vede privirile rele.

— Dar ce-am făcut, tinerii mei prieteni, să merit asemenea priviri?

— Le tratează pe fetele alea ca şi când ar fi animale! strigă Cassius cu venele umflate pe gât. Sunt Aurii şi el se poartă cu ele ca şi când ar fi câini, ca şi

când ar fi Rozalii.

— Dacă le tratează ca şi când ar fi Rozalii, asta se întâmplă pentru că în lumea asta mică de aici nu merită mai mult decât Rozaliii din lumea mare de afară.

— Glumeşti, zice Cassius incapabil să înţeleagă. Sunt Aurii, nu Rozalii. E un monstru.

— Atunci demonstrează că tu eşti un bărbat şi opreşte-l, spune Fitchner. Atâta timp cât nu le omoară una câte una, nu e problema noastră. Toate rănile se vindecă. Chiar şi astea.

— Asta-i o minciună, îi spun.

N-o să mă vindec niciodată după ce i s-a întâmplat lui Eo. Durerea o să rămână pentru totdeauna.

— Unele lucruri nu trec. Unele lucruri nu pot fi îndreptate niciodată.

— Şi cu toate astea noi nu facem nimic pentru că el are mai mulţi *luptători,* scuipă Cassius.

Îmi vine o idee.

— Asta o putem schimba, zic eu.

Cassius se întoarce spre mine. Aude în glasul meu aceeaşi răceală de moarte pe care o văd în ochii lui când vorbeşte despre Titus. Avem ceva ciudat în comun. Suntem făcuţi din gheaţă şi foc – deşi nu sunt sigur care dintre noi e gheaţa, şi care focul. În orice caz, extremele ne guvernează mai mult decât ne-ar plăcea; de-asta aparţinem lui Marte.

— Ai un plan, spune Cassius.

Dau din cap cu răceală.

Fitchner ne priveşte pe amândoi şi rânjeşte.

— Era şi afurisitul de timp.

Planul începe cu o concesie pe care numai cineva care a fost odată soţ ar putea s-o facă. Cassius nu se poate opri din râs când îi spun detaliile. Chiar şi lui Quinn îi scapă un zâmbet a doua zi dimineaţa. Apoi

porneşte alergând ca o căprioară spre turnul Deimos pentru a-i prezenta în mod formal Antoniei scuzele mele. Urmează ca într-o oră să ne întâlnim aproape de râul Furor, la nord de castel, acolo unde avem depozitate provizii, pentru a-mi comunica răspunsul Antoniei.

Cassius păzeşte fortul nostru alături de ceilalţi din trib, în cazul în care Titus încearcă să ne atace în timp ce eu şi Roque mergem spre locul unde ascundem proviziile în timpul zilei. Quinn nu apare. Apune soarele. În ciuda întunericului, cercetăm drumul pe care ar fi trebuit să se întoarcă de la turnul Deimos. Ajungem până aproape de turn, pe dealurile joase înconjurate de păduri dese. Cinci dintre oamenii lui Titus stau la baza turnului. Roque mă trage în desişul pădurii. Mi-arată un copac la vreo cincizeci de metri distanţă, în care Vixus pândeşte de pe o creangă, la înălţime. Au prins-o pe Quinn? Nu, e prea rapidă pentru a se lăsa prinsă. Ne-a trădat cineva?

Ne-ntoarcem la fort odată cu ivirea zorilor. Sunt sigur că am fost şi mai obosit de-atât, dar nu-mi aduc aminte când. Băşicile mi-au distrus picioarele în ciuda încălţămintei potrivite şi, din cauza zilelor lungi petrecute la soare, mi se cojeşte pielea de pe gât. Ceva nu e în regulă.

Lea ne aşteaptă la poarta fortului. Îl îmbrăţişează pe Roque şi se uită la mine de parcă aş fi tatăl ei sau ceva de felul ăsta. Nu e la fel de timidă ca de obicei. Trupul ei ca al unei păsări tremură, dar nu de frică, ci de mânie.

— Trebuie să-l omori pe gunoiul ăla, Darrow. Trebuie să-i tai boaşele alea nenorocite.

Titus.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu uitându-mă împrejur. Lea. Unde e Cassius?

Îmi spune.

Titus a prins-o pe Quinn în timp ce se întorcea de la turn. Au bătut-o. Apoi Titus a trimis aici o urechea de-a ei. Mesajul mi se adresa. Au crezut că Quinn e prietena *mea* şi Titus are impresia că îmi ştie temperamentul. Au primit răspunsul pe care-l aşteptau, doar că nu de la mine.

Cassius era de gardă şi, în timp ce ceilalţi dormeau, s-a strecurat spre castel ca să-l provoace pe Titus la duel. Cumva, băiatul ăsta genial s-a gândit că sute de ani de onoare şi tradiţie Aureolată înseamnă mai mult decât boala care consumă tabăra lui Titus de doar câteva săptămâni. Fiul Imperatorului s-a înşelat. La fel cum nici nu s-a aşteptat ca moştenirea lui să însemne atât de puţin. În lumea reală ar fi fost în siguranţă. În cea mică, nu e.

— Dar e în viaţă, spun eu.

— Da, sunt în viaţă, Pixie ce eşti! zice Cassius apărând fără cămaşă la intrarea în fort.

— Cassius! zice Roque cu respiraţia tăiată şi chipul îi păleşte brusc.

Cassius are ochiul stâng închis şi umflat. Buzele sparte. Coastele vineţii ca strugurii. Celălalt ochi e plin de sânge. Trei degete dislocate se-ntind ca nişte rădăcini, iar un umăr îi arată ciudat.

Ceilalţi se holbează la el cu tristeţe. Cassius era băiatul Imperatorului – cavalerul lor în armură strălucitoare. Acum, trupul lui e o ruină şi privirea de pe feţele lor, paloarea care le pătează pielea, toate îmi spun că n-au mai văzut niciodată un om frumos mutilat.

Eu am văzut.

Cassius duhneşte a pişat.

Încearcă să se comporte ca şi când n-ar însemna nimic.

— M-au rupt cu bătaia când l-am provocat. Mi-au dat cu o lopată în moalele capului. Apoi au stat

deasupra mea şi-au tras o pişare în cerc. M-au legat în împuţiciunea aia de turn, dar Pollux mi-a dat drumul, ca un băiat bun ce e, şi-a fost de acord să deschidă poarta dacă o să avem vreodată nevoie.

— Nu credeam că eşti atât de prost, îi spun.

— Normal că e, vrea să fie unul dintre cavalerii Suveranei, zice Roque bombănind. Şi tot ce vor ăia să facă e să se dueleze.

Îşi flutură părul lung. Noroiul s-a întărit pe bucata de piele cu care îl ţine strâns în coadă.

— Ar fi trebuit să ne aştepţi.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, spun eu. Mergem înainte cu planul.

— Bine, mârâie Cassius, dar când vine vremea, Titus e al meu.

Mustang

O parte din Cassius a dispărut. Băiatul care părea invincibil când l-am întâlnit prima dată e schimbat acum. L-a schimbat umilirea. Cum anume, nu-mi dau seama, dar încerc s-o fac în timp ce-i îndrept degetele şi-l ajut să-şi pună umărul la loc. Se prăbuşeşte din pricina durerii.

— Mulţumesc, frate, îmi spune.

Mă cuprinde cu mâna de după gât pentru a se ridica. E prima dată când spune asta.

— Am picat testul, zice, şi nu-l contrazic. M-am dus acolo ca un prost. Dacă am fi fost oriunde altundeva, m-ar fi omorât.

— Măcar n-ai plătit cu viaţa, îi spun.

— Doar cu mândria, chicoteşte.

— E bine. Ai din abundenţă, zice Roque zâmbind.

— Trebuie să ne întoarcem, spune Cassius dintr-odată serios şi uitându-se când la Roque, când la

mine. Quinn. Trebuie s-o aducem înapoi, înainte să o ducă în turn.

— O s-o facem.

Al dracului să fie dacă n-o s-o facem.

Conform planului, eu şi Cassius mergem spre est, mai departe decât am mers până acum. Rămânem în ţinuturile înalte din nord, dar ne asigurăm că mergem pe culmile de unde putem fi văzuţi din câmpie. Spre est, mereu spre est, picioarele noastre lungi ne duc repede şi tot mai departe.

— Se vede un călăreţ în sud-est, spun eu.

Cassius nu se uită.

Trecem printr-o vâlcea umedă unde ne astâmpărăm setea dintr-un lac întunecat, alături de o familie de cerbi. Suntem plini de noroi pe picioare. Deasupra apei zumzăie insecte. Pământul îmi dă o senzaţie plăcută când îl simt între degete, în timp ce mă aplec să beau. Îmi cufund capul în apă, apoi mă alătur lui Cassius şi mâncăm nişte carne uscată de miel. I-ar trebui nişte sare. Am crampe la stomac din cauza proteinelor.

— Cât de departe spre est crezi că suntem faţă de castel? îl întreb pe Cassius, arătând în spate.

— Poate douăzeci de kilometri. E greu de spus cu exactitate. Mi se pare că suntem mai departe, dar numai pentru că mi-au obosit picioarele.

Se ridică şi priveşte în direcţia spre care i-am arătat.

— Aha. Am înţeles.

O fată călare pe un mustang pătat ne supraveghează de pe marginea vâlcelei. Are o bară lungă şi acoperită legată de şa. Nu-mi dau seama din ce Casă e, dar am mai văzut-o undeva. Mi-amintesc ca şi când s-ar fi întâmplat ieri. E fata care mi-a zis că sunt un Pixie când am căzut de pe poneiul pe care mă

suise Matteo.

— Vreau să-i iau calul pentru drumul înapoi, zice Cassius.

Nu vede cu ochiul stâng, dar îndrăzneala i-a revenit, poate un pic prea exagerată.

— Hei, drăguţo! strigă el. *Rahat, ce mă dor coastele.* Excelent cal! Din ce Casă eşti?

Toată treaba asta mă îngrijorează.

Fata vine până la zece metri de noi, dar are sigiliile de pe mâneci şi colan acoperite de două bucăţi lungi de pânză ţesută. Pe faţă are trei linii diagonale făcute dintr-un amestec de suc de afine şi grăsime de animal. Nu ştim dacă e din Ceres. Sperăm că nu. Ar putea să fie din pădurile sudice, din est, sau chiar din îndepărtatele ţinuturi înalte din nord-est.

— Salutări, Marte, zice ea cu aroganţă, uitându-se la sigiliile de pe hainele noastre.

Cassius se-nclină teatral. Eu nu mă deranjez.

— Mda, hai că-i bine, spun eu lovind o piatră cu piciorul. Salutare… Mustang. Frumos Sigiliu. Şi cal.

Îi dau de înţeles că a avea un cal e o raritate.

E mică şi delicată. Zâmbetul ei însă nu-i la fel. E batjocoritor.

— Ce faceţi, băieţi, atât de departe? Culegeţi grâu?

— Avem destul acasă, zic eu bătându-mă peste lama curbată şi arătând înspre sud de castelul nostru.

Se-abţine să nu râdă de minciuna mea.

— Sigur că aveţi.

— O să fiu sincer cu tine, zice Cassius, încercând să zâmbească. Eşti extraordinar de frumoasă. Probabil că eşti din Casa Venus. Loveşte-mă cu orice ţii acoperit cu pânza aia sub şa şi du-mă la tine-n fortăreaţă. O să fiu Rozaliul tău dacă îmi promiţi că nu mă împărţi cu nimeni şi-mi ţii de cald în fiecare noapte.

Face un pas nesigur înainte şi-i întinde o mână.

— Şi în fiecare dimineaţă.

Mustangul fetei face patru paşi în spate până când Cassius renunţă la ideea de a-l fura.

— Dar ce curtenitor eşti, frumuşelule. Şi dacă mă uit la furca aia din mâna ta îmi dau seama că eşti şi un luptător excelent, zice ea, făcând cu ochiul.

Cassius îşi umflă pieptul, aprobator.

Ea aşteaptă să priceapă aluzia.

Apoi el se încruntă.

— Da. Păi, vezi tu, nu aveam alte unelte în magazie decât cele care ţin de zeitatea noastră, deeeeeci, presupun că ai mai întâlnit oameni din Casa Ceres până acum.

Fata se-apleacă din şa şi zâmbeşte sarcastic.

— Voi nu aveţi recolte. Doar v-aţi bătut cu cei care au, şi cu siguranţă nu aveţi arme mai bune pentru că altfel le-aţi fi avut cu voi. Aşa, Ceres e şi prin părţile astea. Cel mai probabil în ţinuturile joase, lângă pădure, pentru holde. Sau lângă marele fluviu despre care vorbeşte toată lumea.

E toată numai ochi zâmbitori şi are un rânjet superior pe faţa în formă de inimă. Părul ei lung, lăsat în cozi împletite pe spate e atât de auriu încât străluceşte în soare.

— Deci voi sunteţi din pădure? întreabă ea. Din nordul ţinuturilor înalte, probabil. Oh, e atât de amuzant! Şi cam cât de proaste sunt *cu adevărat* armele voastre? Cai e clar că nu aveţi. Ce Casă săracă.

— Cea mai de jos, ţine Cassius să spună.

— Voi se pare să sunteţi destul de mândri, spun eu punându-mi lama curbată pe umăr.

— Destul de. Destul de, zice ea, ridicând mâna şi agitând-o prin aer. Mult mai mândri decât ar trebui să se simtă Frumosul de colo. Numai poveşti îndrugă.

Îmi las greutatea pe celălalt picior ca să văd dacă

observă. Îşi struneşte calul înapoi.

— Hai, hai, Secerătorule, şi tu ai să încerci să te sui în şaua mea?

— Mă gândeam doar să te dau pe tine jos, Mustang.

— Ţi-ar cam plăcea o mică tăvăleală în noroi, nu-i aşa? Ce-ai zice dacă ţi-aş promite că te las să te sui aici lângă mine dacă îmi mai dai câteva indicii despre locul unde e castelul tău? Turnuri? Puncte slabe? Haide, pot să fiu un stăpân milostiv.

Mă măsoară din priviri, jucăuşă. Ochii strălucesc ca unei vulpi. Totul e încă un joc pentru ea, ceea ce înseamnă că face parte dintr-o Casă civilizată. Simt un pic de invidie în timp ce o examinez cu atenţie. Cassius nu minţea; chiar e de admirat. Dar aş prefera să o dau jos de pe mustang. Mă dor picioarele şi ne jucăm un joc periculos.

— Ce număr de recrutare ai avut? o întreb dorindu-mi să fi fost mai atent atunci.

— Mai mare decât al tău, Secerătorule. Mi-aduc minte că Mercur te voia cu îndârjire, dar Recrutorul lui nu i-a dat voie să te aleagă în prima rundă. Ceva legat de nivelul tău de furie.

— Erai mai sus decât mine? Atunci nu eşti din Mercur, pentru că ei au ales un băiat în locul meu. Şi nu eşti nici din Jupiter, pentru că ei au ales un afurisit de puşti monstruos.

Încerc să-mi aduc aminte cine altcineva a fost ales înaintea mea, dar nu reuşesc, aşa că zâmbesc.

— Poate nu ar trebui să fii aşa vanitoasă. Aşa mi-aş da seama cine te-a ales.

Observ că are un cuţit sub tunica neagră, dar tot nu-mi aduc aminte de ea de la Recrutare. Nu eram atent. Cassius s-ar putea să-şi amintească de ea, ţinând cont de felul în care se uită după fete, dar cred că acum nu se poate gândi decât la Quinn şi la urechea ei tăiată.

Ne-am terminat treaba aici. Putem să o lăsăm în pace pe Mustang. E destul de deşteaptă să-şi dea seama de restul. Dar s-ar putea să fie problematic să plecăm fără cal şi nu cred că Mustang chiar are nevoie de al ei.

Mă prefac plictisit. Cassius stă cu ochii pe dealurile dimprejur. Apoi tresar brusc, de parcă aş fi observat ceva. „Şarpe“ şoptesc în urechea lui Cassius în timp ce mă uit la copitele din faţă ale calului. Se uită şi el şi, de-acum, mişcarea fetei e involuntară. Deşi îşi dă seama că e un truc, se apleacă şi se uită la copite. Sar ca să acopăr distanţa de zece metri dintre noi. Sunt rapid. La fel e şi ea, dar s-a dezechilibrat uşor şi trebuie să se lase pe spate pentru a struni calul care se împleticeşte în noroi. Mă arunc înainte şi-o apuc cu mâna dreaptă de cozile împletite exact în momentul în care calul ţâşneşte într-o parte. Încerc să o dau jos din şa, dar e feroce.

Rămân cu o mână plină de bucle aurii. Mustangul a întins-o, iar fata râde şi mă înjură din cauza părului smuls. Apoi furca lui Cassius se învârte prin aer şi-l face pe cal să se împiedice. Fata şi animalul cad în iarba plină de noroi.

— La naiba, Cassius! strig eu.

— Îmi pare rău!

— Puteai s-o omori!

— Ştiu! Ştiu! Îmi pare rău.

Alerg să văd dacă şi-a rupt gâtul. Nu se mişcă. Mă aplec să-i iau pulsul şi simt o lamă în vintre. Mâna mea e deja acolo şi îi întoarce încheietura. Îi iau cuţitul şi o ţintuiesc la pământ.

— Ştiam eu că vrei să ne tăvălim prin noroi.

Zâmbeşte superior. Apoi îşi strânge buzele ca şi când ar vrea s-o sărut. M-aplec. În loc de asta însă, fluieră şi planul nostru se complică.

Aud zgomot de copite.

Toată lumea are nenorociţi din ăştia de cai în afară de noi.

Fata îmi face cu ochiul, iar eu îi trag pânza de pe Sigiliu. Casa Minerva. Grecii ar fi numit-o Atena. Desigur. Şaptesprezece cai coboară în vâlcea din vârful dealului. Călăreţii au suliţe-paralizator. De unde dracu' au făcut rost de suliţe-paralizator?

— E timpul să fugi, Secerătorule, mă tachinează ea. Îmi soseşte armata.

Nu avem unde să fugim. Cassius se aruncă în lac. Mă ridic de pe Mustang, alerg după el prin noroi şi mă arunc de pe mal pentru a ne întâlni în apă. Nu ştiu să înot, dar învăţ repede.

Călăreţii Casei Minerva ne provoacă în timp ce călcăm apa în mijlocul micului lac. E vară, dar apa e rece şi adâncă. Se lasă seara. Mâinile şi picioarele mi-au amorţit. Cei din Minerva se învârt încă în jurul lacului şi aşteaptă să obosim. N-o s-o facem. Aveam trei duro-rucsacuri în buzunare. Le umflu şi-i dau două lui Cassius, păstrând unul pentru mine. Ne ajută să plutim şi, cum nimeni din Minerva nu pare să aibă intenţia de a înota spre noi, deocamdată suntem în siguranţă.

— Roque ar fi trebuit să-l aprindă până acum, îi spun lui Cassius după câteva ore de înotat.

Se simte rău din cauza rănilor şi a frigului.

— Roque o să-l aprindă. Încredere, bunule domn, ai încredere.

— Iar noi ar fi trebuit să fim aproape de casă până acum.

— Pe de altă parte, merge mai bine decât planul meu.

— *Arăţi plictisită, Mustang!* strig cu dinţii clănţănind. Haide să înoţi puţin.

— Şi să intru în hipotermie? Nu-s proastă. Sunt în Minerva, nu Marte, ţine minte! zice ea râzând de pe

mal. Aş prefera să mă încălzesc în inima castelului tău. Vezi?

Arată spre ceva în spatele nostru şi vorbeşte repede cu trei băieţi înalţi; unul dintre ei pare la fel de mare ca un Obsidian – e lat în umeri ca un nor uriaş de furtună.

O coloană groasă de fum se înalţă în depărtare.

În sfârşit.

— Cum naiba au trecut idioţii ăia testul? întreb eu cu voce tare. Dau de gol poziţia castelului.

— Dacă apucăm să ne întoarcem, o să-i înec în propriul lor pişat, răspunde Cassius şi mai tare. Cu excepţia Antoniei. E prea drăguţă pentru aşa ceva.

Ne clănţăne dinţii în gură.

Cei optsprezece călăreţi cred că Marte e o Casă de proşti, fără cai şi slab pregătiţi.

— Secerătorule, Frumosule, trebuie să vă părăsesc acum! strigă Mustang spre noi. Încercaţi să nu vă înecaţi până când nu mă întorc cu stindardul vostru. Puteţi să fiţi gărzile mele de corp drăguţe. O să vă dau chiar şi pălării asortate! Dar o să trebuiască să vă învăţ să gândiţi mai bine.

Se-ndepărtează galopând alături de cincisprezece călăreţi. Auriul uriaş călăreşte lângă ea asemenea unei umbre gigantice. Strigă în timp ce se îndepărtează. Ne-au lăsat şi companie – doi călăreţi cu suliţe-paralizator. Uneltele noaste agricole zac în nămol pe mal.

— M-M-ustang e o b-b-bună-ci-ci-une, reuşeşte Cassius să zică.

— Mă s-s-s-sperie.

— Mi-mi-aduce a-a-aminte d-de maică-m-m-mea.

— C-ce-ceva e în ne-nereg-gulă cu tin-ne.

Dă din cap că e de acord.

— Deci… pla-planul merge oa-oa-recum.

Dacă reuşim să ieşim din lac fără să fim capturaţi.

Noaptea se lasă şi odată cu întunericul vin şi urletele lupilor din ţinuturile înalte ascunse de ceaţă. Începem să ne scufundăm pentru că sacii noştri pierd aer prin nişte găurele. Am avea o şansă să ne strecurăm în întuneric, dar cei doi din Casa Minerva care au rămas nu stau leneşi lângă foc. Pândesc prin întuneric, aşa că nu ştim niciodată unde sunt de fapt. De ce n-or sta la ei în castel omorându-se ca proştii între ei ca băieţii noştri?

O să fiu din nou sclav. Poate că nu un sclav adevărat, dar nu contează. Nu se poate să pierd. Eo a murit degeaba dacă îmi dau voie să mă scufund aici, dacă permit ca planul meu să eşueze. Cu toate astea nu ştiu cum să îmi înfrâng duşmanii. Sunt deştepţi, iar şansele sunt toate împotriva mea. Visul lui Eo se scufundă odată cu mine şi sunt gata să înot spre mal indiferent de consecinţe, când ceva sperie caii.

Apoi se aude un ţipăt dincolo de apă.

Frica îmi coboară încet pe şira spinării când aud ceva urlând. Nu are cum să fie un lup. Şi nu poate nici să fie ce cred eu că e. O lumină albastră clipeşte în timp ce o suliţă-paralizator se declanşează în întuneric. Un băiat urlă o înjurătură. L-a lovit un cuţit. Cineva aleargă să-l ajute şi electricitatea se declanşează din nou, sclipind albastru. Văd un lup negru deasupra unui corp în timp ce celălalt se prăbuşeşte. Apoi din nou întuneric. Liniştea spartă de sunetul robo-medicilor coborând de pe Olimp.

Aud o voce familiară.

— E liber acum. Ieşiţi din apă, peştişorilor.

Înotăm spre mal şi ne împotmolim în noroi. O uşoară hipotermie s-a instalat deja. Nu o să ne omoare, dar degetele mele încă se mişcă încet şi sunt pline de noroi. Corpul mi se zgâlţâie de parcă stau pe un burghiu.

— Spiriduşule, psihopatule, tu eşti? strig eu.

Al patrulea trib se strecoară din întuneric. Poartă blana lupului pe care l-a omorât. Îl acoperă din cap până la fluierele picioarelor. Al naibii puşti. Auriul de pe pantalonii lui negri e acoperit de noroi. La fel îi e şi faţa.

Cassius se târăşte în genunchi pentru a-l prinde pe Sevro într-o îmbrăţişare.

— Oh, eş-eşti cel-cel mai fru-fru-mos Spi-spi-riduş. Fru-frumos, fru-frumos bă-băiat. Şi mirositor.

— A mâncat ciuperci otrăvite? întreabă Spiriduşul, vorbind peste umărul lui Cassius. Nu mă mai atinge, Pixie ce eşti.

Îl împinge pe Cassius cu o privire jenată.

— I-ai o-omorât pe ăştia d-doi? întreb eu tremurând. Mă aplec şi le iau hainele uscate pentru a le schimba cu ale mele. Li se simte pulsul.

— Nu, zice Sevro dând capul pe spate. Trebuia?

— De-de-de ce mă întrebi pe-pe min-ne? Nu sunt Proc-proctorul t-tău, zic râzând. Ştii ce şi cum.

Sevro ridică din umeri.

— Tu eşti ca mine, zice el apoi se uită dispreţuitor la Cassius. Şi în acelaşi timp, eşti ca el. Deci, să-i omor? întreabă el detaşat.

Cassius şi cu mine ne uităm speriaţi unul la celălalt.

— N-n-nu, convenim amândoi în timp ce robo-medicii vin să-i ridice pe cei din Minerva.

I-a rănit suficient de grav încât să-i scoată din joc.

— Şi m-mă rog, tu ce-ce faci tocm-mai pe-aici îm-mbră-cat în l-lup? îl întreabă Cassius.

— Roque mi-a zis c-o să fiţi prin est, răspunde Sevro tăios. Mi-a zis să vă transmit că planul merge înainte.

— Au-au-au ajuns cei din Minerva la castel? întreb. Sevro scuipă în iarbă. Lunile gemene aruncă umbre sinistre pe faţa lui întunecată.

— De unde naiba să ştiu? Au trecut pe lângă mine în timp ce veneam încoace. Dar n-aveţi un sistem, să

ştiţi. Planul vostru nu duce nicăieri.

Sevro chiar ne ajută? Desigur, ajutorul lui începe prin enumerarea a tot ce consideră că nu e în regulă.

— Dacă cei din Casa Minerva ajung la castel, o să-l distrugă pe Titus şi o să ne ia teritoriul.

— Da. Asta e şi ideea, spun.

— Şi-or să ne ia şi stindardul…

— E un r-risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

— … motiv pentru care am furat stindardul din castel şi l-am îngropat în pădure.

Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

— L-ai furat. Pur şi simplu, zice Cassius râzând. Dement mic ce eşti. Eşti nebun. Excelent! Al o sutălea ales. Excelent!

Sevro pare enervat. Mulţumit, dar enervat.

— Chiar şi aşa, nu putem garanta că vor pleca de pe teritoriul nostru.

— Ce s-s-sugerezi? întreb, încă tremurând, dar nerăbdător.

Ar fi putut să ne ajute dinainte.

— Găsiţi un mecanism pe care să-l folosiţi pentru a-i da afară după ce v-au făcut vouă treaba şi l-au doborât pe Titus, *evident.*

— Da. D-da, înţeleg, spun eu oprindu-mă din tremurat. Dar cum?

— O să luăm stindardul celor din Minerva, dă Sevro din umeri.

— S-stai aşa, zice Cassius. Ştii cum putem face asta?

— Da’ tu ce crezi că am făcut eu tot timpul ăsta, rahat mătăsos ce eşti? Mi-am frecat-o prin tufişuri?

Cassius şi cu mine ne uităm unul la celălalt.

— Ceva de genu’, spun eu.

— Da, cam asta, aprobă şi Cassius.

Galopăm pe caii celor din Minerva spre est, prin

ţinuturile înalte. Nu sunt un călăreţ foarte bun. Cassius, bineînţeles că este, aşa că învăţ cum să-l ţin de coastele învineţite. Feţele noastre sunt pictate cu noroi. O să fim ca umbrele în noapte. O să ne vadă caii, suliţele şi sigiliile şi-or să creadă că suntem de-ai lor.

Castelul Casei Minerva se află într-un ţinut deluros acoperit de flori sălbatice şi măslini. Cele două luni strălucesc puternic deasupra peisajului mişcător. Bufniţele ţipă din crengile noduroase de deasupra. Pe măsură ce ne apropiem de întinsa lor fortăreaţă din ardezie, o voce ne strigă de pe parapetul de deasupra porţii. Sevro nu e foarte prezentabil în blana lui de lup, aşa că ne păzeşte retragerea.

— Am găsit Casa Marte, strig eu. Hei! Deschide afurisita asta de poartă.

— Parola, cere leneş santinela de pe creneluri.

— Ţâţefundcap! strig eu.

Sevro a auzit-o ultima dată când a fost aici.

— Excelent! Unde sunt Virginia şi călăreţii? întreabă santinela.

Mustang?

— Le-au luat stindardul, omule! Proştii nici măcar n-aveau cai. S-ar putea chiar să reuşim să cucerim castelul!

Santinela muşcă momeala.

— Veşti excelente! Virginia e un demon. June a pregătit cina. Mâncaţi ceva în bucătărie şi apoi veniţi la mine, dacă vreţi. Mă plictisesc şi vreau să mă distrez.

Poarta scârţâie în timp ce se deschide foarte, foarte încet. Râd când se deschide suficient încât să intrăm amândoi. Nici măcar nu suntem întâmpinaţi de gărzi. Castelul lor e diferit – mai uscat, mai curat şi mai puţin opresiv. Au grădini şi măslini care cresc între coloanele de ardezie de la nivelul cel mai de jos.

Ne-ascundem în umbră în timp ce pe lângă noi trec două fete cu pahare cu lapte. Nu au torţe sau focuri pe care inamicul le-ar putea vedea de la distanţă, doar nişte lumânări mici. E cu atât mai uşor să ne strecurăm prin împrejurimi. Se pare că fetele sunt drăguţe – Cassius face una dintre feţele lui şi se preface că urcă după ele pe scări.

După ce-mi aruncă un zâmbet, se strecoară spre bucătăria de unde se aud zgomote, în timp ce eu caut camera de comandă. O găsesc la cel de-al treilea nivel. De la ferestre se vede câmpia întunecată. În faţa ferestrelor stă harta Minervei. Un steag care arde pluteşte deasupra castelului Casei mele. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar sigur nu e de bine. O altă fortăreaţă, Casa Diana, se află la sud de Minerva, în Pădurea Mare. Astea sunt toate Casele pe care le-au descoperit.

Au propriile tabele de scor pentru a-şi nota reuşitele. Cineva cu numele Pax pare un afurisit de coşmar. A luat personal opt sclavi şi a provocat coborârea robo-medicilor după nouă studenţi, aşa că presupun că e vorba despre uriaşul pe care l-am văzut, mare cât un Obsidian.

Nu le găsesc stindardul nicăieri în camera de comandă. Ca şi noi, nu au fost atât de proşti încât să-l lase undeva la-ndemână. Dar nu-i nicio problemă, o să-l găsim noi. Ca la ţanc, simt intrând prin ferestre mirosul de fum de la focul pus de Cassius. Ce cameră frumoasă de război au ei. Mult mai frumoasă decât a lui Marte.

Sparg totul.

Şi după ce le-am distrus harta şi am terminat de distrus faţa statuii Minervei, folosesc un topor pe care l-am găsit pentru a ciopli numele Marte în frumoasa şi lunga lor masă de război. Sunt tentat să scriu numele altei Case pentru a-i mâna pe o pistă greşită, dar

vreau să ştie cine a făcut asta. Casa asta e prea bine alcătuită, prea ordonată şi prea raţională. Au un lider, călăreţi, santinele (naive, dar oricum), bucătari, măslini, lapte cald, suliţe-paralizator, cai, miere şi strategie. Minerva. Nişte răsfăţaţi cu nasul pe sus. Să se simtă şi ei puţin ca în Casa Marte. Să simtă furia. Haosul.

Se-aud strigăte. Focul lui Cassius se întinde. O fată intră fugind în camera de război. Aproape că leşină când mă vede ridicând toporul. N-are niciun rost să o rănesc. Nu putem lua prizonieri, cel puţin nu cu uşurinţă. Aşa că scot şi lama curbată şi suliţa-paralizator. Am noroi pe faţă. Părul meu auriu e vâlvoi. Arăt înfricoşător.

— Tu eşti June? mârâi la ea.

— N-nu… de ce?

— *Tu* ştii să găteşti?

Râde, deşi e îngrozită. Trei băieţi vin de după colţ. Doi sunt mai bine făcuţi, dar mai scunzi decât mine. Urlu ca un zeu al mâniei. Ah, cum fug.

— Duşmani! strigă ei. Duşmanii!

— Sunt în turnuri, urlu eu încontinuu ca să-i induc în eroare, în timp ce cobor scările. La nivelurile superioare! Peste tot! Prea mulţi! Grămezi, grămezi întregi! Marte e aici! A venit *Marte!*

Fumul se întinde odată cu ţipetele.

— Marte! strigă toţi. A venit Marte!

Un băiat trece în fugă pe lângă mine. Îl prind de guler şi-l arunc pe geam în curtea de jos, împrăştiind mulţimea de studenţi Minerva de acolo. Mă duc în bucătărie. Focul lui Cassius n-arată rău. În mare parte grăsime şi tufăriş. O fată care urlă încearcă să-l stingă.

— June! strig eu.

Se întoarce direct în suliţa-paralizator şi tremură în timp ce electricitatea îi amorţeşte muşchii. Aşa le fur

bucătăreasa.

Cassius mă găseşte alergând cu June pe umăr prin grădinile castelului.

— Ce naiba!

— E bucătăreasă, îi explic.

Râde atât de tare încât aproape se sufocă.

Cei din Minerva se afundă în haos, ieşind în fugă din garnizoane. Cred că inamicul se află în turnuri şi că citadela o să se facă scrum. Cred că Marte a venit cu toate forţele. Cassius mă trage spre grajduri. Şapte cai au fost lăsaţi în urmă. Furăm şase dintre ei după ce aruncăm o lumânare în rezerva de fân şi ieşim pe poarta principală în vreme ce fumul şi panica mistuie fortăreaţa. Nu am stindardul. Exact cum am plănuit. Sevro a zis că fortăreaţa are o uşă secretă în spate. Ne-am gândit că, dacă cineva ar vrea cu disperare să scape dintr-o cetate învinsă, pe-acolo ar ieşi; cineva care ar vrea să protejeze stindardul. Am avut dreptate.

Sevro ni se alătură după două minute. Urlă de sub blana lui de lup în vreme ce se apropie. Mult în spate, inamicul îl urmăreşte pe jos cu suliţe-paralizator. Acum ei sunt cei fără cai. Şi n-au nicio şansă să recupereze stindardul cu bufniţă care străluceşte în mâinile murdare ale lui Sevro. Cu bucătăreasa zăcând inconştientă în şa, galopăm toţi trei pe sub stelele nopţii înapoi spre ţinuturile înalte distruse de lupte, râdem, chiuim şi urlăm.

Casa Furiei

Îl găsim pe Roque la Turnul Phobos însoţit de Lea, Nasolu', Clovnul, Scaiete, Buruiană şi Pietricică. Avem opt cai – doi i-am furat la lac şi şase de la castel. Îi includem în planul nostru. Eu, Cassius şi Sevro trecem

podul care se întinde peste râul Medas. O iscoadă inamică galopează spre nord pentru a o preveni pe Mustang. Restul de cai furaţi, conduşi de Antonia, pleacă în aceeaşi direcţie odată cu dispariţia iscoadei. Roque, fără cal, aleargă spre sud.

Calul meu e singurul care nu e acoperit de noroi. E o iapă strălucitoare. Şi eu strălucesc. Duc în mâna stângă stindardul auriu al Casei Minerva. Am fi putut să-l ascundem. Să-l ascundem undeva unde să fie în siguranţă. Dar trebuie să ştie că e la noi, şi deşi el l-a furat, Sevro nu vrea să-l care. Îi plac prea mult cuţitele lui curbate. Cred că uneori le vorbeşte în şoaptă. De Cassius avem nevoie pentru alte lucruri decât să care stindardul. În plus, dacă l-ar duce ar însemna că el e liderul. Şi asta nu se poate.

Traversăm ţinuturile joase într-o tăcere mormântală. Ceaţa se strecoară printre copaci. Trec prin ea. Cassius şi Sevro călăresc la dreapta şi la stânga mea. Nu-i văd şi nici nu-i aud, dar ştiu că undeva lupii au început deja să urle. Sevro îi aude şi le răspunde urlând şi el. Mă chinui să rămân în şa de fiecare dată când iapa mea se sperie. Am căzut de două ori până acum. Râsul lui Cassius se aude din întuneric. E greu să-mi amintesc că fac toate astea pentru Eo, pentru a porni o revoltă. În seara asta totul pare un joc; într-un fel chiar este, pentru că am început în sfârşit să mă distrez.

Castelul nostru e cucerit. Îmi dau seama de asta văzând focurile aprinse pe metereze. Castelul se află mult deasupra vâlcelei, pe un deal, iar focurile creează halouri ciudate în întunericul stăpânit de ceţuri. Copitele calului meu calcă uşor peste iarba umedă în timp ce în dreapta mea, râul Medras bolboroseşte în întuneric ca un copil bolnav. Cassius e pe undeva pe-acolo, dar nu-l văd.

— Secerătorule! strigă Mustang prin ceaţă.

Vocea nu-i e deloc jucăuşă. E undeva la patruzeci de metri în faţa mea, la baza drumului în pantă care duce spre castel. Se apleacă în faţă cu braţele încrucişate pe oblâncul şeii. Şase călăreţi o flanchează. Restul probabil că au ocupat castelul, altfel i-aş fi auzit. Mă uit la băieţii din spatele ei. Pax e atât de mare că suliţa pare un sceptru în mâinile lui uriaşe.

— Salutare, Mustang.

— Aşadar, nu te-ai înecat. Ar fi fost mai uşor aşa, zice cu faţa învăluită în întuneric. Sunteţi o rasă detestabilă, ştii asta?

A fost în castel şi nu are destule cuvinte să-şi exprime furia.

— Viol? Mutilări? Crimă? scuipă ea.

— Eu n-am făcut nimic, spun, la fel cum nici Proctorii n-au făcut nimic.

— Da. Nu ai făcut *nimic.* Totuşi, stindardul nostru e acum la tine şi asta ce înseamnă? Frumosul e şi el pe acolo, prin ceaţă? Hai, dă-i drumul, spune-mi că nu tu îi conduci. Spune-mi că nu tu eşti răspunzător.

— Titus e răspunzător.

— Ticălosul ăla mare? Da, Pax l-a pus la pământ.

Face semn spre băiatul monstruos din spatele ei. Părul lui Pax e tuns scurt, are ochii mici şi o bărbie cât un călcâi cu o gaură în mijloc. Pe lângă el, calul aduce cu un câine. Braţele lui neînarmate sunt doar carne întinsă peste nişte bolovani.

— N-am venit să stau de vorbă, Mustang.

— Ai venit să-mi tai o ureche? şuieră ea.

— Nu eu. Spiriduşul.

Unul dintre oamenii ei cade urlând din şa.

— Ce na… murmură un călăreţ.

În spatele lui, cuţitele sunt deja pline de sânge. Sevro urlă ca un nebun. Alte şase urlete i se alătură în timp ce Antonia şi jumătate din garnizoana Turnului Phobos coboară dealurile nordice călărind caii negri

furaţi. Urlă prin ceaţă ca nişte nebuni. Soldaţii lui Mustang nu ştiu ce să facă. Sevro doboară încă unul. Nu foloseşte suliţe-paralizator. Robo-medicii vuiesc prin cerul dintr-odată plin de Proctori. Au venit cu toţii să privească. Mercur merge în spatele celorlalţi, cărând o grămadă de băuturi pe care le oferă prietenilor săi. Privim cu toţii în sus spre ciudata apariţie; caii continuă să alerge. Timpul se opreşte.

— Pentru încăierare! închină zeflemitor întunecatul Apolo din înălţimi. Pentru încăierare!

Apoi începe haosul. Mustang strigă ordine şi stabileşte strategii. Alţi patru călăreţi coboară drumul în pantă dinspre poarta castelului pentru a-i sări în ajutor. E rândul meu. Înfig stindardul Minervei în pământ şi urlu ca un apucat. Dau pinteni iepei, care se năpusteşte înainte aproape pierzându-mă pe drum. Mă cutremur când zdrobeşte pământul moale sub copite. Ţin frâiele cu putere în mâna stângă, în timp ce cu dreapta scot lama curbată. Urlu, şi mă simt din nou ca un Sondor al Iadului.

Inamicii se-mprăştie când mă văd galopând spre ei. Furia e cea care-i derutează. Nebunia lui Sevro, brutalitatea maniacală a Casei Marte. Călăreţii se-mprăştie care-ncotro, cu excepţia unuia. Pax sare de pe cal şi aleargă spre mine.

— *Pax au Telemanus,* urlă el ca un titan posedat, făcând spume la gură.

Îmi înfig călcâiele în coastele iepei şi urlu. Apoi Pax îmi plachează calul. Umărul lui îl loveşte în stern. Aminalul nechează. Lumea mea se întoarce cu susul în jos. Zbor din şa peste capul iepei şi mă prăbuşesc la pământ.

Ameţit, mă ridic în genunchi pe câmpul frământat de copite.

Nebunia mistuie câmpul de luptă. Forţele Antoniei străpung flancul lui Mustang. Au arme primitive, dar

caii sunt suficienţi pentru a-i lua prin surprindere. Câţiva dintre oamenii Minervei sunt aruncaţi din şa. Alţii aleargă spre stindardul abandonat, dar Cassius apare galopând din ceaţă, îl ia şi fuge cu el spre sud. Doi dintre inamici îl urmăresc, scindându-şi astfel forţele. Ceilalţi şase soldaţi din garnizoana Antoniei le pregătesc o ambuscadă în pădure, unde caii nu pot galopa.

Un reflex rapid mă face să m-aplec în timp ce o suliţă îmi zboară pe deasupra capului. Mă ridic cu lama curbată în mână. Tai încheietura cuiva. Prea încet. Mişcările mele sunt ca un dans şi-mi aduc aminte ritmul sacadat pe care l-am învăţat de la unchiul meu în minele abandonate. Dansul Secerătorului îmi coordonează mişcările, la fel de fluide ca o apă curgătoare. Trec lama peste un genunchi. Osul Aureolatului nu se rupe, dar forţa loviturii îl aruncă din şa. Mă rotesc în lateral şi lovesc din nou şi din nou, atingând copita unui cal şi rupându-i încheietura. Animalul se prăbuşeşte.

O altă suliţă-paralizator vine spre mine. Evit vârful, îl rup cu mâinile mele de Roşu şi înfig capătul plin de electricitate într-un alt atacator. Băiatul cade. Ceva cât un munte îl împinge de-o parte şi aleargă spre mine. Pax. În caz că sunt idiot, îşi urlă numele ca să ştiu cine e. Părinţii lui l-au conceput pentru a conduce atacurile trupelor de desant Obsidiene.

— *Pax au Telemanus!*

Se bate cu suliţa uriaşă peste piept şi-l loveşte pe Clovn atât de puternic, încât prietenul meu cu părul înfoiat zboară la propriu înapoi.

— *Pax au Telemanus!*

— *E un bulangiu!* răspund eu în bătaie de joc.

Apoi un cal mă loveşte în spate şi mă împiedic înspre băiatul mostruos. Sunt terminat. M-ar fi putut lovi cu suliţa. În loc de asta, mă prinde în braţe. E ca

şi când aş fi îmbrăţişat de un urs auriu care îşi strigă în continuu nenorocitul de nume. Îmi trosneşte spatele. Doamne, ai milă. Mă strânge de cap. Umărul mă doare îngrozitor. A dracului treabă. Nu pot să respir. N-am întâlnit niciodată atâta forţă. Dumnezeule. E un nenorocit de căpcăun. Apoi aud nişte urlete. Zeci de urlete. Spatele îmi trosneşte.

Pax îşi strigă victoria.

— V-am prins căpitanul! Mă piş pe voi, Marte! Pax au Telemanus v-a doborât căpitanul! Pax au Telemanus!

Privirea mi se întunecă şi aproape că nu mai văd nimic. Dar furia din mine nu se domoleşte.

Îmi urlu mânia încă o dată înainte să leşin. E o manevră ieftină. Pax e un om onorabil. Totuşi, îi strivesc biluţele cu genunchiul. Mă asigur că le lovesc pe amândouă odată ori de câte ori pot. O dată. De două ori. Trei. Patru. Trage aer în piept şi se prăbuşeşte. Leşin peste el în noroi în zgomotul aplauzelor Proctorilor.

Sevro îmi spune ce s-a întâmplat în timp ce-i buzunăreşte pe prizonierii luaţi după bătălie. După ce eu şi Pax ne-am neutralizat reciproc, Roque a năvălit în vâlcea cu Lea şi restul tribului meu. Mustang, fată inventivă, a fugit spre castel şi încă reuşeşte să-l controleze, cu şase luptători. Toţi prizonierii din Casa Marte pe care i-a capturat nu vor fi ai ei decât dacă îi atinge cu vârful stindardului. Slabe şanse. Avem unsprezece dintre oamenii lor, iar Roque s-a dus să dezgroape stindardul pentru a-i face sclavi. Ne-am putea asedia propriul castel – n-avem cum să atacăm zidurile înalte – dar Ceres şi restul Casei Minerva ar putea apărea oricând. Dacă se întâmplă asta, Cassius trebuie să se ducă la Casa Ceres şi să le dea stindardul Minervei. Totodată, treaba asta îl ţine destul de mult la distanţă, cât să-mi consolidez eu

poziţia de lider.

Roque şi Antonia mă însoţesc pentru a negocia cu Mustang la poarta castelului. Şchiopătez şi-mi protejez o coastă ruptă. Mă doare când respir. Când ajungem la poartă, Roque face un pas în spate pentru ca eu să fiu cel care iese în evidenţă. Antonia strâmbă din nas, dar în cele din urmă face la fel. Mustang e plină de sânge după încăierare şi nu văd niciun zâmbet pe faţa ei frumoasă.

— Proctorii au urmărit totul, zice ea tăios. Au văzut ce s-a întâmplat în… locul ăla. Totul…

— A fost mâna lui Titus, îngaimă Antonia obosită.

— Doar a lui? zice Mustang uitându-se la mine. Fetele nu se pot opri din plâns.

— Nu a murit nimeni, zice Antonia enervată. Deşi sunt slabe, se vor pune pe picioare. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, capitalul Auriu nu a suferit nicio pierdere.

— Capitalul Auriu… murmură Mustang. Cum poţi fi atât de rece?

— Fetiţo, oftează Antonia, Aurul e un metal rece.

Mustang se uită cu neîncredere la Antonia şi apoi dă din cap.

— *Marte.* O zeitate înfiorătoare. Vi se potrivesc toate astea, nu-i aşa? Barbarie? Secole trecute. Evul întunecat.

N-am niciun chef să ascult lecţii despre moralitate de la un Aureolat.

— Am vrea să pleci din castel, îi spun. Faceţi asta, tu şi oamenii de aici, şi-o să ţi-i dăm şi pe cei pe care i-am capturat. N-o să-i facem sclavi.

La baza dealului, Sevro stă lângă prizonieri cu stindardul în mână şi-l gâdilă pe supăratul Pax cu un fir de păr de cal.

Mustang îşi flutură acuzator un deget în faţa mea.

— Asta e o şcoală. Realizezi, nu? Indiferent de

regulile pe care decide Casa ta să le urmeze. Fiţi nemiloşi cât vă pofteşte inima. Dar există o limită. Există o afurisită de limită în ceea ce puteţi face în şcoala asta, în jocul ăsta. Cu cât sunteţi mai brutali, cu atât mai proşti o să le păreţi Proctorilor, adulţilor care vor să ştie ce aţi făcut – şi ce sunteţi capabili să faceţi. Credeţi că ei vor ca nişte monştri să conducă Societatea? Credeţi că ar lua un monstru ca ucenic?

Îmi vine în minte chipul lui Augustus când se uita la soţia mea atârnând în spânzurătoare, ochii lui la fel de morţi ca ai unui şarpe.

— Ei vor vizionari. Conducători de oameni. Nu ucigaşi. Există limite, continuă ea.

— Nu există nicio nenorocită de limită, răbufnesc eu.

Mustang strânge din dinţi. Înţelege acum cum o să se termine totul. Până la urmă, să ne dea castelul înapoi n-ar costa-o nimic; încercarea de a-l păstra, da. Ar putea ajunge chiar ca una dintre fetele din turn. Nu s-a gândit la asta până acum. Îmi dau seama că vrea să plece. Simţul dreptăţii e cel care o ţine în loc. Cumva, crede că ar trebui să plătim, că Proctorii ar trebui să coboare şi să intervină. Majoritatea puştilor cred acelaşi lucru despre jocul ăsta; la dracu', Cassius a zis-o de o sută de ori când plecam amândoi în recunoaştere. Dar jocul nu e aşa pentru că viaţa nu e aşa. Zeii nu coboară pe pământ pentru a împărţi dreptatea. Cei puternici fac asta. De-asta ne învaţă nu doar despre suferinţa necesară pentru a obţine puterea, ci şi despre disperarea care vine din faptul de a nu o avea, disperarea pe care o simţi când nu eşti Auriu.

— O să-i păstrăm ca sclavi pe cei din Casa Ceres, pretinde Mustang.

— Nu, sunt ai noştri, spun eu tărăgănat. Şi o să facem cu ei ce-o să vrem.

Se uită la mine mult timp, gânditoare.

— Atunci îl luăm pe Titus.

— Nu.

— Îl *păstrăm* pe Titus, altfel nu mai avem ce discuta, răbufneşte ea.

— N-o să păstraţi pe nimeni.

Nu e obişnuită să i se spună nu.

— Vreau asigurări că vor fi în siguranţă. Vreau ca Titus să plătească.

— Nu contează nici cât negru sub unghie ce vrei tu. Aici ai numai ce iei. Asta face parte din planul lecţiei.

Scot lama curbată şi o împlânt cu vârful în pământ.

— Titus aparţine Casei Marte. E al nostru. Aşa că încearcă, te rog, să-l iei.

— O să fie judecat, o asigură Roque pe Mustang.

Mă întorc spre el cu ochii arzând.

— Taci din gură.

Priveşte în pământ, ştiind că n-ar fi trebuit să vorbească. Nu contează. Ochii lui Mustang nu se uită la Antonia sau la Roque. Nu se uită în jos, spre vâlceaua unde Lea şi Cipio îi ţin îngenuncheaţi pe luptătorii ei, sau la Scaiete şi Buruiană care stau pe spatele lui Pax şi-l gâdilă fiecare, pe rând. Ochii ei nu se uită spre lamă. Se uită doar la mine. Mă aplec spre ea.

— Dacă Titus ar fi violat o fetiţă care întâmplător era Roşie, ce-ai fi simţit?

Mustang nu ştie ce să-mi răspundă. Legea, în schimb, ştie. Nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu e viol decât dacă fata poartă Sigiliul unei Case vechi precum cea a lui Augustus. Chiar şi atunci, e considerat un delict împotriva stăpânului, nu a fetei.

— Priveşte în jurul tău, spun eu încet. Nu există niciun Auriu aici. Eu sunt Roşu. Tu eşti Roşie. Suntem cu toţii Roşii până când unul dintre noi obţine destulă putere. Atunci primim drepturi. Atunci ne facem

propria lege.

Mă îndrept şi ridic vocea.

— Asta e scopul a tot ce se întâmplă. Să te facă să-ţi fie frică de o lume în care nu tu eşti stăpân. Siguranţa şi justiţia nu sunt date. Sunt create de cei puternici.

— Ar trebui să speri că nu e adevărat.

— De ce?

— Mai e un băiat aici la fel ca tine, spune ea întunecându-se la faţă ca şi când ar regreta ceea ce trebuie să-mi spună. Proctorul meu îi spune Şacalul. E mai deştept, mai crud şi mai puternic decât tine; o să câştige jocul ăsta şi o să ne facă pe toţi sclavii lui dacă o să ne comportăm în continuare ca nişte animale.

Ochii ei mă imploră.

— Aşa că te rog, grăbeşte-te şi evoluează.

Fratele meu

Când aprind primul nostru foc în castelul Marte, pretind că am chibriturile de la cineva din Casa Minerva. June e adusă din închisoarea improvizată şi cât ai clipi ne pregăteşte un festin din carne de capră şi oaie şi din ierburi aduse de oamenii din tribul meu. Tribul meu se comportă de parcă asta ar fi prima masă după multe săptămâni. Ceilalţi membrii ai Casei sunt suficient de înfometaţi încât să creadă minciuna. Minerva şi luptătorii ei au plecat de mult.

— Acum ce facem? îl întreb pe Roque în timp ce ceilalţi mănâncă pe săturate.

Castelul e plin de mizerii şi lumina focurilor nu face altceva decât să lumineze gunoiul. Cassius a plecat să o vadă pe Quinn, aşa că rămân singur pentru câteva momente cu Roque.

Cei din tribul lui Titus stau în grupuri separate. Fetele nu vorbesc cu băieţii din cauza lucrurilor pe

care i-au văzut pe unii dintre ei făcându-le. Toţi mănâncă cu ochii-n pământ. Se simte ruşinea. Oamenii Antoniei stau lângă ai mei şi se holbează la cei ai lui Titus. Ochii lor sunt plini de dezgust. Şi de trădare, chiar dacă îşi umplu burţile. Au fost deja câteva încăierări care au ajuns de la cuvinte la pumni. Credeam că victoria o să-i unească. Dar asta nu s-a întâmplat. Scindarea e mai puternică decât oricând, şi chiar dacă nu o pot defini cu exactitate cred că există o singură cale de a o repara.

Roque nu-mi oferă răspunsul pe care voiam să-l aud.

— Proctorii nu intervin pentru că vor să vadă cum şi dacă facem dreptate, Darrow. E trăsătura esenţială pe care o evaluează în situaţia asta. Cum aplicăm Legea?

— Minunat, spun eu. Şi ce? Ar trebui să-l biciuim pe Titus? Să-l ucidem? Asta ar însemna să aplicăm Legea.

— Oare? Sau ar fi doar răzbunare?

— Tu eşti poetul. Lămureşte-o tu, zic aruncând o piatră peste metereze.

— Nu poate să rămână legat în beci. Ştii asta. N-o să scăpăm niciodată de amorţeala asta dacă rămâne acolo, şi tu eşti cel care trebuie să decidă ce facem cu el.

— Nu Cassius? întreb eu. Cred că şi-a câştigat dreptul de a spune ceva. Până la urmă, l-a revendicat.

Nu vreau să împart puterea cu Cassius, dar nici nu vreau să iasă din Institut fără nicio perspectivă. Îi sunt dator.

— L-a revendicat? tuşeşte Roque. Cât de barbar sună *asta?*

— Deci Cassius n-ar trebui să se implice?

— Îl iubesc ca pe un frate, dar nu.

Faţa îngustă a lui Roque se încordează când îşi pune mâna pe braţul meu.

— Cassius nu poate conduce Casa asta. Nu după ce

s-a întâmplat… băieţii şi fetele lui Titus s-ar putea să-l asculte, dar n-o să-l respecte niciodată. N-o să creadă că e mai puternic decât ei nici dacă este. Darrow, *s-au pişat* pe el. Suntem Aurii. Noi nu uităm.

Are dreptate.

Mă trag de păr de frustrare şi mă uit la Roque ca şi când el mi-ar face probleme.

— Nu înţelegi cât de mult înseamnă asta pentru Cassius. După moartea lui Julian… Trebuie să reuşească. Nu se poate să fie ţinut minte doar pentru ce s-a întâmplat. Nu se poate.

De ce îmi pasă atât de mult?

— Nu contează nici cât negru sub unghie cât înseamnă asta pentru el, îmi repetă Roque cuvintele zâmbind.

Îi simt degetele subţiri ca paiele pe braţul meu.

— N-o să le fie niciodată frică de el.

Aici frica e necesară. Şi Cassius ştie asta. Altfel de ce-ar lipsi de la victorie? Antonia nu s-a îndepărtat nicio clipă. Pollux, cel care a deschis poarta, la fel. Rămân la câţiva metri distanţă pentru a fi asociaţi cu puterea mea. Sevro şi Scaiete se uită la ei cu zâmbete şmechere.

— Tu tot din cauza asta eşti aici, ticălos uneltitor? îl întreb pe Roque. Ca să împărţim gloria?

Ridică din umeri şi muşcă dintr-un picior de oaie pe care i l-a adus Lea.

— Lasă asta. Eu sunt aici pentru mâncare.

Îl găsesc pe Titus în beci. Cei din Minerva l-au legat şi l-au bătut destul de rău după ce au văzut sclavele din turn. Asta a fost dreptatea lor. Zâmbeşte când mă vede stând în faţa lui.

— Câţi membri ai Casei Ceres ai omorât în raidurile tale? întreb.

— Linge-mi boaşele.

Scuipă cu flegmă plină de sânge. Mă feresc.

Mă abţin cu greu să nu-l lovesc fix acolo. L-am doborât deja pe Pax azi. Titus are tupeul să mă întrebe ce s-a întâmplat.

— Acum eu conduc Casa Marte.

— I-ai folosit pe cei din Minerva să-ţi facă treaba murdară, nu? N-ai vrut să dai ochii cu mine? Laşitate tipică de Auriu.

Mi-e frică de el. Nu ştiu de ce. Mă las totuşi într-un genunchi şi-l privesc în ochi.

— Eşti un mare prost, Titus. N-ai evoluat. N-ai trecut dincolo de primul test. Ai crezut că toată treaba asta e despre crime şi violenţă. Idiotule. E despre civilizaţie, nu despre război. Ca să ai o armată, mai întâi trebuie să ai o civilizaţie – tu te-ai aruncat cu capul înainte în violenţă, aşa cum au vrut ei. De ce crezi că nouă, Casei Marte, nu ne-au dat nimic şi celorlalte Case le-au dat atâtea resurse? Trebuia să luptăm ca nişte nebuni şi să dispărem, aşa ca tine. Dar eu am trecut testul. Acum eu sunt eroul. Nu uzurpatorul. Iar tu eşti doar un căpcăun într-o pivniţă.

— Oh, uraaa. Uraaa! zice şi încearcă să aplaude cu mâinile legate. Mă doare-n cur.

— Câţi ai ucis? întreb.

— Nu destui.

Îşi înclină capul mare. Are părul uleios şi negru din cauza noroiului; e ca şi când ar fi încercat să acopere auriul. Pare să-i placă noroiul. Îl are sub unghii, îi îmbracă pielea lucioasă.

— Am încercat să le fărâm capetele. Să-i omor înainte să vină robo-medicii. Dar au fost întotdeauna mai rapizi.

— De ce ai vrut să-i omori? Nu înţeleg care ar fi scopul. Sunt semenii tăi.

Râneşte când aude ultima parte.

— Ai fi putut să schimbi lucrurile, nenorocitule.

Ochii lui mari sunt mai calmi, mai trişti decât mi-i aminteam. Nu-i place de sine însuşi, îmi dau seama. Ceva din el e prea trist. Mândria pe care credeam că o are nu e de fapt mândrie; e doar dispreţ.

— Zici despre mine că sunt crud, dar tu aveai chibriturile şi iodul. Să nu crezi că nu ştiam încă de dinainte să le simt mirosul. Noi muream de foame şi tu te-ai folosit de ce ai găsit ca să ajungi lider. Aşa că nu-mi ţine mie lecţii de morală, trădător nenorocit ce eşti.

— Atunci de ce n-ai făcut ceva în privinţa asta?

— Lui Pollux şi Vixus le era frică de tine. La fel şi celorlalţi. Şi credeau că Spiriduşul o să-i omoare în somn. Ce puteam să fac dacă eu eram singurul căruia nu-i era frică?

— Şi de ce nu-ţi e?

Râde zgomotos.

— Eşti doar un băiat cu o lamă curbată. La început am crezut că eşti dur. Că vedem lucrurile la fel, zice trecându-şi limba peste buza însângerată. Am crezut că eşti ca mine, doar că mai rău, din cauza răcelii care ţi se citeşte în ochi. Dar nu eşti rece. Îţi pasă de rahaţii ăştia.

— Ce vrei să spui? îl întreb încruntat.

— Simplu. Ţi-ai făcut prieteni. Roque. Cassius. Lea. Quinn.

— Şi tu ai făcut la fel. Pollux, Cassandra, Vixus.

Faţa lui Titus se contorsionează îngrozitor.

— *Prieteni?* scuipă el. Prieten cu *ei!* Cu Sprâncenele alea Aurii? Sunt monştri, nenorociţi fără suflet. O adunătură de canibali cu toţii. Au făcut aceleaşi lucruri ca şi mine, dar… pffff.

— Tot nu înţeleg de ce le-ai făcut ce le-ai făcut sclavelor, îi spun. Vorbim de viol, Titus. Viol.

Faţa lui e tăcută şi crudă.

— Ei au făcut-o primii.

— Cine?

Nu mă mai ascultă. Dintr-odată îmi povesteşte cum au luat-o pe „ea“ şi au violat-o în faţa lui. Apoi afurisiţii s-au întors după o săptămână şi au făcut-o din nou. Aşa că i-a omorât; le-a zdrobit capetele.

— I-am omorât pe monştrii ăia daţi dracului. Acum fiicele lor au parte de aceeaşi a dracului de nenorocire ca şi ea.

Mă simt de parcă aş fi fost lovit în faţă.

La dracu’.

Mă trece un fior.

Daţi dracului.

Sar înapoi.

— Ce naiba ai? întreabă Titus.

Dacă eram un Auriu poate că n-aş fi observat, poate doar m-ar fi contrariat cuvântul ciudat. Nu sunt un Auriu.

— Darrow?

Mă târăsc cu greu spre coridor. Mă mişc ca prin ceaţă. Acum totul are sens. Ura. Dezgustul. Răzbunarea. Canibalii îi mănâncă pe-ai lor. I-a făcut canibali. Pollux, Cassandra, Vixus – cine sunt ai lor? Ai *lor?* Aurii. *Daţi dracului.* Nu *afurisiţi.* Titus a zis *daţi dracului.* Un Auriu n-ar spune asta. Niciodată. Şi i-a zis lamă curbată, nu seceră.

La dracu’.

Titus e un Roşu.

Unitate

Titus e ceea ce n-a vrut Dancer să devin eu. E la fel ca Harmony. O creatură care trăieşte doar pentru răzbunare. O revoltă condusă de Titus ar eşua în câteva săptămâni. Şi mai rău, dacă Titus continuă pe calea pe care a luat-o, continuă să fie instabil, mă pune pe mine în pericol. Dancer a minţit sau chiar nu a ştiut că au fost şi alţi Roşii transformaţi, care şi-au pus masca Auriilor. Câţi alţii mai sunt? Câţi a infiltrat Ares aici, în Societate? În Institut? Nu contează dacă sunt o mie sau unul singur. Instabilitatea lui Titus pune în pericol fiecare Roşu transformat în Auriu. Pune în pericol visul lui Eo. Iar asta e ceva ce nu pot să accept. Eo nu a murit pentru ca Titus să poată omorî câţiva puşti.

Suspin în armurărie în timp ce hotărăsc ce trebuie făcut.

Şi mai mult sânge îmi va păta mâinile, pentru că Titus e un câine turbat care trebuie oprit.

Dimineaţă îl scot în careu în faţa tuturor celor din Casă care curăţă rămăşiţele festinului de aseară. Chiar şi sclavii au venit să se uite. Câţiva Proctori plutesc pe deasupra. Nu îi însoţeşte niciun robo-medic, ceea ce e un semn al consimţământului lor tăcut.

Îl trântesc pe Titus la pământ în faţa celor din fostul lui trib. Cu toţii se uită în tăcere, râcâind agitaţi cu picioarele piatra cubică din curtea ascunsă în ceaţă. Un fior rece îmi trece prin mână din duro-oţelul lamei curbate.

— Pentru infracţiunile de viol, mutilare şi tentativă de omor asupra membrilor Casei sale, îl condamn pe Titus au Ladros la moarte, spun enumerând motivele.

Îmi contestă cineva dreptul de a face asta?

Mă uit mai întâi la Proctorii de deasupra. Nimeni nu scoate un sunet.

Apoi mă uit fix la crudul Vixus. Vânătaia încă nu i-a dispărut. Privirea mi se întoarce apoi spre Cassandra. Mă uit chiar şi la răguşitul Pollux, cel care l-a salvat pe Cassius şi ne-a deschis porţile. Stă lângă Roque. Ce repede se uită aici de loialitate.

Ce repede am uitat şi eu. O să ucid un Roşu pentru că a omorât Aurii. A săpat în pământ la fel ca mine. Are un suflet la fel ca al meu. Murind, sufletul lui o să se ducă în vale; în viaţă a fost prost şi egoist în propria-i suferinţă. Ar fi trebuit să fim mai buni de atât. Roşii sunt mai buni decât el, nu-i aşa?

Tribul lui Titus rămâne tăcut; vina lor colectivă e legată de liderul lor. Când el se duce, dispare şi ea. Îmi repet asta. Totul o să fie bine.

— Eu contest sentinţa, spune Titus. Şi îţi lansez o provocare ţie, mâncător de rahat ce eşti.

— Accept, *bunul meu domn,* spun eu înclinându-mă curtenitor.

— Atunci, un duel în tradiţia Ordinului Sabiei, anunţă Roque.

— Atunci, aleg eu, spune Titus uitându-se la lama mea. Săbii drepte. Fără lame curbate.

— Cum doreşti, îi răspund şi, în timp ce mă dau în spate, îl simt pe prietenul meu care-mi pune o mână pe cot.

— Darrow, e al meu, şopteşte Cassius cu răceală. *Îţi aminteşti?* Te rog, Darrow, lasă-mă să onorez Casa Bellona.

Nu spun nimic. Mă uit la Roque care scutură din cap; la fel face şi Quinn, care stă în spatele lui Cassius. Dar eu sunt cel care conduce aici. Şi i-am făcut o promisiune prietenului meu, care acum îmi recunoaşte poziţia. Mă roagă în loc să pretindă. Aşa

că mă prefac puţin că mă gândesc şi apoi îi accept cererea. Mă dau la o parte şi îl las pe Cassius să înainteze, cu o sabie dreaptă în mâna lui de scrimer. E o armă urâtă, dar a ascuţit-o cu ajutorul pietrelor.

— Măi să fie! Prinţişorul! zice Titus râzând zeflemitor. Minunat. O să fie o plăcere să mă piş pe cadavrul tău când terminăm.

Titus e făcut pentru încăierări. E făcut pentru câmpuri de luptă mocirloase şi pentru războaie civile. Mă întreb dacă ştie cât de uşor o să moară azi.

Roque desenează cu cenuşă un cerc în jurul luptătorilor. Clovnul şi Nasolu' se apropie cu braţele pline de arme. Titus alege o sabie lungă pe care a luat-o de la un soldat Ceres cu cinci zile în urmă. Metalul zgârie piatra. Ecoul învăluie curtea. O roteşte o dată şi încă o dată, de probă. Cassius rămâne nemişcat.

— Ţi-ai udat deja pantalonii? întreabă Titus. Stai liniştit. O să fiu rapid.

Roque termină cu formalităţile şi dă semnalul de începere a luptei.

Cassius nu se grăbeşte.

Săbiile urâte parcă se rup când se ating. Loviturile sunt dure. Lamele se ciobesc şi scrâşnesc. Dar cât sunt de tăcute când găsesc în sfârşit carnea.

Nu se aude decât gâfâitul lui Titus.

— L-ai omorât pe Julian, zice Cassius încet. Julian au Bellona din Casa Bellona.

Îşi scoate sabia din piciorul lui Titus şi o implântă în alt loc. Apoi o trage afară.

Titus râde şi loveşte fără putere. Deja e jalnic.

— L-ai omorât pe Julian.

Cuvintele sunt însoţite de o lovitură. Cassius repetă cuvintele până când nu mă mai pot uita. „L-ai omorât pe Julian.“ Dar Titus e deja mort. Faţa lui Quinn e plină de lacrimi. Roque le ia de-acolo pe ea şi pe Lea.

Armata mea e tăcută. Scaiete scuipă şi o ia pe Pietricică pe după umeri. Clovnul arată mai abătut ca niciodată. Nici măcar Proctorii nu comentează ceva. Furia lui Cassius umple curtea ca un bocet crud la moartea unui frate bun. Zice că a făcut-o pentru dreptate, pentru onoarea familiei şi a Casei sale. Dar aici e vorba de răzbunare, şi pare atât de neînsemnată.

Mi se face frig.

Eu trebuia să fiu acolo. Nu bietul meu frate, Titus – dacă ăsta chiar era numele lui. Merita mai mult de-atât.

Sunt pe punctul de a plânge. Furia şi tristeţea îmi umplu pieptul în timp ce-mi fac loc printre ceilalţi. Roque se uită la mine când trec pe lângă el. Faţa lui seamănă cu a unui cadavru.

— Asta n-a fost dreptate, spune fără să mă privească în ochi.

Am picat testul. Nu-l contrazic. N-a fost dreptate. Dreptatea e lipsită de patimă; e corectă. Eu sunt conducătorul. Eu am dat sentinţa. Eu trebuia s-o fac. În loc de asta, am legitimat răzbunarea şi vendeta. Cancerul nu o să dispară. L-am înrăutăţit.

— Cel puţin Cassius e din nou temut, murmură Roque. E singurul lucru care ţi-a reuşit.

Bietul Titus. Îl îngrop într-o dumbravă de lângă râu. Sper ca astfel să ajungă mai repede în vale.

În noaptea aceea nu dorm.

Nu ştiu dacă pe soţia lui, pe fiica sau pe mama lui au rănit-o. Nu ştiu din ce mină venea. Durerea lui e şi a mea. Durerea lui l-a înfrânt la fel cum m-a înfrânt şi pe mine pe eşafod. Dar eu am mai primit o şansă. A lui unde e?

Sper ca suferinţa lui să se ducă odată cu moartea. Nu l-am iubit până când n-a murit; şi merita să moară, dar tot rămâne fratele meu. Aşa că mă rog să-şi

găsească liniştea în vale şi ca în ziua în care o să-l văd din nou să mă strângă în braţe ca pe un frate şi să mă ierte pentru ce i-am făcut, pentru că am făcut-o pentru un vis, pentru poporul nostru.

Numele meu, căruia i s-au adăugat trei lingouri, pluteşte şi mai aproape de mâna de Primus.

Cassius s-a ridicat cu două.

Dar nu poate să fie decât un singur Primus.

Cum nu pot să dorm, preiau garda de la Cassandra. Ceaţa se înfăşoară în jurul zidurilor, aşa că legăm nişte oi dincolo de poartă. Or behăi ele dacă se apropie vreun duşman. Simt un miros ciudat, afumat şi puternic.

— Raţă prăjită?

Mă întorc şi-l văd pe Fitchner lângă mine. Părul ciufulit îi atârnă peste fruntea îngustă şi astăzi nu poartă armura aurie; doar o tunică neagră cu dungi aurii. Îmi întinde o bucată de raţă. Mirosul îmi face stomacul să ghiorăie.

— Ar trebui să fim cu toţii supăraţi pe tine, îi spun.

I se citeşte surprinderea pe faţă.

— Cei care spun asta vor de obicei să explice de ce nu sunt supăraţi.

— Tu şi Proctorii vedeţi tot, nu-i aşa?

— Chiar şi când vă ştergeţi la cur.

— Şi nu l-aţi oprit pe Titus pentru că totul face parte din programa şcolară.

— Adevărata întrebare e de ce nu te-am oprit pe tine.

— Să-l omor.

— Da, micuţule. Ar fi fost foarte valoros în armată, nu crezi? Poate nu ca Praetor conducător de nave. Dar ce mai Legat ar fi fost, conducând oameni în costume stelare dincolo de porţile inamice în timp ce plouă cu foc peste scuturile lor electromagnetice? Ai văzut

vreodată Ploaia de Fier? Când oamenii sunt lansaţi de pe orbită pentru a cuceri oraşe? Era făcut pentru asta.

Nu-i răspund.

Fitchner îşi şterge grăsimea de pe buze cu mâneca tunicii.

— Viaţa e cea mai eficientă şcoală din câte s-au creat. Odată ca niciodată îi obligau pe copii să stea cu capul plecat şi să citească din cărţi. Dura mult până înţelegeau ceva, zice el bătându-se peste cap. Dar avem dispozitive şi tablete acum, iar noi, Auriii, avem celelalte Culori care se ocupă de cercetare pentru noi. Nu avem nevoie să studiem chimie şi fizică. Avem computere şi alţi oameni care fac asta. Ceea ce trebuie să studiem noi este umanitatea. Ca să putem conduce, noi trebuie să studiem politica, psihologia şi ştiinţele comportamentale – cum reacţionează oamenii disperaţi în prezenţa altora, cum se formează grupurile, cum funcţionează armatele, cum lucrurile se dărâmă şi de ce. Lucrurile astea nu le-ai putea învăţa altundeva.

— Nu, înţeleg care e scopul, şoptesc eu. Învăţ mai mult când greşesc, atâta timp cât greşelile nu mă omoară.

Ce multe am învăţat din încercarea mea de a fi un martir.

— Foarte bine. Pentru că faci destule greşeli. Eşti un răhăţel cam impulsiv. Dar ăsta e locul pentru acumulare. Pentru învăţat. Aici este viaţa… doar că sunt şi robo-medici, mai multe şanse şi scenarii artificiale. Cred că ţi-ai dat seama că primul test, Trecerea, măsura raportul dintre necesitate şi emoţie. Al doilea a fost lupta între triburi. Acum urmează alte teste. Alte şanse, alte lecţii de învăţat.

— Câţi dintre noi pot să moară? întreb eu dintr-odată.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

— Câţi?

— Există un număr limită stabilit de Consiliul de Control al Calităţii, dar suntem încă în parametri normali în ciuda a ceea ce s-a întâmplat cu Şacalul, zâmbeşte Fitchner.

— Şacalul… zic eu. Asta s-a întâmplat noaptea trecută când am văzut atâţia robo-medici grăbindu-se spre sud?

— I-am zis eu numele? Uups, zice rânjind. Ceea ce vreau să spun e că robo-medicii sunt foarte eficienţi. Vindecă aproape toate rănile. Dar crezi că vor fi la fel de eficienţi când Cassius o să afle cine i-a omorât fratele?

Mi se strânge stomacul.

— L-a omorât deja pe ucigaşul lui Julian. Se pare că nu erai atent.

— Desigur. Desigur. Mercur crede că eşti genial. Apolo crede că eşti cel mai slab dintre toţi. Chiar nu-i place de tine, să ştii.

— De parcă-mi pasă.

— O, ar trebui să-ţi pese. Apolo e un drăguţ.

— Bine. Şi tu ce crezi? Eşti Proctorul meu.

— Eu cred că eşti un suflet străvechi.

Se uită la mine şi se apleacă peste parapet. Dincolo de castel noaptea e ceţoasă. Din întuneric se aude un lup urlând.

— Cred că eşti la fel ca fiara de-acolo. Faci parte dintr-o haită, dar eşti foarte trist, foarte singur. Şi nu-mi dau seama de ce, dragul meu băiat. E totul atât de distractiv! Bucură-te! Viaţa n-o să fie niciodată mai bună de-atât.

— Şi tu eşti la fel, îi spun. Singuratic. Eşti plin de glume şi comentarii acide, la fel ca Sevro, dar totul e o mască. Asta pentru că nu arăţi precum ceilalţi, nu-i aşa? Sau eşti sărac? Cumva te ţii deoparte.

— Cum arăt?! râde el cu poftă. Ce contează asta?

Crezi că sunt un *Bronzuliu* doar pentru că nu arăt ca Adonis?

Se-apleacă spre mine pentru că-l interesează cu adevărat ce-o să spun.

— Eşti urât şi mănânci ca un porc, Fitchner, dar mesteci metabolizante în loc să te duci pur şi simplu la un Artizan care să te aranjeze ca să arăţi ca toţi ceilalţi. Te-ar scăpa de burta aia într-o secundă.

Muşchii fălcii îi tresar. E oare furie?

— De ce ar trebui să vizitez un Artizan? şuieră dintr-odată. Pot să omor un Obsidian cu mâinile goale. Un Obsidian. Sunt mai isteţ decât un Argintiu în discuţii şi negocieri. Rezolv probleme de matematică la care Verzii doar visează. De ce aş vrea să arăt altfel?

— Pentru că asta te ţine în loc.

— În ciuda originilor mele umile, sunt cunoscut. Sunt important.

Faţa lui ascuţită ca o secure mă provoacă să-l contrazic.

— Sunt un Auriu. Un rege peste oameni. Nu mă schimb eu ca să-i mulţumesc pe alţii.

— Dacă-i adevărat ce zici, de ce iei metabolizante? Şi de ce eşti doar un Proctor?

— A fi Proctor e o poziţie prestigioasă, băiete, se enervează Fitchner. Recrutorii m-au votat reprezentant al Casei.

— Şi cu toate astea, nu eşti Imperator. Nici vreun fel de Guvernator. Câţi oameni pot să facă lucrurile pe care zici tu că poţi să le faci?

— Foarte puţini, zice el scurt, cu o faţă furioasă. Foarte puţini.

Se uită în sus.

— Ce recompensă vrei pentru capturarea stindardului Casei Minerva?

— Nu-i asta treaba lui Sevro? întreb eu, înţelegând

că discuţia noastră se apropie de sfârşit.

— Ţi-a pasat-o ţie.

Cer cai, arme şi chibrituri. Acceptă curtenitor, se-ntoarce şi dă să plece înainte să apuc să-i pun o ultimă întrebare, îl prind de mână înainte să se ridice în aer. Se-ntâmplă ceva. Nervii mi se prăjesc. Prin mână parcă îmi trec ace de acid. Icnesc. Plămânii încetează să mai funcţioneze pentru o secundă.

— Blestemat să fie! spun tuşind şi mă prăbuşesc la pământ.

Poartă o armură electromagnetică. Nici măcar n-am văzut generatorul. E ca un scut electromagnetic, dar încorporat în armură.

Aşteaptă fără să zâmbească.

— Şacalul, spun eu. L-ai menţionat. Şi fata din Casa Minerva mi-a zis despre el. Cine e?

— E fiul ArhiGuvernatorului, Darrow. Pe lângă el, Titus era doar un bebeluş.

Nişte cai mari pasc pe câmp dimineaţa următoare. Lupii încearcă să doboare o iapă mică. Un armăsar alburiu aleargă şi omoară un lup cu copitele. Îl adjudec pentru mine. Ceilalţi îl numesc Quietus. Înseamnă „lovitura de graţie“.

Îmi aminteşte de Pegasul care a salvat-o pe Andromeda. Cântecele pe care le cântam în Lykos vorbeau despre cai. Sunt convins că lui Eo i-ar fi plăcut să călărească unul.

Îmi dau seama doar câteva zile mai târziu că, atunci când mi-au numit calul Quietus, de fapt îşi băteau joc de mine şi de rolul pe care l-am avut în moartea lui Titus.

Casa Diana

Trece o lună. Ca urmare a morţii lui Titus, Casa Marte devine mai puternică. Îşi câştigă forţa nu de la Recruţii superiori, ci de la drojdie, de la tribul meu şi de la Recruţii medii. Am declarat interzisă abuzarea sclavilor. Sclavii Ceres, deşi încă temători în preajma lui Vixus şi a încă vreo câţiva, se ocupă de pregătirea hranei şi de foc; pentru altceva nu prea sunt de folos. Cincizeci de capre şi de oi au fost adunate la castel, ca să le avem în cazul unui asediu; de asemenea, avem rezerve de lemne de foc. Dar nu avem apă. Pompele din sala de baie n-au mai funcţionat după prima zi, şi nu avem găleţi în care să putem strânge provizii de apă. Mă îndoiesc că e o întâmplare.

Transformăm scuturile în bazine şi ne folosim de coifuri ca să aducem apă din râul care curge în râpa din josul castelului. Tăiem copaci şi-i scobim pentru a-i transforma în coveţi în care păstrăm apă. Scoatem pietre şi săpăm un puţ, dar nu putem săpa suficient încât să trecem dincolo de noroi. Încercăm atunci să căptuşim fundul puţului cu pietre şi bucăţi de lemn, astfel încât să-l putem folosi ca pe un rezervor de apă. Dar se tot scurge. Aşa că ne mulţumim cu coveţile, asta e. Nu trebuie să ne lăsăm asediaţi. Turnul e mai curat.

După tot ce s-a întâmplat cu Titus, îi cer lui Cassius să mă înveţe să lupt cu lama. Învăţ neverosimil de repede. Mă antrenez cu o lamă dreaptă. Nu-mi folosesc niciodată lama curbată, pe care deja o simt ca făcând parte din mine. Iar scopul nu este să învăţ să folosesc lama dreaptă, care seamănă cu briciul, ci să învăţ cum poate fi folosită împotriva mea. În plus, nu vreau să-l învăţ pe Cassius să lupte cu lama curbată. Dacă o să afle vreodată despre Julian, asta o să fie

singura mea şansă.

Nu mă descurc la fel de bine la Kravat. Nu-mi reuşesc loviturile cu piciorul. Totuşi, învăţ să rup o trahee. Şi învăţ cum să-mi folosesc mâinile aşa cum trebuie. S-a terminat cu loviturile morişcă. Gata cu apărarea prostească. Sunt periculos şi rapid, dar nu-mi place disciplina pe care o impune Kravatul. Vreau să fiu un luptător eficient. Asta e tot. Kravatul pare menit să mă facă să dobândesc pacea interioară. Ceea ce e o cauză pierdută.

Totuşi, acum îmi ţin mâinile asemenea lui Cassius şi lui Julian, în aer, cu coatele la nivelul ochilor, astfel încât lovesc sau blochez de sus în jos. Uneori, Cassius aduce vorba despre Julian, şi atunci simt cum mă cuprinde o beznă adâncă. Mă gândesc cum Proctorii ne privesc şi se amuză – probabil las impresia unui individ malefic şi manipulator.

Uit că eu, Cassius, Roque şi Sevro suntem duşmani. Roşu şi Auriu. Uit că poate într-o zi va trebui să-i omor pe toţi. Mă numesc frate şi nu pot să nu mă gândesc la ei în acelaşi fel.

Bătălia cu Casa Minerva s-a redus la o serie de ambuscade a bandelor, fără ca vreuna dintre părţi să câştige un avantaj suficient asupra celeilalte astfel încât să obţină o victorie decisivă. Mustang nu vrea să rişte bătălia în câmp deschis pe care o doresc eu, şi nici nu poate fi provocată. Oamenii ei nu sunt la fel de tentaţi de glorie sau violenţă ca soldaţii mei.

Totuşi, cei din Casa Minerva îşi doresc cu ardoare să mă captureze. Pax înnebuneşte când mă vede. Mustang chiar a încercat să-i ofere Antoniei, sau cel puţin aşa susţine Antonia, un acord mutual de apărare, doisprezece cai, şase suliţe-paralizator şi şapte sclavi în schimbul meu. Nu ştiu dacă spune adevărul când îmi povesteşte toate astea.

— M-ai trăda cât ai clipi din ochi dacă asta te-ar

apropia de titlul de Primus, îi spun.

— Da, îmi răspunde ea iritată pentru că-i întrerup fastidioasa operaţiune de întreţinere a unghiilor. Dar de vreme ce te aştepţi, n-ar fi o trădare, dragule.

— Şi-atunci de ce n-ai acceptat oferta?

— Ah, drojdia te admiră. Ar fi un dezastru în faza asta. Poate după ce o să dai greş la ceva, da, poate când soarta n-o să mai fie de partea ta.

— Sau aştepţi un preţ mai mare.

— Exact, dragule.

Niciunul dintre noi nu-l aduce în discuţie pe Sevro. Ştiu că-i e teamă că o să-i taie gâtul dacă mă atinge. Mă urmează peste tot acum, înfăşurat în blana lui de lup. Uneori merge pe jos. Alteori călăreşte o iapă neagră, micuţă. Nu-i place să poarte armură. Lupii se apropie de el fără să ezite, de parcă ar fi un membru al haitei. Vin să mănânce căprioare ucise de el pentru că flămânzesc de când am închis caprele şi oile la adăpost. Pietricică le lasă mereu hrană lângă ziduri de fiecare dată când vânăm ceva. Îi priveşte curioasă ca un copil cum se apropie în grupuri de câte trei sau patru.

— Am ucis şeful haitei, îmi spune Sevro când îl întreb de ce-l urmează lupii.

Mă măsoară cu privirea de sus până jos şi-mi aruncă un rânjet de pezevenghi de sub blana de lup.

— Stai liniştit, n-aş putea să mă pun în pielea ta.

L-am pus pe Sevro să comande drojdia, pentru că ştiu că sunt singurii oameni pe care ar putea să-i simpatizeze. La început îi ignoră. Apoi, încetul cu încetul, îmi dau seama că noaptea au început să se audă mai multe urlete neomeneşti decât înainte. Ceilalţi îi numesc Urlătorii, şi după câteva nopţi sub comanda lui Sevro, poartă cu toţii mantii negre din blană de lup. Sunt şase: Sevro, Scaiete, Nasolu', Clovnul, Pietricică şi Buruiană. Când te uiţi la ei ai

impresia că feţele lor pasive se holbează dintr-un bot de lup plin de colţi. Îi folosesc pentru misiuni paşnice. Fără ei, nu sunt sigur că aş mai fi lider. Soldaţii mei bodogănesc înjurături când trec pe lângă ei. Vechile răni încă nu s-au vindecat.

Am nevoie de o victorie, dar Mustang nu o să mă înfrunte în luptă, iar zidurile de treizeci de metri înălţime ale Casei Minerva nu sunt la fel de uşor de înfruntat ca prima dată. Sevro străbate de-a lungul şi de-a latul sala noastră de război susţinând că jocul e gândit prost.

— Trebuiau să ştie că nu vom putea trece peste blestematele de ziduri. Şi nimeni nu e atât de prost încât să trimită la înaintare oameni pe care nu-şi permite să-i piardă. Mustang sigur n-ar face asta. Pax poate că ar face-o. E un idiot, arată ca un zeu, dar e un idiot şi vrea să te lase fără boaşe. Am auzit că i-ai bubuit una de-a lui.

— Pe-amândouă.

— Poate că ar trebui pur şi simplu să-i punem pe Pietricică sau pe Spiriduş într-o catapultă şi să-i aruncăm peste zid, sugerează Cassius. Desigur, ar trebui să găsim o catapultă…

M-am săturat de războiul ăsta cu Mustang. Undeva, spre sud sau spre vest, Şacalul îşi adună forţele. Undeva, inamicul meu, fiul ArhiGuvernatorului, se pregăteşte să mă distrugă.

— Abordăm problema din unghiul greşit, le spun lui Sevro, Quinn, Roque şi Cassius.

Suntem doar noi în sala de război. Vântul toamnei aduce înăuntru mirosul frunzelor moarte.

— Oh, te rog, împărtăşeşte-ne din înţelepciunea ta, spune Cassius râzând.

Stă tolănit pe mai multe scaune, cu capul în poala lui Quinn care-şi trece mâinile jucăuş prin părul lui.

— Murim de nerăbdare să auzim.

— Asta e o şcoală care există, de cât timp, de mai bine de trei sute de ani? Aşa că până acum s-au văzut toate permutările. Fiecare problemă pe care o întâmpinăm a fost gândită astfel încât să poată fi rezolvată. Sevro, zici că fortăreaţa nu poate fi cucerită? Ei bine, Proctorii sigur ştiu asta. Asta înseamnă că trebuie să schimbăm paradigma. Trebuie să încheiem o alianţă.

— Împotriva cui? întreabă Sevro. Ipotetic vorbind.

— Împotriva Casei Minerva, răspunde Roque.

— E o idee proastă, mormăie Sevro, curăţând un cuţit şi ştergându-l de mâneca neagră. Castelul lor este lipsit de importanţă tactică. N-are nicio valoare. Teritoriul de care avem nevoie este cel de lângă râu.

— Crezi că ne trebuie cuptoarele lui Ceres? întreabă Quinn. Mi-ar prinde bine nişte pâine.

Tuturor ne-ar prinde bine. Am ajuns piele şi os din cauzei hranei compuse numai din carne şi fructe de pădure.

— Dacă jocul durează şi pe parcursul iernii, da, zice Sevro trosnindu-şi degetele. Dar nu putem face breşe în fortăreţele astea. Joc idiot. Aşa că avem nevoie de pâinea lor şi de sursa lor de apă.

— Avem apă, îi aminteşte Cassius.

Sevro oftează plin de frustrare.

— Trebuie să ieşim din castel ca să facem rost de ea, Sir Prostălău. Un asediu pe bune? Am rezista cinci zile fără să ne refacem provizia de apă. Şapte, dacă bem sângele animalelor ca Morgdy. Avem nevoie de fortăreaţa Casei Ceres. Plus că puţoii recoltelor nu sunt în stare să lupte ca să-şi salveze vieţile, dar au ceva de valoare acolo.

— Puţoii recoltelor? Hahahaha, cârâie Cassius.

— Tăceţi din gură, cu toţii, spun.

Nu tace nimeni. Pentru ei e doar o distracţie. E un joc. Nu au nicio urgenţă, nicio nevoie disperată.

Fiecare moment pe care îl irosim e un moment în care Şacalul îşi întăreşte forţele. Ceva din felul în care au vorbit despre el Mustang şi Fitchner mă înspăimântă. Sau e vorba de faptul că este fiul duşmanului meu? Ar trebui să-mi doresc să-l omor, în loc de asta, nu vreau decât să fug şi să mă ascund numai la gândul numelui său.

E un semn de slăbiciune a aptitudinilor mele de lider căruia trebuie să mă împotrivesc.

— *Linişte!* strig şi, în sfârşit, tac cu toţii.

— Am văzut focuri la orizont. Sudul, pe unde cutreieră Şacalul, e pustiit de război.

Cassius chicoteşte când aude de Şacal. Crede că e o fantomă invocată de mine.

— Poţi să nu mai râzi din orice? izbucnesc eu la Cassius. Nu e o afurisită de glumă, numai dacă nu cumva crezi că fratele tău a murit pentru distracţie.

Asta-i închide gura.

— Întâi de toate, subliniez eu, trebuie să eliminăm Casa Minerva şi pe Mustang.

— Mustang. Mustang. Mustang. Cred că pur şi simplu vrei să te dai la Mustang, pufneşte Sevro, la care Quinn scoate un sunet de protest.

Îl înhaţ pe Sevro de guler şi-l ridic în aer cu o mână. Încearcă să scape, dar nu e la fel de rapid ca mine, aşa că se bălăngăne în strânsoarea mea, la mai bine de jumătate de metru deasupra podelei.

— Să nu te mai aud, îi spun aducându-l mai aproape de faţa mea.

— S-a-nţeles, Secerătorule.

Ochii lui ca nişte mărgele sunt doar la câţiva centimetri de ai mei.

— Am întrecut măsura.

Îl las jos şi îşi îndreaptă gulerul.

— Deci ne îndreptăm spre Pădurea Mare pentru alianţa asta, corect?

— Da.

— O să fie o misiune veselă, spune Cassius, ridicându-se în picioare. Facem o brigadă.

— Nu. Doar eu şi Spiriduşul. Voi nu mergeţi, îi zic.

— Mă plictisesc, mai bine vin cu voi.

— Rămâi. Am nevoie de tine aici.

— E un ordin? mă întreabă.

— Da, răspunde Sevro.

Cassius mă ţintuieşte cu privirea.

— *Tu* îmi dai *mie* ordine? rosteşte el pe un ton ciudat. Poate ai uitat că eu merg unde vreau.

— Deci o laşi pe Antonia la comandă în timp ce mergem amândoi să ne riscăm gâturile? îl întreb.

Quinn îl strânge de braţ. Crede că n-o observ. Cassius se întoarce spre ea şi zâmbeşte.

— Sigur, Secerătorule. Sigur că rămân aici. Exact cum mi-ai *sugerat.*

Eu şi Sevro campăm în ţinuturile înalte din sud, având sub ochi Pădurea Mare. Nu aprindem niciun foc. Noaptea, cercetaşi de-ai noştri şi de-ai altor Case bântuie dealurile. Văd siluetele a doi cai conturându-se în lumina soarelui care apune dincolo de acoperişul-bulă. Felul în care soarele se reflectă în acoperiş face ca apusurile să fie purpurii, roşii şi roz, amintindu-mi de străzile din Yorkton văzute de la înălţime. Apoi soarele dispare şi eu şi Sevro rămânem în întuneric.

Sevro crede că totul e numai un joc prostesc.

— Atunci de ce-l joci? îl întreb.

— De unde puteam să ştiu cum o să fie? Crezi că am primit o broşură? Tu ai primit o broşură despre cum să-ţi baţi joc de oameni? mă întreabă el nervos, scobindu-se între dinţi cu un os. E prostesc.

Totuşi, părea să ştie încă de pe navă în ce consta Trecerea. Îi spun asta.

— Nu ştiam.

— Şi pari să ai toate afurisitele de abilităţi necesare pentru şcoala asta.

— Şi? Dacă maică-ta era bună la pat, presupui că e Roz? Toată lumea se adaptează.

— Minunat, mormăi.

Îmi spune să trec la subiect.

— Te-ai furişat în turn, ai furat stindardul nostru şi l-ai îngropat. L-ai salvat. Apoi ai reuşit să furi stindardul casei Minerva. Şi totuşi, n-ai primit nici măcar un lingou de merit pentru Primus. Nu ţi se pare ciudat?

— Nu.

— Fii serios.

— Ce vrei să spun? Niciodată n-am fost simpatizat, zice el ridicând din umeri. Nu m-am născut înalt şi frumos ca tine şi băieţelul tău, Cassius. A trebuit să lupt pentru tot ce mi-am dorit. Asta nu mă face plăcut. Mă face doar un Spiriduş nesuferit.

Îi spun ce am auzit. Că el a fost ultimul recrutat. Fitchner nu l-a vrut. Dar Recrutorii au insistat. Sevro se uită la mine în beznă. Nu spune nimic.

— Ai fost ales pentru că erai cel mai mic dintre băieţi. Arătai a fi cel mai slab. Aveai punctaje extrem de mici şi erai şi mic. Te-au recrutat din acelaşi motiv din care i-au recrutat pe toţi ceilalţi recruţi-inferiori, pentru că eraţi mai uşor de ucis în timpul Trecerii. Un miel de sacrificiu pentru un altul cu care aveau ei planuri, planuri mari. Tu l-ai omorât pe Priam, Sevro. De asta nu te lasă să devii Primus. Am dreptate?

— Ai dreptate. L-am omorât aşa cum aş fi omorât un câine drăgălaş. Rapid. Uşor, zice el scuipând osul. Iar tu l-ai ucis pe Julian. *Am dreptate*?

E ultima dată când vorbim despre Trecere.

Dimineaţa lăsăm ţinuturile de sus în urmă şi ajungem la dealuri. Dintre ierburi se înalţă copaci.

Mergem la galop, în cazul în care bandele războinice ale Casei Minerva sunt prin preajmă. Văd una undeva departe când ajungem la lizieră. Nu ne-au observat. Departe, spre sud, cerul e acoperit de fum. Deasupra teritoriului Şacalului se adună ciorile.

Aş vrea să vorbesc mai mult cu Sevro, să-l întreb despre viaţa lui de până acum. Dar privirea lui e prea pătrunzătoare. Nu vreau ca apoi să mă întrebe şi el pe mine, nu vreau să vadă prin mine la fel de uşor cum am văzut eu prin Titus. E ciudat. Băiatul ăsta mă place. Mă insultă, dar mă place. Şi mai ciudat, îmi doresc cu disperare să mă placă. De ce? Cred că din cauză că mi se pare că e singurul, incluzându-i şi pe Roque şi Cassius, care înţelege viaţa. E urât într-o lume în care ar trebui să fie frumos şi, din cauza acestor lipsuri, i s-a sortit să moară. În multe feluri, nu e mai bun decât un Roşu.

Aş vrea să-i spun că sunt Roşu. Ceva din mine crede că şi el e. Şi am pe undeva senzaţia că m-ar respecta mai mult dacă ar şti că sunt Roşu. Nu m-am născut privilegiat. Sunt la fel ca el. Dar îmi ţin gura, cu siguranţă Proctorii ne urmăresc.

Lui Quietus nu-i place prin pădure. La început, tufărişul e atât de des încât trebuie să ne croim drum cu săbiile. Dar în curând tufărişul se răreşte şi intrăm în regatul copacilor zeilor. Puţine alte lucruri mai cresc aici. Coloşii împiedică trecerea luminii, iar rădăcinile lor se întind ca nişte tentacule care storc vigoarea pământului, în vreme ce cresc la fel de înalţi ca nişte clădiri. Mă aflu din nou în oraş, un oraş plin de animale care mişună şi de trunchiuri de copaci, în locul metalului şi al betonului, care îmi obstrucţionează însă la fel de mult vederea. Apoi, pe măsură ce ne aventurăm mai adânc în pădure, îmi amintesc de mină – sub coroanele copacilor e strâmt şi întunecat, de parcă cerul sau soarele n-ar mai

exista.

Sub picioare ne trosnesc frunze de toamnă uriaşe. Ştiu că suntem urmăriţi. Lui Sevro nu-i place chestia asta. Ar vrea să se strecoare şi să descopere ochii care ne urmăresc.

— Asta ar anula scopul, îi spun.

— *Asta ar anula scopul,* mă maimuţăreşte el.

Facem o pauză cât să mâncăm nişte carne de capră şi nişte măsline furate. Ochii care ne urmăresc din copaci cred că sunt prea prost ca să-mi schimb paradigma, ca şi cum n-aş putea bănui niciodată că se ascund deasupra şi nu undeva la sol. Totuşi, nu privesc în sus. Nu trebuie să-i sperii pe idioţi sau să-i las să-şi dea seama că mi-am dat seama ce joc fac. Va trebui să-i cuceresc în curând, dacă încă mai sunt liderul Casei mele. Mă întreb dacă se folosesc de frânghii ca să treacă dintr-un copac într-altul. Sau au membrele suficient de mari pentru asta?

Pe Sevro îl mănâncă pielea în continuare să-şi scoată cuţitul şi să se repeadă într-unul dintre copaci. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine. Nu e făcut pentru diplomaţie.

În cele din urmă cineva se hotărăşte să-mi vorbească.

— Salut, Marte, spune cineva.

La dreapta mea se aude ecoul unei alte voci. Copii proşti. Ar fi trebuit să-şi păstreze trucurile pentru noapte. Ar fi ceva îngrozitor prin pădurile astea cufundate în întuneric, nişte voci venind de pretutindeni. Ceva nelinişteşte caii. Animalele zeiţei Diana sunt ursul, mistreţul şi cerbul. Am adus suliţe pentru primele două. Se presupune că sunt fiare uriaşe prin pădurile astea – urşi monstruoşi creaţi de Artizani, pentru că, cel mai probabil, Artizanii s-au plictisit să tot lucreze la căprioare. Auzim mugete de undeva din adâncul pădurii. Îl liniştesc pe Quietus.

— Numele meu este Darrow, şeful Casei Marte. Am venit să mă întâlnesc cu Primusul vostru, dacă aveţi unul. Dacă nu aveţi, şeful casei va fi îndeajuns. Şi dacă nu aveţi nici şef, duceţi-mă la cine are coaiele mai mari.

Linişte.

— Mulţumim pentru ajutor, strigă Sevro.

Ridic o sprânceană spre el şi dă din umeri. Tăcerea e prostească. Vor să-mi arate că nu acceptă ordine de la mine. Fac lucrurile în felul lor. Ce băieţi şi fete de nădejde sunt. Apoi, din spatele unui copac mai îndepărtat, apar două fete înalte. Poartă uniforme de culoarea lemnului. În spate au arcuri. Cuţite la cizme. Cred că una are un cuţit în părul prins în coc. Şi-au pictat pe feţe simbolul lunii cu suc din fructe de pădure. De centuri le atârnă piei de animale.

N-am o înfăţişare războinică. Mi-am spălat părul până l-am făcut să strălucească. Am faţa curată, rănile pansate, rupturile din uniformă cusute. Am curăţat chiar şi petele de sudoare cu nisip şi grăsime animală. Arăt, după cum mi-au confirmat şi Quinn şi Lea, diavolesc de arătos. Nu vreau să intimidez Casa Diana. De asta l-am lăsat pe Sevro să vină cu mine. Pentru că arată ridicol şi copilăros atâta vreme cât îşi ţine cuţitele deoparte.

Cele două fete rânjesc când îl văd pe Sevro şi nu se pot abţine să nu-mi facă ochi dulci. Apar mai multe. Ne iau majoritatea armelor – cele pe care le găsesc. Şi ne acoperă capetele cu blănuri ca să nu vedem drumul spre fortăreaţa lor. Număr paşii. Sevro numără şi el. Blănurile miros a putreziciune. Aud ciocănitori şi-mi aduc aminte de farsa lui Fitchner. Cred că ne apropiem, aşa că mă împiedic şi cad. Niciun tufiş. Apoi ne învârtim iarăşi şi suntem duşi departe de ciocănitori. La început îmi fac griji că poate vânătorii ăştia sunt mai isteţi decât îi credeam. Apoi îmi dau

seama că nu sunt. Aud iar ciocănitori.

— Hei, Tamara, l-am adus aici!

— Nu-i aduce sus, cap pătrat! strigă o fată. Nu le oferim o partidă de recunoaştere pe gratis. *De câte ori trebuie...* Aşteaptă. Cobor eu.

Mă mai conduc câţiva paşi şi mă plantează lângă un copac.

De undeva de lângă umărul meu aud un băiat vorbind. Are o voce moale şi leneşă, ca o lamă de cuţit.

— Eu zic să le belim boaşele.

— Taci din gură, Tactus. Doar marchează-i ca sclavi, Tamara. Nu stăm la discuţii diplomatice.

— Uită-te la lama lui. O nenorocită de unealtă de secerător.

— Ah, deci el e, spune cineva.

— Pretind lama lui când o să împărţim prada. Îi vreau şi scalpul, dacă nu cumva şi-l doreşte altcineva.

— Taci. Toată lumea să tacă! sare o fată. Tactus, lasă imediat cuţitul ăla!

Tactus pare să fie un băiat tare nesuferit.

Îmi dau jos blana care-mi acoperea capul. Mă aflu alături de Sevro într-un mic crâng. Nu văd niciun castel, dar aud ciocănitorile. Mă uit în jur şi mă aleg cu o lovitură iute în cap din partea unui băiat slăbuţ, dar bine-legat, cu privire plictisită şi păr de culoarea bronzului făcut ţepi cu sevă şi suc de zmeură. Are pielea de o nuanţă închisă, ca mierea de stejar, iar pometii înalţi şi ochii înfundaţi în orbite îi dau o alură batjocoritoare.

— Deci pe tine te-au poreclit *Secerătorul,* zice Tactus tărăgănat, făcând câteva mişcări de antrenament cu lama mea. Păi, arăţi cam prea frumuşel ca să fii periculos.

— Flirtează cu mine? o întreb pe Tamara.

— Tactus, pleacă! Mulţumesc, dar acum du-te!

spune fata micuţă de statură, dar agresivă.

Are părul mai scurt decât al meu. E flancată de trei băieţi solizi. Felul în care îl privesc pe Tactus îmi confirmă părerea pe care mi-am făcut-o despre el.

— Secerătorule, de ce ai venit cu un pigmeu după tine? întreabă Tactus arătând spre Sevro. Îţi lustruieşte încălţămintea? Îţi adună chestii din păr?

Chicoteşte spre ceilalţi băieţi.

— Sau poate e valet.

— Pleacă, Tactus, mârâie Tamara.

— Desigur, se supune Tactus. Mă duc să mă joc cu ceilalţi copii, mamă.

Dă cu lama de pământ şi-mi face cu ochiul de parcă noi doi suntem singurii care ştim ce mascaradă urmează.

— Scuze pentru toate astea, spune Tamara. Nu e tocmai politicos.

— Nu-i nimic, spun.

— Sunt Tamara de… Era să-mi spun numele adevărat de familie, râde ea. Din Casa Diana.

— Şi ei cine sunt? întreb arătând spre băieţi.

— Gărzile mele de corp. Şi tu eşti…

Ridică un deget.

— Lasă-mă să ghicesc. Lasă-mă să ghicesc. *Secerătorul.* Oh, am auzit de tine. Casa Minerva nu te simpatizează deloc.

Sevro pufneşte auzind care-mi e reputaţia.

— Şi el cine e? întreabă ea ridicând din sprâncene.

— Garda mea de *i*corp.

— *Garda de corp?* Dar e foarte mic.

— Şi tu arăţi ca… mormăie Sevro.

— Aşa sunt şi lupii, îi răspund Tamarei, întrerupând înjurătura lui Sevro.

— Noi ne temem mai mult de şacali decât de lupi.

Poate că ar fi trebuit să vină şi Cassius ca să vadă că nu l-am inventat eu pe nemernicul ăla. O întreb pe

Tamara despre Şacal, dar mă ignoră.

— Ajută-mă să înţeleg, spune Tamara cordial. Dacă cineva mi-ar fi spus că Secerătorul din Casa măcelarilor o să vină în poiana mea pretinzând diplomaţie, aş fi crezut că e vreo glumă de-a Proctorilor. Deci ce vrei de fapt?

— Să scap de Casa Minerva.

— Ca să veniţi aici şi să ne atacaţi pe noi în locul lor? mormăie una dintre gărzile de corp.

Mă întorc spre Tamara zâmbind rezonabil şi-i spun adevărul.

— Vreau să scap de Casa Minerva ca să pot veni aici să vă înving pe voi, desigur. Şi apoi să câştig prostia asta de joc şi să vă distrug civilizaţia. Nu?

Râd cu toţii.

— Ei bine, eşti cinstit. Dar nu prea isteţ, din câte se pare. Te potriveşti. Să-ţi spun ceva, Secerătorule. Proctorul nostru ne-a zis că cei din Casa voastră n-au mai câştigat de ani de zile. De ce? Pentru că voi, măcelarii, sunteţi ca o vâlvătaie de foc. Ardeţi tot ce atingeţi în primele etape ale jocului. Distrugeţi. Pustiiţi. Distrugeţi alte Case pentru că nu vă puteţi face rost de hrană altfel. Dar când nu mai rămâne nimic de ars, flămânziţi. Asediile. Iarna. Avantajul tehnologic. Toate astea vă distrug pofta de sânge, renumita voastră furie. Aşa că spune-mi, de ce aş da mâna cu o vâlvătaie de foc, când pot pur şi simplu să stau deoparte uitându-mă cum rămâne fără lucruri pe care le poate distruge?

Dau din cap şi-i flutur momeala.

— Focul poate fi folositor.

— Explică.

— Poate că o să vă uitaţi la noi cum flămânzim, dar o să vă uitaţi din poziţia de sclavi ai altor Case? Sau o să priviţi din fortăreaţa voastră puternică, cu o armată de două ori mai puternică, pregătită să mărture

cenuşa?

— Nu e de-ajuns.

— Îţi promit personal că noi, cei din Casa Marte nu vom întreprinde niciun atac împotriva Casei Diana câtă vreme înţelegerea noastră nu va fi încălcată. Dacă mă ajutaţi să cuceresc Minerva, vă ajut să cuceriţi Ceres.

— Casa Ceres… spune ea uitându-se spre băieţii din garda de corp.

— Nu fi lacomă, îi spun. Dacă încercaţi să cuceriţi Casa Ceres pe cont propriu, o să vă atace şi Marte şi Minerva.

— Da, da, zice ea dând nervoasă din mâini. Ceres e prin apropiere?

— Foarte aproape. Şi au pâine, îi spun aruncând o privire spre pieile în care sunt îmbrăcaţi oamenii ei. Ceea ce cred că ar fi o varietate binevenită după atâta carne.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi îmi dau seama că am făcut-o. Îmi propun să ţin minte: întotdeauna să negociez cu mâncare.

Tamara îşi drege vocea.

— Deci ziceai că aş putea să-mi dublez trupele?

Prăbuşirea lui Mustang

Călăresc îmbrăcat în echipament de război. În negru complet. Mi-am strâns părul rebel cu o legătură făcută dintr-un intestin de capră. Am antebraţele acoperite cu apărători de duro-oţel capturate în bătălie. Armura din duro-oţel e neagră şi uşoară, poate devia orice tăiş, mai puţin o sabie ionică sau un brici. Am cizmele pline de noroi. Dungi roşii şi negre îmi brăzdează faţa. Îmi ţin lama curbată la spate. Cuţite ascunse peste tot. Quietus e acoperit pe ambele părţi de nouă arbalete roşii şi zece lupi. Lea le-a desenat. Fiecare arbaletă reprezintă un inamic adus în incapacitate, care de cele mai multe ori e vindecat de robo-medici şi aruncat din nou în focul bătăliei. Fiecare lup reprezintă un sclav. Cassius călăreşte alături de mine. Străluceşte. Armura de duro-oţel pe care a primit-o ca recompensă e lustruită, şi e la fel de sclipitoare ca sabia strălucitoare şi părul ce-i saltă asemenea unui şirag de arcuri aurii. Arată de parcă n-a fost niciodată încercuit şi nimeni nu s-a pişat pe el.

— Păi, cred că eu sunt fulgerul, spune Cassius. Şi tu, întunecatul meu prieten, eşti tunetul.

— Şi-atunci eu ce sunt? Vântul? întreabă Roque şi-şi îmboldeşte calul ca să vină alături de noi, împroşcând în jur cu noroi.

— Eşti plin de vânturi, râd eu. Din alea puturoase.

Membrii Casei călăresc în urma noastră. Sunt toţi, mai puţin Quinn şi June, care au rămas la castel, formând garnizoana. E un joc de noroc. Călărim încet, astfel încât Minerva să-şi dea seama că ne apropiem. Ceea ce nu ştiu ei este că eu am fost deja acolo cu câteva ore mai înainte, în timpul nopţii, şi că Sevro este acolo chiar acum. Încă mai am noroi pe sub unghii.

Cercetaşii Casei Minerva trag cu săgeţi în noi din vârfurile stâncoase ale dealurilor. Se prefac că râd de noi, dar de fapt ne numără, încercând să ne înţeleagă strategia. Dar par derutaţi când năvălim pe teritoriul lor de ierburi înalte şi măslini. Atât de derutaţi că îşi retrag cercetaşii în spatele zidurilor. Nu ne-au mai văzut niciodată cu toate forţele adunate, ca acum. Urlătorii, iscoadele noastre, călăresc perfect vizibili pe caii lor negri, cu mantiile negre fluturându-le ca nişte aripi de corbi. Recruţii noştri superiori ucigaşi sunt avangarda corpului principal – crudul Vixus, Pollux cel răguşit, răzbunătoarea Cassandra, mulţi din banda lui Titus. Sclavii mărşăluiesc în urma proprietarilor, a celor care i-au capturat.

Călăresc în faţă, flancat de Cassius şi Antonia. Ea duce stindardul astăzi. Sunt doar câţiva arcaşi pe ziduri, aşa că îi spun lui Cassius să se asigure că nu suntem prinşi într-o ambuscadă din lateral în cazul în care câţiva din Casa Minerva se ascund prin preajmă. Se îndepărtează în galop.

Fortăreaţa Casei Minerva e înconjurată de vreo sută de metri de pământ arid transformat în mocirlă de ploile torenţiale de săptămâna trecută. Acesta e câmpul de măcel. Dacă păşim în cercul de noroi, arcaşii vor încerca să ne ucidă caii. Dacă nu ne retragem, vor încerca să ne ucidă şi pe noi. Pe câmp zac cadavrele a vreo douăzeci de cai aparţinând ambelor Case. Acum două zile Cassius a condus un atac sângeros asupra unei bande războinice de-a Casei Minerva chiar până la porţile castelului.

Dincolo de câmpul de măcel e iarbă. Oceane de iarbă atât de înaltă că Sevro poate sta în picioare în ea fără să fie văzut. Ne oprim la marginea cercului de noroi, în mijlocul unei pajişti pline de flori sălbatice de toamnă. Ni se afundă picioarele în noroi când păşim, şi Quietus nechează uşor sub mine.

— *Pax!* strig deodată. *Pax!*

Îi urlu numele sub zidurile fortăreţei până când poarta principală începe să se deschidă greoi, la fel de greoi ca în noaptea în care ne-am strecurat înăuntru eu şi Cassius. Mustang iese călare. Merge încet la trap prin mocirlă şi se apropie de noi, atentă la tot ce e-n jur.

— O să fie un duel? întreabă ea rânjind. Pax din Nobila şi înţeleaptă Casă Minerva împotriva Secerătorului din Casa Măcelarilor Sângeroşi?

— O, faci totul să sune atât de captivant, cască Antonia care nu are nici măcar un strop de noroi pe ea.

Mustang o ignoră.

— Şi sunteţi siguri că n-aţi ascuns pe nimeni în iarba înaltă de colo care să ne atace când o să ieşim să ne susţinem campionul? mă întreabă Mustang. Să-i dăm foc şi să aflăm?

— Suntem toţi aici, spune Antonia. Ştii câţi suntem.

— Da. Pot să număr. Mulţumesc, îi răspunde Mustang fără să se uite la ea.

Îşi ţine ochii aţintiţi asupra mea. Pare îngrijorată, coboară vocea.

— Pax o să te rănească.

— *Pax, te mai dor coaiele*? strig pe deasupra capului ei.

Deodată răsună o tobă dinăuntrul fortăreţei şi Mustang tresare. Numai că nu e o tobă. Pax iese pe poartă. Loveşte cu putere cu securea de război în scut. Mustang îi strigă să se retragă şi el se supune ca un câine, dar bubuiturile securii în scut nu încetează. Cădem de acord ca miza să fie toţi sclavii pe care-i avem fiecare. O recompensă grasă.

— Credeam că Frumuşelul o să se dueleze, spune Mustang şi ridică din umeri.

Urmăreşte în continuare cu privirea întinderea de

iarbă.

— Unde e tipul ţicnit? Umbra ta, cel care conduce haita de lupi? Se ascunde în iarbă? Nu vreau să mă trezesc cu el sărindu-mi în spate.

Îl strig pe Sevro. O mână se ridică din ceata de Urlători. Feţele care se ivesc de sub pelerinele negre din blană de lup sunt acoperite de noroi. Mustang numără. Sunt toţi cei cinci Urlători. De fapt părem să fim cu toţii, în afară de Quinn. Totuşi, Mustang nu e mulţumită. Ne cere să ne retragem la o depărtare de şase sute de metri de cercul de noroi. În plus, o să dea foc ierbii pe o suprafaţă de o sută de metri începând din locul în care ne aflăm. După arderea ierbii, duelul se va ţine pe bucata aceea de pământ pârjolit. Zece oameni aleşi de ea, împreună cu zece oameni aleşi de mine vor face un cerc în interiorul căruia se va ţine lupta. Ceilalţi oameni ai ei vor rămâne în castel, iar ceilalţi oameni ai mei vor sta la o distanţă de şase sute de metri.

— Nu ai încredere în mine? o întreb. Nu am oameni ascunşi în iarbă.

— Foarte bine. Atunci n-o să ardă nimeni.

Nu arde nimeni. Când focul e pe cale să se stingă şi pământul e tot numai cenuşă şi fum şi noroi pe câmpul de măcel, plec de lângă trupe. Mă însoţesc zece oameni. Pax loveşte cu securea de luptă în scutul lui cu un blazon reprezentând un cap de femeie cu şerpi în loc de păr. Meduza. N-am mai luptat niciodată până acum cu cineva care poartă scut. Armura bine fixată îl acoperă în întregime, mai puţin încheieturile. Ţin suliţa-paralizator în mâna pe care mi-am vopsit-o în roşu şi lama curbată în mâna pe care am vopsit-o în negru.

Inima îmi bubuie în piept când cercul se formează în jurul nostru. Cassius vine spre mine. Chiar şi în lumina slabă, străluceşte puternic. Îmi aruncă un

zâmbet ironic.

— Nu te opri nicio clipă. Seamănă cu Kravat chestia asta.

Aruncă o privire spre Pax.

— Iar tu eşti mai rapid decât afurisitul ăsta. Corect?

Îmi face cu ochiul şi mă bate pe umăr.

— Corect, frate?

— Al naibii de corect, îi răspund făcându-i cu ochiul la rândul meu.

— Tunet şi fulger, frate. Tunet şi fulger!

Pax are statura unui Obsidian. Are lejer peste doi metri înălţime şi se mişcă exact ca o panteră dată dracului. La gravitaţia 0,37 ar putea să dea cu mine de-a azvârlită la mai bine de treizeci de metri. Mă întreb cât de sus poate să sară. Sar ca să-mi destind picioarele. Aproape trei metri. Aş putea să sar peste el uşor. Solul încă mai fumegă.

— Sari, sari, lăcustă mică, mormăie el. E ultima dată când îţi mai foloseşti picioarele.

— Ce-ai zis?

— Am spus că e ultima dată când îţi mai foloseşti picioarele.

— Bizar… şoptesc.

Pax clipeşte de mai multe ori şi se încruntă.

— Ce e… bizar?

— Ai voce de fată. Ai păţit ceva la coaie?

— Jego…

Apare Mustang călare, purtând stindardul lor şi spune ceva despre cum fetele nu se provoacă niciodată una pe alta la duel.

— Duelul se termină cu…

— Capitularea, spune Pax nerăbdător.

— Cu moartea, îl corectez.

De fapt, nu contează. Sunt în punctul în care pur şi simplu îmi bat joc de ei. Tot ce am de făcut e să dau semnalul.

— Capitularea, confirmă Mustang.

Apoi termină pregătirile şi duelul începe. Aproape. O serie de pocnituri din cer ne semnalează boom-urile sonice pe măsură ce Proctorii vin să ni se alăture de pe Olimp. Coboară învârtindu-se din muntele lor plutitor, venind din turnuri diferite. Cu toţii îşi poartă însemnele astăzi, coifuri impozante din aur strălucitor. Armurile lor sunt spectaculoase. Nu au nevoie de ele, dar le face plăcere să le poarte. Astăzi au adus o masă cu ei. Pluteşte pe propriul ei lift gravitaţional, susţinând carafe enorme de vin şi tăvi cu mâncare, iar Proctorii se aşază ca la petrecere în jurul ei.

— Sper că suntem suficient de distractivi, le strig. N-aţi vrea să ne oferiţi nişte vin? A trecut ceva timp de când n-am mai băut.

— Baftă împotriva titanului, micuţule muritor! îmi strigă Mercur.

Îşi strâmbă faţa rotundă într-un râs jovial şi îşi duce încet la buze o carafa de vin. Câteva picături se rostogolesc de la sute de metri înălţime şi-mi cad pe armură. Se scurg ca sângele.

— Bănuiesc că trebuie să le oferim un spectacol, strigă Pax.

Eu şi Pax rânjim. E un soi de compliment faptul că au venit să ne vadă. Apoi Neptuna, al cărei coif cu blazonul reprezentând un trident se clatină când înghite un ou de prepeliţă, strigă la noi să-i dăm drumul, şi securea lui Pax îmi flutură la picioare ca un soi de mătură malefică. Ştiu că vrea să mă facă să sar ca să mă atace cu scutul şi să mă izbească din aer ca pe o muscă. Aşa că mă dau în spate şi apoi sar în faţă când braţul lui se lasă în jos. Avansează şi el, anticipând, aşa că strecor rapid suliţa-paralizator prin dreapta lui şi i-o înfig la subraţ cu toată forţa. Suliţa se rupe în două. Dar Pax nu cade nici măcar când se electrocutează. Ba chiar mă loveşte atât de puternic

cu dosul palmei, încât zbor dincolo de cerc şi aterizez în noroi. Mi-a rupt un molar. Am gura plină de sânge şi de noroi. Mă trec fiori. Dar deja mă răsucesc.

Mă ridic în picioare împleticindu-mă, cu lama curbată în mână. Sunt plin de noroi. Arunc o privire spre ziduri. Armata lor a împrejmuit parapetul – nu puteau rata lupta campionilor. Acum e momentul. Aş putea da semnalul. Au porţile deschise pentru eventualitatea în care ar trebui să trimită ajutor. Cel mai apropiat călăreţ al nostru este la o distanţă de şase sute de metri, mult prea departe. Am plănuit asta. Şi totuşi, nu dau semnalul. Îmi doresc să-mi obţin singur victoria azi, chiar dacă sunt egoist. Armata mea trebuie să înţeleagă de ce sunt eu liderul.

Mă reîntorc în cerc. N-am nimic isteţ de spus. Pax e mai puternic. Eu sunt mai rapid. Asta e tot ce ştim unul despre altul. Ce se-ntâmplă acum nu seamănă deloc cu stilul lui Cassius de luptă. Nu e nimic elegant. Numai brutalitate. Mă împinge cu scutul. Stau atât de aproape de el încât nu-şi poate roti securea. Fiecare lovitură îmi dă dureri îngrozitoare în dintele rupt. Mă loveşte din nou şi atunci sar, trag de scut cu mâna dreaptă şi mă arunc peste el. Cuţitul de la încheietură îmi flutură şi îl înjunghii în ochi. Ratez şi îi zgârii doar viziera.

Las ceva distanţă între noi, iau un cuţit şi încerc o şmecherie. Parează dispreţuitor cu scutul lama care zboară spre el. Dar când îşi coboară scutul ca să se uite la mine, sunt deja în aer, şi aterizez peste el cu toată greutatea. Şocul loviturii îi trage foarte puţin scutul în jos. Cu mâna liberă îi împroşc coiful cu noroi.

Nu mai vede nimic. Cu o mână ţine securea. Cu cealaltă scutul. N-are cum să-şi cureţe viziera. Ar fi simplu dacă ar putea face asta. Dar nu poate. Îl lovesc în mod repetat în încheietură până când scapă securea. După aceea iau monstruozitatea de obiect şi-l

izbesc cu el peste coif. Armura încă nu cedează. Mă loveşte cu scutul şi aproape mă duce în pragul leşinului. Rotesc din nou securea grea şi, în sfârşit, se încovoaie la pământ. Mă las într-un genunchi, gâfâind.

Apoi urlu.

Cu toţii urlă.

Urletele răsună pe teritoriul Casei Minerva. Urlete venind dinspre armata mea aflată la distanţă. Urletele celor zece recruţi superiori ucigaşi care m-au ajutat să fac cercul pentru duel. Urlete de pe câmpul de măcel. Mustang aude zgomotul îngrozitor din spate şi-şi întoarce brusc calul. Teroarea i se citeşte pe chip. Urlă şi Proctorii, mai puţin Minerva, Apolo şi Jupiter. Se aud urlete din burţile cailor morţi care zac în mijlocul câmpului de măcel. În apropierea porţii deschise.

— Sunt în năMol, urlă Mustang.

Are dreptate întrucâtva. Dar gândeşte ca un Auriu. Cineva ţipă când îi vede pe Sevro şi pe Urlătorii lui ieşind din burţile cusute şi umflate ale cailor care zac în noroiul de lângă poartă. Ca nişte demoni care se zămislesc acum, se târăsc din măruntaiele umflate şi descompuse. Jumătate dintre cei mai buni soldaţi ai Casei Diana ies odată cu ei. Tactus cu părul lui ţepos sare din burta unei iepe albe. Aleargă alături de Buruiană, Scaiete şi Clovnul. Sunt la cincizeci de metri de porţile greoaie.

Gărzile Casei Minerva sunt pe metereze, de unde au urmărit duelul. Nu pot riposta în faţa atacului fulger al soldaţilor demoni închizând porţile greoaie. Abia reuşesc să-şi scoată arcurile şi să-şi potrivească săgeţile înainte ca Sevro, Urlătorii şi aliaţii noştri să se strecoare prin poarta gata să se închidă. De cealaltă parte a cetăţii, soldaţii Casei Diana urmează să escaladeze zidurile cu frânghiile pe care le foloseau înainte să se caţăre în copacii lor prosteşti. Da. Se

aude un fluierat din partea aceea. Au fost văzuţi de un paznic. Dar nimeni nu sare în ajutorul lui. Armata mea înaintează, până şi falşii Urlători pe care i-am împrumutat de la Casa Diana şi i-am îmbrăcat astfel încât să semene cu Sevro şi ceata lui.

Distrugem Casa Minerva în câteva minute. Departe, în înalt, Proctorii tot mai urlă şi râd. Cred că s-au îmbătat. Totul se termină înainte ca Mustang să poată face altceva decât să traverseze galopând câmpul mocirlos, trecând de iarba care încă mai arde înăbuşit. În urmărirea ei pornesc doisprezece călăreţi, printre care Vixus şi Cassandra. O s-o prindă înainte de căderea nopţii, şi am văzut ce le face Vixus prizonierilor şi urechilor lor, aşa că încalec pe Quietus şi pornesc în urmărire.

Mustang îşi abandonează calul la marginea unei pădurici din sud. Descălecăm şi lăsăm trei oameni de pază lângă cai, în caz că se întoarce. Cassandra se afundă în pădure. Vixus merge după mine, urmărindu-mă ca şi cum aş şti unde se ascunde Mustang. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place să fiu singur în pădure cu Vixus şi Cassandra. N-ar fi nevoie decât de o lamă înfiptă în spate. Oricare dintre ei ar face-o. Spre deosebire de Pollux, ei încă mă urăsc, iar Urlătorii mei şi Cassius sunt departe. Totuşi, nu apare niciun cuţit.

O găsesc pe Mustang din întâmplare. Doi ochi aurii se ivesc dintr-o groapă de noroi. Privirile ni se întâlnesc. Vixus e în apropiere. Se jură că abia aşteaptă să îmblânzească afurisita de iapă, să vadă cum îi şade cu căpăstru. Stând aşa şi uitându-se lacom printre tufişuri, pare încovoiat şi răsucit şi rău – ca un copac ars. Este cel mai slab om pe care l-am văzut, aşa că i se văd toate venele şi tendoanele pulsând sub pielea întinsă. Îşi trece limba peste dinţii perfecţi. Ştiu că vrea să mă întărâte, aşa că-l fac să mă urmeze departe de groapa de noroi.

Eo nu a meritat să moară ca sclavă pentru Societate. Şi în ciuda culorii ei, Mustang nu merită niciun soi de căpăstru.

Antonia

Am trecut testul. Interminabilul război cu Casa Minerva a luat sfârşit. Şi am prins în capcană şi Casa Diana. Înaintea bătăliei, Casa Diana avea trei opţiuni. Ar fi putut să ne trădeze în favoarea Casei Minerva şi să ne transforme în sclavi, dar l-am pus pe Cassius să trimită soldaţi care să intercepteze eventualii călăreţi. Ar fi putut să-mi accepte propunerea. Sau s-ar fi putut duce spre castelul nostru încercând să-l cucerească. Puţin mi-ar fi păsat dacă ar fi făcut asta; era o capcană. Nu lăsasem niciun strop de apă înăuntru şi l-am fi putut asedia cu uşurinţă.

Acum au pus mâna pe fortăreaţa Minerva, iar noi suntem afară, în câmp. Ar fi putut respecta înţelegerea. Noi am fi luat stindardul; iar ei ar fi luat cetatea şi pe cei aflaţi înăuntru. Dar ştiam că se vor lăcomi. Şi se lăcomesc. Porţile se închid şi ei îşi imaginează că deţin un bastion strategic. Bun. De asta l-am vrut pe Sevro înăuntru cu ei.

Curând încep să se ridice dâre de fum. Sevro le distruge rezervele de hrană în timp ce ei îi transformă în sclavi pe cei din Casa Minerva şi păzesc zidurile. Apoi le mânjeşte bazinele de apă cu excremente şi se ascunde împreună cu Urlătorii lui în beciuri.

Casa Diana nu e obişnuită cu metodele astea de luptă. De fapt, nu şi-au abandonat întru totul obiceiurile din pădure. Aproape că nu depunem niciun efort aşteptându-i să iasă. Aparent, după trei zile sunt surprinşi că tot nu plecăm. Ba din contră, ne aşezăm tabăra în nordul şi în sudul cetăţii, înconjuraţi de cai

şi de focuri, astfel încât să nu se poată strecura pe lângă noi în timpul nopţii. Sunt însetaţi. Comandantul lor, Tamara, nu vrea să mă primească. Se jenează că a fost prinsă trădând.

În cele din urmă, în cea de-a patra zi, Tamara îmi oferă zece sclavi din Casa Minerva şi pe toţi soldaţii noştri captivi dacă îi garantez întoarcerea acasă în siguranţă. O trimit pe Lea să-i spună să-şi bage oferta-n cur. La întoarcere, Lea chicoteşte ca un copil. Îşi ciufuleşte părul, mă prinde de braţ şi se apleacă mai aproape de mine, imitând disperarea Tamarei.

— *Fii înţelegător,* strigă ea. *Nu eşti un om de cuvânt*?

În cea de-a cincea noapte încearcă să fugă şi-i prindem pe toţi până la unul. În afară de Tamara. A căzut de pe cal şi a murit călcată în picioare în noroi.

— Avea cureaua de la şa tăiată, îmi arată Sevro bucata de piele retezată. Tactus?

— Probabil.

— Mama lui e Senator. Tatăl lui e Pretor, izbucneşte Sevro. L-am cunoscut când eram mici. A omorât o fată în bătaie pentru că n-a vrut să-l sărute pe obraz. Nemernic dement.

— S-o lăsăm baltă, îi spun. Nu putem dovedi nimic.

Tactus e sclavul nostru, la fel ca toţi ceilalţi membri ai Caselor Diana şi Minerva. Chiar şi Paxus. Privesc alături de Cassius şi Roque, călare pe cai, cum noii noştri sclavi adună lemne de foc şi fân în jurul fortăreţei Minerva. Aprind o vâlvătaie uriaşă, iar noi trei ne încălzim la focul victoriei.

— Asta o să-ţi aducă ultimul lingou de merit, îmi spune Cassius. Înseamnă că ajungi Primus, frate.

Mă bate pe umăr şi-n ochi îi văd doar o mică fulgerare de invidie.

— Nu se putea o alegere mai bună.

— Dumnezeule, nu credeam să văd vreodată latura

asta a arătosului nostru prieten, spune Roque. Modestie! Cassius, tu eşti?

Cassius dă din umeri.

— Jocul ăsta înseamnă doar un an din vieţile noastre sau poate chiar mai puţin. După aceea, urmează perioada de ucenicie sau studiile academice. Apoi avem viaţa înainte. Mă bucur că noi trei am fost în aceeaşi Casă – vor exista recompense pentru fiecare dintre noi în cele din urmă.

— Aşa e, îi spun strângându-l de umăr.

Îşi ţine privirea în pământ, fără să ne poată privi în ochi până când nu-şi recapătă glasul.

— Chiar… chiar dacă am pierdut un frate aici. Durerea aceea nu va dispărea. Dar simt că am câştigat alţi doi.

Ridică privirea şi-i vedem ochii sticlind feroce.

— Şi vorbesc serios, băieţi. Vorbesc cât se poate de serios. Trebuie să ne facem mândri unii pe alţii aici. Să mai batem nişte Case, să câştigăm tot nenorocitul de joc; dar tatăl meu are nevoie de ofiţeri pe navele din armada lui… dacă sunteţi interesaţi, e aranjat. Casa Bellona are mereu nevoie de Pretori pentru a deveni mai puternică.

Ultima parte o spune cu timiditate, de parcă am avea altceva mai bun de făcut.

Îl mai strâng încă o dată de braţ şi dau aprobator din cap în timp ce Roque are o replică ironică despre cum o să se facă politician, pentru că mai degrabă ar trimite alţi oameni la moarte decât să se ducă el însuşi. Fiilor lui Ares le-ar curge balele de încântare dacă aş deveni Pretor al Casei Bellona.

— Nu-ţi face griji, Roque, o să-i spun tatei despre poeziile tale, râde Cassius. Şi-a dorit dintotdeauna un războinic bard.

— Desigur, continuă Roque exagerând. Să-i spui neapărat stimatului Imperator Bellona că sunt un

maestru al metaforei şi un meşter al asonanţei.

— Roque, maestru şi meşter… o, Doamne, râd eu în vreme ce apar călare Sevro şi Quinn şi încă o fată care călăreşte o rasă de cal cum n-am mai văzut până acum.

Fata are capul acoperit cu un sac. Quinn o prezintă ca fiind un emisar al Casei Pluto.

O cheamă Lilath şi au găsit-o aşteptând la marginea pădurii. Vrea să stea de vorbă cu Cassius.

Lilath a fost cândva o fată cu faţa rotundă şi cu obraji care ştiau să zâmbească, dar acum au uitat. Are chipul tras, cu arsuri proaspete, urme de înţepături şi o expresie de cruzime. A îndurat foametea şi răspândeşte o răceală care-mi e străină. Mi-e teamă. Mă simt ca Mickey atunci când s-a uitat la mine. Eram un lucru rece, tăcut, pe care nu-l înţelegea. La fel e şi ea. E ca şi cum m-aş uita la un peşte dintr-un râu subteran.

Cuvintele lui Lilath vin alene şi zăbovesc în aer.

— Vin din partea Şacalului.

— Spune-i numele adevărat, îi sugerez.

— N-am venit să vorbesc cu tine, spune ea fără să arate nici cea mai vagă emoţie. Am venit pentru Cassius.

Calul ei e micuţ şi slab. Are copitele crăpate. Hainele de rezervă îi fac şaua să pară mai umflată. Cu excepţia unui arc nu mai văd nicio altă armă. Sunt o Casă din zona montană – au haine mai multe pentru un climat mai rece şi cai mai mici pentru deplasări mai dificile. Dacă nu cumva e o înşelătorie. O pun să-mi arate inelul. E un copac de jelanie – chiparosul lui Pluto. Rădăcinile i se pierd în pământ. Fetei îi lipsesc două degete. Are urme de arsuri pe cioturi, pentru cauterizare, asta înseamnă că au arme ionice. Când se mişcă, îi zornăie părul. Nu ştiu de ce.

Mă priveşte în tăcere, de parcă m-ar compara cu

stăpânul ei.

Se pare că am lipsuri.

— Cassius au Bellona, stăpânul meu îl vrea pe Secerător.

Continuă fără ca noi să scoatem vreun cuvânt. Suntem prea surprinşi.

— Viu. Mort. Nu ne pasă. În schimbul lui, vei primi cincizeci de din astea pentru… armata ta.

Îi aruncă două săbii ionice.

— Poţi să-i spui stăpânului tău să vină să dea ochii cu mine, îi spun.

— Nu discut cu băieţi morţi, spune Lilath în vânt. Stăpânul meu l-a însemnat pe Secerător. Înainte de venirea iernii va fi ucis. De noi sau de voi.

— Du-te de te caută, îi spune Cassius.

Fata îi aruncă lui Cassius un săculeţ.

— Ca să te ajute să te decizi.

Nu mai spune nimic apoi. Quinn dă din umeri şi ridică nedumerită din sprâncene plecând să o conducă pe Lilath.

Mă uit la săculeţul din mâna lui Cassius. Mă cuprinde paranoia. Ce-o fi înăuntru?

— Deschide-l, îi spun.

— Neah. Tipa asta e la fel de nebună ca una Violet, râde Cassius. N-avem nevoie să ne infecteze pe toţi.

Şi totuşi pune săculeţul la păstrare într-o cizmă. Vreau să ţip la el să-l deschidă, în schimb zâmbesc de parcă n-am niciun motiv să-mi fac griji.

— Era ceva bizar cu ea. Nu părea umană, spun relaxat.

— Arată ca unul dintre lupii noştri flămânzi, spune Cassius rotind una dintre săbiile ionice – aerul tremură. Măcar ne-am ales cu astea. Acum pot să te învăţ să te duelezi cum trebuie. Chestiile astea trec prin duro-armură. Lucruri cu adevărat periculoase.

Şacalul a aflat adevărul despre mine. Gândul îmi dă

fiori. Iar Roque spune ceva şi mai rău.

— Aţi observat că îi zornăia părul? ne întreabă el, alb la faţă. Avea dinţi prinşi în şuviţe.

Trebuie să ne pregătim să întâlnim armata Şacalului. Asta înseamnă să ne consolidăm teritoriul şi să eliminăm ameninţările care încă mai planează. Trebuie să distrugem ce-a mai rămas din Casa Diana prin Pădurea Mare. Şi am nevoie de Casa Ceres. Îl trimit pe Cassius împreună cu Urlătorii şi alţi doisprezece călăreţi să distrugă Casa Diana. Eu mă întorc cu celelalte trupe şi cu sclavii la castel ca să ne pregătim în aşteptarea Şacalului. Încă n-am conceput un plan, dar o să fiu pregătit pentru el când o să se întrezărească.

— După ce-au dormit înăuntrul unor cai morţi, probabil că Urlătorii noştri o să-i alunge cu mirosul din Pădurea Mare, râde Cassius dând pinteni calului şi îndepărtându-se de coloana principală. O să-l asmut pe Spiriduş asupra lor şi-o să fim înapoi înainte să te bagi în pat.

Sevro nu vrea să plece fără mine. Nu înţelege de ce Cassius are nevoie de ajutorul lui să mătură rămăşiţele Casei Diana. Îi spun adevărul.

— Cassius are într-o cizmă un săculeţ pe care i l-a dat Lilath. Vreau să-l furi.

Privirea lui nu mă judecă. Nici măcar acum. Uneori mă întreb ce am făcut încât să mă bucur de o asemenea loialitate, dar alteori încerc să nu-mi forţez norocul căutând calul de dar la dinţi.

În noaptea în care Cassius asediază Casa Diana în Pădurea Mare, restul armatei mele sărbătoreşte în spatele zidurilor înalte ale Castelului Marte. Fortăreaţa e curată şi masa abundentă. Primesc chiar şi sclavii din friptura de capră cu cimbru pregătită de June şi din carnea de vânat asezonată cu ulei de

măsline. Am grijă de toate. Sclavii îşi pleacă privirile jenaţi când trec pe lângă ei, chiar şi Pax. Lupul urlând tatuat pe frunte i-a zdrobit mândria. Doar Tactus mă priveşte în ochi. Pielea lui de culoarea mierii închise seamănă cu cea a lui Quinn, dar ochii lui îmi amintesc de un şarpe.

Îmi face cu ochiul.

După ce am obţinut victoria împotriva lui Pax, recruţii superiori par să-mi fi acceptat în sfârşit poziţia de lider, chiar şi Antonia. Îmi aminteşte de cum eram tratat pe străzi după ce m-a transformat Mickey. Eu sunt Auriul aici. Eu reprezint puterea. E prima dată când mă simt aşa după condamnarea lui Titus la moarte. În curând o să apară Fitchner şi-o să-mi dea mâna de Primus şi totul va fi bine.

Alături de mine mănâncă Roque, Quinn, Lea, şi acum şi Pollux. Chiar şi Vixus şi Cassandra, care de obicei stau cu Antonia, au venit să mă felicite pentru victorie. Râd şi mă bat pe umăr. Cipio, jucărioara Antoniei, numără sclavii. Antonia nu-mi apare în cale, dar o văd înclinându-şi capul în semn de aprobare. Miracolele chiar există.

Sunt Primus. Am cinci lingouri de aur. În curând va veni Fitchner să acorde onorurile. Dimineaţa, Casa Ceres va cădea. Au mai puţin de o treime din numărul oamenilor noştri. Cu grânele lor ca hrană pentru armată şi cu fortăreaţa lor ca bază de operaţiuni, voi deţine puterea a patru Case. Vom mătura din calea noastră tot ce a mai rămas în nord şi vom coborî spre sud înainte să dea prima zăpadă. Atunci îl voi înfrunta pe Şacal.

Roque se aşază lângă mine şi ne uităm împreună la cei care petrec.

— Mă gândesc să o sărut pe Lea, îmi spune brusc.

O văd râzând alături de câţiva recruţi mijlocii în apropierea unui foc. Şi-a tuns scurt părul, şi se uită

spre noi, plecându-şi capul cu cochetărie când Roque îi susţine privirea. Roşeşte şi el şi se uită în altă parte.

— Credeam că nu-ţi place de ea. Se ţine după tine ca un căţel, râd eu.

— Păi da. La început nu mă interesa pentru că mi s-a părut că se agaţă de mine ca de o… plută de salvare. Dar… a crescut…

Mă uit la el şi mă bufneşte râsul. Nu mă pot opri din râs.

Arătăm ca nişte lupi aurii. Suntem mai slabi faţă de cum eram când am început Institutul. Mai murdari. Avem părul mai lung. Avem cicatrice. Eu mai multe decât majoritatea. Se poate să fiu prea dependent de carnea roşie. Am un molar spart. Dar râd. Râd până când molarul mă doare prea tare. Uitasem că suntem oameni, puştani care se îndrăgostesc.

— Păi, nu irosi primul sărut, îi spun. Ăsta e singurul sfat pe care ţi-l dau.

Îi spun să o ducă într-un loc special. Să o ducă într-un loc care înseamnă ceva pentru el sau pentru amândoi. Eu am dus-o pe Eo la sondă – Loran şi Barlow au râs de mine după aceea din cauza asta. Utilajul era oprit şi se afla într-un tunel ventilat, aşa că nu era nevoie să purtăm căştile costumelor de protecţie, trebuia doar să fim atenţi la şerpi. Dar ea transpirase totuşi de emoţie. Părul lung îi încadra faţa, acoperindu-i şi ceafa. M-a strâns tare de încheietură şi nu mi-a dat drumul până când n-a ştiut că eram al ei. Până când am sărutat-o.

Zâmbesc şi-l plesnesc pe Roque peste fund ca să-i aducă noroc. Unchiul Narol zicea că e o tradiţie. Folosea teaca unei lame curbate pe mine. Cred că minţea.

Noaptea o visez pe Eo. Rareori dorm fără s-o visez. Paturile din turnul înalt al castelului sunt goale. Roque, Lea, Cassius, Sevro şi Urlătorii sunt plecaţi. În

afară de Quinn, nu e niciunul dintre prietenii mei aici. Sunt Primus, dar mă simt atât de singur. Focul trosneşte. Vântul rece al toamnei pătrunde în încăpere. Se tânguie ca vântul din tunelurile abandonate al minei şi mă duce cu gândul la soţia mea.

Eo. Mi-e dor de căldura ei în pat alături de mine. Mi-e dor de gâtul ei. Mi-e dor să-i sărut pielea fină, să-i miros părul, să-i simt gustul când îmi şoptea cât de mult mă iubeşte.

Apoi un zgomot de paşi şi imaginea ei păleşte.

Lea dă buzna în dormitor. Vorbeşte cu frenezie. Abia înţeleg ce spune. Mă ridic dominând-o protector cu statura mea şi-i pun o mână pe umăr ca s-o calmez. Mi-e imposibil. Sub bretonul tuns scurt ochii îi lucesc înnebuniţi.

— Roque! se tânguie ea. Roque a căzut într-o râpă. Are picioarele rupte. Nu pot s-ajung la el.

O urmez atât de grăbit încât nu-mi mai iau nici pelerina, nici lama curbată. Castelul e adormit cu excepţia gărzilor. Zburăm dincolo de porţi, fără să mai luăm caii. Strig la unul dintre paznici să vină cu noi. Nu mă uit înapoi să văd dacă vine. Lea aleargă în faţă, conducându-mă prin vâlcea şi apoi pe culmile dealurilor din nord, spre râpele ţinuturilor înalte unde am aprins pe vremuri primele focuri ale tribului. Ceaţa e densă. Noaptea e întunecată. Şi îmi dau seama cât de prost sunt.

E o capcană.

N-o mai urmez pe Lea. Nu-i spun. Nu ştiu dacă vor veni din spate, aşa că mă las pe burtă şi mă ascund într-un şanţ ca să mă fac nevăzut în ceaţă. Mă acopăr cu ferigi. Acum îi aud. Zgomot de săbii. De paşi şi suliţe-paralizator. Înjurături. Câţi sunt? Lea mă strigă înnebunită. Nu e singură.

M-a condus spre ei. Îl aud pe nemernicul de Vixus.

Simt mirosul de flori al Cassandrei. Se freacă mereu cu flori pe piele ca să-şi ascundă mirosul corpului.

Se strigă unul pe altul în negură. Şi-au dat seama că ştiu că e o capcană. Cum să mă întorc la trupe? Nu îndrăznesc să mă mişc. Câţi sunt? Mă caută. Dacă o iau la fugă o să reuşesc? Sau o să mă opresc în vârful unei săbii? Am două cuţite ascunse în cizme. Atât. Le scot.

— Hei, Secerătorule, o aud pe Antonia de undeva de deasupra strigându-mă în ceaţă. Lider neînfricat? Oh, Secerătorule. Nu trebuie să te ascunzi, dragule. Nu suntem supăraţi pe tine fiindcă ne dai ordine ca un rege. Nu suntem destul de indignaţi cât să-ţi scoatem ochii cu cuţitele. Nu, deloc. Dragule?

Îmi strigă răutăţi, provocându-mi vanitatea. N-am fost niciodată prea vanitos, dar ei nu pricep asta. O cizmă calcă chiar lângă capul meu. Ochi verzi scrutează întunericul. Am impresia că m-au văzut. Nu m-au văzut. Ochelari cu infraroşu. Cineva le-a dat ochelari cu infraroşu. Îi aud pe Vixus şi Cassandra. Antonia mârâie frustrată.

— Secerătorule, dacă nu ieşi la joacă, vor exista consecinţe, spune oftând. Ce consecinţe, te întrebi? Păi, o să-i tai gâtul micuţei Lea.

Aud un scâncet când Lea e trasă de păr.

— Iubiţica lui Roque…

Nu ies din ascunzătoare. La dracu’. Nu ies. Viaţa mea nu-mi aparţine doar mie. Îi aparţine şi lui Eo şi familiei mele. Nu mi-o pot pierde, nu din mândrie, nu pentru Lea, nu pentru a evita durerea pierderii încă unui prieten. Oare l-au prins şi pe Roque?

Mă doare maxilarul. Îmi încleştez dinţii. Molarul mă doare cumplit. Antonia n-o să facă asta.

Nu poate face asta.

— Ultima şansă, dragule. Nu?

Se aude un sunet de carne sfâşiată, urmată de un

gâlgâit şi de o bufnitură când trupul se prăbuşeşte la pământ.

— Păcat.

Îmi vine să urlu când vin robo-medicii zbârnâind prin ceaţa nopţii. Cu toată forţa mâinilor mele, a corpului meu, sunt neputincios acum, aici.

Nu mă clintesc din loc până dimineaţa, când sunt sigur că au plecat cu toţii. Robo-medicii nu au luat trupul Leei. Proctorii l-au lăsat aici ca să ştiu sigur că a murit, ca să nu pot spera că a supravieţuit. Nemernicii. Mort, trupul ei este fragil. Ca al unei păsărele căzute din cuib. Fac un adăpost din pietre în jurul ei. Pietrele sunt mari, dar n-o să poată ţine lupii la distanţă.

Nu găsesc corpul lui Roque, aşa că nu ştiu ce s-a ales de el. Oare prietenul meu a murit?

Mă simt ca o fantomă când îmi croiesc drum prin ţinuturile înalte, ocolind castelul ca să-i evit pe acoliţii Antoniei. Mă ascund într-un lăstăriş de lângă drumul pe unde se va întoarce Cassius dinspre Pădurea Mare. E amiază când îl văd venind în fruntea unei coloane de cai şi sclavi. Când mă vede ieşind din lăstăriş dă pinteni calului, apropiindu-se de mine să mă salute.

— Frate! mă strigă. Ţi-am adus un dar.

Sare din şa şi mă îmbrăţişează, punându-mi apoi în jurul umerilor una dintre tapiţeriile din Casa Diana. Apoi face un pas în spate.

— Eşti alb la faţă ca o fantomă. Ce s-a întâmplat?

Îmi culege o frunză din păr. Poate că în clipa asta îmi vede tristeţea din ochi.

Sevro apare călare din spatele lui şi le povestesc amândurora ce s-a întâmplat.

— Jigodia, murmură Cassius, în timp ce Sevro rămâne tăcut. Biata Lea. Biata Lea. Era o dulce. Crezi că Roque a murit?

— Nu ştiu, îi spun. Pur şi simplu nu ştiu.

— Blestemaţii, zice Cassius clătinând din cap.

— Probabil că unul dintre Proctori i-a dat Antoniei ochelarii cu infraroşu, speculează Sevro. Sau a mituit-o Şacalul. Ar avea sens.

— Cui îi pasă de asta? ţipă Cassius dând din mâini. Poate că Roque zace pe undeva rănit sau mort, omule. Nu pricepi?

Mă prinde de ceafă şi îmi apropie fruntea de a lui.

— O să-l găsim, Darrow. O să ne găsim fratele.

Dau din cap, simţind cum amorţeala îmi cuprinde pieptul.

Antonia nu mai apare la castel. Nici acoliţii ei, Vixus şi Cassandra. N-au reuşit să mă omoare şi au şters-o. Dar unde?

Quinn îşi ridică mâinile în aer şi ţipă la noi când intrăm pe porţile castelului.

— Nu ştiam unde a dispărut toată afurisita de lume! Erau de patru ori mai mulţi sclavi decât noi până să veniţi. Dar e în regulă, e în regulă.

Când îi spunem ce s-a întâmplat se prinde de braţul lui Cassius. Lacrimile îi umplu ochii din cauza Leei, dar refuză să creadă că Roque e mort. Clatină continuu din cap.

— Ne putem folosi de sclavi ca să-l căutăm. Probabil e rănit şi se ascunde pe undeva. Asta e. Sigur asta e.

Nu-l găsim. Toată armata îl caută. Niciun semn. Ne reunim în jurul mesei lungi din sala de război.

— Probabil e mort pe fundul vreunui şanţ, spune Sevro în noaptea aceea.

Îmi vine să-l pocnesc. Dar are dreptate.

— Şacalul a făcut asta, spun printre dinţi.

— Mare brânză, zice el.

— Mai zi o dată!

— Sevro vrea să spună că nu contează dacă Şacalul a făcut-o. Nu putem face nimic împotriva lui acum. Chiar dacă a încercat să te omoare, nu suntem în

situaţia în care l-am putea omorî, spune Quinn. Să ne ocupăm mai întâi de cei din împrejurimi.

— *E stupid,* mormăie Sevro.

— Ce surpriză. Se pare că Spiriduşul nu e de acord, izbucneşte Cassius. Zi odată dacă ai ceva în guşă, pigmeule.

— Nu-mi vorbi de sus, mârâie Sevro.

Cassius chicoteşte.

— Îmi ajungi până la genunchi, aşa că nu mă călca pe bătături.

— Sunt egal cu tine întrutotul.

Sevro are o asemenea căutătură încât mă aplec mai în faţă, temându-mă ca nu cumva să-i zboare un cuţit în ochi lui Cassius.

— Egal cu mine? La ce? Descendenţă? rânjeşte Cassius. A, stai, voiam să spun înălţime, frumuseţe, inteligenţă, bani. E de-ajuns?

Quinn dă o lovitură puternică de picior în scaun.

— Care naiba e problema? se răsteşte la el. Nu contează. Numai taci naibii din gură.

Sevro stă cu privirea aţintită în pământ. Simt o pornire bruscă să-l bat pe umăr.

— Ce ziceai, Sevro? îl întreabă Quinn.

— Nimic.

— Ei, haide.

— A spus că nimic, chicoteşte Cassius.

— Cassius, ridic eu vocea şi asta îl face să tacă. Sevro, te rog.

Sevro oftează şi se uită la mine cu obrajii îmbujoraţi de furie.

— Ziceam doar că n-ar trebui să stăm pe curul nostru aici în timp ce Şacalul face ce vrea, zice el ridicând din umeri. Trimiteţi-mă în sud. O să le fac necazuri.

— Ce necazuri? întreabă Cassius. Ce-o să faci, o să-l omori pe Şacal?

— Da, zice Sevro uitându-se calm la Cassius. O să-i înfig un pumnal în gât şi-o să-i crestez o gaură până în măduvă.

Tensiunea care pluteşte în aer mă nelinişteşte.

— Doar nu vorbeşti serios, spune Quinn calmă.

— Vorbeşte serios, zice Cassius încruntându-se. Şi greşeşte. Nu suntem monştri. Nici eu, nici tu, Darrow nici atât. Pretorii Bellona nu sunt cuţitari pe timp de noapte. Avem de apărat cinci sute de ani de onoare.

— Pişat şi minciuni, îi taie Sevro vorba cu un gest.

— E vorba de educaţie, spune Cassius strâmbând din nas abia sesizabil.

Un rictus crud îi schimonoseşte gura lui Sevro.

— Eşti un pixie dacă înghiţi chestiile astea. Crezi că taică-tu a devenit Imperator fiind onorabil?

— Să-i zicem *cavalerism,* Spiriduşule, mârâie Cassius. N-ar fi corect să încerci să omori pe cineva cu sânge rece, mai ales nu la *şcoală.*

— Sunt de acord cu Cassius, spun ieşind din muţenie.

— Nici nu mă mir.

Sevro se ridică brusc şi vrea să plece. Îl întreb unde se duce.

— E clar că n-ai nevoie de mine. Ai primit toate sfaturile de care ai nevoie.

— Sevro.

— Mă duc să-l caut pe Roque prin şanţuri. *Din nou.* Dar Bellona n-ar face asta. Nu şi-ar murdări genunchii ăia preţioşi.

Sevro face o plecăciune batjocoritoare în faţa lui Cassius înainte să plece.

Rămân împreună cu Quinn şi Cassius în sala de război până când Cassius cască şi zice că ar trebui să prindem un pic de somn pentru că mai avem doar şase ore până-n zori. Mai suntem doar eu şi Quinn. Are părul tuns scurt şi inegal, dar bretonul aproape că-i

intră în ochi. Stă tolănită pe scaun băieţeşte şi-şi curăţă unghiile.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

— La Roque… şi la Lea.

Ascult bolboroseala din mintea mea. Odată cu ea răsună toate sunetele morţii. Trosnetul lui Eo. Tăcerea lui Julian în vreme ce se zvârcolea în propriu-i sânge. Sunt Secerătorul şi moartea e umbra mea.

— Doar atât? mă întreabă ea.

— Cred că ar trebui să dormim puţin, îi răspund.

Mă urmăreşte cu privirea cum plec fără să mai spună nimic.

Scuze

Cassius mă trezeşte în toiul nopţii.

— Sevro l-a găsit pe Roque, îmi spune el în şoaptă. E praf. Haide.

— Unde?

— În nord. Nu poate fi mişcat.

Ne îndepărtăm în galop de castel la lumina celor două luni gemene. Fulgii unei zăpezi timpurii umplu aerul. Noroiul gâlgâie sub paşii noştri în drumul spre Metas, în nord. Nu se aude nimic altceva în afara clipocitului apei şi vântul care cutreieră copacii. Ştergându-mi somnul de la ochi, mă uit spre Cassius. Are cu el cele două săbii ionice, şi deodată simt un gol în stomac când îmi dau seama ce se întâmplă. Nu ştie unde e Roque. Dar ştie altceva.

Ştie ce-am făcut.

E o capcană din care nu pot scăpa. Bănuiesc că se mai întâmplă şi lucruri din astea în viaţă. E ca atunci când te holbezi spre pământ când cazi de la înălţime. Faptul că vezi sfârşitul apropiindu-se nu înseamnă că-l poţi evita, îndrepta, opri.

Mai mergem încă vreo douăzeci de minute.

— Nu a fost o surpriză, zice Cassius brusc.

— Poftim?

— Ştiam de aproape un an că Julian era sortit să moară. Zăpada cade în linişte în vreme ce înaintăm împreună prin noroi. Sub mine, calul a năduşit din cauza efortului. Pas cu pas prin nămol.

— A fost praf la teste. N-a fost niciodată cel mai inteligent, nu în felul în care-l voiau ei. Oh, era blând şi avea inteligenţă emoţională – putea simţi imediat tristeţea sau furia cuiva. Dar empatia e o însuşire a Culorilor inferioare.

Rămân tăcut.

— Există vrajbe care nu se sting niciodată, Darrow. Câinii şi pisicile. Gheaţa şi focul. Augustus şi Bellona. Familia mea şi familia ArhiGuvernatorului.

Privirea lui Cassius rămâne aţintită înainte, chiar şi când calul i se poticneşte iar respiraţia lui înceţoşează aerul.

— Dar în ciuda prevestirilor rele, Julian a fost încântat când a primit scrisoarea de acceptare cu Sigiliul personal al ArhiGuvernatorului. Nu ni s-a părut în ordine nici mie şi nici fraţilor mei. Nu crezuserăm niciodată că Julian era genul de băiat care ar fi fost acceptat aici. L-am iubit, toţi fraţii şi verii noştri l-au iubit; dar l-ai cunoscut. Oh, l-ai cunoscut – nu avea cea mai ascuţită minte, dar nici pe cea mai leneşă; n-ar fi făcut parte din procentul celor inferiori. Nu era nevoie să fie dat la rebuturi. Dar numele lui era Bellona. Un nume urât de duşmanul nostru. Aşa că duşmanul nostru s-a folosit de birocraţie, de funcţie, de autoritatea dobândită la timp, ca să ucidă un băiat bun. E ilegal să refuzi invitaţia la Institut. Julian a fost încântat, iar noi – mama şi tata şi fraţii şi surorile şi verii şi toţi cei dragi – eram atât de plini de speranţe pentru el. S-a antrenat atât de mult.

Vocea lui capătă un ton batjocoritor.

— Dar până la urmă, Julian a fost dat de mâncare lupilor. Sau ar trebui să spun lupului?

Trage de hăţuri şi-şi opreşte calul, ţintuindu-mă cu ochi aprigi.

— Cum ai aflat? îl întreb uitându-mă drept înainte, dincolo de apa întunecată.

Fulgi de zăpadă dispar pe suprafaţa neagră. De la distanta asta munţii se văd ca nişte dâmburi umbrite. Râul clipoceşte. Nu descalec.

— Că i-ai făcut treaba murdară lui Augustus? râde el dispreţuitor. Am avut încredere în tine, Darrow. Aşa că n-aveam nevoie să văd ce-mi trimisese Şacalul. Dar când Sevro a încercat să fure săculeţul când dormeam în Pădurea Mare, mi-am dat seama că era ceva necurat la mijloc.

Îmi observă reacţia.

— Ce? Credeai că te-ai întovărăşit cu idioţi?

— Câteodată. Da.

— Ei bine, am văzut-o în seara asta.

O hologramă.

După tot ce s-a întâmplat cu Roque şi Lea, uitasem de pachet. Mai bine ar fi rămas uitat. Mai bine aş fi avut încredere în el şi nu l-aş fi trimis pe Sevro să-l fure. Poate că atunci l-ar fi aruncat. Poate că lucrurile ar fi stat altfel acum.

— Ce-ai văzut? îl întreb.

— O hologramă în care te-am văzut omorându-l pe Julian, *frate.*

— Şacalul a făcut rost de o hologramă, mârâi eu. Înseamnă că a primit-o de la Proctorul lui. Asta înseamnă că jocul e aranjat. Bănuiesc că nu contează pentru tine că Şacalul e băiatul ArhiGuvernatorului şi că te manipulează ca să scapi de mine.

Tresare.

— Nu ştiai că Şacalul e băiatul lui, nu? Cred că ştia

că o să-l recunoşti dacă-l vezi şi de asta a trimis-o pe Lilath.

— Nu l-aş fi recunoscut. Nu i-am întâlnit niciodată pe plozii nemernicului. I-a ţinut ascunşi înainte de Institut. Şi familia mea m-a ţinut ascuns pe mine după…

Vocea îi scade, iar ochii i se cufundă într-o amintire îndepărtată.

— Noi doi îl putem învinge, Cassius. Nu trebuie să ne lăsăm dezbinaţi…

— Pentru că mi-ai ucis fratele? spune el şi scuipă. Nu există niciun *noi,* pizdă proastă. Dă-te jos de pe calul ăla afurisit.

Descalec şi Cassius îmi aruncă una dintre săbiile ionice. Stau în noroi înfruntându-mi prietenul. Ne privesc doar ciorile şi luna. Şi Proctorii. Lama mea e prinsă de şa, cel puţin e curbată, dar e inutilă împotriva unei săbii ionice. Cassius o să mă omoare.

— N-am avut de ales, îi spun. Sper că ştii asta.

— O să putrezeşti în iad, jigodie manipulatoare, ţipă el. M-ai lăsat să-ţi spun frate.

— Şi ce voiai să fac? Să-l fi lăsat pe Julian să mă omoare în timpul Trecerii? Tu ai fi făcut-o?

Ultima replică îl încremeneşte.

— E vorba de felul în care l-ai omorât.

Rămâne tăcut pentru o clipă.

— Venim aici ca prinţi şi şcoala asta trebuie să ne înveţe să devenim bestii. Dar tu ai venit ca bestie deja.

Râd cu amărăciune.

— Şi tu ce erai când l-ai sfâşiat pe Titus?

— N-am făcut ce-ai făcut tu, urlă Cassius.

— Te-am lăsat să-l omori, Cassius, pentru ca oamenii noştri să nu mai ţină minte cum o ceată de băieţi s-a pişat din plin pe faţa ta. Aşa că nu te purta cu mine de parcă aş fi nu ştiu ce monstru.

— Eşti, mârâie el.

— Ah, tacă-ţi fleanca aia afurisită şi să-i dăm drumul. Ipocritule.

Duelul nu durează mult. M-am antrenat cu el câteva luni. El a participat la dueluri toată viaţa. Ecoul săbiilor se aude peste râul iute. Zăpada cade în continuare. Împroşcăm cu noroiul care se lipeşte de noi. Gâfâim. Ni se îngreunează respiraţia. Îmi tremură mâinile când săbiile se izbesc şi zăngăne. Sunt mai rapid decât el, mai fluid. Aproape că îi ating coapsa, dar ştie prea bine mişcările jocului. Cu o mişcare din încheietură îmi parează sabia, apoi păşeşte în faţă şi-mi înfige sabia ionică prin armură direct în burtă. Ar trebui să ardă cauterizându-mă instantaneu şi să-mi distrugă nervii, afectându-mă pe viaţă, dar are sarcina ionică închisă, aşa că simt doar o apăsare îngrozitoare când metalul străin îmi intră în corp şi căldura ţâşneşte afară.

Uit să respir. Apoi icnesc. Tremur din tot corpul. Mă chircesc în jurul săbiei. Îi pot mirosi gâtul lui Cassius. E aproape. La fel de aproape ca atunci când mă prindea de ceafa şi mă numea frate. Are părul slinos.

Demnitatea mă părăseşte şi încep să scheaun ca un câine.

Mă cuprinde o durere vibrândă – începe ca o presiune, simt metalul umplându-mi parcă stomacul, apoi se transformă într-o durere oribilă. Mă cutremur încercând să-mi recapăt respiraţia. Nu pot să respir. E ca şi cum aş avea o gaură neagră în măruntaie. Cad pe spate gemând. Durere. Şi încă ceva. Ceva diferit. Teroare şi frică. Corpul meu ştie că i se apropie sfârşitul. Apoi sabia dispare şi începe nenorocirea. Cassius mă lasă sângerând şi plângând în noroi. Tot ceea ce sunt dispare şi devin sclavul propriului meu trup. Plâng.

Sunt iarăşi copil. Mă chircesc. O, Doamne, e îngrozitor. Nu înţeleg durerea. Mă mistuie. Nu mai

sunt bărbat, sunt copil. Vreau să mor repede. Mă scufund în noroiul rece, rece. Tremur şi plâng. Nu mă pot abţine. Îmi simt corpul ciudat. Mă trădează. Metalul mi-a străpuns măruntaiele.

Pierd sânge. Odată cu sângele se pierd speranţele lui Dancer, sacrificiul tatălui meu, visul lui Eo. Abia mă mai pot gândi la ei. Noroiul e negru şi rece. Mă doare atât de tare. Eo. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de casă. Care era al doilea dar al ei? N-am aflat niciodată. Sora ei nu mi-a spus. Acum ştiu ce înseamnă durerea. Nimic nu merită toate astea. Nimic. Vreau să fiu sclav din nou, vreau să o văd pe Eo, vreau să mor. Orice, dar nu asta.

Partea a IV-a
Secerătorul

Bătrânele din Lykos spun că atunci când un om e muşcat de un şarpe, tot veninul trebuie scos din rană pentru că e primejdios.

Când m-au muşcat pe mine, unchiul Narol a lăsat dinadins puţin înăuntru.

Pădurea nordică

Agonie.

Şi claustrofobie.

Mi-e rău şi sunt rănit.

Durerea e în vise.

E în întuneric. În capul pieptului.

Mă trezesc ţipând şi o mână blândă îmi acoperă gura. Mi se pare că văd pe cineva.

Eo? îi şoptesc numele şi mă întind după ea. Mâinile mele pline de noroi îi murdăresc faţa. Faţa ei ca de înger. A venit să mă ducă în vale. Părul ei a devenit Auriu. Întotdeauna am crezut că ar putea fi Aurie. Însemnele ei sunt aripi aurii; nici urmă de Sigiliul Roşu pe mâini. Pentru asta a fost nevoie de moarte.

Transpir în ciuda ninsorilor şi ploilor care cad. Ceva mă protejează. Tremur şi strâng în mână bandana purpurie. Am pierdut haemanthusul. Când s-a întâmplat asta? Am părul năclăit de noroi. Eo îl spală şi-mi mângâie fruntea uşor. O iubesc. O aud vorbind singură sau cu cineva. Nu mai am mult. Mai am vreun pic de timp? Sunt în vale? E ceaţă. Văd cerul şi un copac uriaş.

Tremur şi transpir. Să putrezeşti în iad, Cassius.

Eram prietenul tău. Poate că ţi-am ucis fratele, dar n-am avut de ales. Tu ai avut, nenorocit arogant. Îl urăsc. Îl urăsc pe Augustus. Îi văd pe amândoi cum o spânzură pe Eo. Îşi bat joc de mine şi râd. O urăsc pe Antonia. Îl urăsc pe Fitchner şi pe Titus. Urăsc. Urăsc. Ard, sunt nebun şi transpir. Îi urăsc pe Şacal şi pe Proctori. Urăsc. Mă urăsc pe mine pentru tot ce-am făcut. Tot ce-am făcut. Pentru ce? Ca să câştig un joc. Să câştig un joc pentru cineva care n-o să ştie niciodată ce-am făcut. Eo e moartă. Nu-i ca şi cum o să se întoarcă vreodată să vadă tot ce-am făcut pentru ea.

Sunt mort.

Apoi mă trezesc. Durerea e încă acolo, în măruntaie. Trece prin mine. Dar nu mai transpir. Febra s-a dus, furia infecţiei s-a domolit. Mă aflu la intrarea într-o peşteră. E un foc aprins şi la doar câţiva centimetri o fată care doarme acoperită de blănuri. Respiră încet în aerul plin de fum. Părul ei e răvăşit şi auriu. Nu e Eo. E Mustang.

Plâng în tăcere. O vreau pe Eo. De ce nu o pot avea? De ce nu pot să o aduc înapoi la viaţă? O vreau pe Eo. Nu o vreau pe fata asta de lângă mine. Mă doare mai rău decât rana. Nu o să pot niciodată repara ce s-a întâmplat cu Eo. N-am fost în stare nici măcar să-mi conduc armata şi să câştig. N-am putut să-l bat pe Cassius, ca să nu mai spun de Şacal. Am fost cel mai bun Sondor al Iadului; aici sunt nimic. Lumea e prea mare şi prea rece. Eu sunt prea mic. Lumea a uitat-o pe Eo, i-a uitat deja sacrificiul. N-a mai rămas nimic.

Adorm din nou.

Când mă trezesc, Mustang stă lângă foc. Ştie că m-am trezit, dar mă lasă să cred că n-a observat. Stau acolo cu ochii închişi şi o ascult cum fredonează. E un cântec pe care-l ştiu. Un cântec pe care-l aud când

visez. Ecoul iubirii mele moarte. Cântecul cântat de cea căreia ei îi spun Persefona. Fredonat de o Aureolată ca un ecou al visului lui Eo.

Încep să plâng. Niciodată n-am crezut mai mult în existenţa unui Dumnezeu decât acum când aud vocea ei tânguitoare. Soţia mea e moartă, dar ceva din fiinţa ei a rămas încă aici.

În dimineaţa următoare vorbesc cu Mustang.

— Unde ai auzit cântecul ăla? o întreb fără să mă ridic.

— La CutiaHologramă, zice ea roşind. Îl cânta o fetiţă. Nu-nseamnă nimic.

— E trist.

— Majoritatea lucrurilor sunt.

Au trecut patru săptămâni, îmi spune Mustang. Cassius e Primus. A venit iarna. Casa Ceres nu mai e sub asediu. Soldaţii lui Jupiter pătrund uneori în pădure. Se-aud sunetele bătăliei dintre cele două super-puteri din nord, Jupiter şi Marte. Jupiter în vest, Marte în est. De când a îngheţat râul, ambele tabere îl pot trece pentru atacuri surpriză. Vulturilor noştri le-au crescut penele de iarnă. Lupi înfometaţi urlă în noapte. Ciorile vin în stoluri dinspre sud. Dar Mustang nu ştie de fapt prea multe, şi încep să nu mai am răbdare cu ea.

— Faptul că te-am ţinut în viaţă mi-a cam distras atenţia, ţine să-mi amintească.

Stindardul ei stă sub o pătură la picioarele mele. E ultima rămasă din Casa Minerva. Totuşi, nu pare înfrântă. Şi nu m-a făcut sclav.

— Sclavii sunt proşti, spune ea. Şi tu eşti deja beteag. De ce să te fac şi prost?

Trec mai multe zile până când sunt în stare să merg. Mă tot întreb unde sunt acum pricepuţii robo-medici. Au grijă de cineva pe care Proctorii îl plac, fără-ndoială. Am câştigat titlul de Primus şi ei nu mi l-

au dat. Acum ştiu de ce o să câştige Şacalul. Scapă ei de competiţie pentru el.

În săptămânile care urmează, Mustang pândeşte cu mine prin pădure. Mă mişc destul de greu prin zăpadă, dar puterile încep să-mi revină. Ea spune că e datorită medicamentelor pe care le-a găsit, în mod suspect, sub un tufiş. Un Proctor prietenos trebuie că le-a pus acolo. Ne oprim când vedem un cerb. Întind arcul, dar nu pot să întind coarda până la ureche. Rana mă doare. Mustang mă priveşte atentă. Încerc din nou şi simt o durere profundă. Dau drumul săgeţii. Mâncăm resturi de iepure în noaptea aceea. Au un gust ciudat şi mă aleg cu nişte crampe. Am tot timpul dureri de stomac. E şi din cauza apei. Nu avem în ce s-o fierbem şi n-avem nici iod. Doar zăpadă şi un mic pârâu din care bem. Uneori nu putem face nici focul.

— Ar fi trebuit să-l omori pe Cassius sau să-l îndepărtezi, îmi spune Mustang.

— Credeam că eşti mai nobilă de-atât, spun eu în timp ce jupoi iepurele pe care l-am prins.

— Îmi place să câştig. E o trăsătură de familie. Şi uneori, trişatul e permis, spune râzând. Primeşti un lingou de merit de fiecare dată când îţi recapturezi stindardul. Aşa că am aranjat să fie pierdut de cineva în favoarea Casei Diana de mai multe ori. Apoi m-am dus şi l-am luat înapoi. Am ajuns Primus într-o săptămână.

— E cu dus şi-ntors. Totuşi, armata ta te-a plăcut, spun eu.

— Toată lumea mă place. Acum mănâncă-ţi nenorocitul ăla de iepure. Eşti slab ca o scândură.

Iarna e din ce în ce mai friguroasă. Suntem undeva în marile păduri din nord, în nordul extrem faţă de Casa Ceres şi la nord-vest de ţinuturile înalte unde eram eu înainte, încă nu am văzut niciun soldat de-al

lui Marte. Nu ştiu ce aş face dacă aş vedea.

— M-am ascuns de toţi în afară de tine, zice Mustang. Asta mă ţine în viaţă şi mă lasă să gândesc.

— Care ţi-e planul? întreb.

— Să rămân în viaţă şi să gândesc, râde ea ca pentru sine.

— Te pricepi mai bine decât mine la asta.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni din Casa ta nu te-ar fi trădat.

— Pentru că eu nu am condus ca tine, spune ea. Trebuie să înţelegi că oamenilor nu le place să li se spună ce să facă. Poţi să-ţi tratezi prietenii ca pe nişte supuşi, dar nu le spune că sunt supuşi pentru că te vor ucide. Oricum, tu pui prea mult preţ pe ierarhie şi frică.

— Eu?

— Dar cine? Mi-am dat seama de la început. Nu ţi-a păsat niciodată decât de misiune, oricare ar fi fost ea. Prima dată când te-am întâlnit am ştiut că o să-mi tai gâtul doar ca să obţii ce-ţi doreşti. Apropo, ce-ţi doreşti? mă întreabă ea după un moment de tăcere.

— Să câştig, spun eu.

— Hai, te rog. Nu eşti chiar atât de prost.

— Mă cunoşti aşa de bine?

Grăsimea iepurelui sfârâie deasupra focului.

— Ştiu că plângi în somn după o fată pe care o cheamă Eo. Ţi-e soră? Sau vreo fată pe care ai iubit-o? E un nume foarte incolor. Ca şi al tău.

— Sunt un grăunte de pe o planetă îndepărtată. Nu ţi-au zis?

— Nu mi-au spus nimic. Nu prea ies din casă. Am un tată sever, zice ea dând dintr-o mână. În orice caz, nu contează. Tot ce contează e că oamenii nu au încredere în tine pentru că e evident că îţi pasă mai mult de ţelul tău decât de ei.

— Şi tu eşti diferită?

— Oh, foarte diferită, domnule Secerător. Îmi plac oamenii mai mult decât ţie. Tu eşti lupul care urlă şi muşcă. Eu sunt mustangul care atinge mâna cu nasul. Oamenii ştiu că pot lucra cu mine. Cu tine e, la naiba, ucide sau vei fi ucis.

Are dreptate.

Când aveam un trib, făceam lucrurile cum trebuie. I-am făcut pe toţi, băieţi şi fete, să mă iubească. I-am făcut să îşi merite locul. I-am învăţat cum să omoare o capră de parcă numai eu ştiam. Le-am dat focul ca şi cum eu aş fi creat chibriturile. Le-am împărtăşit un secret – că noi aveam mâncare şi Titus, nu. Mă priveau ca pe un tată. Îmi amintesc că am văzut asta în ochii lor. Când Titus trăia, eu eram un simbol al bunătăţii şi speranţei. Apoi când a murit… am devenit el.

— Uneori uit că treaba Institutului e să mă înveţe lucruri, îi spun lui Mustang.

Fata Aurie se apleacă spre mine şi-mi spune:

— Cum ar fi că trebuie să trăim pentru ceva mai mult de atât?

Cuvintele ei îmi străpung inima. Ecoul lor răsună de pe alte buze. Trăieşte pentru mai mult. Mai mult decât putere. Mai mult decât răzbunare. Mai mult decât ceea ce primim.

Trebuie să învăţ mai bine decât ei, nu doar să-i *înving. Aşa* o să-i ajut pe Roşii. Sunt doar un băiat. Sunt nesăbuit. Dar dacă învăţ cum să devin conducător pot să fiu mai mult decât un agent al Fiilor lui Ares. Pot să-i ofer poporului meu un viitor. Asta a vrut Eo.

Miezul iernii. Lupii sunt înfometaţi. Urlă în noapte. Când ucidem ceva suntem nevoiţi uneori să-i alungăm. Dar într-o zi, când omorâm un ren în amurg, o haită coboară din ţinuturile din nord. Vin dinspre copaci

asemenea unor spectre întunecate. Umbre. Cel mai mare dintre ei e cât mine. Are blana albă. Ceilalţi nu mai au blănurile negre, ci gri. Lupii ăştia se schimbă odată cu anotimpul. Mă uit la ei în timp ce ne înconjoară. Fiecare se mişcă în felul lui. Dar fiecare se mişcă numai odată cu haita.

— Aşa ar trebui să luptăm, îi şoptesc lui Mustang privind lupii care se apropie.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu?

Îl doborâm pe liderul haitei cu trei săgeţi şi ceilalţi se împrăştie. Eu şi Mustang ne pregătim să jupuim bestia albă. În timp ce îşi trece cuţitul de-a lungul blănii, se uită în sus, cu nasul roşu de frig.

— Sclavii nu fac parte din haită, aşa că noi nu putem lupta ca ei. Nu că asta ar conta. Nici lupii nu fac treaba cum trebuie. Depind prea mult de liderul haitei. Dacă tai capul, corpul se retrage.

— Deci răspunsul stă în autonomie, spun eu.

— Poate, zice muşcându-şi buza.

Mai târziu în seara aceea, îşi dezvoltă ideea.

— E ca o mână.

S-a aşezat comod lângă mine; picioarele ei le ating pe ale mele. Destul de aproape cât să simt vina cum mi se târăşte pe şira spinării. Carnea care se prăjeşte umple peştera cu o aromă plăcută şi puternică. Afară viscoleşte puternic şi blana lupului se usucă deasupra focului.

— Dă-mi mâna, zice. Care e cel mai bun deget al tău?

— Fiecare e bun pentru altceva.

— Nu fi încăpăţânat.

Îi spun că degetul mare. Mă pune să ţin un băţ doar cu degetul mare, şi-apoi mi-l ia cu uşurinţă. Apoi mă pune să-l apuc fără degetul mare dar cu restul degetelor. Îmi răsuceşte mâna şi băţul scapă.

— Imaginează-ţi că degetul tău mare îi reprezintă

pe membrii Casei. Restul degetelor sunt toţi sclavii pe care i-ai capturat. Primusul sau oricine ar fi liderul, e creierul. Totul funcţionează afurisit de bine, nu?

Nu poate să-mi ia băţul din mână. Îl pun jos şi-o întreb care e ideea.

— Acum încearcă să faci şi altceva decât să apuci pur şi simplu stindardul. Mişcă-ţi degetul mare contrar acelor de ceasornic, iar pe celelalte, cu excepţia celui din mijloc, în sensul acelor de ceasornic.

Fac asta. Se holbează la mine şi râde nevenindu-i să creadă.

— Idiotule.

I-am stricat toată demonstraţia. Sondorii Iadului sunt îndemânatici. Îi privesc mâinile în timp ce încearcă să facă şi ea acelaşi lucru. Desigur că nu reuşeşte. O înţeleg.

— Mâna e la fel ca Societatea, spun eu.

E structura armatelor de la Institut. Ierarhia e bună pentru treburile simple. Unele degete sunt mai importante decât altele. Unele se pricep mai bine la anumite lucruri. Toate degetele sunt controlate de gradul cel mai mare, creierul. Creierul îşi controlează dispozitivul. Face în aşa fel încât degetul mare şi celelalte să lucreze împreună. Dar controlul pe care îl exercită creierul singur e limitat. Imaginează-ţi că fiecare deget ar avea un creier propriu şi acela ar interacţiona cu creierul principal. Degetele se supun, dar funcţionează independent. Ce ar putea atunci să facă mâna? Ce ar putea face o armată? Încep să învârt băţul pe degete, în scheme complicate. Exact asta.

Ne privim în ochi şi îşi trece degetele peste palma mea în timp ce explică. Ştiu că ar vrea să reacţionez la atingerea ei, dar îmi impun să mă gândesc la alte lucruri.

Ideea asta a ei nu face parte din programa niciunui

Proctor.

Lecţia lor e despre trecerea de la anarhie la ordine. E despre control. Despre acumularea sistematică a puterii, structura puterii şi păstrarea ei. E un model care demonstrează că Legea Ierarhiei e cea mai bună. Societatea reprezintă ultimul stadiu al evoluţiei, singurul răspuns. Ea tocmai a dărâmat regula sau, cel puţin, i-a găsit limitele.

Dacă aş putea câştiga ajutorul voluntar al sclavilor, armata n-ar arăta nicidecum asemenea Societăţii. Ar fi mai bună. La fel cum mult mai productivi ar fi Roşii de pe Lykos dacă ar crede cu adevărat că pot câştiga Laurul. Sau la fel ca un Pretor la bordul navei lui stelare care şi-ar folosi nu doar propriul geniu, ci şi pe cel al echipajului său Albastru.

Strategia lui Mustang e visul lui Eo.

E ca şi cum un şoc electric trece prin mine.

— De ce n-ai încercat asta cu sclavii pe care i-ai capturat?

Îşi trage mâna când observă că nu-i răspund la atingeri.

— Am încercat.

Rămâne tăcută pentru tot restul nopţii. Spre dimineaţă începe să tuşească.

În zilele care urmează, Mustang e tot mai bolnavă. Îi aud hârâitul din plămâni şi-i dau o fiertură făcută din măduvă, carne de lup şi frunze fierte într-o cască pe care am găsit-o. Arată ca şi cum ar fi pe moarte. Nu ştiu ce să fac. Nu prea mai avem mâncare, aşa că vânez, dar vânatul e puţin, iar lupii sunt înfometaţi. Animalele mari au fugit din pădure, aşa că ne hrănim mai mult cu iepuri. Tot ce pot să fac e să o încălzesc şi să mă rog ca robo-medicii să coboare din nori. Proctorii ştiu unde suntem. Întotdeauna ştiu unde suntem.

În săptămâna următoare găsesc urme de paşi prin

pădure. Doi oameni au trecut pe aici. Urmăresc paşii din zăpadă până la o tabără abandonată, sperând că au ceva mâncare pe care s-o pot fura. Găsesc oase de animale şi tăciunii încă fierbinţi. Nici urmă de cai. Ceea ce înseamnă că nu sunt iscoade. Dezertori, Ruşinaţii care şi-au încălcat jurământul după ce au fost făcuţi sclavi. Sunt o grămadă acum.

Urmăresc paşii din zăpadă prin pădure timp de vreo oră, apoi încep să mă îngrijorez. Urmele se întorc, îndreptându-se spre un loc familiar, spre peştera noastră. E deja noapte când ajung înapoi. Aud râsete în adăpostul pe care-l împart cu Mustang. Săgeata mi se pare subţire între degete când o pun în arc. Ar trebui să mă opresc şi să-mi recapăt suflarea. Rana mă doare. Respir cu greutate, dar nu pot să le dau şi mai mult timp. Nu şi dacă au prins-o pe Mustang.

Nu mă pot vedea pentru că stau după blana de ren îngheţată şi zăpada tasată ridicată ca un zid la intrarea în peşteră pentru a ne proteja de intemperii. Focul se-aude trosnind înăuntru. Fumul se strecoară prin gurile de aerisire pe care eu şi Mustang ne-am chinuit o zi întreagă să le facem. Băieţii stau unul lângă altul, ne mănâncă ce-a mai rămas din carne şi ne beau apa.

Sunt murdari şi zdrenţuroşi, cu părul ca nişte ierburi cleioase. Au pielea pătată. Capete negre. Au fost frumoşi altădată, nu mă-ndoiesc. Unul dintre ei se-aşază pe pieptul lui Mustang. Fata care mi-a salvat viaţa e legată la gură şi îmbrăcată doar în lenjeria de corp. Tremură de frig. Unul dintre băieţi are o muşcătură însângerată pe gât. E o rană pentru care vor să o facă să plătească. Cuţitele sunt înroşite la foc. E clar că unuia dintre băieţi îi place să o vadă dezbrăcată. Se-ntinde să-i atingă pielea ca şi când ar fi o jucărie făcută doar pentru plăcerea lui.

Gândesc instinctiv, ca un lup. Un sentiment

înfricoşător mă cuprinde, ceva ce nu ştiam că simt pentru fata asta. Nu până acum. Durează puţin până mă calmez şi îmi opresc mâinile din tremurat. Mâna lui îi coboară pe coapsă.

Primului băiat îi trag o săgeată în genunchi. Pe-al doilea îl lovesc când se întinde după cuţit. Ţintesc prost din nou. Îl lovesc în umăr, nu în ochi. Mă strecor în adăpost cu cuţitul de jupuit, gata să îi termin pe amândoi în timp ce urlă de durere. Ceva din mine, partea umană mai exact, nu mai există şi nu mă opresc decât atunci când văd ochii lui Mustang.

— Darrow, zice ea încet.

Chiar şi tremurând, e încă frumoasă – fata asta micuţă care m-a readus la viaţă. Sufletul cu ochii strălucitori care păstrează viu cântecul lui Eo. Tremur de furie. Dacă m-aş fi întors cu zece minute mai târziu, noaptea asta m-ar fi distrus pentru totdeauna. Nu pot să mai trec peste încă o moarte. Mai ales dacă e a lui Mustang.

— Darrow, lasă-i în viaţă, îmi zice ea din nou, şoptind la fel ca Eo când îmi spunea că mă iubeşte.

Mă tulbură. Nu mai suport sunetul vocii ei, furia din mine.

Nu pot să vorbesc. Faţa mi-e amorţită şi nu pot să scap de grimasa furiei care o controlează. Îi târăsc afară de păr pe cei doi băieţi şi-i lovesc cu picioarele până când apare Mustang, apoi îi las gemând în zăpadă şi mă întorc ca să o ajut să se îmbrace. Pare atât de fragilă când îi aşez pieile de animal peste umerii osoşi.

— Cuţit sau zăpadă, îi întreabă pe băieţi după ce s-a îmbrăcat.

Ţine cuţitele înroşite la foc în mâinile tremurânde şi tuşeşte. Ştiu la ce se gândeşte. Dacă îi lăsăm să plece o să ne omoare în somn. Niciunul dintre ei n-o să moară din cauza rănilor de săgeată. Robo-medicii ar fi

venit până acum dacă era cazul. Sau poate că nu vin pentru Dezertori.

Băieţii aleg zăpada.

Mă bucur. Mustang nu voia să folosească cuţitul.

Îi legăm de un copac la marginea pădurii şi aprindem un foc pentru ca una dintre Case să-i găsească. Mustang a insistat să vină cu mine, tuşind tot drumul, pentru a se asigura că fac ceea ce mi-a cerut. Avea dreptate să se îndoiască de mine.

Noaptea, după ce Mustang adoarme, vreau să mă întorc să-i omor pe Dezertori. Dacă îi găsesc cei din Jupiter sau Marte, o să le spună unde suntem şi o să fim capturaţi.

— N-o face, Darrow, îmi zice ea când dau la o parte pielea de ren.

Faţa i se iveşte de sub pături.

— O să trebuiască să ne mutăm dacă îi las în viaţă, îi spun. Şi tu eşti deja bolnavă. O să mori. Aici avem căldură. Avem adăpost.

— Atunci o să ne mutăm dimineaţă, zice ea. Sunt mai puternică decât par.

Uneori, asta e adevărat. Acum nu e cazul.

Când mă trezesc dimineaţă observ că în timpul nopţii s-a înghesuit în mine ca să se încălzească. Trupul ei e prea fragil. Tremură ca o frunză în vânt. Îi miros părul în timp ce ea respiră încet. Are urme de sare pe faţă. O vreau pe Eo. Vreau ca părul acesta să fie al ei, căldura pe care o simt să fie a ei. Dar nu o îndepărtez pe Mustang. Mă doare când o ţin în braţe, dar durerea vine din trecut, nu de la ea. Ea e ceva nou, ceva plin de speranţă. Ca primăvara pentru iarna mea întunecată.

Odată cu zorii pătrundem şi mai adânc în pădure şi ne facem un adăpost din copaci căzuţi şi zăpadă tasată, lângă o stâncă. Nu aflăm ce se întâmplă cu Dezertorii sau cu peştera noastră.

Mustang abia mai poate să doarmă din cauza tusei. Când în sfârşit adoarme, înghesuită în mine, o sărut uşor pe gât aşa încât să nu o trezesc. În secret, mi-aş dori să se trezească doar ca să vadă că sunt aici. Pielea ei e fierbinte. Fredonez cântecul Persefonei.

— Nu-mi amintesc niciodată cuvintele, îmi şopteşte într-o seară când stă cu capul la mine în poală. Aş vrea să-mi amintesc.

N-am mai cântat de când eram în Lykos. Am vocea răguşită şi aspră. Încet, încet încep să cânt.

Ascultă, ascultă,
Aminte adu-ţi de amurg,
furia soarelui şi grâul vălurit
Am căzut şi iar am căzut
Şi-mpreun-am dansat
şoptind un cânt tânguit,
de ce-a fost bine, ce greşit

Şi

Fiule, fiule, aminte adu-ţi de focul
frunzelor roşii-n schimbat de-anotimp,
am căzut şi-am căzut
am cântat împletind,
toamnei venite giulgiu şi chip

Şi

Acolo în vale
ascultă-l tăind,
secerătorul ascultă-l tăind
Acolo în vale
Ascultă secerătorul cântând
de iarna ce vine-n curând

Fetiţă, fetiţă,
aminte adu-ţi
când ploaia a-ngheţat

şi sub zăpada ce-a fost a murit,
Am căzut şi iar am căzut
Şi-mpreun-am dansat
prin iadul iernii care-a venit

Iubito, iubito
aminte adu-ţi
când iarna murit-a odată cu cerul senin,
şi-ntre urlete, urlete multe
cântec sădit-am,
sfidându-i ocara

Fiule, fiule,
aminte adu-ţi
de lanţul de fier al stăpânului aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânţi n-am uitat,
că-n vale-am ascuns
mai mult decât vis

Şi

Acolo în vale
ascultă-l tăind,
secerătorul ascultă-l tăind
Acolo în vale
Ascultă secerătorul cântând
de iarna ce vine-n curând.

— E ciudat, zice ea.

— Ce anume?

— Tata mi-a spus că vor fi revolte din cauza acestui cântec. Că vor muri oameni. Dar e o melodie atât de liniştită.

Tuşeşte cu sânge într-o cârpă.

— Obişnuiam să cântăm în jurul focurilor de tabără, la ţară ne ţinea departe de…

Tuşeşte din nou.

— … ochii lumii. După ce… a murit fratele meu…

Tata n-a mai cântat cu mine niciodată.

Ştiu că o să moară curând. E doar o chestiune de timp. Are faţa palidă şi zâmbeşte stins. Şi pentru că robo-medicii nu apar, nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut. Trebuie să o las aici şi să mă duc să caut medicamente.

Una dintre Case s-ar putea să fi găsit sau să fi primit ca recompensă nişte injectabile. Va trebui să plec în curând, dar mai întâi trebuie să-i fac rost de nişte mâncare.

Cineva mă urmăreşte în ziua când vânez prin pădurea înzăpezită. Am pe mine blana albă de lup. Şi ei sunt camuflaţi. Nu văd cine e, dar ştiu că e acolo. Mă prefac că trebuie să reglez coarda arcului şi arunc o privire înapoi. Nimic. Linişte şi zăpadă. Doar sunetul vântului prin crengile îngheţate. Mă urmăresc în continuare în timp ce înaintez.

Îi simt în spatele meu la fel cum simt în corp durerea rănii. Mă prefac că văd o căprioară şi fug printr-un desiş, apoi mă caţăr într-un pin înalt de cealaltă parte.

Aud ceva pocnind.

Trec pe sub mine. Îi simt în oase, aşa că scutur crengile de sub picioare. Zăpada adunată cade la pământ. O urmă distorsionată ce seamănă cu un om se formează în zăpadă. Se uită spre mine.

— Fitchner? strig.

Balonul de gumă pocneşte din nou.

— Poţi să cobori acum, băieţaş, latră Fichner.

Îşi dezactivează pelerina-fantomă şi cizmele gravitaţionale şi se lasă în zăpadă. Poartă un costum termic subţire şi negru. Hainele mele matlasate şi pieile împuţite de animal nu-mi ţin nici pe jumătate atât de cald.

Au trecut săptămâni de când nu l-am mai văzut. Pare obosit.

— Ai venit să termini ce a început Cassius? îl întreb sărind din copac.

Se uită la mine şi rânjeşte.

— Arăţi îngrozitor.

— Şi tu la fel. Patul moale, mâncarea caldă şi vinul nu-ţi priesc? îi zic arătând în sus.

Muntele Olimp se vede în depărtare printre crengile scheletice ale copacilor în iarnă.

— Datele spun că ai pierdut nouă kilograme, râde el.

— Grăsimea de copil, spun. Sabia ionică a lui Cassius a decupat-o de pe mine.

Întind arcul şi-l îndrept spre el. Mă întreb dacă poartă armura electromagnetică. Opreşte orice în afară de armele electromagnetice şi briciuri. Doar armurile-recul te pot apăra de astea – şi nu suficient de bine.

— Ar trebui să trag.

— N-ai să îndrăzneşti. Sunt un Proctor, băieţaş.

Îi trag în coapsă. Doar că săgeata pierde din viteză înainte să atingă câmpul invizibil al scutului care luminează fosforescent, ca apoi să cadă la pământ. Îl poartă deci tot timpul, chiar şi atunci când nu au armura electromagnetică.

— Hai că asta chiar a fost enervant, zice căscând.

Scut electromagnetic, cizme gravitaţionale, pelerină-fantomă şi cred că are şi pumn electromagnetic şi un brici. Zăpada se topeşte când îi atinge pielea. M-a văzut în copac, deci îmi imaginez că şi-a injectat picături în ochi. Sigur are lentile termice şi pentru vedere pe timp de noapte. Are o tabletă şi un analizator, ştiu asta pentru că mi-a ghicit greutatea. Probabil că ştie şi câte celule albe am în sânge. Oare poate face şi analiză spectrală?

— Nu prea se doarme zilele astea pe Olimp. Treabă multă, zice el căscând din nou.

— Cine i-a dat Şacalului holograma cu mine omorându-l pe Julian? întreb.

— Chiar că treci direct la subiect.

A făcut ceva în timp ce vorbeam, sunetele din jurul nostru au dispărut. Nu mai aud nimic dincolo de o bulă invizibilă care se întinde pe cinci metri. Nu ştiam că are jucării d-astea.

— Proctorii i-au dat holograma Şacalului, îmi zice el.

— Care dintre ei?

— Apolo. Noi toţi. Nu contează.

— Presupun că asta s-a întâmplat pentru că îl favorizează pe Şacal. Am dreptate? întreb eu nelămurit.

— Ca de obicei, zice spărgând un balon de gumă. Din păcate, ţie chiar nu îţi e permis să câştigi şi tocmai spre asta te îndreptai. Aşa că…

Îi cer să-mi explice. Îmi răspunde că tocmai a făcut-o. Are cearcăne sub ochii obosiţi în ciuda colagenului şi a cosmeticelor pe care le foloseşte ca să-şi ascundă oboseala. Are burta mai mare, dar braţele îi sunt tot subţiri. Ceva mă îngrijorează la el şi nu e doar felul în care arată.

— Nu îmi este permis, repet eu. Permis. Nimănui nu i se poate *permite* să câştige. Credeam că afurisitul ăsta de scop era să ne ridicăm prin propriile puteri până în vârf. Deci dacă mie nu îmi este *permis* să câştig, înseamnă că Şacalului i se permite.

— Te-ai prins, zice el şi nu pare prea fericit.

— Dar asta n-are niciun sens. Corupe toată ideea, spun eu înfierbântat. Aţi încălcat regulile.

Se presupune că Auriul cel mai bun ar trebui să se ridice, dar ei deja au ales câştigătorul. Treaba asta nu distruge doar Institutul, ci şi întreaga Societate. Cei mai buni sunt cei care conduc. Asta ne spun. Acum şi-au încălcat propriile principii ţinând partea cuiva într-

o bătaie din curtea şcolii. E la fel ca treaba cu Laurul. Ipocrizie.

— Şi băiatul ăsta cine ar trebui să fie? Următorul Alexandru? Cezar? Gingis Han? Vreun Wiggin? întreb eu. Toată treaba asta e un mare nonsens.

— Adrius e fiul *iubitului* nostru ArhiGuvernator, Augustus. Asta e tot ce contează.

— Da, mi-ai spus asta deja, dar de ce trebuie să câştige el? Doar pentru că tatăl lui e o persoană importantă?

— Din păcate, da.

— Fii mai clar.

— ArhiGuvernatorul, oftează el, ne-a ameninţat, măgulit şi mituit în secret pe fiecare dintre noi, toţi doisprezece, până când am căzut de acord că fiul lui ar trebui să câştige. Dar trebuie să fim atenţi cum trişăm. Recrutorii, adevăraţii mei şefi, ne supraveghează fiecare mişcare din palatele lor, de pe nave etcaetera. Şi ei sunt persoane foarte importante. Şi apoi, mai trebuie să ne ferim şi de Consiliul de Control al Calităţii, de Suverană şi de Senatori, la fel ca şi de restul Guvernatorilor. Pentru că, deşi sunt multe şcoli, oricare dintre ei se poate uita la ce se întâmplă în oricare dintre ele.

— Ce? Cum?

— Nano-cameră biometrică, spune el bătându-mă peste inelul cu lup. Nu-ţi face probleme, acum le arată cu totul altceva. Am activat un câmp de bruiaj şi, oricum, e o întârziere de juma de zi pentru editare. În restul timpului, orice Recrutor, orice însemnat pot să privească şi să decidă dacă îţi acordă sau nu un noviciat când toate astea se termină. A, şi ce le mai place de tine.

Mii de Aureolaţi m-au supravegheat tot timpul.

Stomacul, deja îngheţat, mi se strânge şi mai mult.

Demetrius au Bellona, Imperator al Flotei a Şasea,

tatăl lui Cassius şi Julian, Recrutator al Casei Marte, m-a privit cum i-am ucis un fiu şi l-am înşelat pe celălalt. Nu mai pot să respir. Dacă îi spuneam lui Titus că ştiu că e un Roşu pentru că eu însumi sunt Roşu? Oare au observat când Titus a spus „daţi dracului“? Am spus că Titus e Roşu cu voce tare sau mi-am zis doar în gând?

— Şi dacă dau jos inelul?

— Atunci dispari. Mai rămân însă camerele pe care le-am ascuns pe câmpul de bătălie, zice el făcându-mi cu ochiul. Să nu mai spui la nimeni. Acum, dacă Recrutorii descoperă schema ArhiGuvernatorului… o să plătim cu toţii de-o să ne iasă pe nas. O să apară tensiuni între Casele şcolii, asta e sigur. Dar, şi mai important, ar putea să fie un Război de Sânge între Casele Augustus şi Bellona.

— Şi tu o să ai probleme dacă se află despre mită?

— O să fiu mort, zice încercând fără succes să zâmbească.

— De-asta arăţi ca naiba. Eşti în mijlocul unei furtuni de rahat. Şi eu ce rol am în toate astea?

Chicoteşte fără niciun chef.

— Mulţi Recrutori te plac. Cei din Casa Marte au dreptul să îţi ofere primii un noviciat, dar poţi să ai în vedere şi alte oferte din afara Casei. Dacă mori, vor fi foarte nefericiţi. Mai ales Sabia Casei Marte. Îl cheamă Lorn au Arcos; ai auzit de el cu siguranţă. Se pricepe de minune să folosească briciul.

— Care. E. Rolul. Meu? repet întrebarea.

— N-ai niciun rol. Doar rămâi în viaţă. Şi nu te pune în calea Şacalului. Altfel, Jupiter sau Apolo o să te omoare şi eu nu o să pot face nimic să-i opresc.

— Deci ei sunt câinii lui de pază, nu?

— Printre alţii, da.

— Păi atunci, dacă mă omoară, Recrutorii or să-şi dea seama că e ceva în neregulă.

— N-or să-şi dea. Apolo o să se folosească de alte Case să facă treaba sau o s-o facem noi înşine şi o să ştergem imaginile de pe nano-camere. Apolo şi Jupiter nu sunt proşti. Aşa că nu te juca cu ei. Lasă-l pe Şacal să se joace şi o să ai un viitor.

— La fel ca şi tine.

— La fel ca şi mine.

— Înţeleg, zic eu.

— Bine. Bine. Ştiam că o să înţelegi. Ştii, mulţi dintre Proctori te plac, până şi cea a Casei Minerva. La început nu putea să te sufere, dar de când i-ai dat drumul lui Mustang, i se permite din nou să stea pe Olimp. Nu mai e aşa jenată.

— I se permite să stea pe Olimp? întreb eu cu naivitate.

— Normal. Sunt regulile Institutului. După ce Casa ta e înfrântă, tu, ca Proctor, te duci acasă şi încerci să le explici Recrutorilor ce n-a mers.

Zâmbetul lui Fitchner se strâmbă dintr-odată când observă strălucirea din ochii mei.

— Deci, dacă le e distrusă Casa, trebuie să plece. Iar Apolo şi Jupiter sunt cei care mă vor mort, zici tu?

— Nu… mă imploră el înţelegând ce vreau să spun.

— Nu? întreb eu lăsându-mi capul într-o parte.

— Nu… poţi! izbucneşte el bulversat. Tocmai ţi-am spus că Sabia afurisitei de Casă Marte vrea să te aibă ca novice. Şi mai sunt şi alţii – Senatori, Politicieni, Pretori. Vrei să ai un viitor?

— Vreau să-i scot Şacalului boaşele pe gât. Atâta tot. După aia o să-mi găsesc un noviciat. Îmi imaginez că o să fie unul impresionant dacă reuşesc să fac asta.

— Darrow! Fii rezonabil, omule.

— Fitchner, prietenii mei Roque şi Lea au murit din cauza amestecului ArhiGuvernatorului. Să vedem ce-o să zică atunci când o să-l fac pe fiul lui, Şacalul, sclavul meu.

— Eşti nebun ca un Roşu! zice el dând din cap. Te joci cu veniturile Proctorilor. Niciunul nu e mulţumit cu situaţia de acum. Cu toţii vor să avanseze. Dacă le pui în pericol viitorul, Apolo şi Jupiter o să coboare şi o să-ţi taie capul!

— Nu şi dacă le distrug eu Casele mai întâi, spun încruntându-mă. Trebuie să plece dacă fac asta, nu? Cineva de încredere mi-a spus că astea sunt regulile. *Acum,* mai am un prieten care e pe moarte şi am nevoie de nişte antibiotice. Ar fi excelent dacă ai putea să-mi dai tu câteva.

— După tot ce ai zis, de ce aş face asta? se holbează el prosteşte la mine.

— Pentru că până acum ai fost un Proctor de doi bani. Îmi datorezi nişte recompense. Plus că trebuie să te gândeşti şi la propriul tău viitor.

— Mi se pare corect, zice el, râzând învins.

Scoate un medicament injectabil din trusa medicală prinsă de picior şi mi-l întinde. Observ că armura electromagnetică nu mă răneşte când îmi atinge mâna. Deci pot fi dezactivate. Îi mulţumesc bătându-l pe umăr cu afecţiune. Dă ochii peste cap. Armura e dezactivată pe tot corpul. Apoi se activează. Aud sunetul aproape imperceptibil care vine de la curea, unde are drăcia. Acum că am inamici Proctori, e o informaţie utilă.

— Şi acum ce ai de gând să faci? mă întreabă Fitchner.

— Cine e mai periculos? Apolo sau Jupiter? Fii sincer, Fitchner.

— Amândoi sunt nişte monştri. Apolo e mai ambiţios. Cu, Jupiter e simplu – lui doar îi place să se joace de-a Dumnezeu pe-aici.

— Atunci Casa Apolo e prima. După asta, o să-l zdrobesc pe Jupiter. Şi după ce ei vor pleca, cine o să-l protejeze pe Şacal?

— Şacalul, râde el sec.

— Atunci o să vedem dacă merită cu adevărat să câştige.

Înainte să plec, Fitchner aruncă un pacheţel.

— Nu c-ar conta acum, dar am primit asta. Mi s-a spus să-ţi transmit că prietenii tăi nu te-au uitat.

— Cine?

— Nu pot să-ţi spun.

Cine i-a dat pachetul sigur e un prieten, pentru că în cutie se află Pegasul meu; iar înăuntrul lui e mugurele de haemanthus al lui Eo. Îmi pun medalionul cu Pegas la gât.

Dezertorii

Prietenii mei îmi sunt alături. Ce-au vrut să spună prin asta? Care prieteni? Fiii lui Ares? Sau misterul prieteniei e mai general, referindu-se la cei care îmi sprijină ascensiunea la Institut? Cunosc ei semnificaţia Pegasului? Sau mi-au oferit pur şi simplu ceva ce credeau că-mi lipseşte?

Atât de multe întrebări; şi niciuna dintre ele nu contează. Ei sunt în afara jocului. Jocul. Ce altceva mai contează cu excepţia jocului? Toate lucrurile reale de pe lumea asta, toate relaţiile mele, toate aspiraţiile şi nevoile mele se învârt în jurul acestui joc, în jurul victoriei mele. Ca să câştig, am nevoie de armată, dar nu poate fi una de sclavi. Nu din nou. Am nevoie acum, la fel cum voi avea nevoie când voi conduce o rebeliune, de adepţi, nu de sclavi.

Omul nu poate fi eliberat prin aceeaşi nedreptate care l-a înrobit.

La o săptămână după ce îi fac injecţia lui Mustang şi-i scade febra, pornim spre nord. Prinde puteri pe măsură ce înaintăm. Tusea i-a dispărut şi acum

zâmbeşte din nou. Uneori are nevoie de odihnă, dar mă ajunge curând din urmă, aproape depăşindu-mă. Şi ţine să-mi şi spună asta. Facem cât mai mult zgomot cu putinţă când mergem, ca să atragem prada spre noi. În cea de-a şasea noapte când aprindem un foc enorm, apar primii momiţi.

Dezertorii vin de-a lungul râului, folosindu-se de zgomotul apei ca să-şi mascheze apropierea. Îi simpatizez din prima. Dacă focul nostru n-ar fi fost o capcană, ne-ar fi luat prin surprindere. Dar e o capcană, şi când doi dintre ei păşesc în lumină, sărim brusc. Dar dacă sunt suficienţi de deştepţi cât să vină pe firul apei, atunci sunt şi suficient de deştepţi cât să aibă pe cineva pândind în întuneric. Aud sunetul unei săgeţi potrivite în arc. Apoi un scâncet. Mustang se ocupă de cel ascuns în întuneric. Eu de ceilalţi doi. Mă ridic din grămada de zăpadă, scuturându-mi de nea mantia de lup şi-i dobor pe la spate pe cei doi lovindu-i cu arcul.

După aceea, cel doborât de Mustang îşi oblojeşte ochiul umflat lângă foc, în vreme ce eu vorbesc cu liderul lor. O cheamă Milia. E înaltă ca o trestie, are o faţă lungă de cal şi e puţin adusă de spate. Are corpul osos înveşmântat în zdrenţe şi blănuri furate. Celălalt tip care nu a fost rănit este Dax. Scund, frumuşel, cu trei degete degerate. Le oferim blănuri şi cred că asta contează în discuţia care urmează.

— Vă daţi seama că vă putem face sclavi, nu? îi întreabă Mustang fluturându-şi stindardul. Aşa că aţi deveni de două ori Dezertori şi aţi fi de două ori ocoliţi la finalul jocului.

Miliei nu pare să-i pese, dar lui Dax da. Celălalt o imită pe Milia.

— Mă doare-n cot. Nu e nicio diferenţă între o dată sau de trei ori, spune Milia.

Cu toţii poartă semnul de sclavie al Casei Marte.

Nu-i recunosc, dar inelele lor îmi arată că sunt din Casa Iunona.

— Mai bine îndur ruşinea decât vânătăi pe genunchi. Ştii cine e tatăl meu?

— Nu mă interesează cine e tatăl tău.

— Tatăl meu, insistă ea, e Gaius au Trachus, justiţiar al emisferei sudice a planetei Marte.

— Tot nu mă interesează.

— Iar tatăl lui este…

— Nu mă interesează.

— Atunci eşti *un prost,* spune Milia tărăgănat. Eşti de două ori prost dacă ai de gând să mă faci sclava *ta.* O să-ţi tai gâtul noaptea.

Îi fac semn din cap lui Mustang. Se ridică brusc în picioare şi pune stindardul pe capul Miliei. Semnul lui Marte e înlocuit de cel al Minervei. Apoi Mustang şterge semnul Minervei. Dax face ochii mari.

— Chiar şi dacă te eliberez? o întreb pe Milia. Tot îmi mai tai gâtul?

Nu mai ştie ce să spună.

— Mily, şopteşte Dax. Care e planul tău?

— Fără sclavie, îi explic. Fără bătăi. Dacă voi săpaţi o latrină pentru tabără, atunci eu sap două. Dacă cineva vă răneşte, îl fac bucăţi. Aşadar, vă alăturaţi armatei noastre?

— Armatei *lui,* mă corectează Mustang.

Mă uit la ea şi mă încrunt.

— Şi cine e el? întreabă Milia cu privirea aţintită asupra mea.

— El e Secerătorul.

Ne ia o săptămână să adunăm zece Dezertori. Din felul cum văd eu lucrurile, aceştia zece au lăsat să se înţeleagă destul de clar că nu vor să fie sclavi. Aşa că s-ar putea să le placă de prima persoană care le va oferi un scop, hrană, blănuri, de prima persoană care nu le va cere să-i lingă cizmele. Majoritatea au auzit

de mine, dar sunt cu toţii dezamăgiţi că nu am la mine faimoasa lamă curbată cu care l-am învins pe Pax. Se pare că Pax a devenit o adevărată legendă. Mi se spune că a luat pe sus şi a aruncat în Argos un cal cu tot cu călăreţ în timpul luptei dintre sclavii lui Marte cu cei ai lui Jupiter.

Pe măsură ce ne strângem tot mai mulţi, ne ascundem de armatele mai numeroase. Chiar dacă Marte e Casa mea, acum, cu Roque mort şi Cassius duşman, numai Quinn şi Sevro îmi mai sunt prieteni. Poate şi Pollux, dar el se îndreaptă încotro bate vântul. Şobolan nemernic.

Nu mă pot alătura Casei mele. Locul meu nu mai e acolo. Poate că le-am fost comandant, dar îmi amintesc felul cum mă priveau. Iar acum este crucial să afle că sunt în viaţă.

În ciuda războiului dintre Marte şi Jupiter, neclintita Ceres rămâne necucerită pe malul râului. În spatele zidurilor lor înalte mirosul pâinii se înalţă în continuare. Bande înarmate aparţinând ambelor armate cutreieră câmpurile din jurul Casei Ceres, traversând îngheţatul Argos după bunul plac. Sunt înarmaţi cu săbii ionice slab încărcate, aşa că se pot electrocuta şi schilodi doar dintr-o atingere a metalului. Robo-medicii şuieră pe tot câmpul de bătaie când ambuscadele se termină cu încăierări violente, vindecând studenţii răniţi care sângerează sau se vaită din cauza oaselor rupte. Campionii fiecărei armate poartă armuri ionice ca să se protejeze împotriva noilor arme. Caii se ciocnesc unii de alţii. Săgeţile ionice zboară. Sclavii se bat între ei cu vechile arme, cele mai simple, pe câmpurile întinse care despart ţinuturile înalte de fluviul Argos. Totul e spectaculos, dar prostesc, atât de prostesc.

Privesc împreună cu Mustang şi Milia cum se ciocnesc două trupe protejate de armuri din Casele

Marte şi Jupiter pe câmpul din faţa Turnului Phobos. Flamurile flutură. Caii stropşesc sub copite zăpada înaltă. Când cele două valuri de metal se aruncă unul asupra celuilalt, e o ciocnire de glorii în armură. Lăncile scânteiază cu electricitate amorţitoare pe armurile şi scuturile largi. Săbii orbitoare se izbesc de alte lame ca şi cum ar fi ale lor. Recruţi superiori se bat cu recruţi inferiori. Sclavii aleargă şi se izbesc unii de alţii, simpli pioni în acest joc de şah uriaş.

Îl văd pe Pax cu o armură ruginită stacojie, atât de veche că seamănă cu un costum-prăjitor. Mă pufneşte râsul când se năpusteşte asupra unui călăreţ. Dar dacă există cumva o imagine a unui cavaler perfect, acela nu ar fi Pax. Nu, ar fi Cassius. Acum îl văd. În armura strălucitoare, electrocutând oponent după oponent, galopând în rândurile inamicului, cu sabia vâjâindu-i în stânga şi-n dreapta, licărind ca o limbă de foc. Ştie să lupte, dar sunt şocat de cât de prosteşte o face – se afundă în mijlocul trupelor duşmane cu câţiva lăncieri lângă el, capturând inamici. Apoi trupele rămase se regrupează şi fac acelaşi lucru cu ale lui. Iarăşi şi iarăşi, fără ca vreuna dintre părţi să câştige un avantaj substanţial.

— Ce cretini, îi spun lui Mustang. Îi orbesc toate armurile şi săbiile alea drăguţe. Sigur. Poate dacă se mai ciocnesc unii de alţii încă de vreo trei sau patru ori, poate până la urmă o să meargă.

— Au tactică, spune ea. Uite acolo, o formaţiune de luptă în formă de săgeată. Şi o manevră acolo care se va transforma într-o mişcare de flancuri.

— Şi totuşi, am dreptate.

— Şi totuşi, nu te înşeli.

Rămâne tăcută un moment, privind.

— Seamănă cu micul nostru război, numai că nu alergi tu urlând la oameni ca un vârcolac. Ah, vremurile de altădată, oftează Mustang punându-mi o

mână pe umăr.

Milia se uită la noi strâmbând din nas.

— Tactica aduce victoria în lupte. Războaiele se câştigă cu strategie, îi spun.

— Ooooo. Eu sunt Secerătorul. Zeul lupilor. Regele strategiei, spune Mustang ciupindu-mă de obraz. Eşti pur şi simplu adorabil.

Îi dau peste mână. Milia îşi dă ochii peste cap.

— Aşadar, care-ţi e strategia, milord? mă întreabă Mustang.

Cu cât evit conflictele cu inamicii, cu atât au mai multe şanse Proctorii să mă distrugă. Ascensiunea mea trebuie să fie meteorică. Dar nu-i spun asta.

— Strategia noastră e viteza, îi spun. Viteza şi daunele majore.

În dimineaţa următoare bandele războinice ale Casei Marte îşi găsesc podul peste Metas blocat de copaci doborâţi în timpul nopţii. Aşa cum mă aşteptam, întorc caii şi călăresc înapoi spre castel, temându-se de o capcană. Oamenii lor de pază din Phobos şi Deimos nu ne pot vedea, privesc cercetători în jos şi trimit semnale de fum cum că nu e niciun inamic în pădurile aride de foioase din preajma podului. Nu ne văd pentru că stăm ascunşi la vreo cincizeci de metri de pod, în pădure, pe burtă, încă dinainte de ivirea zorilor. Toţi dezertorii mei poartă acum o mantie albă sau gri de lup. Ne-a luat o săptămână să găsim toţi lupii, dar probabil a fost mai bine aşa. Vânătoarea a creat o legătură între noi. Cei zece soldaţi ai mei sunt o ceată bătăioasă. Mincinoşi, trişori şmecheri care mai degrabă şi-ar distruge viitorul decât să fie sclavi în acest joc. Aşa că e o ceată mândră, practică, dar nu tocmai onorabilă. Exact oamenii de care am nevoie. Au feţele vopsite cu găinaţ de pasăre şi argilă cenuşie, aşa că arătăm ca nişte

animale sălbatice spectrale de iarnă când umflăm cu respiraţia blănile rânjitoare în care suntem înveliţi.

— Le place să fie preţuiţi de cineva neînfricat, îmi zisese Milia cu o noapte în urmă, cu o voce la fel de rece şi sticloasă ca ţurţurii atârnaţi de plopi. Şi mie la fel.

— Marte o să înghită momeala, îmi şopteşte Mustang acum. N-a mai rămas prea mult creier printre membrii Casei.

Nu, de când a murit Roque. Mustang şi-a ales un loc aproape de mine în zăpadă. Atât de aproape încât are picioarele întinse lipite de ale mele, iar faţa ei, răsucită într-o parte când stă pe burtă, e doar la câţiva centimetri de a mea pe sub pelerinele albe. Când inspir aerul e deja cald datorită respiraţiei ei. Cred că e prima dată când îmi trece prin minte să o sărut. Alung gândul şi invoc amintirea buzelor neastâmpărate ale lui Eo.

E deja amiază când Cassius trimite trupe – în mare majoritate sclavi, temându-se de o ambuscadă – ca să adune copacii doborâţi peste pod. De fapt, Cassius face un joc inteligent. De vreme ce crede că se luptă cu Jupiter, presupune că ambuscada va consta într-o şarjă bruscă de cavalerie imediat ce podul va fi eliberat. Aşa că-şi trimite călăreţii să înconjoare râul prin sudul ţinuturilor înalte, ocolind prin partea îndepărtată a podului, lângă Phobos, ca să prindă într-o ambuscadă cavaleria care presupune că va apărea dinspre Pădurea Mare sau dinspre câmpuri. Fata cea şireată, Milia, îmi dă de ştire despre aceste mişcări ale călăreţilor printr-un hăulit de la mai bine de un kilometru şi jumătate depărtare, din pinii înalţi unde s-a ascuns ca să iscodească pentru noi. E timpul să acţionăm.

Ne năpustim din pădurea desfrunzită fără urlete sau strigăte asupra sclavilor care trudesc. Patru

recruţi superiori stau călare privindu-i pe cei care muncesc. Unul dintre ei e Cipio. Alergăm mai repede. Gonim printre copacii desfrunziţi, venind din lateral. Nu ne văd. Ieşim din pădure. Ne întrecem între noi ca să dăm prima lovitură.

Câştig.

Sar cinci metri în faţă în condiţiile de gravitaţie scăzută, zbor din pădure ca un demon posedat şi-l lovesc pe Cipio în umăr cu o sabie boantă. Se prăbuşeşte din şa. Calul nechează. Mustang doboară un alt recrut superior cu stindardul ei. Soldaţii mei mişună înainte, umbre tăcute înveşmântate în alb şi gri. Alţi doi dintre Dezertorii mei sar pe caii recruţilor superiori şi-i ciomăgesc pe călăreţi cu bâte şi topoare tocite. Am ordonat să nu fie nimeni ucis; totul se termină în patru secunde. Caii nici măcar nu-şi dau seama unde le-au dispărut călăreţii. Soldaţii mei trec de cai şi ajung la sclavii care adună butucii căzuţi de pe pod. Jumătate dintre ei nici nu ne aud până când Mustang transformă pe şase dintre ei în sclavi ai Casei Minerva şi le ordonă să-i înrobească şi pe ceilalţi. Apoi se aud strigăte şi sclavii Casei Marte îmi atacă oamenii cu topoarele.

Cei din Casa Minerva o recunosc pe Mustang şi ea îi eliberează ştergându-le semnul lui Marte. E ca un val mişcător. Şase sclavi sunt ai noştri. Se năpustesc asupra altor sclavi ai Casei Marte şi-i ţintuiesc la pământ până când Mustang îi transformă pe toţi în sclavi ai Casei Minerva. Opt, prin aceeaşi metodă. Zece. Unsprezece, şi unul singur ne face necazuri. El e trofeul. Pax. Nu poartă armură, mulţumesc lui Dumnezeu. A venit aici doar ca să muncească, dar tot e nevoie de şapte dintre ai noştri ca să-l pună la pământ. Răcneşte şi-şi urlă numele. Mă arunc spre el şi-i dau un pumn în faţă. Scuip şi râd în timp ce ne îngrămădim deasupra lui până când doisprezece

dintre noi reuşim să imobilizăm monstrul genetic. Mustang îl eliberează de semnul lui Marte, iar răcnetul lui se transformă într-un râs atât de ascuţit că seamănă cu al unei fete.

— *Libertateeeee!* urlă el.

Sare în picioare uitându-se după cineva pe care să-l schilodească.

— Darrow au Andromedus! ţipă la mine, gata să-mi spargă faţa până când Mustang îi închide gura.

— E de partea noastră, spune Mustang.

— Adevărat? întreabă Pax, schimonosindu-şi faţa uriaşă într-un zâmbet. Asta da ştire!

Şi mă prinde într-o îmbrăţişare de urs.

— *Libertateeee,* fraţi şi… surori! Dulce libertate!

Îi lăsăm pe Cipio şi pe ceilalţi recruţi superiori gemând în ţărână.

Dinspre Phobos şi Deimos se ridică spre cer semnale luminoase în timp ce noi gonim prin pădurile din vale spre munţii pitici din nord, ca nu cumva călăreţii din Casa Marte să dea ocol podului şi să ne atace. Oamenii de pază au văzut tot ce s-a întâmplat. Probabil sunt îngroziţi. A durat mai puţin de un minut. Pax nu se mai opreşte din râsul acela de fetiţă.

Cei din Casa Marte vor fi derutaţi de reducerea bruscă a efectivului. Dar am nevoie de mai mult de-atât. Vreau să le înlocuiesc imaginea pe care şi-au creat-o despre mine, aceea a unui lider slab, cu o imagine supranaturală, ceva dincolo de înţelegere. Vreau să devin ca Şacalul – anonim şi supranatural.

În acea noapte mă strecor prin zăpadă la nord de Castelul Marte. Oameni călare patrulează prin vâlcea. Zgomotul copitelor călcând pe iarbă se aude înăbuşit în noapte. Aud căpestrele cailor zornăind în întuneric. Nu îi văd. Pelerina mea din blană de lup e la fel de albă ca zăpada. Mi-am tras gluga pe cap, aşa că arăt ca un soi de creatură care stă de veghe la unul dintre

cercurile cele mai îngheţate ale iadului. Suprafaţa stâncii e mai abruptă de cum îmi aminteam. Aproape cad când escaladez stânca verticală acoperită de zăpadă. Ajung la zidul castelului. Pe metereze pâlpâie torţe. Vântul mătură flăcările. Mustang ar trebui să fie prin preajmă să aprindă explozibilul.

Îmi dezbrac pelerina şi o fac ghem. Am pielea acoperită de cărbune. Înfig limbile metalice între crăpăturile dintre pietre. E ca şi cum m-aş căţăra iarăşi pe utilajul de sondat, numai că sunt mai puternic şi nu port costumul-prăjitor. Floare la ureche. Pegasul îmi saltă pe piept în timp ce urc. Şase minute mai târziu, când ajung în vârf, nici măcar nu gâfâi.

Mă agăţ cu degetele de piatră, chiar sub metereze. Rămân agăţat, ascultând paşii santinelei. Desigur că e o sclavă. Şi nu e proastă. Mă vede când mă caţăr peste metereze şi aproape îmi bagă o suliţă în gât. Îi arăt inelul cu semnul lui Marte şi-mi duc un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

— De ce să nu dau alarma? mă întreabă fata, despre care îmi dau seama că a făcut parte din Casa Minerva.

— Ţi-au spus să păzeşti zidul de duşmani? Sunt sigur că asta au făcut. Dar eu fac parte din Casa Marte. Inelul dovedeşte asta. Deci nu pot fi duşman, nu?

Se încruntă.

— Primusul mi-a spus să păzesc zidul de intruşi şi să ucid sau să dau alarma…

— Aici e casa mea. Eu sunt Primusul de drept al Casei Marte. Sunt stăpânul tău şi-ţi *ordon* să păzeşti zidul de intruşi. E imperativ, îi spun făcându-i cu ochiul. Jur că Virginia ar fi fericită dacă ai urma ordinele primite întocmai.

Ridică capul la auzul numelui real al lui Mustang şi mă măsoară cu privirea.

— Primusul meu trăieşte?

— Casa Minerva încă nu a căzut, îi spun.

Chipul fetei aproape se descompune când încearcă să schiţeze un zâmbet.

— Mda… păi… cred că asta e casa ta. Nu te pot împiedica să intri. Sunt constrânsă prin legământ să mă supun. Stai puţin… ştiu cine eşti. Au zis că ai murit.

— Mulţumită Primusului tău încă respir.

Aflu de la ea că membrii Casei dorm în timp ce sclavii păzesc fortăreaţa pe timpul nopţii. Asta e problema cu sclavii. Sunt foarte dornici să găsească o cale să-şi neglijeze îndatoririle şi sunt extrem de încântaţi să împărtăşească secrete. O las în urmă şi mă furişez în turn folosindu-mă de o cheie pe care mi-a strecurat-o accidental în mână.

În timp ce mă furişez în propria mea casă, sunt tentat să-i fac o vizită lui Cassius. Dar n-am venit aici ca să-l omor. Violenţa este metoda proştilor. Câteodată sunt şi eu prost, dar astăzi mă simt inteligent. N-am venit nici ca să fur stindardul. Sigur e păzit. Nu. Am venit aici ca să le reamintesc că s-au temut cândva de mine. Că sunt cel mai bun dintre ei toţi. Că mă pot duce unde vreau. Că pot face ce vreau.

Rămân ascuns în întuneric, deşi aş putea folosi acelaşi argument cu toţi sclavii care stau de pază. În loc să fac asta, scrijelesc o lamă curbată pe toate uşile din turn. Mă strecor în sala de război şi scrijelesc o lamă curbată pe masa uriaşă ca să dau naştere mitului. Apoi scrijelesc un craniu pe scaunul lui Cassius şi implânt un cuţit în spătar ca să dau naştere zvonurilor.

Când plec pe aceeaşi cale pe care am venit, văd cum dealurile din nordul castelului izbucnesc în flăcări. Tufişurile adunate sub forma lamei curbate a Secerătorului ard intens în noapte.

Dacă Sevro mai este printre cei din Casa Marte mă va găsi. Şi aş cam avea nevoie de ajutorul micului ticălos.

Un al doilea test

Ca să am o armată, trebuie să am cu ce să o hrănesc.

Aşa că o să iau cuptoarele celor din Casa Ceres, după care tânjesc şi Marte şi Jupiter.

Noilor membri ai bandei noastre, veniţi din Casa Minerva, li se pare perfect normal să-mi accepte autoritatea. Nu-mi fac iluzii. Sigur, sunt impresionaţi de felul în care mi-am ascuns Urlătorii în cadavre de cai acum câteva luni şi îşi amintesc cum l-am înfrânt pe Pax. Dar mi se supun numai pentru că Mustang are încredere în mine. Cei din casa Diana, cel puţin pentru moment, rămân sclavi. Trebuie să le câştig încrederea. Tactus, în mod ciudat, e singurul care pare să aibă încredere în mine. Pe de altă parte, tăcutul tânăr era tot numai un zâmbet când i-am spus c-o să-l cos într-un cal mort acum o lună. Mai sunt încă doi din Casa Diana pe care i-am cusut atunci. Ceilalţi le spun Caii Morţi şi fiecare dintre ei poartă şuviţe albe de păr de cal împletit. Mie mi se pare că sunt puţin nebuni.

Dacă e ceva ce se găseşte din abundenţă în munţi şi în ţinuturile muntoase, aceia sunt lupii. Îi vânăm pentru a-i antrena pe noii mei recruţi în stilul nostru de luptă. Fără atacuri strălucitoare de cavalerie. Fără nenorocitele alea de lănci. Şi, cu siguranţă, fără reguli stupide despre confruntarea inamicului. Toată lumea primeşte mantii, blănuri care duhnesc până când se usucă şi îndepărtăm toată putreziciunea. Cu toţii în afară de Pax. Nu există lup cu o blană suficient de

mare pentru el.

— Casa Ceres a mai trecut prin asedii, spune Mustang.

Are dreptate.

Noaptea par să aibă mai mulţi soldaţi treji decât ziua. Sunt mereu atenţi la atacuri surpriză. Maldăre de iască ard lângă ziduri luminându-le. Nu ştiu de unde, dar acum au şi câini. Îi vedem patrulând de-a lungul fortificaţiilor. Drumul dinspre apă e păzit de când am încercat să-l trimit pe Sevro înăuntru prin latrine acum mult timp, în timpul unui atac surpriză când ne războiam cu Minerva. Abia dacă m-a iertat pentru asta. Studenţii Casei Ceres nu mai ies afară din cetate. Au înţeles ce riscă atunci când luptă cu Case mai puternice în câmp deschis. Vor rămâne înăuntru peste iarnă, iar la primăvară, când foamea şi frigul vor fi slăbit suficient celelalte Case, vor ieşi din fortăreaţa lor puternici, pregătiţi şi organizaţi.

Doar că n-o să apuce primăvara.

— Deci atacăm în timpul zilei, ghiceşte Mustang.

— Normal, îi spun.

Mă-ntreb uneori de ce ne mai deranjăm să vorbim, îmi ştie toate gândurile. Chiar şi pe cele nebuneşti.

Ideea de acum e una extrem de nebunească. Am exersat-o o zi întreagă într-un luminiş din Pădurea Nordică, după ce am pus copacii la pământ cu topoarele. Pax este cel care face ca planul să fie posibil. Organizăm întreceri pentru a vedea cine are cel mai bun echilibru când merge pe trunchiurile de copaci căzute. Mustang câştigă. Milia cea cu faţă de cal iese pe locul doi şi scuipă de nervi că nu a învins-o pe Mustang. Eu ies al treilea.

Ca şi atunci când am întins capcana pentru cei din Casa Marte, cu o noapte înainte ne strecurăm cât putem de aproape şi ne îngropăm în zăpada adâncă. Din nou, eu şi Mustang rămânem împreună,

îmbrăţişându-ne sub zăpadă. Tactus încearcă să se cupleze cu Milia, dar ea îl trimite la plimbare.

— Dacă stai puţin să te gândeşti, încercam să-ţi fac o favoare, bombăne el către Milia în timp ce se cuibăreşte la subraţul mirositor al lui Pax. Eşti la fel de frumoasă ca negul unei vrăjitoare. Când o să mai ai tu vreo şansă să te cuibăreşti cu unul ca mine? Scroafă nerecunoscătoare.

Mustang şi celelalte fete pufnesc batjocoritor. Apoi tăcerea nopţii şi răceala câmpiei ne intră în oase şi rămânem tăcuţi.

În zori eu şi Mustang tremurăm unul în celălalt şi un nou strat de zăpadă ameninţă să ne distrugă planul, îngropându-ne şi mai adânc. Dar vântul bate suficient de tare şi fulgii nu se strâng într-un strat prea gros deasupra noastră. Mă trezesc primul, dar rămân nemişcat. Şi, după ce casc şi alung ultimele urme ale somnului, armata mea începe să se trezească asemenea unui organism, fiecare student foindu-se şi bombănind către celălalt, formând un şir de Aurii îngrămădiţi unul în altul, tuşind şi trăgându-şi nasul în tunelul de sub zăpadă. Nu-i văd, dar îi aud trezindu-se în ciuda zgomotului furtunii de zăpadă.

O crustă de gheaţă s-a strâns peste noapte pe hainele mele groase. Mustang îşi încălzeşte mâinile de mine, sub blănuri. Îi simt respiraţia caldă pe gât. Când încep să mă mişc, cască şi se îndreaptă, îndepărtându-se puţin în timp ce se întinde ca o pisică sub zăpada care începe să cadă între noi.

— Blestemată treabă, chiar că e îngrozitor, bombăne Dax, însoţitorul Miliei.

Nu-l văd din tunelul nostru de zăpadă.

Mustang îmi dă un ghiont. Tactus abia se vede încolăcit la subraţul lui Pax. Cei doi, cuibăriţi împreună ca nişte îndrăgostiţi, se trezesc şi se trag repede unul de lângă celălalt când deschid pleoapele

îngheţate.

— Mă întreb care dintre ei e Romeo, şopteşte Mustang răguşită.

Râd şi fac o gaură în tavanul tunelului nostru de zăpadă. Cei douăzeci şi patru de oameni care compun banda mea sunt singuri în câmpie, cu excepţia unor iscoade călare care se zăresc în depărtare. N-o să ne facă probleme. Vântul bate dinspre râul de nord, muşcându-mi faţa.

— Eşti pregătit pentru asta? întreabă Mustang rânjind când îmi bag înapoi capul în tunel. Sau ţi-e prea frig?

— Mi-era mai frig când stăteam în mijlocul lacului, atunci când te-am păcălit prima dată, spun eu râzând. Ah, vremurile bune de altădată.

— Făcea parte din planul meu diabolic să-ţi câştig încrederea, micuţule, zâmbeşte ea jucăuşă.

Îmi citeşte îngrijorarea în ochi, aşa că mă strânge de mână şi se apropie pentru ca restul să nu ne audă.

— Crezi că m-aş cuibări cu tine aici în zăpadă dacă n-aş fi crezut că planul o să funcţioneze? Negativ. Dar mi-a îngheţat fundul şi vântul începe să se domolească, aşa că hai să mergem, Secerătorule.

Număr până la trei şi ne-am ridicat. Zăpada se fărâmiţează în jurul nostru şi vântul ne izbeşte feţele în timp ce alergăm în viteză cei o sută de metri de câmp deschis până la ziduri. Toţi douăzeci şi patru. Apoi se lasă din nou tăcerea. Vântul bate în rafale. Ducem după noi bârna lungă de lemn în jurul căreia ne strângem la fel ca în noaptea trecută, când a împărţit cu noi tunelul de zăpadă. E grea, dar suntem douăzeci şi patru, iar Pax a moştenit de la părinţii lui gene care-i permit să doboare un afurisit de cal. Respirăm greu. Picioarele ne ard. Strângem din dinţi în timp ce lemnul pe care-l ducem pe umeri ne afundă în zăpada adâncă. E un drum obositor. Un strigăt se

aude de pe zid. Ecoul acestei chemări singuratice reverberează în dimineaţa liniştită de iarnă. Apoi alte strigăte. Şi altele. Se aud lătrături. Confuzie. O săgeată zboară pe lângă noi, tăcută şi sinistră. Încă una. E fascinant cât de tăcută e lumea în timp ce săgeţile cad, aducând moartea. Vântul s-a domolit din nou. De dincolo de nori apare soarele şi suntem scăldaţi în căldura dimineţii.

Am ajuns la zid. Se aud strigăte din spatele fortificaţiilor de piatră şi din turnuri. Semnalul unui corn. Lătratul câinilor. Zăpada cade de pe parapeţi în timp ce arcaşii se apleacă peste bastioanele de piatră. O săgeată se înfige în lemn, lângă mâna mea. Cineva cade însângerat la pământ. E Dax. Apoi Pax dă comanda şi el, Tactus şi încă cinci dintre cei mai puternici ridică bârna pe care am tăiat-o dintr-un trunchi de copac şi o proptesc cu putere de zid. O ţin înclinată la un anumit unghi şi urlă din pricina greutăţii. E cu cinci metri mai jos de vârful zidului, dar deja alerg pe panta subţire. Pax geme ca un mistreţ sprijinind în umăr toată greutatea. Strigă şi urlă. Mustang e în spatele meu, urmată de Milia. Aproape alunec. Echilibrul şi mâinile mele de Sondor al Iadului mă împiedică să cad de pe lemnul noduros. O săgeată îmi trece prin mantie. Mă sprijin de zid în capătul bârnei ce se balansează. Pax şi băieţii lui urlă răguşiţi din cauza efortului. Vine şi Mustang. Îşi pune piciorul în palmele mele şi sare ultimii cinci metri pentru a ajunge la parapet. Taie în stânga şi-n dreapta cu sabia şi strigă ca o zeiţă a morţii. Apoi Milia sare la fel şi funia pe care şi-a legat-o în jurul taliei atârnă după ea. O leagă în vârf şi mă caţăr pe ea ultimii cinci metri. Bârna de lemn se prăbuşeşte la pământ în spatele meu. Scot sabia. E haos. Casa Ceres a fost luată pe nepregătite. N-au avut niciodată duşmani pe metereze. Acum suntem trei aici, urlând şi

vânturându-ne săbiile. Furia şi entuziasmul mă cuprind şi îmi încep dansul.

Nu au decât arcuri. Au trecut luni de zile de când au folosit săbii. Ale noastre nu sunt ascuţite sau încărcate de electricitate, dar duro-oţelul e neplăcut în orice formă s-ar prezenta. Câinii sunt cel mai greu de doborât. Îl lovesc pe unul cu piciorul în cap. Pe altul îl arunc de pe metereze. Milia e la pământ. Muşcă un câine de gât şi-l loveşte între picioare până când acesta se îndepărtează schelălăind.

Mustang aruncă pe cineva de pe parapet. Îl dobor pe unul dintre arcaşii care încearcă să tragă în ea. De afară, Pax strigă la mine să deschid porţile. Pur şi simplu, abia aşteaptă să se bată.

Mă iau după Mustang, sărind de pe metereze în curtea interioară, unde o găsesc luptându-se cu un student solid din Casa Ceres. Îl dobor cu o lovitură de cot şi arunc pentru prima dată o privire în fortăreaţa pâinii. Castelul are o structură nefamiliară, cu o curte care duce spre mai multe clădiri şi un turn uriaş în care se coace pâinea. Mirosul îmi face stomacul să freamăte. Dar tot ce contează e poarta. Alergăm spre ea. Din spatele nostru se aud strigăte. Ajungem la poartă exact în momentul în care treizeci şi şase de studenţi ai Casei Ceres ies din turn şi aleargă prin curte.

— Grăbeşte-te! strigă Mustang. Hai, *grăbeşte-te!*

Milia trage cu arcul în inamicii de pe parapeţi.

Apoi deschid poarta.

— PAX AU TELEMANUS! PAX AU TELEMANUS!

Mă dă la o parte. E la bustul gol, uriaş, plin de muşchi şi urlă. Are părul vopsit alb şi modelat în forma a două coarne cu ajutorul sevei de copac. Pe post de bâtă are o bucată de lemn cât mine de lungă. Studenţii Casei Ceres se retrag. Unii cad. Alţii se împiedică. Un băiat ţipă când Pax se apropie în viteză.

— PAX AU TELEMANUS! PAX AU TELEMANUS!

Nu vrea să fie poreclit în vreun fel în timp ce atacă asemenea unui minotaur posedat. Când intră în grupul de studenţi Ceres îi face praf. Băieţi şi fete sunt aruncaţi prin aer ca spicele în ziua secerişului.

Restul armatei mele aleargă în urma nebunului. Încep să urle, nu pentru că le-am spus eu să o facă, nu pentru că se cred parte din Urlătorii lui Sevro, ci pentru că ăsta e sunetul pe care l-au auzit când soldaţii mei au ieşit din burţile cailor, sunetul care le-a făcut inimile să se oprească atunci când au fost cuceriţi. Pax îşi strigă numele şi-l strigă şi pe al meu în timp ce îmi cucereşte o cetate aproape de unul singur. Îl ia pe un băiat de picioare şi-l foloseşte pe post de bâtă. Mustang trece de-a lungul câmpului de bătaie ca o Walkirie, transformându-i în sclavi pe cei care stau paralizaţi la pământ.

În cinci minute, cuptoarele şi cetatea sunt ale noastre. Închidem porţile, urlăm şi mâncăm nişte pâine dată dracului.

Îi eliberez pe sclavii din Casa Diana care m-au ajutat să cuceresc fortăreaţa şi îmi fac timp să râd cu fiecare dintre ei. Tactus stă pe spatele unui amărât şi-i împleteşte părul în codiţe de fată. Când îl dau la o parte, mă plesneşte peste mână.

— Nu mă atinge, zice furios.

— Ce-ai zis? mârâi eu.

Rămâne nemişcat în faţa mea, ajungându-mi cu nasul până la bărbie şi vorbeşte foarte încet, astfel încât numai eu să-l aud.

— Ascultă, uriaşule. Eu sunt din Casa Valii. Sângele meu curge pur încă de pe vremea Cuceririi. Aş putea să te cumpăr şi să te vând doar cu banii pe care-i primesc într-o singură săptămână. Aşa că nu mă privi tu de sus, aşa cum faci cu toţi ceilalţi în joculeţul ăsta; eşti doar un rege de curtea şcolii.

Apoi vorbeşte mai tare, astfel încât să-l audă toată lumea.

— Fac ce vreau pentru că am cucerit acest castel pentru tine şi am dormit într-un cal mort pentru a cuceri Minerva! Am dreptul la *puţină* distracţie.

— Un litru jumate, spun eu apropiindu-mă.

— Ce bombăni acolo? zice dându-şi ochii peste cap.

— Cam atâta sânge o să te fac să înghiţi.

— Ei bine, puterea face dreptul, chicoteşte el şi-mi întoarce spatele.

Stăpânindu-mi furia, le spun celor din armata mea că nu vor mai fi niciodată sclavi atâta timp cât poartă blana mea de lup. Dacă nu le place ideea, pot să o întindă. Niciunul n-o face, dar asta nu-i o surpriză. Vor să câştige, dar pentru a-mi urma ordinele, pentru a înţelege că nu mă cred vreun mare împărat închipuit, inimile lor mândre au nevoie să se simtă apreciate. Aşa că mă asigur că sunt. Îi fac fiecărui student un compliment diferit. Unul pe care o să şi-l amintească pentru totdeauna. Chiar şi atunci când o să le distrug Societatea, în fruntea unui miliard de Roşii urlând, le vor spune copiilor lor că Darrow din Casa Marte le-a pus mâna pe umăr şi le-a făcut un compliment.

Studenţii învinşi ai Casei Ceres văd cum îmi eliberez armata de sclavi şi rămân cu gura căscată. Mă recunosc, dar nu înţeleg de ce sunt singurul din Casa Marte, de ce eu am puterea sau de ce cred că e permis să eliberezi sclavi. În timp ce ei încă se miră, Mustang îi face sclavi cu ajutorul simbolului Casei Minerva, iar confuzia lor creşte.

— Câştigaţi-mi o cetate şi o să vă câştigaţi şi voi libertatea, le spun tuturor.

Corpurile lor sunt diferite de ale noastre. Mai moi – prea multă pâine şi prea puţină carne.

— Dar probabil că tânjiţi după nişte vânat şi carne sălbatică. Vă lipsesc nişte proteine din dietă, cred eu.

Am adus destul încât să împărţim.

Eliberăm mai mulţi dintre sclavii pe care Casa Ceres i-a luat în ultimele luni. Nu-s mulţi şi majoritatea fac parte din Casele Marte şi Iunona. Această nouă alianţă li se pare ciudată, dar o primesc cu uşurinţă după ce luni întregi au muncit în cuptoare.

Noaptea se termină prost când sunt trezit după o oră de somn. Când deschid ochii, Mustang stă la capătul patului. Când o văd simt un fior de groază, dar mă gândesc că a venit pentru altceva, că mâna pe care mi-o ţine pe picior reprezintă un gest simplu, uman. Dar îmi aduce veşti pe care nu voiam să le mai aud niciodată.

Tactus n-a ţinut cont de autoritatea mea şi a încercat să violeze una dintre sclavele Ceres în timpul nopţii. Milia l-a prins şi Mustang abia a oprit-o să nu-l omoare pe Tactus. Toată lumea e înarmată şi gata de bătaie.

— E de rău, zice Mustang. Studenţii Casei Diana şi-au pus echipamentul de război şi se pregătesc să-l recupereze din mâinile lui Pax şi ale Miliei.

— Sunt atât de nebuni că vor să se bată cu *Pax*?

— Da.

— Mă îmbrac.

— Te rog.

Ne întâlnim două minute mai târziu în camera de război a Casei Ceres. Masa poartă deja semnul lamei mele curbate. Nu eu l-am făcut şi arată oricum mult mai bine decât aş fi reuşit eu să-l fac.

— Idei?

Mă aşez pe scaunul din faţa lui Mustang. Consiliul nostru e alcătuit din doi oameni. În astfel de momente îmi lipsesc Cassius, Roque, Quinn şi toţi ceilalţi. Mai ales Sevro.

— Când Titus a făcut asta ai spus că noi singuri ne facem legea, dacă îmi amintesc eu corect. L-ai

condamnat la moarte. Mai facem asta? Sau o să facem ceva ce e mult mai convenabil? mă întreabă ea, deşi e deja convinsă că o să-l las pe Tactus nepedepsit.

O surprind dând din cap.

— O să plătească, îi spun.

— Chestia asta… *mă scoate din minţi.*

Îşi ia picioarele de pe masă şi se apleacă spre mine clătinând din cap.

— Ar trebui să fim mai buni de-atât. Aşa ar trebui să fie însemnaţii – dincolo de pornirile care, citează ea cu ironie, *subjugă* Culorile mai slabe.

— Nu e vorba despre porniri, spun bătând frustrat cu degetele în masă. E vorba despre putere.

— Tactus face parte din Casa Valii, strigă Mustang. Familia lui e străveche. Câtă putere mai vrea nenorocitul ăla?

— Putere asupra *mea,* vreau să spun. I-am spus că există ceva ce nu poate face. Acum încearcă să-mi demonstreze că poate face ce vrea.

— Deci e doar un alt păgân, ca Titus.

— L-ai cunoscut. Normal că e un păgân. Dar nu. Mişcarea asta a fost una tactică.

— Ei bine, rahatul ăsta deştept te-a pus într-o situaţie dificilă.

— Nu-mi place asta, spun dând cu palma în masă. Nu-mi place când altcineva alege bătăliile sau câmpul de luptă. Aşa o să pierdem.

— Nu se poate câştiga, pe bune. Nu avem cum să ieşim primii. Cineva tot o să te urască, orice ai face. Trebuie doar să ne dăm seama care soluţie e mai puţin distructivă, înţelegi?

— Cum rămâne cu dreptatea? întreb.

— Cum rămâne cu victoria? spune ridicându-şi sprâncenele. Nu asta contează?

— Încerci să îmi întinzi o capcană?

— Doar te testez, rânjeşte ea.

— Tactus a omorât-o pe Tamara, Primusul casei lui, spun încruntându-mă. I-a tăiat curelele şeii şi a trecut cu calul peste ea. E malefic. Merită orice pedeapsă i-am da.

Mustang ridică din sprâncene ca şi când toate astea erau de aşteptat.

— Vede ceva ce vrea şi-l ia.

— Ce admirabil, bombăn eu.

— O raritate, zice ea aplecându-şi capul spre mine şi privindu-mă lung cu ochii ei vii.

— Ce anume?

— M-am înşelat în ceea ce te priveşte. Asta se întâmplă rar.

— Eu m-am înşelat în ceea ce-l priveşte pe Tactus? întreb. Chiar e malefic? Sau e mereu cu un pas înainte? Oare înţelege jocul mai bine?

— Nimeni nu înţelege jocul.

Mustang îşi pune înapoi pe masă cizmele pline de noroi şi se lasă pe spate. Părul auriu i se lasă peste umeri prins într-o coadă lungă. Focul îmi trosneşte în inimă, iar pupilele ei îmi dansează în faţa ochilor. Nu-mi mai e dor de vechii mei prieteni când o văd zâmbind aşa. Îi cer să-mi explice.

— Nimeni nu înţelege jocul pentru că nimeni nu cunoaşte regulile. E la fel ca în viaţă. Unii consideră că onoarea are valoare universală. Unii cred că legile ţin lucrurile împreună. Alţii ştiu mai bine. Dar până la urmă, cei care se ridică cu ajutorul otrăvii, n-o să şi moară din pricina ei?

— Poate în cărţile de poveşti, ridic eu din umeri. În viaţa reală, de cele mai multe ori, nu mai rămâne nimeni care să-i otrăvească.

— Sclavii Casei Ceres aşteaptă ochi pentru ochi. Dacă-l pedepseşti pe Tactus, îi superi pe puştii din Casa Diana. Ei ţi-au câştigat fortăreaţa şi tu îi scuipi în faţă. Ţine minte că, din punctul lor de vedere,

Tactus pentru *tine* a stat ascuns o zi în burta unui cal atunci când mi-ai cucerit castelul. Resentimentul o să se răspândească la fel ca birocraţia Arămiilor. Pe de altă parte, dacă nu-l pedepseşti o să-i pierzi pe toţi din Ceres.

— Nu pot să fac asta, oftez. Am mai picat o dată testul ăsta. L-am condamnat pe Titus la moarte şi am crezut că fac dreptate. M-am înşelat.

— Tactus e un Auriu de Fier. Sângele lui e la fel de vechi ca Societatea. Pentru ei, compasiunea, reforma, sunt o boală. E la fel ca familia lui. N-o să se schimbe. N-o să înveţe. El crede în putere. Celelalte Culori nu sunt oameni pentru el. Auriii Inferiori nu sunt oameni pentru el. E legat de propria-i soartă.

Şi totuşi eu sunt un Roşu care se comportă ca un Auriu. Niciun om nu e legat de soartă. Pot să-l schimb… ştiu că pot. Dar cum?

— Ce crezi că ar trebui să fac? întreb.

— Ha! Marele Secerător, zice ea plesnindu-se peste coapsă. De când îţi pasă ţie ce crede altcineva?

— Tu nu eşti doar *altcineva.*

Dă din cap şi, după un moment, vorbeşte.

— Am auzit odată o poveste. Mi-a spus-o Pliniu, tutorul meu, un individ îngrozitor de-a dreptul. Acum e Politician aşa că n-o lua chiar de bună. Oricum, pe Pământ erau odată un om şi cămila lui.

Încep să râd, dar ea povesteşte în continuare.

— Călătoreau printr-un mare deşert plin de tot soiul de lucruri îngrozitoare. Într-o zi, în timp ce omul pregătea tabăra, cămila l-a lovit fără niciun motiv. Aşa că omul a biciuit-o. Rănile cămilei s-au infectat. A murit şi omul a rămas singur.

— Mâini. Cămile. Tu şi metaforele tale…

— Fără armată, zice ea dând din umeri, eşti ca un om rămas singur în deşert. Aşa că păşeşte cu grijă, Secerătorule.

Vorbesc cu Nyla, fata din Casa Ceres. Doar noi. E tăcută. Îi merge mintea brici, dar n-are deloc condiţie fizică. Ca un cântec de pasăre, ca Lea. Are o buză umflată şi sângerândă. Când o văd, îmi vine să-l castrez pe Tactus. Ea n-a venit deja pervertită, ca toţi ceilalţi. Pe de altă parte, a participat la Trecere.

— Mi-a zis că vrea să-i masez umerii. A zis să fac tot ce-mi cere pentru că el e stăpânul meu fiindcă a vărsat sânge ca să cucerească cetatea. Apoi a încercat… mă rog… ştii tu.

O sută de generaţii de oameni au folosit aceeaşi logică inumană. Tristeţea pe care mi-o provoacă spusele ei mă face să-mi fie dor de casă. Dar asta s-a întâmplat şi acolo, îmi amintesc şi acum ţipetele care au făcut polonicul de supă să tremure. Îmi amintesc cum a făcut rost de antibiotice de la Gamma verisoara mea.

Nyla clipeşte şi se holbează pentru un moment în podea.

— I-am spus că sunt sclava lui Mustang. A Casei Minerva. E stindardul ei. Nu eram obligată să mă supun. Dar el continua să mă împingă în jos. Am ţipat. M-a lovit cu pumnul şi apoi m-a strâns de gât până când lucrurile au început să devină neclare şi abia îi mai simţeam mirosul blănii de lup. Apoi fata aceea înaltă, Milia, cred că l-a pus la pământ.

N-a zis c-ar fi fost şi alţi soldaţi din Casa Diana în cameră. Dar au fost şi alţii. Armata mea. Le-am dat putere şi ei aşa o folosesc. E vina mea. Sunt ai mei, dar sunt malefici. Şi n-o să le treacă dacă îl pedepsesc pe unul dintre ei. Trebuie să îşi dorească să fie buni.

— Ce vrei să fac cu el? o întreb.

Nu mă întind să o consolez. Pare să n-aibă nevoie de asta, deşi eu cred că are. Îmi aminteşte şi de Evey.

Nyla îşi trece mâna prin buclele murdare şi ridică

din umeri.

— Nimic.

— Nimic nu e de ajuns.

— De ajuns să răscumpere ce a încercat el să-mi facă? Să îndrepte totul? zice ea cu mâinile în şolduri. Nimic e de ajuns.

În dimineaţa următoare îmi strâng armata în curtea castelului Ceres. Doisprezece dintre ei şchiopătează. Datorită tăriei lor, oasele Aureolaţilor se rup greu, aşa că majoritatea rănilor căpătate în timpul atacului sunt superficiale. Resentimentul se simte în aer, atât din partea celor din Ceres, cât şi a celor din Casa Diana. E un cancer care o să mănânce armata asta de vie, indiferent împotriva cui se îndreaptă. Pax îl scoate pe Tactus afară şi-l trânteşte în genunchi.

Îl întreb dacă a încercat să o violeze pe Nyla.

— Legile tac pe vreme de război, se laudă Tactus.

— Nu mi-l cita mie pe Cicero, îi spun. Statutul tău e mult peste cel al unui centurion scăpat de sub control.

— Aici, cel puţin, ştii despre ce vorbeşti. Sunt o creatură superioară, urmaşul unui neam mândru şi posesor al unei moşteniri glorioase. Puterea îmi dă dreptul, Darrow. Asta cred însemnaţii.

— Un om îşi arată măsura în funcţie de ceea ce face când obţine puterea, strig eu.

— Mai las-o baltă, Secerătorule, comentează Tactus, plin de încredere în sine la fel ca toţi cei de teapa lui. Ea este o pradă de război. Am capturat-o prin puterea mea. Iar în faţa celor puternici, cei slabi se apleacă.

— Eu sunt mai puternic decât tine, Tactus. Aşa că pot face cu tine ce vreau. Nu?

Tace, dându-şi seama că a căzut într-o capcană.

— Tu eşti dintr-o familie mai nobilă decât a mea, Tactus. Părinţii mei sunt morţi. Sunt ultimul din neamul meu. *Dar,* faţă de tine sunt o creatură

superioară.

Rânjeşte dispreţuitor.

— Nu eşti de acord? zic aruncându-i un cuţit la picioare în timp ce-l scot pe al meu. Atunci te implor să-ţi faci auzite doleanţele.

Cuţitul lui rămâne unde a căzut.

— Prin urmare, prin dreptul conferit de putere, pot să fac cu tine ce vreau.

Îi anunţ pe toţi că violul nu o să fie niciodată permis şi apoi o întreb pe Nyla ce sentinţă ar trebui să pronunţ. Aşa cum mi-a spus şi înainte, nu vrea nicio pedeapsă. Mă asigur că aud cu toţii asta, ca să nu se răzbune mai târziu pe ea. Tactus şi susţinătorii lui înarmaţi o privesc miraţi. Nu înţeleg de ce fata nu doreşte răzbunare, dar asta nu-i opreşte să-şi zâmbească mişeleşte, gândindu-se că şeful lor a scăpat de pedeasă. Apoi vorbesc eu.

— Eu spun că tot o să-ţi iei douăzeci de bice pe spate, Tactus. Ai încercat să obţii ceva ce nu are de-a face cu jocul acesta. Ai cedat în faţa jalnicelor tale instincte de animal. Aici, aşa ceva e mai condamnabil decât crima. Sper ca peste cincizeci de ani, când ai să te gândeşti la acest moment, ai să te ruşinezi şi ai să-ţi recunoşti slăbiciunea. Sper c-ai să te temi că fiii şi fiicele tale vor afla ce i-ai făcut unui seamăn Auriu. Până atunci, douăzeci de lovituri sunt de-ajuns.

Unii dintre soldaţii Casei Diana ies din rând înfuriaţi, dar Pax îşi ridică toporul pe umăr şi ei se retrag, holbându-se la mine. Mi-au oferit o cetate şi eu o să le biciuiesc războinicul preferat. Îmi văd armata murind în timp ce Mustang îi dă jos cămaşa lui Tactus. Se uită fix la mine, ca un şarpe. Ştiu ce gânduri malefice îi trec prin minte. Aceleaşi gânduri le-am avut şi eu despre biciuitorii mei.

Îl biciuiesc cu brutalitate de douăzeci de ori, fără să mă abţin de la nimic. Pax aproape că trebuie să-l taie

în două pe unul dintre soldaţii Casei Diana pentru a-i opri să mă atace şi să oprească pedeapsa.

Tactus abia reuşeşte să se ridice în picioare. Furia îi arde în ochi.

— O greşeală, îmi şopteşte. Aşa o greşeală.

Apoi îl iau prin surprindere. Îi dau biciul şi-l trag aproape de mine, luându-l cu mâna după ceafa.

— *Ai merita să-ţi tai boaşele pentru ce-ai făcut, egoist nenorocit ce eşti,* îi spun eu la ureche. Asta e armata mea, zic ridicând vocea. E armata *mea.* Faptele ei rele sunt ale mele, la fel cum sunt şi ale voastre, la fel cum sunt şi ale lui Tactus. Ori de câte ori unul dintre voi înfăptuieşte o violenţă ca asta, ceva atât de gratuit şi de pervers, acest gest aparţine tuturor şi mie în egală măsură, pentru că atunci când faceţi ceva rău suferim cu toţii.

Tactus stă pur şi simplu acolo ca un prost. Nu mai înţelege nimic.

Îl împing cu putere în piept. Se clatină în spate. Mă ţin după el, îmbrâncindu-l.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb şi-i împing mâna cu care ţine biciul la piept.

— Nu ştiu ce vrei să spui… şopteşte el.

— Haide, omule! Aveai de gând să-ţi bagi jucăria în cineva din armata *mea.* De ce să nu mă şi biciuieşti dacă tot te-ai pornit? De ce nu m-ai răni şi pe mine? O să fie mai uşor. Milia nici măcar nu o să încerce să te înjunghie, îţi promit.

Îl îmbrâncesc din nou. Se uită spre ceilalţi, dar nimeni nu vorbeşte. Îmi dau jos cămaşa şi îngenunchez. Aerul e rece. Stau cu genunchii pe piatră şi zăpadă. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Mustang şi rămân acolo. Îmi face cu ochiul şi simt că pot să fac orice. Îi spun lui Tactus să-mi dea douăzeci şi cinci de lovituri. Am primit şi mai multe. Braţele lui sunt slăbite şi la fel îi e şi voinţa. Tot doare, dar mă

ridic după cinci lovituri şi-i dau biciul lui Pax.

Începe numărătoarea de la şase.

— Ia-o de la început, strig eu. Violatorul ăla mic şi nenorocit nu poate să dea destul de tare cât să mă rănească.

Dar Pax e dat dracului. El poate.

Armata mea strigă în semn de protest. Ei nu înţeleg. Auriii nu fac aşa ceva. Auriii nu se sacrifică unul pentru celălalt. Conducătorii iau; nu oferă. Armata mea strigă din nou. Îi întreb de ce e asta mai rău decât violul cu care toţi sunt atât de împăcaţi? Nu e Nyla una dintre noi acum? Nu face şi ea parte din organism?

La fel ca Roşii. Ca Obsidienii. Ca toate celelalte Culori.

Pax încearcă să fie blând. Dar fiind vorba de Pax, atunci când termină spatele meu arată ca o bucată mestecată de carne de capră. Mă ridic în picioare. Fac tot ce pot ca să nu mă clatin. Văd stele verzi. Îmi vine să mă vait. Să plâng.

Cu toate astea, le spun că oricine face ceva rău – ştiu ei la ce mă refer – va trebui să mă biciuiască la fel ca acum în faţa întregii armate. Îi văd cum se uită la Tactus acum, cum se uită la Pax şi cum se uită la spatele meu.

— Nu mă urmaţi pentru că sunt cel mai puternic. Pax e acela. Nu mă urmaţi pentru că sunt cel mai deştept. Mustang e aceea. Mă urmaţi pentru că nu ştiţi unde să mergeţi. Eu ştiu.

Îi fac semn lui Tactus să vină spre mine. Se clatină, e palid şi confuz ca un miel nou-născut. Frica i se citeşte pe faţă. Frica de necunoscut. Frica de durerea pe care o accept de bună-voie. Frica pe care o simte când îşi dă seama cât e de diferit de mine.

— Nu te teme, îi spun şi-l strâng în braţe. Suntem fraţi de sânge, rahat mic. Fraţi de sânge.

Învăţ.

Spre sud

— Rahat pe băţ, scâncesc în timp ce Mustang mă unge pe spate cu o alifie în sala de război, îmi dă un bobârnac.

— De ce? mă văicăresc eu.

— Adevărata măsura a unui om se vede atunci când deţine puterea, râde ea. L-ai luat pe el în râs când te-a luat cu Cicero şi apoi ai dat-o tu pe Platon.

— Platon e mai bătrân. Îl bate pe Cicero. Auu!

— Şi ce-a fost chestia aia cu fraţi de sânge? Nu înseamnă absolut nimic. Puteai la fel de bine să spui că sunteţi veri de conuri de pin.

— Durerea împărtăşită creează cea mai puternică legătură.

— Ei, păi ia uite ce am pentru tine. Îmi scoate o bucăţică de piele însângerată dintr-o rană. Mă vait.

— Durere împărtăşită… spun eu cutremurându-mă. Nu cauzată… Psihopato… au!

— Te vaiţi ca o fată. Credeam că martirii erau duri. Pe de altă parte, s-ar putea să fii nebun de legat. Probabil din cauza febrei de când ai fost înjunghiat. Şi apropo, l-ai traumatizat pe Pax. Plânge. Bună treabă.

Chiar aud suspinele lui Pax venind din armurărie.

— Dar am reuşit ceva, nu?

— Sigur, Mesia. Ai făcut un cult în jurul tău, râde ea batjocoritor. Îţi ridică idoli în piaţă. Îngenunchează implorându-ţi înţelepciunea. O, mărite Doamne. Ce-o să mă mai distrez când o să-şi dea seama că nu te plac şi că te pot biciui pentru vreo obrăznicie de-a lor. Acum stai nemişcat, Pixie ce eşti. Şi nu mai vorbi. Mă enervezi.

— Ştii ceva, după ce absolvim, poate ar trebui să

devii Roz. Ai o atingere atât de delicată.

Zâmbeşte cu superioritate.

— Să ajung într-o Grădină de Roze? Haha! Taică-meu ar fi foarte satisfăcut. Ah, încetează cu chiţăiala. N-a fost un joc de cuvinte prea rău.

A doua zi îmi organizez armata. Las în sarcina lui Mustang alegerea a şase plutoane a câte trei cercetaşi fiecare. Am cincizeci şi şase de soldaţi acum, şi mai mult de jumătate sunt sclavi. Îi spun să includă un membru al Casei Ceres în fiecare grup, dintre cei mai ambiţioşi. Fiecare pluton primeşte o unitate de comunicare din cele opt găsite în sala de război a Casei Ceres. Aparatele sunt primitive, hârâitoare, dar oferă armatei mele ceva de care nu ne-am mai bucurat până acum – o evoluţie faţă de semnalele cu ajutorul fumului.

— Aşadar, presupun că ai un plan, în afară de faptul că ne îndreptăm spre sud ca o hoardă de mongoli… îmi spune Mustang.

— Desigur. Mergem să căutăm Casa Apolo.

Aşa cum i-am promis lui Fitchner.

Cercetaşii părăsesc Casa Ceres în cursul nopţii, împrăştiindu-se spre sud pe şase căi diferite. Restul armatei îi urmează în zori, chiar înainte ca soarele iernii să răsară. Nu voi risipi această oportunitate. Iarna i-a forţat pe toţi să se retragă în fortăreţe. Zăpada înaltă şi râpele ascunse îngreunează înaintarea cavaleriei, făcând-o mai puţin folositoare. Jocul a încetinit, dar nu şi eu. Din partea mea, Marte şi Jupiter se pot bate aici în continuare. O să mă ocup de ambele mai târziu.

A doua zi după plecarea noastră spre sud, la căderea nopţii, zărim fortăreaţa Iunona, deja cucerită de Jupiter. Se află undeva la est, lângă un afluent al Argosului. E încercuită de munţi. Dincolo de munţi se

întind zidurile îngheţate înalte de şase kilometri ale Valles Marines. Iscoadele îmi aduc informaţii despre trei cercetaşi inamici, călare, aflaţi la marginea pădurii dinspre est. Ei cred că sunt din Casa Pluto, oamenii Şacalului. Caii sunt negri, iar călăreţii au părut vopsit în aceeaşi culoare. Poartă oase împletite în păr. Mi se spune că zdrăngănesc ca nişte clopoţei de vânt din bambus.

Oricine ar fi aceşti călăreţi, păstrează distanţa. Nu cad în niciuna din capcanele mele. Se pare că sunt conduşi de o fată. Călăreşte un cal sur drapat într-o mantie de piele cusută cu oase neînălbite – pare-se că robo-medicii nu sunt prea eficienţi în sud. Cred că e vorba de Lilath. Dispare spre sud împreună cu cercetaşii ei când se iveşte dinspre sud-est o bandă războinică mai numeroasă care ocoleşte Pădurea Mare.

Acum vorbim de o armată adevărată pe cai adevăraţi.

Un singur călăreţ se desprinde din formaţia războinică şi înaintează spre noi. Duce cu sine flamura Casei Apolo. Are părul lung, lăsat liber şi faţa aspră de vânturile iernii care suflă dinspre marea de la miazăzi. O tăietură de pe frunte aproape că i-a atins ambii ochi, ochi care mă fixează acum ca doi cărbuni încinşi aflaţi în faţa bronzului călit.

Ies în faţă ca să-l întâmpin, nu înainte de a le spune soldaţilor mei să încerce să arate cât mai jalnic şi năpăstuiţi posibil. Lui Pax nu-i prea reuşeşte. Mustang îl obligă să îngenuncheze, aşa că acum arată relativ normal. Ea se sprijină de umărul lui într-o poziţie comică de uşurare şi începe o bătaie cu bulgări pe măsură ce se apropie emisarul. E o acţiune prostească, zgomotoasă, care-mi face armata să pară grozav de vulnerabilă.

Mă prefac că şchiopătez. Îmi arunc mantia din

blană de lup. Mă prefac că tremur. Mă asigur că sabia mea jalnică din duro-oţel seamănă mai mult a baston decât a armă. Îmi cocoşez corpul înalt pe măsură ce se apropie de mine şi arunc o privire în spate spre soldaţii mei care se joacă. Expresia mea de jenă e gata să fie distrusă de un hohot de râs. Mi-l înăbuş.

Vocea emisarului sună ca oţelul frecat de o piatră aspră. Nu se simte pic de umor în el, nicio conştientizare a faptului că suntem nişte adolescenţi care joacă un joc şi că lumea îşi duce cursul real dincolo de această vale. În sud s-au întâmplat lucruri care i-au făcut să uite asta. Aşa că atunci când îi ofer un zâmbet sfios, nu-mi zâmbeşte înapoi. E bărbat. Nu mai e doar un băiat. Cred că e pentru prima dată când văd pe cineva transformat pe deplin.

— Iar voi sunteţi nişte rămăşiţe zdrenţăroase din nord, spune batjocoritor Primusul Casei Apolo, Novas.

Încearcă să-şi dea seama din ce Casă facem parte. M-am asigurat deja ca stindardul Ceres să fie vizibil. Îi strălucesc ochii. Vrea să-l obţină pentru propria-i glorie. De asemenea, observă mulţumit că mai bine de jumătate dintre soldaţii mei sunt sclavi.

— N-o să rezistaţi mult în sud. Poate vreţi să vă adăpostiţi de ger? Mâncare caldă şi locuri de dormit? Sudul e aspru.

— Pot să pariez că nu-i mai rău decât în nord, omule, îi spun. Au briciuri şi armuri electromagnetice acolo. Proctorii nu ne-au mai protejat.

— Nu sunt acolo ca să vă protejeze, blegule, îmi spune. Proctorii îi ajută pe cei care se descurcă singuri.

— Ne-am descurcat singuri cât de bine am putut, îi spun cu blândeţe.

— Copilaş, spune el după ce dă o flegmă. Nu te smiorcăi aici. Sudul nu dă ascultare lacrimilor.

— Dar… în sud nu poate fi mai rău decât în nord.

Îi povestesc tremurând despre Secerătorul din ţinuturile înalte. Un monstru. O brută. Un ucigaş. O fiinţă diabolică, absolut diabolică.

Dă din cap când vorbesc despre Secerător. Deci a auzit de mine.

— Secerătorul ăsta al tău a murit. Păcat. Mi-ar fi plăcut să-mi încerc forţele cu el.

— Era un demon! protestez eu.

— Aici avem demonii noştri. Un demon cu un singur ochi în pădure şi un monstru şi mai rău în munţii din vest. Şacalul, îmi mărturiseşte el continuându-şi prezentarea.

Mi s-ar da permisiunea să mă alătur Casei Apolo ca mercenar, nu ca sclav, în niciun caz ca sclav. M-ar ajuta să-l înving pe Şacal, şi apoi să recuceresc nordul. Am fi aliaţi. Mă crede slab şi prost.

Îmi privesc inelul. Proctorul Casei Apolo va şti ce spun. Vreau să ştie că sunt pe cale să-i distrug Casa. Dacă vrea să încerce să mă oprească, îl invit.

— Nu, îi spun lui Novas. Familia m-ar renega. N-aş mai însemna nimic pentru ei dacă m-aş alătura ţie. Nu. Îmi pare rău.

Zâmbesc în sinea mea.

— Avem suficientă hrană cât să putem traversa teritoriul vostru. Dacă ne lăsaţi, vom accepta…

Mă pălmuieşte peste faţă.

— Eşti un Pixie, îmi spune. Îţi tremură buzele, opreşte-te. Eşti o ruşine pentru culoarea ta.

Se apleacă asupra mea peste oblâncul şeii.

— Eşti prins între uriaşi şi vei fi zdrobit. Dar poartă-te ca un bărbat când o să venim după tine. Nu mă lupt cu copiii.

În clipa aceea Mustang îl loveşte cu un bulgăre de zăpadă în cap; desigur, a ţintit voit şi începe să râdă zgomotos.

Novas nu reacţionează. Singurul care se mişcă e

calul lui care se întoarce ca să-l conducă înapoi la armata lor rătăcitoare. Îl privesc îndepărtându-se şi simt cum mi se strecoară un fior de nelinişte în suflet.

— Dă-i drumul acasă, arcaşule! strigă Tactus. Dă-i drumul acasă la mămica!

Novas se reîntoarce la cei treizeci de cai greoi ai săi. Singurele noastre trupe de cavalerie sunt cercetaşii, care nu pot rezista în luptă în faţa săbiilor şi lăncilor ionice chiar dacă caii greoi se vor împiedica în mormanele înalte de zăpadă. Armele noastre sunt făcute numai din duro-oţel. Avem doar duro-armuri şi piei de lup. Eu nici măcar nu port armură. Pentru o vreme n-am de gând să lupt în nicio bătălie decât dacă trebuie. N-am primit nicio recompensă după ce am capturat fortăreaţa şi stindardul Casei Ceres. Proctorii m-au abandonat, dar nu şi vremea. În mod normal, infanteria cade ca secerată în faţa cavaleriei, dar zăpada şi adâncimile ei înşelătoare ne protejează.

În noaptea aceea ne aşezăm tabăra pe malul vestic al râului, în apropierea munţilor, departe de câmpul deschis care se întinde înaintea Pădurii Mari întunecate. Cavaleria grea a Casei Apolo va trebui să traverseze râul îngheţat dacă vor să ne atace în timp ce dormim. Ştiu că vor încerca să facă asta când ne vor crede suficient de slabi, gata să fim seceraţi. Se înşală îngrozitor. Sunt aroganţi. La apusul soarelui, îi trimit pe Pax şi pe oamenii lui zdraveni să crape cu topoarele gheaţa subţire de pe râul care ne mărgineşte tabăra. În timpul nopţii auzim nechezat de cai şi corpuri prăbuşindu-se. Robo-medicii vin bâzâind să salveze vieţi. Băieţii şi fetele astea au ieşit din joc.

Ne continuăm drumul spre sud, îndreptându-ne spre locul unde cred cercetaşii mei că se află castelul Casei Apolo. La căderea nopţii mâncăm bine. Facem supă din carne şi oase de animale prinse de cercetaşi. Mâncarea îmi ţine armata mulţumită. Avem pachete

cu provizii de pâine. După cum a spus cândva marele corsican „O armată nu poate să mărşăluiască pe stomacul gol“. Pe de altă parte, el nu s-a descurcat prea bine pe timp de iarnă.

Mustang merge alături de mine în fruntea coloanei. Deşi e înfăşurată în mantii de lup la fel de groase ca ale mele, abia dacă-mi ajunge la umăr. Iar când mergem prin zăpadă înaltă e aproape caraghios să o vezi încercând să ţină pasul cu mine. Dar dacă încetinesc, mă aleg cu o privire încruntată. Părul împletit îi tresaltă în timp ce se străduieşte să ţină pasul. Când ajungem pe un teren mai uşor de traversat îmi aruncă o privire. Nasul ei obraznic e roşu ca o cireaşă din cauza gerului, dar ochii au culoarea mierii încinse.

— N-ai dormit bine, îmi spune.

— Când am dormit eu bine vreodată?

— Când ai dormit lângă mine. În prima săptămână petrecută în pădure strigai în timpul nopţii. După aceea, ai dormit ca un bebeluş.

— Mă inviţi înapoi? o întreb.

— Nu ţi-am spus niciodată să pleci.

Face o pauză.

— Aşa că de ce ai făcut-o?

— Îmi distragi atenţia.

Râde uşor şi apoi pleacă de lângă mine şi se duce să meargă alături de Pax. Rămân nedumerit atât din cauza răspunsului meu, cât şi din cauza cuvintelor ei. N-am crezut că o să-i pese în vreun fel dacă plecam sau nu. Un zâmbet prostesc mi se lăţeşte pe faţă. Tactus mi-l surprinde.

— Îndrăgostit ca o turturea, fredonează el.

Îi arunc o mână plină de zăpadă în cap.

— Să n-aud un cuvânt.

— Dar mai trebuie să spun ceva, ceva *serios.*

Se apropie de mine şi trage aer în piept.

— Ţi se scoală şi ţie de la durerea de spate? mă întreabă şi apoi începe să râdă.

— Eşti vreodată serios?

Ochii lui ageri strălucesc.

— Ah, nu vrei să fiu serios.

— Dar ascultător?

Îşi loveşte palmele între ele.

— Păi, ştii că nu sunt tocmai încântat de ideea unei lese.

— Vezi vreo lesă pe undeva? îl întreb arătând cu degetul spre fruntea lui, acolo unde ar fi trebuit să aibă însemnul de sclav.

— Şi de vreme ce ştii că n-am nevoie de o lesă, ai putea să-mi spui încotro ne îndreptăm. Aş fi mai… *eficient* aşa.

Nu mă provoacă, pentru că îmi vorbeşte încet. După biciuirea pe care am încasat-o amândoi, a devenit înspăimântător de loial. În ciuda tuturor zâmbetelor şi rânjetelor şi râsetelor, i-am câştigat obedienţa. Iar întrebarea lui e sinceră.

— Mergem să distrugem Casa Apolo, îi spun.

— De ce Apolo? mă întreabă. Bifăm Casele la întâmplare, sau e ceva ce ar trebui să ştiu?

Tonul vocii lui mă face să-mi ridic capul. De la început m-a dus cu gândul la un soi de pisică uriaşă. Poate e din cauza felului înfricoşător de nepăsător în care se mişcă. De parcă ar fi ucis ceva fără ca măcar să-şi încordeze muşchii. Sau poate pentru că mi-l pot imagina stând încolăcit pe o canapea în timp ce se linge ca să se cureţe.

— Am văzut chestii în zăpadă, Secerătorule, îmi spune el în şoaptă. Urme în zăpadă, ca să fiu mai precis. Şi urmele astea nu sunt lăsate de picioare.

— Labe? Copite?

— Nu, dragul meu comandant, spune el apropiindu-se şi mai mult de mine. Urme liniare.

Înţeleg ce vrea să spună.

— Cizme gravitaţionale care zboară foarte jos. Spune-mi, de ce ne urmăresc Proctorii? Şi de ce poartă pelerine-fantomă?

Şoaptele lui nu înseamnă nimic din cauza inelelor. Dar el nu ştie asta.

— Pentru că se tem de noi, îi spun.

— Se tem de tine, vrei să spui, zice el privindu-mă cu atenţie. Ce ştii tu şi eu nu ştiu? Ce i-ai spus lui Mustang şi nouă nu ne spui?

— Vrei să afli, Tactus?

N-am uitat toate nelegiuirile pe care le-a făcut, dar îl prind de umăr şi-l trag mai aproape de mine, ca pe un frate. Ştiu ce putere are contactul fizic.

— Atunci şterge Casa Apolo de pe blestemata aia de hartă şi o să-ţi spun.

Buzele i se curbează într-un zâmbet sălbatic.

— Cu plăcere, bunule Secerător.

Ne ţinem departe de câmpul deschis şi urmăm cursul râului continuându-ne drumul spre sudul îndepărtat, ascultând relatările cercetaşilor noştri despre mişcările de trupe ale inamicului. Apolo pare să controleze totul. Dintre oamenii Şacalului nu zărim decât grupuri mici de cercetaşi. E ceva bizar cu soldaţii lui, ceva ce-ţi dă fiori.

Mă gândesc pentru a mia oară la duşmanul meu. Ce-l face atât de înspăimântător pe băiatul ăsta fără chip? E înalt? Slab? Gras? Rapid? Urât? Şi ce i-a creat reputaţia, numele? Nimeni nu pare să ştie.

Cercetaşii Casei Pluto nu se apropie de noi, în ciuda tentaţiilor pe care le oferim. Îl pun pe Pax să înalţe cât mai sus stindardul Casei Ceres, astfel încât toţi călăreţii Casei Apolo din împrejurimi să-l vadă strălucind. Cu toţii îşi dau seama că au o şansă de a obţine gloria. Ne ciocnim cu grupuri de cavalerie.

Cercetaşii cred că ne pot captura stindardul şi astfel pot obţine un statut mai înalt în Casa lor. Vin spre noi prosteşte, în grupuri de trei sau patru şi îi distrugem cu ajutorul arcaşilor Ceres, al suliţaşilor Minerva sau cu ţepuşe îngropate în zăpadă. Îi roadem încetul cu încetul, la fel cum lupul roade elanul. Cu toate astea, îi lăsăm pe toţi să plece. Vreau să-i găsesc îngrozitor de furioşi când o să le calc pragul. Nişte sclavi ca ei nu ar face decât să ne încetineacă.

În noaptea aceea, Pax şi Mustang stau alături de mine în preajma unui foc mic şi-mi povestesc despre vieţile lor din afara şcolii. Pax e ca o moară stricată odată ce se porneşte – un povestitor surprinzător de energic, cu o înclinaţie pentru complimentarea tuturor, chiar şi a tipilor răi, aşa că jumătate din timp nu-ţi dai seama cine e rău şi cine bun. Ne povesteşte despre cum a rupt odată în jumătate sceptrul tatălui său şi despre cum altădată a fost confundat cu un Obsidian şi era gata să fie îmbarcat spre Agoge, locul unde se ţin antrenamentele pentru luptele spaţiale.

— Bănuiesc că s-ar putea spune că mi-am dorit dintotdeauna să devin Obsidian, mormăie el.

Când era mic, se strecura din conacul familiei sale din Noua Zeelandă, de pe Pământ şi li se alătura Obsidienilor când executau Nagoge, partea nocturnă a antrenamentului lor, care consta în furturi şi jafuri pentru a-şi suplimenta hrana meschină pe care o primeau la Agoge. Pax se bătea şi se lupta cu ei pentru resturi de mâncare. Ne povesteşte cum câştiga mereu, asta până să apară Helga. Eu şi Mustang schimbăm o privire şi ne abţinem să nu izbucnim în râs în timp ce el ne descrie grandilocvent proporţiile ample ale Helgăi, pumnii ei mari, coapsele uriaşe.

— A fost o dragoste uriaşă, îi spun lui Mustang.

— O dragoste care putea cutremura pământul, îmi dă ea replica.

Tactus mă trezeşte a doua zi dimineaţă. Are ochii la fel de reci ca zorii îngheţaţi.

— Caii noştri s-au hotărât să fugă. Toţi.

Mă conduce la fetele şi băieţii din Casa Ceres care au stat de veghe în cursul nopţii.

— Niciunul dintre ei n-a văzut nimic. Acum caii erau aici, în clipa următoare nu mai erau.

— Bieţii cai trebuie să fie derutaţi, spune Pax cu tristeţe. A fost crivăţ noaptea trecută. Poate că au fugit să se adăpostească în pădure.

Mustang găseşte frânghiile cu care fuseseră legaţi. Sunt rupte pe jumătate.

— Mai puternici decât s-ar fi părut, zicea ea suspicioasă.

— Tactus? întreb făcând semn din cap spre frânghii.

Se uită spre Pax şi Mustang înainte să răspundă.

— Sunt urme de paşi…

— Dar…

— De ce să dau din gură degeaba? ridică el din umeri. Ştii ce urmează să spun.

Proctorii au rupt frânghiile.

Nu le spun soldaţilor ce s-a întâmplat, dar zvonul se răspândeşte rapid când se înghesuie cu toţii să se încălzească. Mustang nu-mi pune întrebări, deşi îşi dă seama că-i ascund ceva. La urma urmei, doar nu am *găsit* pur şi simplu medicamentele pe care i le-am dat în pădurea din nord.

Încerc să privesc obstacolul ăsta ca pe un test. Când va începe rebeliunea, astfel de lucruri se vor întâmpla. Cum reacţionez? Las furia să iasă din mine. O las să iasă şi merg mai departe. Uşor de zis, greu de făcut.

Ne îndreptăm spre pădurile din est. Fără cai nu mai avem ce căuta pe câmpiile de lângă râu. Castelul Apolo este undeva în apropiere, după câte îmi spun cercetaşii. Cum o să-l cuceresc fără cai? Fără niciun

element care să-mi confere viteză?

Odată cu lăsarea întunericului se mai iveşte un obstacol. Oalele pe care le-am luat de la Casa Ceres ca să ne gătim hrana sunt crăpate. Toate. Iar pâinea pe care am păstrat-o atât de sigur împachetată în hârtie e plină de gărgăriţe. Le trosnesc între dinţi ca pe nişte seminţe zemoase când îmi mănânc cina care constă numai din pâine. Pentru recruţi nu înseamnă nimic mai mult decât o nefericită răsturnare de situaţie. Dar eu ştiu că e vorba de ceva mai mult.

Proctorii mă avertizează să mă întorc.

— De ce te-a trădat Cassius? mă întreabă Mustang noaptea, când ne culcăm într-o scobitură de lângă un morman de zăpadă. Santinelele noastre din Casa Diana urmăresc perimetrul taberei din copaci.

— Să nu mă minţi.

— De fapt, eu l-am trădat pe el, îi spun. Cel pe care… cel pe care l-am omorât în timpul Trecerii era fratele lui.

Mustang face ochii mari. Şi după o clipă de tăcere dă din cap.

— Şi eu am un frate care a murit. Nu mai e… n-a mai fost la fel după aceea… o astfel de moarte schimbă lucrurile.

— Pe tine te-a schimbat?

— Nu, îmi spune ea de parcă tocmai şi-a dat seama de asta. Dar mi-a schimbat familia. I-a transformat în oameni pe care uneori nu-i mai recunosc. Aşa e viaţa, presupun.

Deodată se trage înapoi.

— De ce i-ai spus lui Cassius că i-ai ucis fratele? Eşti nebun, Secerătorule?

— Nu i-am spus nimic. Proctorii au făcut-o, prin intermediul Şacalului. I-au dat un holo-cub.

— Înţeleg, spune ea cu o privire rece. Aşadar trişează pentru fiul ArhiGuvernatorului.

Plec de lângă ea şi de lângă căldura focului şi mă duc în pădure să mă piş. Aerul e rece şi proaspăt. Bufniţele ţipă pe crengile copacilor, făcându-mă să mă simt privit.

— Darrow? o aud pe Mustang de undeva din noapte şi mă întorc.

— Mustang, m-ai urmărit?

Darrow. Nu Secerătorul. Ceva nu e în ordine. Ceva în felul în care-mi rosteşte numele, chiar faptul în sine, că îmi rosteşte numele. E ca şi cum aş auzi o pisică lătrând. Dar nu o pot vedea în întuneric.

— Mi s-a părut că am văzut ceva, îmi spune ea, de undeva din umbră, şi ecoul vocii îi răsună în adâncul pădurii. E chiar aici. N-o să-ţi vină să crezi.

Urmez sunetul vocii ei.

— Mustang! Nu ieşi din tabără. *Mustang!*

— Deja am plecat, dragule.

Copacii se înalţă ameninţător în jurul meu. Crengile lor mă ating. Pădurea e tăcută. Întuneric. E o capcană. Nu e Mustang.

Proctorii? Şacalul? Mă urmăreşte cineva.

Când te urmăreşte cineva şi nu ştii unde e, poţi să faci un singur lucru inteligent. Schimbă dracului paradigma, încearcă să câştigi şi tu teren. Fă-l să te caute.

Mă pun în mişcare. O iau la goană înapoi spre armata mea. Apoi mă arunc după un copac, mă caţăr în el şi aştept, urmărind. Scot cuţitele. Sunt gata să le arunc. Sunt înfăşurat în mantie.

Linişte.

Apoi se aud rămurele trosnind. Ceva se mişcă prin pădure. Cineva uriaş.

— Pax? strig.

Niciun răspuns.

Apoi simt o mână puternică atingându-mi umărul.

Creanga pe care stăteam ghemuit se îndoaie din cauza noii greutăţi când un bărbat îşi dezactivează pelerina-fantomă şi apare din aerul rarefiat. L-am mai văzut undeva. Părul blond şi ondulat e bine tuns şi-i încadrează faţa oacheşă, ca de zeu. Are o bărbie sculptată parcă în marmură şi ochi care lucesc răutăcioşi, strălucitori ca armura pe care o poartă. Proctorul Apolo. Chestia uriaşă se mişcă din nou, undeva sub noi.

— Darrow, Darrow, Darrow, cloncăne la mine cu vocea lui Mustang. Eşti păpuşa preferată, dar nu dansezi aşa cum ar trebui. O să te corijezi şi o să porneşti spre nord?

— O să…

— Refuzi? Nu contează.

Mă împinge cu forţă de pe creangă. În cădere mă mai lovesc de o alta. Mă prăbuşesc în zăpadă. Simt miros de animal. Blană. Apoi bestia rage.

Prăbuşirea Casei Apolo

Ursul e uriaş – mai mare decât un cal, mai mare decât o căruţă. La fel de alb ca un cadavru secătuit de sânge. Ochi roşii şi galbeni. Colţi negri ascuţiţi ca briciul, cât braţul meu de lungi. Nu seamănă deloc cu urşii pe care i-am văzut la CH. Are o dungă roşie de-a lungul spinării. Labele i se termină cu degete, câte opt la fiecare. Nu este firesc. E făcut de Artizani pentru vânătoare. A fost adus în pădurile de aici ca să ucidă, special ca să mă ucidă. Eu şi Sevro l-am auzit mormăind acum câteva luni când ne-am dus să cădem la pace cu Casa Diana. Acum îi simt balele.

Pentru o clipă rămân ca trăsnit. Apoi ursul mormăie din nou şi se năpusteşte înainte.

Mă rostogolesc şi o iau la goană. Alerg mai repede

decât am făcut-o oricând altcândva. Zbor. Dar ursul e mai rapid, chiar dacă e mai puţin agil; pădurea se cutremură când se năpusteşte printre tufişuri şi copaci.

Alerg în spatele unui copac-zeu uriaş şi plonjez printre nişte rugi de mure. Pământul îmi scrâşneşte sub picioare şi-mi dau seama, în vreme ce frunzele şi zăpada se spulberă sub mine, unde sunt. Las locul respectiv între mine şi urs şi-l aştept să-şi croiască drum prin tufişuri. Dă buzna şi se repede la mine. Sar înapoi. Şi apoi dispare urlând în timp ce se prăbuşeşte în capcana căptuşită cu un pat de ţepuşe de lemn. M-aş fi bucurat mai mult dacă nu aş fi făcut un pas în spate şi nu m-aş fi prăbuşit într-o a doua capcană.

Pământul se clatină. De fapt, eu mă clatin. Picioarele mi se smucesc în sus şi zbor prin aer la capătul unei frânghii. Mă bălăngăn acolo ore în şir, temându-mă prea tare de Proctorul Apolo ca să-mi chem armata. Faţa mă furnică şi mă mănâncă din cauza sângelui care îmi curge spre cap. Apoi aud o voce familiară străpungând liniştea nopţii.

— Hei, hei, ce să vezi, aud glasul mişţocar de undeva de sus. Se pare că avem două piei de jupuit.

Sevro rânjeşte când îi spun că m-am aliat cu Mustang. În tabără, unde Mustang organizează grupuri care să pornească în căutarea mea, reputaţia lui Sevro îl precede printre oamenii nordului. Cei din Casa Minerva se tem de el. Pe de altă parte, Tactus şi ceilalţi Cai Morţi sunt încântaţi de apariţia lui.

— Ei na, e chiar amicul meu din burta calului, zice Tactus tărăgănat. De ce şchiopătezi, prietene?

— M-a călărit maică-ta straşnic, mârâie Sevro.

— Hah, ar trebui să stai pe vârfuri ca să ajungi măcar să-i săruţi bărbia.

— Nu pe bărbie încercam s-o sărut.

Tactus bate din palme râzând şi-l trage pe Sevro spre el într-o îmbrăţişare neplăcută. Sunt doi oameni foarte bizari. Dar presupun că ghemuitul împreună în cadavre de cai creează o oarecare legătură – sunt un soi de gemeni morbizi.

— Unde ai fost? mă întreabă Mustang în şoaptă, trăgându-mă într-o parte.

— Stai puţin, îi zic.

Sevro nu mai are decât un ochi. Deci el e demonul cu un singur ochi despre care m-a avertizat emisarul Casei Apolo.

— Întotdeauna m-am întrebat ce fel de nebuni mititei eraţi voi, Urlătorii, zice Mustang.

— Mititei? întreabă Sevro.

— N-am… n-am vrut să te jignesc.

— Sunt mititel, rânjeşte Sevro.

— Noi, cei din Casa Minerva credeam că sunteţi fantome, spune ea şi-l bate pe umăr. Nu eşti o fantomă. Aşa cum nici eu nu sunt un mustang adevărat, în caz că te întrebai. N-am coadă, vezi? Şi nu, îl întrerupe ea pe Tactus, n-am purtat niciodată şa, ştiu că asta aveai de gând să întrebi.

Asta avea de gând.

— O să poarte, îmi şopteşte Sevro deoparte.

— Îmi place de ei, îmi spune Mustang ceva mai târziu, referindu-se la Urlători. Mă fac să mă simt înaltă.

— Perrrrfectă! exclamă Tactus ridicând blana însângerată de urs. Ia te uită! Au găsit ceva pe măsura lui Pax.

Înainte să ne alăturăm gupului lângă focul mare de care se îngrijeşte Pax, Sevro mă trage deoparte şi-mi dă un pled. În el e înfăşurată lama mea curbată.

— Am păstrat-o în siguranţă pentru tine după ce-am găsit-o prin nămol, îmi spune el. Ţi-am mai şi ascuţit-o; s-au dus vremurile când puteai folosi o lamă boantă.

— Eşti un adevărat prieten. Sper că ştii asta, îi spun bătându-l pe umăr. Nu un prieten pe parcursul jocului. Un prieten adevărat şi după ce vom ieşi de aici. Ştii asta, nu?

— Nu sunt idiot, îmi răspunde roşind.

Ne aşezăm lângă foc şi-mi spune că el şi ceilalţi Urlători, Scaiete, Nasolu', Clovnul, Buruiană şi Pietricică – drojdia din fosta mea Casă – n-au mai rămas acolo mai mult de o zi după dispariţia mea.

— Cassius ne-a spus că te-a răpit Şacalul, spune Sevro cu gura plină. Ce nuci delicioase, zice mestecând pâinea plină de gărgăriţe.

Mănâncă de parcă n-ar mai fi văzut mâncare de săptămâni în sir.

Ne-am adunat în jurul focului aprins în Pădurea Mare, scăldaţi în lumina buştenilor care trosnesc. Mustang, Milia, Tactus şi Pax ni se alătură şi ne aşezăm unii lângă alţii pe un trunchi de copac prăbuşit în zăpadă. Stăm înghesuiţi ca animalele. Lângă mine e Mustang. Pe sub blănuri, şi-a încolăcit un picior de al meu. Pielea însângerată duhneşte şi trosneşte deasupra focului. Picături de grăsime cad în flăcări. Pax o s-o poarte după ce se usucă.

Sevro a pornit în căutarea Şacalului după minciuna servită de Cassius. Micul meu prieten nu vrea să intre în detalii. Urăşte detaliile. Îşi pipăie orbita rămasă goală şi spune:

— Şacalul mi-e dator.

— Aşadar l-ai văzut? îl întreb.

— Era întuneric. I-am văzut cuţitul. Nici măcar nu i-am auzit vocea. A trebuit să sar de pe munte. A fost o căzătură lungă până am ajuns alături de restul haitei.

Vorbeşte atât de liniştit. Şi totuşi, am observat că şchioapătă.

— N-am putut rămâne în munţi. Oamenii lui… erau peste tot.

— Dar am luat cu noi ceva din munţii ăia, spune Scaiete.

Îşi pipăie scalpurile legate în jurul taliei cu un zâmbet mămos. Pe Mustang o trece un fior.

În sud a fost haos. Au mai rămas doar Casele Apolo, Venus, Mercur şi Pluto, dar aflu că din Mercur n-a mai rămas decât o ceată de hoinari rătăcitori. Păcat. Ţineam la Proctorul lor. Aproape că mă alesese la Recrutare, m-ar fi ales dacă ar fi putut. Mă întreb cum ar fi decurs lucrurile atunci.

— Sevro, cu piciorul tău rănit, cât de rapid poţi alerga, să zicem, doi kilometri? îl întreb.

Ceilalţi sunt nedumeriţi când îmi aud întrebarea, dar Sevro ridică nepăsător din umeri.

— Nu mă încetineşte. Un minut şi jumătate în condiţiile astea de gravitaţie scăzută.

Mă gândesc să-i spun mai târziu ce plănuiesc.

— Avem lucruri mai importante de discutat, Secerătorule, zice Tactus zâmbind. Aşadar, am auzit că te-au găsit în pădure atârnat de picioare deasupra capcanei întinse de ea, continuă el mângâind-o pe coapsă pe Scaiete cea mărunţică.

Îşi apleacă capul deasupra ei şi ea îi zâmbeşte. Colecţia de scalpuri e motivul afecţiunii lui Tactus.

— Doar nu credeai că poţi scăpa fără să ne povesteşti, nu?

Nu e deloc atât de amuzant cum crede el.

Îmi pipăi inelul. Dacă le spun ce s-a întâmplat, le semnez condamnările la moarte. Apolo şi Jupiter ascultă ce spun. O privesc pe Mustang şi mă simt pustiit. Risc să o pierd numai ca să câştig jocul lor măsluit. Dacă aş fi un om bun, aş păstra inelul pe deget. Mi-aş ţine gura. Dar avem planuri de făcut şi zei de nimicit. Îmi scot inelul şi-l aşez în zăpadă.

— Haideţi să ne prefacem pentru o clipă că nu facem parte din Case diferite, le spun. Haideţi să stăm

cu toţii de vorbă ca nişte prieteni, fără inele.

Fără cai, fără posibilitatea de mişcare, nu am niciun avantaj asupra inamicului în ţinuturile din jur. Încă o lecţie de învăţat. Îmi construiesc un avantaj, o strategie nouă. Îi fac să se teamă de mine.

Folosesc tactica divizării. Îmi împart armata în şase grupe de câte zece oameni aflate sub conducerea mea, a lui Pax, a lui Mustang, a lui Tactus, a Miliei, şi a Nylei, în urma unei recomandări surprinzătoare venite din partea Miliei. I-aş fi oferit lui Sevro comanda propriului său grup, dar el şi Urlătorii lui nu se mai despart de mine. Se învinuiesc pentru cicatricea pe care am căpătat-o pe burtă.

Armata mea se năpusteşte asupra bunurilor Casei Apolo ca lupii. Nu le atacăm castelul, dar le asaltăm forturile. Le dăm foc depozitelor de provizii. Săgeţile noastre îi ţintesc la picioare. Le murdărim proviziile de apă şi le spunem prizonierilor veşti false, după care îi lăsăm să fugă. Le ucidem caprele şi porcii. Le distrugem bărcile cu topoarele. Furăm arme. Nu iau prizonieri decât dacă sunt studenţi din Casele Venus, Iunona sau Bachus înrobiţi de Apolo. Celorlalţi le dăm drumul. Frica şi legendele trebuie să se răspândească. Armata mea înţelege asta mai bine decât orice. Sunt categorici. Îşi spun unii altora poveşti despre mine în jurul focului. Pax îi instigă pe toţi; crede că sunt un mit transformat în om. Mulţi dintre soldaţii mei încep să scrijelească pe copaci simbolul lamei curbate. Tactus şi Scaiete şi-l scrijelesc în carne. Iar membrii mai pricepuţi ai armatei mele fac stindarde din piei bălţate de lup şi le flutură în vârful suliţelor în timpul bătăliilor.

Despart sclavii din Casa Ceres şi pe ceilalţi capturaţi de curând pentru a-i face să se integreze în diferite grupuri. Ştiu că alianţele lor sunt

nestatornice. Puţin câte puţin. În cele din urmă încep să se refere la ei înşişi nu ca la membri ai Caselor Ceres, Minerva sau Diana, ci după numele unităţii din care fac parte. Plasez patru soldaţi Ceres, dintre cei mai mărunţei, cu Sevro şi Urlătorii lui. Nu ştiu dacă brutarii vor deveni luptători de elită aşa cum s-a întâmplat cu drojdia din Casa Marte, dar dacă îi poate scăpa cineva de formele rotunde de bebeluş, acela e Sevro.

Casa Apolo e roasă de frică timp de o săptămână. Rândurile noastre cresc. Ale lor se diminuează. Sclavii eliberaţi ne povestesc despre teroarea care domneşte în castel, despre groaza că voi apărea din întuneric cu mantia mea de lup plină de sânge ca să le dau foc şi să-i schilodesc.

Nu mă tem de Casa Apolo; sunt nişte netoţi stângaci care nu se pot adapta tacticii mele. Mă tem doar de Proctori şi de Şacal. Pentru mine sunt unul şi acelaşi lucru. După atentatul nereuşit al lui Apolo asupra vieţii mele, mă tem că vor deveni mai direcţi. O să mă trezesc cu un brici înfipt în spate? Asta e jocul lor. Aş putea muri în orice clipă. Trebuie să distrug acum Casa Apolo, să-l scot pe Proctorul Apolo din joc înainte să fie prea târziu.

Stau în jurul focului alături de locotenenţii mei discutând tactica pe care o vom aborda a doua zi. Suntem la mai puţin de trei kilometri de castelul Apolo, dar nu îndrăznesc să ne atace. Ne-am oprit în adâncul pădurii. Ei s-au retras de frica noastră. Dar nici noi nu-i atacăm. Sunt conştient că Proctorul Apolo ar împiedica chiar şi cel mai isteţ asalt nocturn.

Înainte să începem, Nyla ne întreabă despre Şacal. Sevro povesteşte în şoaptă ce a aflat despre el în munţi. Odată ce îşi dă seama că îl ascultăm cu toţii începe să vorbească mai tare.

— Are castelul undeva în munţii pitici. În subteran,

nu la înălţime pe vreun vârf. Chiar lângă Vulcan. Cei din Casa Vulcan au avut un start excelent. Rapid. Au atacat fulgerător Pluto în cea de-a treia zi. Jeguri eficiente. Cei din Casa Pluto nu erau pregătiţi. Aşa că Şacalul a preluat controlul, i-a forţat să se retragă în tunelurile lor adânci.

Cei din Casa Vulcan au dat năvală cu armele lor avansate făcute chiar de ei în fierării. Totul urma să se sfârşească. Şacalul urma să devină sclav încă din prima săptămână. Aşa că a provocat prăbuşirea tunelurilor – fără niciun plan, fără nicio cale de scăpare – ca să-şi păstreze şansele de a câştiga jocul. A omorât zece oameni din propria-i Casă, o mulţime de recruţi superiori. Robo-medicii n-au reuşit să salveze pe nimeni. Restul de patruzeci au rămas izolaţi în peşterile întunecate. O grămadă de apă şi niciun pic de mâncare. Au stat acolo aproape o lună până să reuşească să sape o cale de ieşire.

Sevro zâmbeşte şi-mi amintesc de ce Fitchner l-a numit Spiriduşul.

— Ghiciţi ce-au mâncat?

Dacă un şacal e prins într-o capcană, o să-şi mănânce piciorul ca să scape. Oare cine mi-a spus asta?

Focul trosneşte între noi. Mă aşteptam ca Mustang să se foiască neliniştită, dar tot ce observ la ea e furie, pe măsură ce Sevro ne dezvăluie amănunte. Furie pură. Îşi încleştează maxilarele şi păleşte la faţă. O strâng de mână pe sub pătură, dar nu mă strânge în semn de răspuns.

— Cum ai aflat toate astea? bombăne Pax.

Sevro bate cu o unghie într-unul dintre cuţitele lui curbate, scoţând un sunet uşor în noapte. Ecoul zgomotului reverberează în pădure, lovindu-se de copaci şi se întoarce la urechile noastre ca o frază rătăcită. Deodată nu se mai aude nimic dinspre

pădure, nimic dinspre foc. Îmi simt inima în gât şi am un schimb de priviri cu Sevro. Va trebui să se ducă să-l caute pe Tactus.

Suntem înconjuraţi de un câmp de bruiaj.

— Salutare, copii, se aude un glas de undeva din întuneric. Un foc aşa strălucitor e periculos în timpul nopţii. Şi cum staţi cu toţii adunaţi ca nişte căţeluşi; nu, nu vă ridicaţi.

E o voce melodioasă. Frivolă. E ciudat să o auzi după atâtea luni de sunete aspre. Nimeni nu are o asemenea voce. Iese la lumină şi apare brusc lângă Pax. Apolo. De data asta n-a adus niciun urs cu el, are doar o suliţă uriaşă din al cărei capăt se scurg scântei purpurii.

— Proctor Apolo, bine ai venit, îi spun.

Santinelele cocoţate în copaci au săgeţile îndreptate spre Proctor. Le fac semn să plece şi îl întreb pe Proctor ce caută aici, ca şi cum nu ne-am mai fi întâlnit până acum. Prezenţa lui transmite un mesaj foarte simplu: prietenii mei sunt în pericol.

— Am venit să vă spun să vă întoarceţi acasă, dragi nomazi.

Deschide un recipient cu vin şi ni-l întinde. Nu bea nimeni, cu excepţia lui Sevro, care păstrează recipientul.

— Proctorii n-ar trebui să intervină în desfăşurarea lucrurilor. Astea sunt regulile, spune Pax confuz. Cu ce drept aţi venit aici? Faceţi un joc murdar.

Mustang întreabă şi ea acelaşi lucru.

Aureolatul oftează, dar înainte să poată spune ceva, Sevro se ridică în picioare şi vomită. După care se îndepărtează.

— Unde te duci? se răsteşte Apolo. Cum îndrăzneşti să pleci?

— Mă duc să mă piş. Ţi-am băut tot vinul. Preferi să mă piş aici?

Sevro îşi înalţă capul şi se mângâie pe stomac.

— Poate să mă şi cac.

Apolo strâmbă din nas şi îşi mută privirea asupra noastră, ignorându-l pe Sevro.

— Influenţarea poate fi cu greu considerată o dovadă de joc murdar, uriaşul meu prieten, explică el. Pur şi simplu îmi pasă de bunăstarea voastră. Până la urmă, sunt aici ca să vă îndrum pe parcursul studiilor. Ar fi mai bine pentru voi toţi să vă întoarceţi în nord, asta-i tot. Să zicem că e o strategie mai bună. Terminaţi-vă bătăliile acolo, consolidaţi-vă puterea, şi apoi vă puteţi extinde. Astea sunt regulile războiului: nu te expune când eşti slăbit. Nu vă forţaţi inamicul să lupte cu voi când vă aflaţi în inferioritate. Nu aveţi cavalerie. Nici adăpost. Arme puţine. Nu învăţaţi aşa cum ar trebui.

Rânjetul lui e încurajator. Îi crestează chipul frumos ca o lună nouă în vreme ce-şi răsuceşte inelele de pe degete, aşteptând să-i răspundem,

— Cât de amabil din partea dumneavoastră să vă gândiţi la bunăstarea noastră, îi răspunde Mustang cu un batjocoritor accent-superior. Chiar aşa, foarte amabil. Îmi încălzeşte sufletul. Gândindu-mă totodată, fără îndoială, la faptul că faceţi parte dintr-o altă Casă. Dar spuneţi-mi, vă rog, Proctorul meu ştie că vă aflaţi aici? Sau Proctorul Casei Marte? Dar Proctorul Iunona? mai întreabă ea făcând un semn din cap spre Milia. Faceţi cumva o obrăznicie, bunul meu domn? Dacă nu, atunci de ce folosiţi câmpul de bruiaj? Nu cumva ceilalţi ne privesc?

Privirea lui Apolo se înăspreşte, dar îşi păstrează zâmbetul.

— Ca să fiu sincer, Proctorii voştri nu ştiu ce puneţi la cale, copii. Ai avut o şansă, Virginia. Ai pierdut. Nu deveni ranchiunoasă din cauza asta. Darrow aici de faţă te-a învins cinstit şi clar. Sau iarna pe care aţi

petrecut-o împreună te-a orbit într-atât încât să uiţi că nu poate exista decât o singură Casă câştigătoare, un singur Primus victorios? Ati fost cu totii orbiţi? Acest… băiat nu vă poate oferi nimic.

Se uită în jur, privindu-i pe fiecare în parte.

— O să vă repet, dat fiind că sunteţi un grup mai greu de cap: dacă învinge Darrow, nu înseamnă că o să învingeţi şi voi. Nimeni nu o să vă ofere şansa de a fi novici pe lângă ei pentru că îl vor considera pe el ca fiind cheia succesului. Voi doar îl urmaţi – sunteţi ca generalul Ney sau Ajax Minor, şi cine-şi mai aminteşte astăzi de ei? Acest *Secerător* nici măcar nu are un stindard propriu. Se foloseşte de voi. Asta-i tot. Vă face de râs şi vă distruge şansele de a avea o carieră după acest Prim An.

— Cu tot respectul, sunteţi cam enervant, Proctore, spune Nyla fără obişnuita ei amabilitate.

— Iar tu eşti încă o sclavă, zice Apolo arătând spre semnul de pe fruntea ei. Numai bună pentru tot soiul de abuzuri.

— Asta până când voi câştiga dreptul să port aşa ceva, spune Nyla făcând un gest spre pelerina din blană de lup a lui Mustang.

— Devotamentul tău este emoţionant, dar…

E întrerupt de Pax.

— Mi-aţi da voie să vă biciuiesc la sânge, Proctore? Darrow a făcut-o. Lăsaţi-mă să vă biciuiesc şi o să ascult ca şi cum aş fi un Rozaliu. Vă jur pe mormintele strămoşilor mei, Telemanus şi…

— Nu eşti nimic altceva decât un Pixie birocratic, şuieră Milia. Fă-ne un serviciu şi şterge-o.

Locotenenţii mei îmi sunt loiali, dar mă înfior când mă gândesc ce ar fi spus Tactus sau Sevro dacă ar fi fost aici, în jurul focului. Mă aplec în faţă ca să-l privesc fix pe Apolo. Totuşi, trebuie să-l provoc.

— Fă-ne o favoare, bine? Ia-ţi sfatul, bagă-ţi-l în cur

şi şterge-o.

Cineva râde undeva deasupra noastră, e râsul unei femei. Ne mai privesc şi alţi Proctori din interiorul câmpului de bruiaj. Văd siluete prin fum. Oare câţi ne privesc? Jupiter? Venus, poate, după râs? Ar fi perfect.

Focul joacă pe faţa lui Apolo. E furios.

— Uite chestiunile logice pe care le cunosc eu. Iarna ar putea deveni mai aspră, copii. Când afară se face frig, unele fiinţe mor. Cum ar fi lupii. Sau urşii. Sau mustangii.

Am o replică pentru asta şi e perfect ţintită.

— Mă întreb, Apolo, ce-o să se întâmple dacă Recrutorii află că trişezi ca să câştige fiul ArhiGuvernatorului? Dacă aranjezi jocul ca un, să spunem, un cap de organizaţie mafiotă?

Apolo încremeneşte. Eu merg mai departe.

— Ai eşuat când ai încercat să mă omori în pădure cu ajutorul ursului ăluia idiot. Acum vii aici ca un prostovan disperat ce eşti şi-mi ameninţi prietenii când nu cad pe spate la ideea de a mă trăda. O să ne omori pe toţi? Ştiu că poţi edita imaginile pe care le văd Recrutorii. Dar cum o să le explici tuturor Recrutorilor cum am murit cu toţii?

Locotenenţii mei se prefac şocaţi.

Merg mai departe.

— Să spunem că un Imperator de flotă, un Legat, sau vreunul dintre Recrutorii celorlate Case află că ArhiGuvernatorul i-a plătit pe Proctori să trişeze, să elimine competiţia astfel încât să câştige fiul lui şi să piardă copiii lor. Crezi că vor exista consecinţe când se va afla că Proctorii au primit mită? Pentru ArhiGuvernator? Crezi că e posibil să le pese de faptul că le-au murit copiii într-un joc măsluit? Sau de faptul că tu ai fost plătit ca să duci de râpă sistemul meritocraţiei? Cei mai buni se vor afirma. Sau e vorba de cei cu cele mai bune pile?

Apolo îşi încleştează maxilarul.

Se uită în sus către ceilalţi Proctori. Aceştia rămân cu toţii invizibili, în mod înţelept. Probabil că el e cel care a tras paiul cel scurt să vină aici şi să-şi asume măsluirea jocului. Locotenenţii mei rămân tăcuţi când începe să vorbească.

— Dacă vor afla, copii, atunci toată lumea va suporta consecinţele, ne ameninţă Apolo. Aşa că puteţi să vă ţineţi gura cât încă mai puteţi vorbi.

— Altfel ce? izbucneşte Mustang cu violenţă. Ce crezi că poţi să faci?

— Dintre toţi, tu ar trebui să ştii cel mai bine, spune el.

Nu înţeleg ce vrea să spună, dar cred că şarada lui s-a terminat. Am numărat secundele care au trecut de la plecarea lui Sevro. Proctorii n-au făcut-o. Mă întorc spre Mustang.

— În cât timp poate Sevro să alerge doi kilometri?

— Cred că în condiţiile astea de gravitaţie, într-un minut şi jumătate. Deşi e un mic mincinos, aşa că e posibil chiar mai repede.

— Şi la ce distanţă de noi e castelul Apolo?

— Ah, aş spune vreo trei kilometri, poate ceva mai mult.

Apolo sare în picioare, căutându-l cu privirea pe Sevro.

— Minunat, zic. Mustang, ştii ce-mi place cel mai mult la câmpurile de bruiaj?

— Faptul că sunetele nu pot depăşi bariera lui?

— Nu. Faptul că sunetele nu pot pătrunde.

Apolo dezactivează câmpul de bruiaj şi auzim cu toţii urletele. Vin de undeva de la depărtare, cam de la vreo trei kilometri. Dinspre metereze. Dinspre castelul Apolo. Robo-medicii brăzdează cerul, îndreptându-se bâzâind în direcţia vaietelor.

— Venus! Nu i-ai supravegheat? Proasto… mârâie

Apolo spre cerul acum pustiu.

— Cel mic şi-a scos inelul, strigă o femeie invizibilă. Cu toţii şi-au scos inelele. Nu pot să văd nimic fără inele, şi mai ales nu într-un câmp de bruiaj.

— Dar acum şi le-au pus la loc, îi spun. Aşa că scoate-ţi tableta şi spune-mi ce vezi.

— Nenoro… Apolo îşi încleştează pumnii.

Fac un pas în spate. Mustang se pune între noi, la fel şi Pax.

— Haaa! urlă Pax bătându-se cu securea lui uriaşă în piept – armura de sub pelerina de blană bubuie ritmic. Haaaa!

Zăpada zboară în jur când Apolo se avântă afară din pădure, cu ceilalţi Proctori în urma lui. Vor ajunge prea târziu. Pot să editeze imaginile cât vor, pot să se amestece cât vor, bătălia pentru Casa Apolo a început, iar Sevro şi Tactus au ocupat meterezele.

Eu şi locotenenţii mei ajungem la locul bătăliei la timp pentru a-l vedea pe Tactus cum se caţără pe cel mai înalt turn, cu un cuţit în dinţi. Ajuns acolo, se opreşte pe marginea unui parapet de o sută de metri, nepăsător ca un erou grec, apoi îşi dă pantalonii jos şi se pişă pe drapelul Casei Apolo. S-a târât prin rahat ca să câştige steagul ăsta. Sclavii pe care i-am capturat săptămâna asta ne-au spus care este punctul slab al castelului – gropile mari pentru latrine – aşa că Tactus, Sevro şi ceilalţi Urlători le-au valorificat rapid extrem de eficient. Soldaţii Casei Apolo s-au trezit faţă în faţă cu nişte diavoli plini de rahat. Ah, cât de îngrozitor miros soldaţii mei care au cucerit castelul când ne deschid porţile. Înăuntru e haos.

Castelul e înalt, alb, bogat ornamentat. Are o curte rotundă cu şase intrări care duc la şase turnuri mari, în spirală. Oile şi vacile stau îngrămădite într-un ocol improvizat în capătul mai îndepărtat al curţii. Acolo s-au retras gărzile Apolo. Pe uşile turnului din spate

apar mai mulţi aliaţi de-ai lor. Oamenii mei sunt depăşiţi numeric, trei la unu. Dar oamenii mei sunt liberi, nu sunt sclavi. Vor lupta mai bine. Dar ceea ce ameninţă să întoarcă sorţii bătăliei nu este numărul lor mai mare. Ci Primusul Apolo, Novas. Proctorul i-a dat o armă electromagnetică. O suliţă care sclipeşte cu scântei purpurii. Când atinge cu vârful ei unul dintre Caii Morţi din Casa Diana, fata respectivă sare trei metri înapoi şi cade la pământ în convulsii, ca o maşină de jucărie stricată ale cărei mecanisme sar de pe pistă.

Îmi adun oamenii în curte, în apropierea porţii. Mulţi sunt încă în turnuri, ca Tactus. Îi am cu mine pe Pax, Milia, Nyla, Mustang şi alţi treizeci. Primusul inamic îşi adună şi el forţele. Ne-ar putea distruge numai cu arma pe care o are.

— Mustang, ai stindardul pregătit? întreb.

Îi simt mâna pe ceafă, chiar deasupra armurii. Nu port coif. Mi-am legat părul cu o bucată de piele. Am faţa înnegrită cu funingine. În mâna dreaptă ţin lama curbată. În stânga, o suliţă-paralizator scurtată. Nyla duce stindardul Casei Ceres.

— Pax, noi suntem secera. Fetelor, voi sunteţi culegătorii.

Oamenii mei din turnuri urlă în timp ce aleargă şi sar de pe metereze ca să se alăture bătăliei, năvălind în curte din toate părţile. Pelerinele lor de lup murdare duhnesc. Caldarâmul dintre armata mea şi oamenii Casei Apolo e plin de zăpadă care ne ajunge până la glezne. Proctorii scânteiază undeva la înălţime, aşteptând ca suliţa electromagnetică să-mi decimeze armata.

— Doboară-le Primusul, îmi şopteşte Mustang la ureche, făcând semn spre băiatul înalt şi dur. Revendică-l, mai spune ea şi mă plesneşte peste fund.

— Douăzeci de metri şi apoi ne oprim, Pax.

Pax dă din cap aprobator când îmi aude ordinul.

— *Primusul e al meu!* urlu către cele două armate. Novas, lepădătură blestemată. Eşti al *meu.* Moluscă bleagă ce eşti. Rahat nenorocit.

În vreme ce invadatorul înalt şi nebun înarmat cu o lamă curbată urlă la Primusul lor, membrii Casei Apolo se retrag instinctiv.

— Luaţi-i sclavi pe ceilalţi! urlu.

Apoi eu şi Pax ne năpustim spre ei.

Ceilaţi ne urmează, încercând să se ţină după mine. Îl las pe Pax să mă depăşească. Urlă învârtindu-şi securea de război şi se repede la Novas şi la grupul lui de gărzi de corp – băieţi şi fete cu armuri solide, cu simbolul unei amprente purpurii pe coifuri. Aceştia conduc asaltul inamic, îndreptându-se direct spre Pax, coborându-şi suliţele în încercarea de a-i opri atacul nebunesc. Sunt ucigaşi hotărâţi, cu nasul pe sus, care au ajuns să fie prea aroganţi ca să-şi mai poată da seama că sunt în pericol sau să se teamă că vor da nas în nas cu Pax.

Apoi Pax se opreşte.

Şi fără niciun efort, sar atât de sus încât Pax îmi prinde călcâiul în mână, mă împing în el, şi îmi face vânt zece metri mai departe, pe sus. În timp ce zbor prin aer, urlu continuu, ca o creatură ieşită dintr-un nenorocit de coşmar, până când mă izbesc de gărzile de corp. Trei au dispărut deja. O suliţă aruncată la întâmpare îmi atinge stomacul şi-mi zgârie coastele, făcându-mă să mă rotesc exact când un trident sfâşie aerul în locul unde aveam capul cu o clipă mai devreme. Dintr-un salt sunt din nou în picioare. Mă învârt şi evit lovitura, apoi din întoarcere lovesc în jos rupând clavicula cuiva. O altă suliţă vine spre mine; o deturnez şi alerg spre cel care a lansat-o, un recrut superior al Casei Apolo pe care-l lovesc cu genunchiul în faţă. Se prăbuşeşte trăgându-mă după el pentru că

mi s-a blocat genunchiul în viziera lui. Sunt în avantaj şi lovesc nebuneşte în cădere, anihilând alţi trei recruţi superiori cu lovituri repetate până când ating pământul.

Suntem în zăpadă. Recrutul superior are nasul rupt şi e inconştient, dar când îmi scot genunchiul din casca lui îmi dau seama că, din cauza impactului, mi-a amorţit şi e plin de sânge. Mă rostogolesc într-o parte, aşteptându-mă să fiu hăcuit de suliţe. Dar nu sunt. Am zdrobit avangarda Apolo într-o şarjă nebunească; Pax şi restul armatei măturăa totul în jur ca o cortină de fier, până ce rămânem doar eu şi Novas în mijlocul haosului. E înalt şi puternic. Din suliţa lui porneşte un arc curbat care spulberă scutul unui Urlător. O aruncă pe Milia pe spate şi-l loveşte pe Pax cu suliţa în braţ, doborându-l la pământ ca pe o jucărie. Dar eu sunt mai înalt şi mai puternic.

— Novas, fetiţă ce eşti! strig. Rozaliu smiorcăit!

Ochii lui aruncă scântei când mă vede apropiindu-mă.

Când se întoarce spre mine ca un elan către şeful haitei, toţi cei care se luptă în jur se opresc. Ne apropiem mândri unul de celălalt. El loveşte primul. Mă feresc şi mă rotesc ajungând în spatele lui. Apoi, luându-mi avânt de parcă aş doborî un copac cu lama mea curbată, îi rup un picior şi-i iau suliţa.

Geme ca un copil. Îi pun un genunchi pe piept, mulţumit că eu nu am gemut aşa când picioarele mi-au fost rupte şi refăcute în atelierul lui Mickey. Mă dau în spectacol căscând în ciuda haosului care se dezlănţuie în jur.

Mustang preia frâiele luptei.

Un singur membru al Casei Apolo reuşeşte să fugă. O fată. E o fată iute, dar nu e un membru important al Casei. Nu ştiu cum, dar reuşeşte să sară din cel mai înalt turn plutind pur şi simplu până jos cu stindardul

Casei ei. Aproape ca prin farmec. Dar văd distorsiunea din jurul ei.

Proctorul Apolo îşi păstrează poziţia în joc. Fata găseşte un cal şi fuge departe de armata mea, care nu are niciun cal. Pax aruncă o suliţă spre ea de la distanţă. Ţinteşte bine şi suliţa ar fi putut ţintui calul de gât, pe iarbă, dacă nu s-ar fi iscat din senin un vânt ciudat care s-o doboare. Până la urmă, Mustang e cea care ia un cal din grajdurile Apolo şi o urmăreşte pe fată împreună cu Scaiete şi Pietricică. O aduce înapoi aşezată de-a curmezişul pe grumazul calului, cu stindardul lovind-o la fund în timpul galopului.

Armata mea vuieşte când Mustang intră la trap în curtea castelului cucerit. Am eliberat deja sclavii Casei Ceres; şi-au câştigat locul de drept în armata mea. Îi fac cu mâna lui Mustang de la înălţime, de pe metereze, unde stau alături de Sevro şi Tactus bălăngănindu-ne fără teamă picioarele peste margine. Casa Apolo a căzut în mai puţin de treizeci de minute în ciuda intervenţiei lui Apolo cu suliţa electromagnetică.

Undeva deasupra, Proctorul Apolo discută cu Jupiter şi Venus. Strălucesc în lumina zorilor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ştiu că va trebui să părăsească jocul, stindardul şi castelul sunt cucerite. Nu-mi mai poate face niciun rău.

— Eşti terminat! râd eu de Apolo. Casa ta a căzut.

Oamenii mei încep iarăşi să urle. Zgomotul şi aerul iernii mă încălzesc pe măsură ce soarele apare deasupra muchiei vestice a Valles Marineris. Majoritatea acestor voci ar fi putut aparţine unor sclavi. În loc să se întâmple aşa, m-au urmat de bună voie. În curând mă vor urma chiar şi membrii Casei Apolo.

Râd sălbatic; focul victoriei mi-a încins sângele. Am învins un Proctor. Dar Jupiter încă ne mai poate face

rău. Casa lui este neînvinsă, neclintită, în nordul îndepărtat. O furie aprigă mă cuprinde odată cu un alt sentiment, mai întunecat – acela al aroganţei, al aroganţei furioase şi nebuneşti. Înşfac suliţa electromagnetică, ridic braţul şi arunc arma cât pot de tare în grupul Proctorilor. Oamenii mei mă privesc făcând acest gest nesăbuit. Cei trei Proctori se risipesc care-ncotro după ce suliţa electromagnetică le distruge scuturile. Se întorc şi se uită la mine. Ochii lor aruncă scântei. Dar patima pe care o simt în mine n-a fost stinsă de o biată suliţă aruncată. Îi urăsc pe nătărăii ăştia uneltitori. O să-i distrug pe toţi.

— Jupiter! Tu urmezi. Tu urmezi, băi rahat de câine!

Apoi Pax îmi răcneşte numele. Ca un ecou se aude vocea lui Tactus, şi apoi a Nylei dintr-un turn îndepărtat. Şi într-o clipă o sută de voci îl scandează prin tot castelul cucerit – din curte până pe metereze şi în turnuri. Lovesc cu săbiile şi suliţele în scuturi şi apoi le aruncă spre Proctori. O sută de proiectile se izbesc inofensive de scuturile lor electromagnetice şi mulţi dintre soldaţii mei trebuie să se ferească pentru a nu fi loviţi de armele ce cad înapoi, dar e o privelişte minunată, iar sunetul ploii de metal care cade peste caldarâm e dulce. Îmi scandează numele din nou. Scandează iarăşi şi iarăşi numele Secerătorului în faţa Proctorilor, pentru că acum şi-au dat seama cu cine ne luptăm.

Recompensa Proctorului

În dimineaţa asta armata mea doarme bine. Eu n-am nevoie de somn, deşi m-am alăturat lui Sevro şi altor doisprezece oameni pe metereze. Stau cu toţii aproape de mine, de parcă orice spaţiu lăsat liber le-ar putea oferi Proctorilor ocazia să mă omoare.

Sevro a eliberat cinci studenţi ai Casei Mercur dintre sclavii Apolo. Stau grupaţi în jurul lui şi joacă un joc al iuţelii, plesnindu-se unii pe alţii peste genunchi ca să vadă cine e mai rapid. Eu nu joc pentru că aş câştiga prea uşor; e mai bine să-i las pe copii să se distreze. După cucerirea castelului, deşi Sevro şi Tactus s-au ocupat de partea cea mai grea, toţi băieţii şi fetele mă cred un soi de minunăţie. Mustang mi-a spus că asta e o chestie neobişnuită.

— E ca şi cum ar crede că eşti din afara acestui timp.

— Nu înţeleg.

— Ca şi cum ai fi unul dintre cuceritorii de demult. Auriii străvechi, cei care au cucerit Pământul, i-au distrus flota de nave şi aşa mai departe. Se folosesc de asta ca de o scuză să nu concureze cu tine, cum ar putea Hefaistos să se ia la întrecere cu Alexandru Macedon, sau Antonius cu Cezar?

Mi se strânge stomacul. Ăsta nu e decât un joc, iar ei mă iubesc într-atât de mult. Când va veni vremea rebeliunii, băieţii şi fetele astea vor fi inamicii, şi îi voi înlocui cu oamenii mei, Roşii. Oare cât de fanatici vor fi acei Roşii atunci? Şi va conta oare cât de cât fanatismul lor când vor trebui să înfrunte creaturi ca Sevro, Tactus, Pax sau Mustang?

Mă uit la Mustang cum se furişează spre mine pe metereze. Şchiopătează uşor din cauza unei glezne scrântite, dar e toată numai graţie. Are un cuib de rămurele în păr şi cearcăne la ochi. Îmi zâmbeşte. E frumoasă. Ca Eo.

De pe metereze putem vedea dincolo de Pădurea Mare şi zărim şi o parte din teritoriile înalte ale Casei Marte, în nord. Munţii par că se încruntă la noi din vest, în stânga noastră. Mustang îmi arată ceva pe cer.

— Vine un Proctor.

Gărzile de corp strâng rândurile în jurul meu, dar e doar Fitchner. Sevro scuipă peste parapet.

— Părintele nostru risipitor s-a întors.

Fitchner coboară zâmbind, un zâmbet care e un semn de epuizare, frică şi un pic de mândrie.

— Putem să stăm de vorbă? mă întreabă aruncând o privire către prietenii mei încruntaţi.

Merg împreună cu Fitchner în sala de război a Casei Apolo. Mustang mai pune lemne pe foc. Fitchner o priveşte sceptic, nemulţumit de prezenţa ei. Are o părere despre orice, la fel ca o altă persoană pe care o cunosc.

— Ai încurcat groaznic lucrurile, băiete.

— Haide să cădem amândoi de acord să nu-mi mai spui *băiete,* îi răspund.

Dă din cap în semn de aprobare. Nu mai mestecă gumă. Nu ştie cum să-mi spună ceea ce are de spus. Mă intrigă îngrijorarea pe care i-o citesc în privire.

— Apolo n-a părăsit Olimpul, îi spun.

Încremeneşte, surprins că am ghicit.

— Corect. E tot acolo.

— Şi ce înseamnă asta, Fitchner? întreabă Mustang care vine şi se aşază lângă mine.

— Atâta tot, răspunde Fitchner uitându-se la mine. N-a părăsit Olimpul, aşa cum ar fi trebuit. E haos total. Apolo ar fi primit o funcţie bună dacă ar fi câştigat Şacalul. La fel Jupiter şi câţiva dintre ceilalţi. Se auzise că ar fi apărut o poziţie de Pretor Cavaler pe Luna.

— Şi acum şansa aia se duce naibii, spune Mustang aruncându-mi zâmbitoare o privire. Din cauza unui băiat.

— Da.

Mă pufneşte râsul. Câmpul de bruiaj creează un efect de ecou.

— Deci ce e de făcut?

— Tot mai vrei să câştigi, nu? mă întreabă Fitchner.

— Da.

— Ăsta e scopul a tot ce se întâmplă? mă întreabă el, deşi e clar că altceva îl macină. O să primeşti un loc de novice indiferent de ce urmează.

Mă aplec înainte şi bat darabana pe masă.

— Scopul e să-i încetinim astfel încât să nu mai poată trişa la blestematul lor de joc. Astfel încât ArhiGuvernatorul să nu poată spune pur şi simplu că fiul lui e cel mai bun şi că ar trebui să mă învingă pe mine pentru că s-a *născut* norocos. E vorba despre merite aici.

— Nu, spune Fitchner aplecându-se şi el în faţă. E vorba despre politică.

Apoi aruncă o privire spre Mustang.

— Vrei să o trimiţi de aici?

— Mustang rămâne.

— *Mustang,* spune el batjocoritor. Aşadar, Mustang, ce părere ai despre faptul că ArhiGuvernatorul trişează pentru fiul lui?

Mustang ridică din umeri.

— Ucide sau vei fi ucis, înşală sau vei fi înşelat? Am observat că astea sunt regulile pe care le urmează Aureolaţii, mai ales Războinicii Însemnaţi.

— Înşală sau vei fi înşelat, spune Fitchner lovindu-se cu degetul peste buza superioară. *Interesant.*

— Ar trebui să-ţi fie cunoscută partea cu înşelatul, îi zice ea.

— Trebuie să ne laşi pe mine şi pe Darrow să stăm de vorbă, *Mustang.*

— Rămâne aici.

— E în regulă, mormăie ea misterioasă.

Mă strânge de umăr înainte să plece.

— M-am plictisit oricum de Proctorul tău.

După ce pleacă Mustang, Fitchner se holbează la mine. Îşi pipăie buzunarul, ezită, apoi scoate ceva de

acolo. O cutiuţă. O aruncă pe masă şi-mi face semn să o deschid. Ştiu ce e înăuntru.

— Păi, voi, ticăloşilor, îmi datoraţi nişte recompense, râd eu amar în timp ce-mi strecor pe deget inelul-cuţit de la Dancer.

Îmi flexez încheietura şi lama ţâşneşte, lungă de douăzeci de centimetri. Îmi flexez din nou încheietura şi alunecă înapoi.

— Ţi l-au luat Obsidienii înainte de Trecere, nu? Mi s-a spus că i-a aparţinut tatălui tău.

— Ţi-a spus cineva aşa ceva? întreb eu înţepând masa din sala de război cu lama. Câtă lipsă de precizie din partea lor.

— Nu trebuie să fii meschin, *băiete.*

Îmi ridic brusc privirea spre Fitchner.

— Ai venit aici să câştigi o poziţie de novice. Ai reuşit asta. Dacă o să continui să-i provoci pe Proctori, o să te omoare.

— Mi se pare că am avut deja discuţia asta.

— Darrow, nu există niciun nenorocit de sens în tot ce faci! E o nesăbuinţă!

— Niciun sens? repet eu.

— Şi dacă-l baţi pe fiul ArhiGuvernatorului, atunci ce? Ce-o să obţii cu asta?

— Totul, izbucnesc.

Tremur de furie şi mă uit fix la foc până când reuşesc să-mi recapăt controlul.

— O să dovedesc că sunt cel mai bun Auriu din şcoala asta. O să arăt că pot face tot ce pot face ei. Până la urmă, de ce aş sta de vorbă cu tine, Fitchner? Am reuşit toate astea fără ajutorul tău. N-am nevoie de tine. Apolo a încercat să mă omoare şi n-ai mişcat un deget. N-ai făcut nimic! Deci ce-ţi datorez mai exact? Poate asta?

Dau drumul lamei afară.

— Darrow.

— Fitchner, spun eu dându-mi ochii peste cap.

Loveşte furios în masă.

— Nu vorbi cu mine de parcă aş fi un prost. Uită-te la mine. Uită-te la mine, prostovan infatuat ce eşti.

Mă uit la el. I-a mai crescut burdihanul. Are o faţă descompusă pentru un Auriu. Părul lui blond e pieptănat lins pe spate. N-a fost niciodată prea arătos, dar acum – mai puţin ca niciodată.

— Darrow, uită-te la mine. A trebuit să lupt pentru tot ce am. Nu m-am născut în casa ArhiGuvernatorului. Mai departe de cât am ajuns nu pot merge, deşi ar trebui. Fiul meu ar trebui să ajungă mai departe, dar nu poate şi nu o va face. O să moară dacă va încerca. Toată lumea are o limită, Darrow. O limită pe care nu o pot trece. A ta e mai sus decât a mea, dar nu e atât de sus pe cât ţi-ar plăcea ţie, blestematule. Dacă o să treci peste ea, te vor doborî.

Îşi fereşte privirea de parcă s-ar simţi ruşinat şi se uită încruntat la foc. Fiul *lui.* Se vede după ten, după trăsături, după temperament şi după felul în care vorbesc unul cu celălalt. Sunt un fraier că n-am spus asta cu voce tare mai devreme.

— Eşti tatăl lui Sevro, îi spun.

Rămâne tăcut o vreme. Când îmi răspunde, are un ton rugător.

— L-ai făcut să creadă că se poate căţăra mai sus decât poate. O să-l omori, băiatule. Şi o să te îndrepţi şi pe tine către moarte.

— Atunci ajută-ne! îi cer. Dă-mi ceva ce-mi poate fi de folos împotriva lui Apolo. Sau şi mai bine, înfruntă-i alături de mine. Adună-i pe ceilalţi Proctori şi-o să ne batem cu ei.

— Nu pot, băiatule. Nu pot.

Oftez.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

— Dacă te-aş ajuta, cariera mea s-ar termina într-o

clipită. Aş risca toate lucrurile pentru care am tras din greu, totul. Şi pentru ce? Doar ca să-i demonstrez ceva ArhiGuvernatorului.

— Toată lumea e atât de înspăimântată de schimbare, îi spun după care îi zâmbesc sincer acestui om înfrânt, îmi aminteşti de unchiul meu.

— N-o să se schimbe nimic aici, bodogăne Fitchner ridicându-se. Niciodată nu se schimbă. Vezi-ţi de lungul nasului sau nu mai ieşi întreg de-aici, băiatule.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă bată pe umăr. Nu o face.

— La naiba, capcana pentru tine e deja întinsă. Te îndrepţi fix spre ea.

— Sunt pregătit pentru capcanele Şacalului, Fitchner. Sau pentru ale lui Apolo. Nu contează. Nu vor putea opri ceea ce-i aşteaptă.

— Nu, zice Fitchner după o clipă de ezitare. Nu vorbesc de capcanele lor. Ci de ale fetei.

Îi răspund într-o manieră pe care o va înţelege.

— Fitchner. Nu mă lua de prost cu aluzii vagi, plictisitoare la duplicitate. Armata mea îmi aparţine, câştigată trup şi suflet. În acest punct nu mă pot trăda, aşa cum nici eu nu-i pot trăda pe ei. Suntem ceva ce n-ai mai văzut până acum. Aşa că gata.

Fitchner clatină din cap.

— Asta *este* lupta ta, băiatule.

— Da. Este lupta mea.

Zâmbesc. E momentul pe care-l aşteptam.

— Fitchner, stai, îl strig până să ajungă la uşă.

Se opreşte şi se uită înapoi. Sar din scaun şi pornesc spre el. Mă priveşte curios. Apoi îi întind mâna.

— În ciuda a tot ce s-a întâmplat, mulţumesc.

Îmi strânge mâna.

— Noroc, Darrow, îmi spune. Dar ai grijă de Sevro. Rahatul ăla mic o să te urmeze peste tot, indiferent de

ce s-ar întâmpla.

— O să am grijă de el. Îţi promit.

Îl strâng mai tare cu mâna mea de Sondor al Iadului.

Pentru o clipă, numai pentru o clipă, suntem prieteni. Apoi se cutremură din cauza presiunii pe care o exercită mâna mea asupra lui. La început râde, dar apoi înţelege şi face ochii mari.

— Scuze, îi spun.

Şi-atunci îi rup nasul şi-l pocnesc cu cotul în tâmplă până când nu mai mişcă.

Paradigma

— A plecat Fitchner? mă întreabă ea.

— Pe fereastră, îi spun.

Mă uit la Mustang peste masa albă din sala de război a Casei Apolo. Afară s-a iscat un viscol menit fără îndoială să-mi ţină armata înăuntrul castelului în jurul focurilor şi a vaselor cu supă fierbinte. Părul lui Mustang i se încolăceşte pe umeri, prins cu fâşii de piele. Poartă pelerina din blană de lup la fel ca ceilalţi, doar că a ei are dungi stacojii. Stă cu cizmele cu pinteni pline de noroi pe masă. Stindardul, singura armă care-i place cu adevărat, e aşezat pe scaunul de lângă ea. Mustang are un chip care îşi schimbă rapid expresia. Zâmbeşte batjocoritor rapid. Se încruntă rapid. Îmi zâmbeşte şi mă întreabă la ce mă gândesc.

— Mă gândesc când o să mă trădezi, îi spun.

Se încruntă.

— Te aştepţi să fac asta?

— Înşală sau vei fi înşelat, îi spun. Am auzit asta chiar de pe buzele tale.

— Tu ai de gând să mă înşeli? întreabă ea. Nu. Pentru că ce ai avea de câştigat din asta? Noi doi am

înfrânt jocul ăsta. Vor să ne facă să credem că trebuie să câştige unul singur, sacrificându-i pe toţi ceilalţi. Dar asta nu e adevărat, şi-o să le-o demonstrăm.

Rămân tăcut.

— Am încredere în tine pentru că atunci când m-ai văzut ascunzându-mă în noroi, după ce castelul fusese cucerit, m-ai lăsat să fug, îmi explică ea gânditoare. Şi tu ai încredere în mine pentru că te-am scos din noroi când Cassius te-a lăsat acolo să mori.

Nu-i răspund.

— Aşa că aici e răspunsul. Vei înfăptui lucruri măreţe, Darrow.

Niciodată până acum nu mi-a mai spus Darrow.

— Poate că nu trebuie să le faci singur?

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc. Apoi ţâşnesc de pe scaun, speriind-o.

— Adună oamenii, îi ordon.

Ştiu că abia aştepta să ne odihnim aici. Şi eu la fel. Mirosul supei mă îmbie. La fel şi căldura şi patul şi gândul de a petrece câteva clipe liniştite alături de ea. Dar nu aşa se cuceresc cetăţi.

— O să-i luăm pe Proctori prin surprindere. O să cucerim Jupiter.

— Nu-i putem lua prin surprindere, spune ea pipăindu-şi inelul.

Câmpul de bruiaj al lui Fitchner a dispărut. Am putea scăpa definitiv de inele, dar ele reprezintă asigurarea noastră. Poate că Proctorii pot edita câteva imagini pe ici sau pe colo, dar bunul simţ spune că nu pot modifica filmările prea mult fără ca Recrutorii să nu devină suspicioşi.

— Şi chiar dacă o să reuşim să străbatem drumul prin viscol, ce-o să obţinem dacă luăm Jupiterul? mă întreabă. Dacă Apolo n-a plecat după ce casa lui a pierdut, înseamnă că nici Jupiter n-o s-o facă. Şi n-o să reuşeşti decât să-i provoci să intervină. Ar trebui să

mergem pe urmele Şacalului!

Ştiu că Proctorii mă urmăresc în timp ce plănuiesc asta. Vreau ca ei să ştie încotro mă îndrept.

— Nu sunt pregătit pentru Şacal, îi spun. Avem nevoie de mai mulţi aliaţi.

Mă priveşte încruntată. Nu înţelege, dar nu contează. O să înţeleagă în curând.

În ciuda viscolului, armata mea se mişcă iute. Suntem înfăşuraţi în mantii şi blănuri atât de groase încât semănăm cu nişte animale care se împleticesc prin zăpadă. Pe timpul nopţii, ne ghidăm după stele, continuând să mergem în ciuda vântului puternic şi a troienelor de zăpadă. Armata mea nu protestează. Ştiu că nu îi conduc fără să am un scop. Soldaţii mai noi se străduiesc mai mult decât aş fi crezut că o s-o facă. Au auzit de mine. Pax mă asigură de asta. Şi încearcă din toate puterile să mă impresioneze. Deja lucrul ăsta devine o problemă. Oriîncotro mă îndrept, alaiul din urma mea îşi dublează brusc strădania încercând să-i ajungă pe cei din faţă şi să-i depăşească pe cei din urmă.

Viscolul este nărăvaş. Pax stă aproape de mine şi de Mustang, de parcă ar încerca să ne protejeze de vânt. El şi Sevro se calcă mereu unul pe celălalt pe picioare ca să stea în preajma mea, deşi Pax ar vrea mai degrabă, dacă l-aş lăsa, să-mi aprindă focul şi să mă învelească seara când mă bag în pat, pe când Sevro mi-ar spune să-mi mişc fundul singur. De fiecare dată când mă uit la el acum, îl văd pe taică-su în ochii lui. Pare mai slab acum, că îi cunosc familia. Nu am niciun motiv să mi se pară astfel, doar că îmi închipuisem că poate într-adevăr a fost zămislit de o lupoaică.

În cele din urmă, ninsoarea încetează şi primăvara îşi face apariţia repede şi din plin, ceea ce-mi confirmă bănuielile. Proctorii se joacă. Urlătorii se

asigură că toată lumea e atentă la cer, în cazul în care Proctorii decid să ne hărţuiască în timp ce mărşăluim. Nu se întâmplă asta. Tactus e atent să nu apară vreo urmă a lor. Dar e linişte. Nu vedem cercetaşi inamici, nu auzim în depărtare trompete care vestesc lupta, nu vedem nicio dâră de fum în afară de cele din ţinuturile înalte din nord, de pe teritoriul Casei Marte.

În drum spre Jupiter prădăm proviziile de hrană ale castelelor arse şi jefuite. În Castelul Bachus găsim ulcioare pline cu struguri în loc de vin, spre dezamăgirea lui Sevro, carne sărată în pivniţele adânci ale Castelului Iunona, brânză maturată, peşte înfăşurat în frunze, şi peste tot săculeţi cu carne de cal afumată. Aşa că mărşăluim sătui.

După patru zile aspre ajungem la Castelul Jupiter, aflat într-o trecătoare a munţilor pitici, încercuit cu trei rânduri de ziduri şi îl asediem. Zăpada se topeşte destul de iute cât să înmoaie pământul sub copitele cailor. Prin tabăra noastră curg pâraie de zăpadă topită. Nu-mi bat capul să concep un plan de acţiune. Pur şi simplu le spun lui Pax, Miliei şi Nylei că cel care îmi va oferi fortăreaţa va câştiga un premiu. Apărătorii castelului sunt foarte puţini, iar oamenii mei cuceresc fortificaţiile exterioare într-o singură zi, construind o serie de rampe de lemn sub atacul intermitent al săgeţilor.

Celelalte trei divizii cercetează teritoriul din împrejurimi *en force* în cazul în care Şacalul decide să-şi vâre nasul în treaba asta. Forţele principale ale armatei Jupiter au rămas izolate dincolo de Argosul acum dezgheţat, unde asediază castelul Marte. Nu se aşteptau ca fluviul să se dezgheţe atât de repede. Încă nu e niciun semn din partea oamenilor Şacalului sau a Proctorilor. Mă întreb dacă l-au găsit până acum pe Fitchner într-una dintre temniţele Castelului Apolo. I-am lăsat apă, mâncare şi o mutră plină de vânătăi.

În cea de-a treia zi de asediu pe meterezele castelului Jupiter apare un steag alb. Un băiat de înălţime mijlocie se strecoară cu un zâmbet timid pe poarta laterală. Castelul se află pe un teren înalt, stâncos. Este prins între două stânci, aşa că cele trei rânduri de ziduri se curbează în afară. În curând aş fi încercat să trimit oameni să escaladeze stâncile. Ar fi fost o misiune numai bună pentru Urlători – dar şi-au avut partea de glorie. Asediul acesta le aparţine soldaţilor capturaţi în urma luptei cu Apolo.

Băiatul se îndreaptă şovăitor spre poarta principală, îl întâmpin acolo alături de Sevro, Milia, Nyla şi Pax. Suntem un grup fioros chiar şi fără Tactus şi Mustang, deşi despre Mustang nu s-ar putea spune vreodată că are o înfăţişare fioroasă – cel mult aprigă. Milia arată ca o creatură apărută dintr-un coşmar – a început să poarte trofee ca Tactus şi Scaiete. Iar Pax şi-a făcut crestături pe secure, marcând fiecare sclav pe care l-a luat.

Aflat faţă în faţă cu locotenenţii mei, băiatul îşi arată nervozitatea. Zâmbeşte cu jumătate de gură, de parcă i-ar fi teamă că nu ne place atitudinea lui. Poartă inelul Casei Jupiter. Se pare că e înfometat, pentru că inelul abia îi mai stă pe deget.

— Mă numesc Lucian, spune băiatul, încercând să vorbească asemenea unui bărbat.

Pare să creadă că Pax e şeful. Pax scoate un hohot de râs şi face semn spre mine şi spre lama mea curbată. Lucian tresare când se uită la mine. Cred că ştia bine că eu sunt liderul.

— Ne-am adunat aici ca să zâmbim unii la alţii? Ce-ai de spus?

— Am de spus că ne e foame, râde el jalnic. De trei săptămâni mâncăm doar şobolani şi grâu crud cu apă.

Aproape că mi-e milă de băiat. Are părul murdar şi ochii înlăcrimaţi. Ştie că a pierdut şansa noviciatului.

Va fi făcut de ruşine pentru tot restul vieţii fiindcă s-a predat. Dar e flămând. La fel sunt şi ceilalţi şapte apărători. Ciudat, toţi sunt membri ai Casei Jupiter, nu e niciun sclav printre ei. Primusul lor i-a lăsat în urmă pe cei slabi, în loc să lase sclavii.

Singura condiţie pe care o pune ca să predea castelul este să nu fie făcuţi sclavi. Sunt de acord cu cererea băiatului, iar Pax e singurul care mormăie ceva onorabil despre cum ar trebui să-şi câştige libertatea ca toţi ceilalţi. Îi ordon Miliei să-i păzească. Dacă dau semne de răzvrătire o să-şi facă trofee din scalpurile lor. Ne priponim caii în curtea murdară pavată cu piatră cubică. Un turn înalt, ascuţit se înalţă către peretele de stâncă.

Printre nori se strecoară întunericul. Dinspre trecătoare se apropie o furtună, aşa că îmi strâng toţi oamenii în castel şi ferecăm porţile. Mustang şi soldaţii ei sunt dincolo de ziduri şi se vor întoarce abia seara târziu, după ce vor cerceta împrejurimile împreună cu Tactus. Comunicăm cu ajutorul căştilor şi Tactus ne înjură pentru că avem un acoperiş uscat deasupra capetelor. Odată cu lăsarea întunericului ropotele de ploaie se înteţesc.

Înainte să mâncăm mă asigur că veteranii primesc cele mai bune paturi din dormitoarele Jupiter. Soldaţii mei poate că sunt disciplinaţi, dar şi-ar înjunghia propriile mame pentru un pat cald. E singurul lucru cu care cei mai mulţi dintre ei n-au reuşit să se obişnuiască – dormitul pe pământ. Le lipsesc saltelele şi cearşafurile de mătase. Mie îmi lipseşte patul sărăcăcios pe care-l împărţeam cu Eo.

E moartă de tot atâta timp cât am fost căsătoriţi. Sunt surprins cât de mult doare când îmi dau seama de asta.

Cred că am optsprezece ani acum, măsurând după sistemul de pe Pământ. Nu sunt foarte sigur.

Pâinea şi carnea oferite de noi sunt ca un dar ceresc pentru apărătorii înfometaţi ai Jupiterului. Lucian şi ai lui, toţi nişte băieţi slăbănogi, sleiţi, numai piele şi os, mănâncă atât de repede încât Nyle începe să se agite că o să-şi perforeze intestinele. Îi spune fiecăruia s-o ia mai uşor pentru că toată carnea aia afumată de cal n-o ia la fugă nicăieri. Pax şi grupul lui de Spinări Însângerate le aruncă din când în când oase. Râsul lui Pax e contagios. Începe puternic şi apoi se transformă într-un chicot feminin în următoarele două secunde. Când se stârneşte nimeni nu reuşeşte să rămână serios. Acum vorbeşte iarăşi despre Helga. O caut pe Mustang din priviri ca să râdem împreună, dar o să mai fie plecată încă vreo câteva ore de acum înainte. Mi-e dor de ea şi pieptul mi se umflă de mândrie pentru că ştiu că la noapte se va cuibări în patul meu şi va sforăi ca unchiul Narol după serbarea de Anul Nou.

O chem pe Milia în capul mesei. Toţi oamenii mei stau tolăniţi în sala de război a lui Jupiter; cuceresc totul lejer. Harta Jupiter este distrusă. Nu-mi dau seama cât de multe ştiu membrii Casei.

— Ce părere ai despre gazdele noastre? o întreb pe Milia.

— Zic să-i facem sclavi.

— Chiar nu-ţi place să-ţi ţii promisiunile, nu-i aşa? îi zic eu ţâţâind.

Are o privire ca de şoim, cu un chip ascuţit şi crud. Vocea i se potriveşte întru totul.

— Promisiunile sunt pur şi simplu nişte lanţuri, scrâşneşte ea. Sunt sortite să fie încălcate.

Îi spun să-i lase în pace pe băieţii din Casa Jupiter, şi apoi îi ordon cu voce tare să aducă vinul pe care l-am găsit în drumul nostru. Ia nişte băieţi cu ea şi împreună aduc butoaiele găsite în depozitele Bachus.

Stau prosteşte cu picioarele pe masă.

— Şi vă ordon să vă îmbătaţi, urlu către armată.

Mă privesc cu toţii ca pe un nebun.

— Să ne îmbătăm? întreabă cineva.

— Da, i-o retez înainte să mai spună ceva. Vă descurcaţi? Sunteţi în stare să faceţi o nebunie, măcar o dată?

— O să încercăm, strigă Milia. Nu-i aşa?

I se răspunde cu urale. Ceva mai târziu, în vreme ce bem din vinul celor din Casa Bachus, le ofer destul de vocal şi membrilor Casei Jupiter. Pax se clatină protestând la ideea de a împărţi cu ei bunătate de vin. E un actor bun.

— Mă contrazici? îl întreb.

Pax ezită un moment, dar apoi dă din cap afirmativ.

Îmi trag lama curbată din teaca de pe spate. Vâjâie în aerul umed al sălii de război. O sută de ochi ne urmăresc. De afară se aud tunete. Pax se clatină în faţă păşind ameţit. Ţine mâna pe coada securii, dar nu o scoate din teacă. După o clipă clatină din cap şi se lasă într-un genunchi – şi tot e aproape cât mine de înalt. Îmi bag arma la loc şi-l ridic în picioare. Îl trimit să conducă o patrulă afară.

— Patrulă? Acum… în timpul furtunii?

— M-ai auzit, Pax.

Cu un mormăit, Spinările Însângerate îl urmează ca să-şi execute pedeapsa. Sunt cu toţii suficient de isteţi cât să-şi fi dat seama ce roluri le revin, deşi nu ştiu de-a ce se joacă.

— Disciplină! mă laud eu în faţa lui Lucian. Disciplina e cea mai importantă trăsătură a omului. Chiar şi a brutelor uriaşe ca el. Dar are dreptate. N-o să primeşti vin în seara asta. Trebuie să-l meriţi.

În absenţa lui Pax dau un adevărat spectacol oferind pelerine de lup ceremoniale sclavilor din Casele Venus şi Bachus care şi-au câştigat libertatea contribuind la cucerirea acestei cetăţi – sunt pelerine

ceremoniale pentru că nu avem timp să căutăm lupi acum. Se râde mult şi e o atmosferă destinsă. În sfârşit suntem veseli, deşi nimeni nu se desparte de arme. Nyla se lasă convinsă să cânte un cântec. Are o voce de înger. Cânta la Opera din Marte şi urma să aibă un spectacol la Viena, dar între timp a apărut o oportunitate mai bună, sub forma admiterii la Institut. E o oportunitate unică. Ce mai privighetoare.

Lucian stă într-un colţ al sălii de război împreună cu ceilalţi şapte apărători ai castelului, uitându-se cum se dau în spectacol soldaţii mei adormind pe mese, în faţa focului, pe lângă pereţi. Unii se strecoară ca să facă rost de vreun pat. Sunetul sforăiturilor îmi gâdilă urechile.

Sevro nu se dezlipeşte de mine, de parcă Proctorii ar putea să dea buzna în orice moment şi să mă omoare, îi spun să se îmbete şi să mă lase în pace. Mă ascultă, şi curând îl aud râzând şi apoi sforăind cocoţat pe masa lungă. Mă împleticesc printre soldaţii adormiţi spre Lucian, cu un zâmbet până la urechi. Nu m-am mai îmbătat dinainte de moartea soţiei mele.

În ciuda atitudinii umile a lui Lucian, mi se pare bizar. Mă priveşte rareori în ochi şi are umerii lăsaţi. Dar nu-şi bagă niciodată mâinile în buzunare, şi nu le ţine niciodată încrucişate, e mereu gata să se apere. Îl întreb despre războiul cu Marte. Aşa cum mă gândeam, e aproape câştigat, îmi spune că Marte a fost trădat de o fată. Îmi pare a fi mâna Antoniei.

Trebuie să acţionez rapid. Nu ştiu ce o să se întâmple dacă vor fi cucerite stindardul şi castelul Casei mele, cu toate că armata mea e independentă. Practic, aş putea pierde.

Prietenii lui Lucian sunt obosiţi, aşa că le dau permisiunea să plece şi să încerce să-şi găsească paturi. Ei nu reprezintă o problemă. Lucian rămâne să stăm de vorbă, îl invit la masa mare. În vreme ce

prietenii lui Lucian ies afară, o aud pe Mustang pe coridor. Intră ţopăind în încăpere. Afară bubuie tunetele. Are părul ud şi încâlcit, pelerina de lup plină de apă, cizmele lasă dâre de noroi.

Rămâne extrem de nedumerită când mă vede stând lângă Lucian.

— Mustang, draga mea! strig. Mi-e teamă c-ai ajuns prea târziu. Deja am dat iama în proviziile lui Bachus, îi spun arătându-i armata sforăitoare şi apoi îi fac cu ochiul.

Au mai rămas vreo cincizeci, răspândiţi prin toată încăperea în diverse stadii de somn. Toţi beţi ca unchiul Narol de Anul Nou.

— Într-un moment ca ăsta pare o idee bună să te faci muci, spune ea într-un fel ciudat.

Se uită spre Lucian, şi apoi spre mine. Ceva nu-i convine. I-o prezint lui Lucian, care mormăie că-i pare bine să o cunoască. Ea hohoteşte scurt.

— Cum te-a convins să nu-l faci sclav, Darrow?

Nu-mi dau seama dacă înţelege jocul pe care-l fac.

— Mi-a oferit fortăreaţa! fac eu un semn neîndemânatic spre harta de piatră pe jumătate distrusă de pe zid.

Mustang zice că vrea să ni se alăture. Îşi cheamă câţiva oameni de pe coridor, dar i-o retez.

— Nu, nu. Eu şi Lucian suntem pe cale să devenim prieteni excelenţi. Fără fete. Ia-ţi oamenii şi caută-l pe Pax.

— Dar…

— Du-te după Pax, îi ordon.

Ştiu că e nedumerită, dar are încredere în mine. Ne şopteşte la revedere mie şi lui Lucian şi apoi închide uşa după ea. Zgomotul cizmelor ei se aude din ce în ce mai încet.

— Credeam că nu mai pleacă odată! îi spun râzând lui Lucian.

El se lasă pe spate în scaun. Chiar e extrem de subţirel, nu are nimic în exces pe el. Are părul blond prins simplu la spate. Are mâini micuţe şi îndemânatice. Îmi aminteşte de cineva.

— Majoritatea oamenilor n-ar vrea ca fetele drăguţe să plece de lângă ei, spune Lucian zâmbind sincer.

Ba chiar roşeşte puţin când îl întreb dacă i se pare că Mustang e drăguţă.

Stăm de vorbă aproape o oră. Încet, încet, începe să se relaxe. Începe să câştige încredere şi în curând îmi povesteşte despre copilăria lui, despre tatăl sever, despre aşteptările familiei. Dar nu povesteşte cu umilinţă toate astea. E realist, o trăsătură de caracter pe care o admir. Acum nu mai trebuie să-mi evite privirea când vorbim. Nu-şi mai ţine umerii aşa de aduşi în faţă, şi începe să devină plăcut, chiar amuzant. Râd în hohote de vreo câteva ori. E tot mai târziu în noapte, dar noi încă mai discutăm şi glumim. Râde de cizmele mele, care sunt căptuşite cu blănuri ca să ţină de cald. Acum că s-a topit zăpada sunt prea călduroase, dar trebuie să port pieile.

— Dar tu, Darrow? Tot trăncănim şi trăncănim despre mine. Cred că e rândul tău. Spune-mi, ce te-a adus aici? Care e motivaţia ta? Nu cred că am auzit de familia ta…

— Nu erau oameni care te-ar fi putut interasa, ca să fiu sincer. Dar cred că e vorba despre o fată, asta-i tot. Sunt un om simplu. La fel sunt şi motivele mele.

— Tipa aceea drăguţă? întreabă Lucian roşind. Mustang? Nu pare tocmai simplă.

Ridic din umeri.

— Eu ţi-am spus tot, protestează Lucian. Nu te purta ca un Purpuriu evaziv cu mine. Dă-i drumul, omule! zice el şi bate în masă nerăbdător.

— Bine. Bine. Toată povestea, oftez eu. Vezi pachetul de lângă tine? E un săculeţ înăuntru. Dă-mi-l

şi mie, te rog.

Lucian scoate săculeţul şi mi-l aruncă. Se loveşte de masă cu un clinchet.

— Dă-mi să-ţi văd mâna.

— Mâna? mă întreabă el râzând.

— Exact, pune-o aici, te rog, spun bătând în masă.

Nu reacţionează.

— Haide, omule. Am o teorie.

Bat tot mai nerăbdător în masă. Până la urmă îşi pune mâna la vedere.

— Şi cu ce te ajută asta să-ţi spui povestea sau să-ţi expui teoria? mă întreabă el păstrându-şi zâmbetul.

— E complicat. Mai bine îţi arăt.

— Corect.

Deschid săculeţul şi vărs conţinutul pe masă. Se revarsă o grămadă de inele-sigiliu de aur. Lucian le priveşte cum se rostogolesc.

— Toate astea sunt ale unor puşti care au murit. Puştii pe care robo-medicii n-au reuşit să-i salveze. Ia să vedem.

Răscolesc prin grămada de inele.

— Avem Jupiter, Venus, Neptun, Bachus, Iunona, Mercur, Diana, Ceres… şi aici avem un inel Minerva.

Mă încrunt şi scotocesc în continuare.

— Hmm. Ciudat. Nu găsesc niciun Pluto.

Ridic privirea spre el. Acum are ochii diferiţi. Morţi. Tăcuţi.

— A, uite unul aici.

Şacalul

Îşi trage mâna repede. E rapid.

Eu sunt şi mai rapid.

Îmi înfig pumnalul prin palma lui, prinzându-i-o de masă.

Icneşte şi deschide gura din cauza durerii. Scoate nişte sunete ciudate când expiră, ca un animal sălbatic şi începe să tragă de pumnal. Dar eu sunt mai mare decât el şi pumnalul e înfipt zece centimetri în masă. Îl înfig şi mai adânc lovindu-l cu o carafă. Nu poate să-l scoată. Mă las pe spate şi mă uit la el în timp ce încearcă. E ceva primar în reacţia lui iniţială de panică dusă până la nebunie. Apoi e ceva categoric omenesc în felul în care îşi revine din şoc, iar asta face ca gestul lui să pară mult mai crud decât actul meu violent. Se calmează mai repede decât orice alt om pe care l-am văzut. Răsuflă o dată, poate de trei ori, apoi se lasă pe spate ca şi când am sta la un pahar.

— Ei bine, rahat, zice el ferm.

— Mă gândeam c-ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Şacalule, eu sunt Secerătorul, îi spun făcând un semn cu degetul spre mine.

— Ai numele mai bun, răspunde el respirând sacadat. De cât timp ştii?

— Că tu eşti Şacalul? Asta mai mult am ghicit. Că nu eşti de încredere? De dinainte să intru în castel. Nimeni nu se predă fără luptă. Iar unul dintre inelele tale nu se potriveşte. Ascunde-ţi mâinile data viitoare. Laşii nesiguri pe ei întotdeauna îşi ascund mâinile sau dau din ele prea mult. Proctorii ştiau că vin aici. Au vrut să-mi întindă o capcană şi să mă distrugă; de-asta ţi-au spus ţie ce aveam de gând să fac. Ca să poţi să te strecori înăuntru şi să mă prinzi nepregătit. Greşeala lor. Greşeala ta.

Se uită la mine, apoi se strâmbă de durere în timp ce se întoarce şi-i vede pe soldaţii mei ridicându-se treji. Sunt aproape cincizeci. Am vrut să fie martori la şiretlicul meu.

— Aha, oftează Şacalul dându-şi seama cât de inutilă a devenit cursa lui. Şi soldaţii mei?

— Care dintre ei? Cei care erau cu tine sau cei pe care i-ai ascuns prin castel? Poate prin beciuri? Poate sub podea, într-un tunel? N-aş paria că sunt foarte fericiţi acum, omule. Pax e o fiară, iar Mustang o să-l ajute dacă e nevoie.

— Deci d-asta i-ai spus să plece.

Şi pentru că nu voiam să ne întrebe din greşeală de ce ne prefacem că suntem beţi când bem doar suc de struguri.

Probabil că Pax i-a găsit până acum în ascunzătorile lor. Afară încă mai tună. Sper că Şacalul şi-a implicat o mare parte din forţe în ambuscada asta. Altfel, o să ne dea mare bătaie de cap, pentru că dacă are castelul lui Jupiter, probabil că are şi armata lui Jupiter – care e întărită de cea a Iunonei şi de majoritatea celor din Vulcan şi, în curând, de Marte. Dar îl am pe el aici.

Şacalul e prins, însângerat şi înconjurat de armata mea. Ambuscada lui a fost descoperită. A pierdut, dar nu e lipsit de speraţă. Nu mai e Lucian. Se comportă de parcă nici n-ar avea mâna străpunsă de un cuţit. Vocea nu-i mai tremură. Nu e furios, doar al dracului de înfricoşător. Mi-aminteşte de mine înainte să mă apuce furia. Tăcut.

Fără să se grăbească. Am vrut ca soldaţii mei să-l vadă zvârcolindu-se. Nu o face, aşa că le spun să plece. Rămân doar cei zece Urlători, noi şi vechi.

— Dacă vrei să discutăm, te rog să-mi scoţi pumnalul ăsta din mână, îmi zice Şacalul. Îţi vine sau nu să crezi, dar mă doare.

Nu îi arde de glumă pe cât o sugerează cuvintele. În ciuda determinării sale, e palid la faţă şi corpul a început să-i tremure din cauza şocului.

— Unde ţi-e restul armatei? întreb zâmbind. Unde e fata aia, Lilath? îi datorează prietenului meu un ochi.

— Dă-mi drumul şi o să-ţi aduc capul ei pe o tavă,

dacă vrei. Dacă îmi împrumuţi un măr, o să i-l şi pun în gură ca să arate ca un porc la ospeţe. E alegerea ta.

— Ia te uite! Aşa ţi-ai căpătat porecla, nu? îi spun şi aplaud batjocoritor.

— Lui Lilath îi plăcea cum sună, plescăie el. Şi-a prins. De asta o să-i pun mărul în gură. Aş fi vrut să fiu ceva mai… regal decât *Şacalul,* dar reputaţia tinde să se construiască singură. La fel ca a Micului Spiriduş şi a Tabureţilor lui, zice arătând spre Sevro.

— Cum adică „Tabureţi“? întreabă Scaiete.

— Aşa vă spunem noi. Tabureţii pe care Secerătorul şi Spiriduşul îşi întind picioarele. Dar dacă vreţi să aveţi un nume mai bun după jocul ăsta, nu trebuie decât să-l omorâţi pe Secerătorul mare şi rău aici de faţă. Nu-l neutralizaţi. Ucideţi-l. Înfigeţi-i o sabie prin coloana vertebrală şi o să ajungeţi Imperatori, Guvernatori, ce vreţi voi. Tata o să fie fericit să vă servească. E o treabă foarte simplă. *Quid pro quo.*

Sevro îşi scoate cuţitele şi le aruncă o căutătură urâtă Urlătorilor.

— Nu-i atât de simplu, zice el.

Scaiete rămâne nemişcată.

— Merita încercat, oftează Şacalul. Mărturisesc, eu sunt un politician, nu un luptător. Aşa că dacă vrei să avem o conversaţie, Secerătorule, trebuie să spui ceva. Arăţi ca o statuie, iar eu nu vorbesc limba statuilor.

Charisma lui e rece. Totul e calculat.

— E adevărat că i-aţi mâncat pe membrii propriei Case?

— După luni întregi în întuneric, mănânci orice se iveşte. Chiar dacă încă se mişcă. Nu-i prea impresionant, la drept vorbind. Mai puţin uman decât mi-ar fi plăcut, mai aproape de animale. Şi oricine ar fi făcut la fel. Dar să-mi trezeşti amintirile urâte nu e un mod bun de a negocia.

— Nu negociem.

— Oamenii negociază mereu. Asta înseamnă a conversa. Cineva are ceva, ştie ceva. Cineva vrea ceva.

Zâmbetul lui rămâne plăcut, dar ochii… E ceva în neregulă cu el. Un alt suflet pare că i-a intrat în corp faţă de momentul când era Lucian. Am văzut actori… dar aici e altceva. E de parcă ar fi atât de chibzuit, până când devine inuman.

— Secerătorule, o să-i spun tatălui meu să-ţi dea orice doreşti. O flotă. O armată de Rozalii cu care să te culci, Corbi cu care să cucereşti, orice. O să obţii o poziţie excelentă dacă eu câştig micul joc din anul ăsta de şcoală. Dacă o să câştigi tu, o să ai parte de şi mai multă şcoală. Alte teste. Mai multe greutăţi. Aud că familia ta a murit şi era şi săracă – o să fie dificil să te ridici pe cont propriu.

Aproape că uitasem că am o familie falsă.

— O să-mi câştig singur laurii.

— Secerătorule. Secerătorule. Secerătorule. Crezi că *aici* se termină totul? zice el plescăind dezgustat. Negativ. Negativ, *bunul meu domn.* Dar dacă îmi dai drumul, atunci greutăţile… s-au dus, zice măturând explicativ cu mâna liberă masa. Tatăl meu o să-ţi devină patron. Bine-ai venit, post de conducere. Bine-ai venit, faimă. Bine-ai venit, putere. Doar spune-i la revedere ăstuia – arată spre cuţit – şi lasă-ţi viitorul să înceapă. Am fost duşmani când eram copii. Acum că suntem bărbaţi, hai să devenim aliaţi. Tu eşti sabia, eu sunt stiloul.

Dancer ar vrea să-i accept oferta. Mi-ar garanta supravieţuirea. Mi-ar garanta o ascensiune meteorică. Aş ajunge în sălile din palatul ArhiGuvernatorului. Aş fi aproape de omul care a ucis-o pe Eo. Ah, vreau să accept. Dar asta ar însemna să-i las pe Proctori să mă înfrângă. Ar însemna să-l las pe viermele ăsta

nenorocit să câştige şi pe tatăl lui să râdă şi să fie mândru. O să trebuiască să-i văd zâmbetul lăţit pe toată faţa aia nenorocită. Să se ducă dracului. Vor simţi ce înseamnă durerea.

Uşa se deschide şi Pax se apleacă să intre în cameră. Zâmbeşte cu toată faţa.

— O seară afurisit de bună, Secerătorule! râde el. I-am găsit pe rahaţi în fântână. Cincizeci. Se pare că au săpat tuneluri lungi peste tot. Probabil că aşa au cucerit castelul.

Trânteşte uşa şi se aşază pe colţul mesei ca să roadă o bucată de carne rămasă.

— A fost o treabă umedă. Ha! Ha! I-am lăsat să iasă şi a fost un carnagiu de toată frumuseţea. De toată frumuseţea. Helgăi i-ar fi plăcut. Acum sunt toţi sclavi. Mustang îi însemnează în timp ce vorbim. Dar, ăăăă, e într-o dispoziţie cam ciudată, zice scuipând un os. Ha! Ăsta e? *Şacalul?* E palid ca un cur de Roşu. Rahat, l-ai ţintuit de masă, zice apropiindu-se.

— Cred că ai făcut rahaţi mai mari decât ăsta, Pax, adaugă Sevro.

— Sigur că am făcut. Şi mai coloraţi. Ăsta e tras la faţă ca un Maroniu.

— Ţine-ţi gura, idiotule, îi spune Şacalul lui Pax. S-ar putea să nu fiu întotdeauna în poziţia asta.

— Nici jucăria ta n-o să mai fie la locul ei dacă o mai faci mult pe durul! Ha! E tot aşa micuţă ca tine? strigă Pax.

Şacalului nu-i place să fie batjocorit. Se holbează în tăcere la Pax, apoi îşi dă ochii peste cap la fel cum un şarpe ar scoate limba.

— Ştiai că Proctorii te ajută? întreb. Că au încercat să mă omoare?

— Desigur, ridică el din umeri. Recompensele mele sunt… peste medie.

— Şi nu te deranjează că trişezi?

— Înşeli sau te laşi înşelat, nu?

Sună cunoscut.

— Ei bine, acum nu te mai ajută. E prea târziu pentru asta. Acum trebuie să te ajuţi singur.

Înfig alt cuţit în masă. Ştie pentru ce e.

— Am auzit odată că dacă un şacal e prins într-o capcană, îşi roade piciorul ca să se elibereze. S-ar putea să fie mai uşor cu cuţitul decât cu dinţii.

Râde rapid şi scurt, ca o lătrătură.

— Deci dacă îmi tai singur mâna, pot să plec? Despre asta e vorba?

— Uşa-i acolo. Pax, ţine cuţitul apăsat ca să nu trişeze.

Chiar dacă i-a mâncat pe alţii, nu o s-o facă. Poate să sacrifice prieteni şi aliaţi, dar nu se poate sacrifica pe sine. Nu o să treacă acest test. E un Aureolat. Nu are de ce să îţi fie frică de el. E slab. La fel ca tatăl lui. Îi găsesc inelul cu Pluto în cizmă şi i-l pun pe deget pentru ca Recrutorii şi taică-său să vadă cum lumina ochilor lui renunţă. Aşa îşi vor da seama că eu sunt mai bun.

— Poate că Proctorii mă ajută, dar tot trebuie să merit să câştig, Darrow.

— Te aşteptăm.

— Ţi-am spus, oftează el. Eu sunt diferit de tine. Mâna e unealta unui ţăran. Unealta unui Auriu e mintea lui. Dacă ai fi fost dintr-o rasă mai bună, ţi-ai fi dat seama că sacrificiul ăsta înseamnă foarte puţin pentru mine.

Apoi începe să taie. Lacrimile îi şiroiesc pe faţă în timp ce sângele ţâşneşte cu presiune. Taie în continuare, iar Pax nici nu se mai poate uita. Şacalul a ajuns pe la jumătate când se uită la mine cu un zâmbet liniştit care mă convinge că e absolut nebun. Râde – de mine, de durere, de tot. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. Acum înţeleg cum s-a simţit Mickey

când m-a cunoscut pe mine. E un monstru în trupul unui om.

Şacalul e pe cale să-şi rupă propria încheietură ca să-şi uşureze treaba, când Pax înjură şi-i dă sabia lui ionică. O să treacă prin os dintr-o singură lovitură.

— Mulţumesc, Pax, zice Şacalul.

Nu ştiu ce să fac. Totul în mine îmi strigă să fiu atent. Ar trebui să-l omor acum. Să-i bag o sabie în gât. Asta e un om căruia nu-i dai drumul. E cineva pe care nu te pişi pentru ca apoi să-l eliberezi în sălbăticie. E atât de departe de Cassius că îmi vine să râd. Şi totuşi, i-am spus că dacă o taie, poate să plece. Aşa că taie. Doamne Dumnezeule.

— Eşti absolut nebun, zice Pax.

Şacalul bombăne ceva despre proşti. E doar o mână, spune el. Mâinile mele sunt totul pentru mine. Pentru el nu înseamnă nimic.

Când termină, rămâne acolo cu ciotul aproape în întregime cauterizat. E alb la faţă, dar şi-a strâns cureaua pe post de garou. Ne uităm unul la altul un moment, timp în care îşi dă seama că n-o să-i dau drumul.

Apoi văd ceva ca o umbră mişcându-se în dreptul ferestrei deschise. Vin Proctorii, aşa cum am sperat, dar sunt distrat, nepregătit. Şi când văd un mic detonator sonic zdrăngănind pe masă şi pe Şacal cum îl ia cu mâna cealaltă, îmi dau seama că am făcut o mare greşeală. Le-am dat Proctorilor suficient timp să-l ajute. Totul încetineşte, iar eu nu pot decât să mă uit.

Cu aceeaşi mână cu care ţine micul detonator, Şacalul loveşte cu sabia ionică a lui Pax. Înfige lama în gâtul prietenului meu uriaş. Strig şi mă arunc înainte exact în momentul în care apasă butonul detonatorului.

O undă sonică mă aruncă de cealaltă parte a

camerei. Urlătorii se lovesc de pereţi. Pax e izbit de uşă. Pahare, mâncare, scaune, toate se împrăştie ca orezul în vânt. Sunt la podea. Îmi scutur capul încercând să-mi revin în timp ce Şacalul vine spre mine. Pax abia se ţine pe picioare, sângele îi curge din urechi şi din gât. Şacalul îmi zice ceva, apoi ridică lama. Atunci Pax se aruncă înainte, nu înspre el, ci peste mine. Abia respir. Nu văd ce se întâmplă, dar o simt prin corpul lui Pax. Un tremur. Un spasm. Zece lovituri în timp ce Şacalul îl înjunghie pe Pax încercând să ajungă la mine, ca un animal turbat care scurmă pământul, săpând prin Pax ca să mă omoare cât sunt la pământ.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Sângele îmi curge pe faţă, îmi încălzeşte trupul. E sângele prietenului meu.

Încerc să-l mişc pe Pax. Reuşesc până la urmă să mă strecor de sub el. Şacalul a fugit, iar Pax sângerează şi e pe moarte. O zeiţă a morţii îmi boceşte în urechi. Proctorii au plecat şi ei. Urlătorii încearcă să se ridice în picioare. Când mă uit din nou la Pax, deja a murit. Are pe buze un zâmbet tăcut. Sângele se scurge pe piatră. Simt o durere în piept şi cad într-un genunchi, plângând.

Nu şi-a spus ultimele cuvinte. Nu şi-a luat la revedere.

S-a aruncat peste mine. Şi a fost distrus.

Mort.

Loialul Pax. Îi iau capul uriaş între mâini. Mă doare să-l văd pe acest titan la pământ. Merita mai mult. O inimă atât de blândă într-un corp atât de dur. N-o să mai râdă niciodată. N-o să stea niciodată pe puntea unui distrugător. N-o să poarte niciodată mantia unui cavaler sau sceptrul de Imperator. Mort. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. E numai vina mea. Ar fi trebuit să termin totul rapid.

Ce viitor ar fi avut.

Sevro stă în spatele meu, palid. Urlătorii s-au ridicat în picioare şi fierb. Patru dintre ei plâng în tăcere. Le curge sânge din urechi. Lumea e într-o tăcere absolută. Nu auzim, dar o haită de lupi nu are nevoie de cuvinte pentru a şti când e vremea să pornească la vânătoare.

L-a omorât pe Pax. Acum îl omorâm noi pe el.

Dâra de sânge pe care a lăsat-o Şacalul duce spre unul dintre turnurile mici ale cetăţii. De-acolo dispare în curte. Ploaia a spălat-o. Sărim în haita noastră de unsprezece din turn pe unul dintre zidurile joase şi ne rostogolim când îl atingem. Apoi coborâm în curte şi Sevro, copoiul nostru, ne conduce printr-o poartă laterală spre munţii aspri ai ţinuturilor joase.

Noaptea e cumplită. Ploaia şi zăpada bat dintr-o parte. Se vede un fulger. Tună, dar aud asta ca prin vis. Fug alături de Urlători. Alergăm în zigzag. Trecem peste stânci întunecate şi pe marginea prăpăstiilor, căutându-ne prada. Cizmele mele înfăşurate în cârpe mă încetinesc, dar trebuie să rămână acoperite. Planul meu încă ar putea să funcţioneze, chiar şi după toate astea.

Nu ştiu cum ne conduce Sevro. Eu sunt pierdut în haos. Mă gândesc la Pax. N-ar fi trebuit să moară. L-am încolţit pe Şacal şi l-am lăsat să-şi roadă piciorul şi să scape. Îmi amintesc cum l-a privit Mustang. Ştia cine e. Ştia şi a vrut să-mi vorbească între patru ochi. Nu ştiu care e legătura dintre ei, dar îmi e loială. Totuşi, de unde îl cunoaşte?

Sevro ne duce prin trecătorile înalte unde zăpada încă ne ajunge până la genunchi. Se văd urme. Suntem în mijlocul rafalelor de zăpadă. Mi-e frig. Pelerina mea e udă leoarcă. Lama curbată mi se loveşte de spate. Din cizme îmi iese apă. Şi sunt urme de sânge în zăpadă. Urcăm o pantă în fugă printr-o

trecătoare înzăpezită, între două vârfuri uriaşe. Îl văd pe Şacal. Se târăşte la o sută de metri distanţă. Cade în zăpadă şi se ridică din nou. E de fier dacă a ajuns până aici. O să-l prindem şi o să-l ucidem pentru ce i-a făcut lui Pax. Nu trebuia să-l înjunghie pe titanul meu. Haita mea începe să urle cu amărăciune. Şacalul aruncă o privire în urmă şi continuă să se târască. Nu o să scape.

Alergăm pe panta înzăpezită. Noapte şi întuneric. Vântul bate dintr-o parte. Urlu, dar din cauza exploziei sonice mă aud înfundat, ca şi când sunetul ar fi înfăşurat în vată. Apoi, o apariţie ciudată împrăştie fulgii din faţa noastră. O formă. O formă invizibilă şi de neatins prinde contur sub zăpada care cade. Un Proctor. Mi se pune un nod în gât. Aici o să mă omoare. Despre asta m-a avertizat Fitchner.

Apolo îşi dezactivează mantia. Îmi zâmbeşte de sub coif şi strigă ceva. Nu aud ce zice. Apoi îşi mişcă pumnul electromagnetic, iar Servo şi Urlătorii se împrăştie în timp ce o mini-explozie sonică îi aruncă pe cinci dintre ai noştri la vale. Îmi ţiuie timpanele. S-ar putea să nu se mai refacă niciodată. Pumnul din nou. Mă feresc. Durerea îmi trece prin picior. Mă dă peste cap. Apoi durerea dispare. Mă ridic şi alerg spre Apolo. Pumnii îi sclipesc în timp ce trei unde de energie pornesc spre mine. Le evit învârtindu-mă şi răsucindu-mă pe loc. Sar. Sabia mea coboară spre capul lui şi se opreşte brusc. Când e activată, armura electromagnetică nu poate fi străpunsă decât de un brici. Ştiam asta. Dar trebuie să facem şi un pic de spectacol.

Apolo se uită la mine, de neatins în armura sa. Haita mea a fost aruncată la vale. Îl văd pe Şacal chinuindu-se de-a lungul stâncilor. Pare mai puternic acum. O formă distorsionată îl însoţeşte. E vreun alt Proctor care-l ajută. Venus, cred.

Strig din cauza furiei care s-a acumulat în mine încă de când am ajuns sub bisturiul lui Mickey.

Apolo spune ceva, dar nu aud. Îl înjur şi lovesc din nou cu sabia. O prinde şi mi-o aruncă în zăpadă. Stratul invizibil al armurii electromagnetice din jurul pumnilor îmi loveşte faţa – pumnii nu mă ating, şi totuşi nervii mei sunt în agonie. Ţip şi cad la pământ. Apoi Apolo mă apucă de păr şi ne ridicăm în furtună. Se înalţă cu cizmele gravitaţionale până când ajungem la trei sute de metri în aer. Atârn de mâna lui. Zăpada se învârtejeşte în jurul nostru. Vorbeşte din nou ajustând frecvenţa, aşa încât urechile mele vătămate să-l audă.

— O să folosesc cuvinte simple ca să fiu sigur că mă înţelegi. O avem pe micuţa ta Mustang. Dacă nu pierzi la următoarea întâlnire cu fiul ArhiGuvernatorului, aşa încât să te vadă toţi Recrutorii, o s-o distrug.

Mustang.

Mai întâi Pax. Acum fata care a cântat cântecul lui Eo lângă foc. Fata care m-a scos din noroi. Fata care s-a cuibărit lângă mine când fumul se ridica în mica noastră peşteră. Geniala Mustang, care m-a urmat pentru că aşa a ales. Aici am adus-o. Nu mă aşteptam la asta. Nu am plănuit să se întâmple asta. Au prins-o.

Simt un gol în stomac. Nu din nou. Nu ca tata. Nu ca Eo. Nu ca Lea. Nu ca Roque. Nu ca Pax. Pe ea n-o s-o omoare. Nenorocitul ăsta nu o să omoare pe nimeni.

— O să-ţi scot *dracului inima aia* din piept!

Mă loveşte în burtă ţinându-mă în continuare de păr. Are o figură ciudată în timp ce încearcă să înţeleagă cuvântul. *Dracului.* Plutim în aer, la înălţime. La mare înălţime. Atârn ca un spânzurat în timp ce mă loveşte din nou. Gem. Dar în timp ce fac asta îmi aduc aminte singurul lucru pe care l-am învăţat de la Fitchner când l-am bătut pe umăr în

pădure. Dacă Apolo mă ţine de păr şi eu nu-i simt scutul electromagnetic, înseamnă că e oprit. Şi e oprit pe tot corpul. Are armură-recul peste tot cu excepţia unui singur loc.

— Eşti doar o marionetă mică şi prostuţă, îmi dau seama de asta acum. O marionetă furioasă şi supărată. Nu o să faci ce-ţi spun, nu-i aşa? mă întreabă oftând. Atunci o să găsesc altă cale. E timpul să-ţi tai sforile.

Îmi dă drumul.

Plutesc la câţiva centimetri de mâna lui întinsă.

Nu cad pentru că sub cârpe şi blană am cizmele gravitaţionale pe care i le-am furat lui Fitchner când l-am atacat în camera de război a lui Apolo. Iar scutul lui Apolo nu e activat. Şi e furios. Se holbează la mine, confuz. Scot lama inelului-cuţit şi-l lovesc în faţă prin vizieră. Îi bag lama de patru ori în ochi şi o trag în sus ca să mă asigur că moare.

— Culegi ceea ce semeni! strig la el în timp ce se stinge.

Toată furia pe care am simţit-o iese la suprafaţă, mă orbeşte şi mă umple de ură, o ură palpabilă, care pulsează şi care trece doar când cizmele gravitaţionale ale lui Apolo se dezactivează şi el se prăbuşeşte la pământ prin furtuna din jur.

Îi găsesc pe Urlători în jurul cadavrului. Zăpada e roşie. Se holbează la mine în timp ce cobor cu lama inelului-cuţit plină de sângele unui Războinic Însemnat. N-am vrut să-l omor. Dar n-ar fi trebuit s-o răpească. Şi nu ar fi trebuit să-mi spună că sunt o marionetă.

— Au prins-o pe Mustang, le spun.

Mă privesc în tăcere. Şacalul nu mai contează.

— Aşa că acum cucerim Olimpul.

Zâmbetele pe care şi le aruncă unul altuia sunt la fel de reci ca zăpada.

Sevro chicoteşte.

Război în ceruri

Nu am timp de pierdut cu întoarcerea la fortăreaţă.

Băieţii şi fetele de care am nevoie sunt cu mine. Am cea mai straşnică dintre toate armatele. Cea mai mică, mai periculoasă, mai loială şi mai rapidă. Iau armura-recul a lui Apolo. Foaia metalică îmi cuprinde membrele ca un lichid. Cizmele gravitaţionale i le dau lui Sevro, dar îi sunt ridicol de mari. Aşa că îi dau cizmele mele, pe care le-am luat de la tatăl lui; m-au strâns îngrozitor la degete, iar eu încalţ cizmele lui Apolo.

— Ale cui sunt astea? mă întreabă Sevro.

— Ale lu' tăticu', îi zic.

— Deci ai ghicit, râde Sevro.

— E-ncuiat în temniţa Castelului Apolo.

— Pixie prostănac, începe Sevro iarăşi să râdă.

Au o relaţie destul de ciudată.

Păstrez briciul lui Apolo, coiful lui, pumnul electromagnetic, precum şi scutul electromagnetic împreună cu armura-recul. Sevro îi ia pelerina-fantomă. Îi spun să fie umbra mea. Apoi le cer Urlătorilor să-şi lege curelele unii de alţii.

Cizmele gravitaţionale pot ridica un om în armură stelară chiar dacă ar căra câte un elefant sub fiecare braţ. Ne ridică foarte uşor pe mine şi pe Urlătorii care se agaţă de mâinile şi picioarele mele cu hamuri făcute din curele. Zburăm prin viscolul învolburat îndreptându-ne spre Olimp. Sevro îi duce pe ceilalţi.

Proctorii şi-au jucat toate cărţile. Au mers prea departe pentru prea mult timp. Ştiau că sunt periculos, că sunt diferit. Mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să ştie că urma să izbucnesc şi să-i

spulber. Sau poate încă mă cred un copil. Proştii. Alexandru Macedon era un copil când a cucerit prima naţiune.

Ne ridicăm prin furtună şi zburăm deasupra pantelor Olimpului care pluteşte la aproape un kilometru şi jumătate deasupra Argosului. Nu există uşi. Nici docuri. Zăpada acoperă pantele. Vârful strălucitor e ascuns între nori. Îi conduc pe Urlători la citadela de culoarea oaselor din vârful stâncii înclinate. Ţâşneşte afară din munte ca o sabie de marmură. Urlătorii îşi desfac centurile în perechi, dându-şi drumul pe balconul aflat la cea mai mare înălţime.

Ne ghemuim pe terasa de piatră. De aici putem vedea ţinuturile ceţoase ale Casei Marte, dealurile stâncoase şi câmpurile Minervei, Pădurea Mare a Dianei, munţii unde armata mea a ocupat castelul Jupiter. Ar fi trebuit să fiu acolo jos. Nebunii ar trebui lăsaţi în pace.

N-ar fi trebuit să o ia pe Mustang.

Port o armură-recul din aur. E ca o a doua piele. Am doar faţa expusă. Iau nişte cenuşă de la unul dintre Urlători şi mi-o întind pe obraji şi în jurul gurii. Ochii îmi ard de furie. Părul blond îmi cade liber şi sălbatic pe umeri. Scot din teacă lama curbată şi strâng în mâna stângă pumnul electromagnetic. Am un brici la centură; nu ştiu cum să-l folosesc. Am unghiile murdare. Degetul mic şi cel mijlociu de la mâna stângă mi-au degerat. Duhnesc. Pelerina mea pute ca un lucru mort ce e. Atârnă strâmb pe mine. E albă, pătată cu sângele unui Proctor. Îmi trag gluga pe cap. Şi ceilalţi la fel. Arătăm ca nişte lupi. Şi mirosim sânge.

Sper că Recrutorii apreciază asta, altfel sunt un om mort.

— Îl vrem pe Jupiter, le spun Urlătorilor. Găsiţi-mi-l.

Dacă dăm peste vreunul dintre ceilalţi, neutralizaţi-l. Scaiete, ia cizmele mele gravitaţionale şi adu întăriri. Du-te.

Desculţ, azvârl uşile de perete lovind cu pumnul electromagnetic. O găsim pe Venus întinsă pe pat, într-o cămaşă de mătase; din armura ei aşezată pe un suport picură zăpadă topită; abia s-a întors din expediţia de ajutorare a Şacalului. Pe o noptieră sunt struguri, tartă cu brânză şi vin. Urlătorii o pun la pământ. Patru dintre ei, doar pentru efect. O legăm pe Venus de tăblia patului. Ochii ei aurii s-au mărit din cauza şocului. Abia mai poate vorbi.

— Nu puteţi face asta! Sunt o Războinică Însemnată! Sunt Însemnată! e tot ce mai e în stare să spună.

Ne spune că e ilegal ce facem, că e Proctor, că nu avem voie să o atacăm. Cum am ajuns aici? Cum? Cine ne-a ajutat? A cui armură o port? Ah, e a lui Apolo. A lui Apolo. Unde e Apolo? într-un colţ se văd hainele unui bărbat. Sunt amanţi.

— Cine te-a ajutat?

— M-am ajutat singur, îi spun bătând-o uşor pe mâna ei strălucitoare cu un pumnal. Câţi Proctori au plecat?

A rămas fără cuvinte. Asta nu trebuia să se întâmple. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Copiii nu cuceresc Olimpul, nimeni nici măcar nu s-a gândit la aşa ceva niciodată în istoria vreunei planete. Îi punem oricum un căluş şi o lăsăm legată, pe jumătate despuiată şi cu fereastra deschisă, ca să simtă cât de cât răcoarea de-afară.

Mă furişez împreună cu Urlătorii în tumul citadelei. O aud pe Scaiete venind cu întăriri. Tactus va veni aici aducând cu sine propriii vlăstari de mânie. Va veni şi Milia. În curând Nyla. Armata mea se pune în mişcare pentru Mustang. Pentru mine. Împotriva Proctorilor

care ne-au înşelat şi ne-au otrăvit mâncarea şi apa şi ne-au lăsat fără cai. Cutreierăm din cameră în cameră. Căutăm prin frigidarium[3], caldarium[4], saune, camere cu apă îngheţată, băi, căutăm prin camere destinate plăcerilor, pline de Rozalii, prin bazinele de holo-imersiune ale Proctorilor. O capturăm pe Iunona într-una dintre băi. Urlătorii împroaşcă apă înjur luptându-se cu ea. Nu are nicio armă, dar Sevro, învăluit în mantia invizibilă, e nevoit să o pună la pământ cu un arzător, după ce Clovnul se alege cu un braţ rupt şi e gata să fie înecat. Se pare că nici ea nu a plecat aşa cum ar fi trebuit să o facă. Cu toţii au încălcat regulile.

Îl găsim pe Vulcan într-o cameră de holo-imersiune, unde un foc trosneşte într-un colţ. Nici măcar nu îşi dă seama de prezenţa noastră până când nu oprim maşinăriile. Vulcan se uita la Cassius, aflat pe marginea unui parapet, în timp ce proiectile învăpăiate brăzdează cerul plin de fum. Le-au dat aruncătoare de grenade. Pe un alt ecran se vede Şacalul împleticindu-se prin zăpadă spre intrarea într-o peşteră. Acolo îl întâmpină Lilath cu o pelerină termică şi un robo-medic.

Îi întreb pe Proctori unde a fost dusă Mustang. Mi se spune să-i întreb pe Apolo sau Jupiter. Nu e treaba lor. Şi nu ar trebui să fie nici a mea. Se pare că o să rămân fără cap. Îi întreb cu ce mi-l vor tăia.

— Toate securile sunt la mine, le spun.

Soldaţii mei îi leagă pe Proctori şi-i luăm cu noi, coborând la următorul nivel şi apoi la următorul, ca un val de oameni pe jumătate lupi, complet nebuni. Ne ciocnim de Roşii superiori, de servitori Maronii şi de Rozalii de casă.

---

3 Bazin cu apă rece din băile romane.

4 Bazin cu apă caldă din băile romane, aflat într-o cameră bine încălzită, plină de aburi; asemănător unei saune.

Eu nu le dau atenţie, dar în iureşul lor nebun, oamenii mei se năpustesc asupra a orice văd. Doboară Roşii, şi pur şi simplu rad orice Cenuşiu care face greşeala de a încerca să lupte cu noi. Sevro e nevoit aproape să-l sugrume pe un băiat Ceres care stă călare pe pieptul unui Roşu şi-i cară pumni în faţă. Tactus ucide doi Cenuşii care voiau să tragă în el. Se fereşte din calea arzătoarelor şi le rupe gâturile. Un grup de şapte Cenuşii încearcă să mă pună la pământ. Dar scutul meu electromagnetic mă protejează de arzătoare. O să am de suferit numai dacă îşi concentrează flăcările şi se încălzeşte scutul. Mă feresc şi-i dobor cu lama mea curbată.

Armata mea se strecoară înăuntru, destul de lentă la început. Dar la fiecare patru minute vin tot mai mulţi. Sunt agitat. Nu ne-am mişcat suficient de repede. Jupiter ne-ar putea distruge, la fel Pluto sau oricine altcineva a mai rămas. Soldaţii mei sunt exuberanţi pentru că mă au pe mine; mă cred nemuritor, de neoprit. Au aflat deja că l-am ucis pe Apolo. Aud porecle susurând asemenea curenţilor de apă printre oameni în vreme ce ne învălmăşim pe coridoarele vaste, bogat împodobite. *Ucigaşul de zei. Ucigaşul soarelui,* mă alintă. Dar aud şi Proctorii lucrurile astea. Cei pe care i-am capturat, chiar şi cei uluiţi de ideea că studenţii au invadat Olimpul, mă privesc acum fix, cu feţele albite. Îşi dau seama că iau parte la jocul din care credeau că au scăpat acum mulţi ani, şi că nu se îndreaptă niciun robo-medic spre Olimp. E amuzant; uitându-mă la zei, îmi dau seama că de fapt au fost muritori tot timpul.

Trimit grupuri de cercetaşi prin palat, spunându-le de ce am nevoie. Deja îmi aud planul dejucat în sălile de sub noi. Au rămas Jupiter, Pluto, Mercur şi Minerva. Vin după mine. Sau vin eu după ei? Nu ştiu. Încerc să mă simt ca un prădător, dar nu pot. Furia

începe să-mi treacă. Se potoleşte şi lasă loc temerilor pe măsură ce pereţii se întind înaintea mea. O au pe Mustang; îmi amintesc mirosul părului ei. Aceştia sunt însemnaţii care au luat mită de la omul care mi-a ucis soţia. Sângele îmi aleargă în vene. Furia mă cuprinde din nou.

Îl întâlnim pe Mercur pe un coridor. Când dă ochii cu soldaţii mei râde isteric şi urlă cântece de beţie obscene auzite la CH. E îmbrăcat într-un halat şi dansează ca un nebun în jurul săbiilor a trei Cai Morţi. N-am mai văzut o asemenea graţie în afara minelor. Se mişcă la fel cum sondam eu. Furie echilibrată de psihic. O lovitură, un cot zdrobitor, un atac în forţă care dislocă un genunchi.

Îl pălmuieşte peste faţă pe unul dintre soldaţii mei. Îl loveşte pe altul în vintre. Sare peste o altă luptătoare, se răsuceşte, o prinde de păr, aterizează şi o izbeşte de un zid ca pe o păpuşă din cârpe. Apoi îi dă un genunchi în faţă unui băiat, îi taie degetul mare unei fete ca să nu-şi mai poată ţine sabia, şi încearcă să mă prindă de ceafă înainte să se îndepărteze la fel de agil, de parc-ar dansa. Sunt mai rapid decât el şi mai puternic, în ciuda abilităţii extraordinare pe care o are în mânuirea briciului; aşa că atunci când mâna lui urcă spre faţa mea, îl pocnesc cât pot de tare în antebraţ, crăpându-i osul. Scheaună şi încearcă să se retragă, dar îl ţin de braţ şi-l lovesc în el cu pumnul până i-l rup.

Apoi îl las să se îndepărteze de mine, răsucindu-se rănit.

Suntem pe un coridor; soldaţii mei îl înconjoară. Le strig să se dea înapoi şi-mi ridic arma curbată. Mercur arată ca un îngeraş. Mic de statură, îndesat, cu o faţă ca de bebeluş. E roşu în obraji. A băut. Părul blond buclat îi vine peste ochi. Şi-l dă într-o parte. Îmi amintesc cum a vrut să mă aleagă pentru Casa lui, dar

au obiectat Recrutorii. Acum îşi flutură sabia cum şi-ar flutura un poet pana, dar nu se poate folosi de o mână după ce l-am aranjat eu.

— Eşti un tip sălbatic, îmi spune el înfruntând durerea.

— Ar fi trebuit să mă alegi pentru Casa ta.

— Le-am spus să nu te provoace. Dar crezi că m-au ascultat? Nu nu nu nu nu. Prostul de Apolo. Mândria poate orbi.

— La fel şi săbiile.

— Prin ochi? întreabă Mercur uitându-se la armura pe care o port. A murit, deci?

Cineva îmi strigă să-l omor.

— Măi, măi. Sunt însetaţi. Duelul ăsta s-ar putea să fie distractiv.

Mă înclin.

Mercur face o reverenţă.

Îmi place de Proctorul ăsta. Dar nici nu vreau să mă omoare cu briciul ăla.

Aşa că îmi vâr sabia în teacă şi-l lovesc în piept cu pumnul electromagnetic setat să amorţească. Apoi îl legăm. Râde în continuare. Dar ceva mai departe pe coridor, în spatele lui, îl zăresc pe Jupiter – un om ca un zeu, îmbrăcat în armura completă – năpustindu-se cu o lance electromagnetică strâmbă şi un brici. E însoţit de un alt Proctor înarmat, Minerva, cred. Ne retragem. Şi totuşi, îmi decimează armata. Vin direct spre noi de-a lungul coridorului, doborând fete şi băieţi de parcă ar fi nişte bolovani care se rostogolesc printre grâne. Nu-i putem atinge. Soldaţii mei aleargă înapoi pe unde am venit, înapoi pe scări, înapoi la nivelele superioare, unde ne întâlnim cu noile grupuri de întăriri. Ne ciocnim unii de alţii, cădem pe podeaua de marmură, alergăm prin apartamente aurii, ca să-i evităm pe Jupiter şi Minerva care urcă şi ei. Jupiter hohoteşte de râs când săbiile şi suliţele noastre simple

îi ricoşează din armură.

Armele mele sunt singurele care-l pot opri. Nu sunt suficiente. Briciul lui Jupiter trece prin scutul meu electromagnetic şi-mi despică armura de pe coapsă. Şuier de durere şi-l lovesc cu pumnul electromagnetic. Scutul lui încasează impulsul şi rezistă, dar cu greu. Jupiter aruncă briciul spre mine ca pe un bici. Îmi atinge razant pleoapa, aproape scoţându-mi ochiul. Îmi curge sânge din rana minusculă şi urlu de furie. Zbor spre el trecând peste Minerva şi-mi reped pumnul electromagnetic în falca lui. Îmi distrug arma şi pumnul, dar reuşesc să-i ştirbesc casca aurie şi să-l fac să se clatine. Nu-i dau timp să-şi revină. Urlu şi lovesc cu lama curbată rotind-o în timp ce înjunghii neîndemânatic cu briciul. E un dans nebunesc, îl nimeresc în genunchi cu briciul a cărui mânuire nu-mi e deloc familiară. El îmi străpunge coapsa cu propriu lui brici. Armura mi se închide în jurul rănii, presând-o pentru a opri sângerarea şi administrându-mi analgezice.

Suntem în capătul unei scări circulare şi-l împing în spate. Sabia lui lungă atârnă moale, dar apoi mi se înfăşoară în jurul piciorului ca un lasou, pe cale să-mi strângă şi să-mi secţioneze piciorul de la şold. Mă arunc cu toată forţa spre el. Ne rostogolim pe scări. Apoi Jupiter se răsuceşte şi se ridică. Îl plachez. Armură peste armură.

Dăm năvală într-o cameră de holo-imersiune. Zboară scântei. Urlu şi-l împing astfel încât să nu-mi poată smulge piciorul cu briciul care e încă moale şi înfăşurat în jurul cărnii şi osului. Jupiter se dă în spate, se dezechilibrează când îl împing printr-o fereastră şi cădem în gol. Niciunul dintre noi nu are cizme gravitaţionale, aşa că ne prăbuşim într-un nămete de zăpadă de pe versantul muntelui. Ne rostogolim pe panta abruptă, căzând peste un

kilometru şi jumătate, spre Argosul învolburat.

Îmi revin în zăpadă. Reuşesc să mă ridic în picioare. Nu-l văd. Mi se pare că-l aud mormăind ceva mai departe. Suntem amândoi ascunşi de nori. Mă ghemuiesc şi ascult cu atenţie, dar auzul meu nu şi-a revenit de pe urma confruntării cu Apolo.

— O să mori pentru asta, băieţaş, spune Jupiter.

Îl aud de parcă ar fi undeva sub apă. Unde e?

— Trebuia să-ţi vezi lungul nasului. Există o ordine în toate. Eşti aproape de vârf. Dar nu eşti în vârf, băieţaş.

Îi dau o replică plină de miez despre cum adevărata valoare nu înseamnă mare lucru pentru el.

— Valoarea n-o poţi cheltui.

— Aşa că eşti plătit de Guvernator să faci asta?

Aud un urlet undeva departe. Umbra mea.

— Ce crezi c-o să faci, băieţaş? O să omori toţi Proctorii? O să ne obligi să te lăsăm să câştigi? Nu aşa merg lucrurile, băieţaş, îmi spune Jupiter privindu-mă în ochi. În curând vor veni Corbii Guvernatorului pe navele lor, cu săbii şi arme. Soldaţi adevăraţi, băieţaş. Cei care au cicatrice pe care tu nici nu ţi le poţi imagina. Obsidienii conduşi de Legatul Auriu şi de cavaleri. Tu doar te joci. Dar ei vor crede că ai înnebunit. Şi te vor lua, te vor face să suferi şi te vor omorî.

— Nu şi dacă o să câştig înainte să ajungă ei aici.

Asta e soluţia tuturor lucrurilor.

— S-ar putea să existe o întârziere a hologramelor înainte ca Recrutorii să le vadă, dar cât să dureze întârzierea asta? Cine editează blestematele alea de holograme în timp ce lupţi? Ne vom asigura că vor fi trimise mesajele care trebuie.

Îmi iau bandana roşie de pe cap şi îmi şterg sudoarea de pe faţă, după care mi-o leg înapoi în jurul frunţii.

Jupiter rămâne tăcut.

— Aşa că Recrutorii vor vedea conversaţia asta. Vor vedea că Guvernatorul te plăteşte să trişezi. Vor vedea că sunt primul student din istorie care a invadat Olimpul. Şi mă vor vedea cum te dobor şi-ţi iau armura şi te plimb gol prin zăpadă dacă te predai. Dacă nu te predai, o să-ţi arunc cadavrul de pe Olimp şi o să mă piş un şuvoi auriu în urma ta.

Norii dispar şi Jupiter apare în faţa mea în peisajul alb. Picături roşii se scurg de pe armura lui aurie. E înalt, slab, furios. Locul ăsta e căminul lui. Locul lui de joacă. Copiii sunt jucăriile lui până când se aleg cu cicatrice. E asemenea oricărui alt tiran meschin de-a lungul istoriei. Sclav al propriilor capricii. Stăpânind nimic altceva în afara egoismului. El este Societatea – un monstru lăfăindu-se în decadenţă, fără să-şi dea seama de propria-i ipocrizie. Priveşte toată această bunăstare, toată această putere, ca aparţinându-i de drept. Se înşală. Cu toţii se înşală. Dar nu-l pot elimina. Nu, oricât de bine aş lupta. E prea puternic.

Briciul îi atârnă în mână ca un şarpe. Cu o simplă apăsare de buton va deveni rigid, lung de un metru. Armura îi străluceşte. Se întrevăd zorile în vreme ce ne înfruntăm unul pe altul din priviri. Un zâmbet i se desenează pe buze.

— Ai fi ajuns ceva dacă erai în Casa mea. Dar eşti doar un băieţaş prost şi furios din Casa Marte. Nu eşti încă în stare să ucizi ca mine, şi totuşi mă provoci. Furie pură. Prostie pură.

— Nu. Nu te provoc.

Îmi arunc lama curbată la picioarele lui şi azvârl şi briciul odată cu ea. Oricum, abia dacă-l pot folosi.

— Aşa că o să trişez, spun aprobând din cap. Dă-i drumul, Sevro.

Briciul se ridică şerpuind de jos, se rigidizează şi-i taie tendonul lui Jupiter când acesta se întoarce.

Jupiter loveşte undeva la mai bine de jumătate de metru în aer. E obişnuit să se lupte cu bărbaţi. Invizibil, Sevro îi răneşte braţele şi-i ia armele. Armura-recul se strânge în jurul rănilor ca să oprească sângerarea, dar tendoanele vor avea nevoie de o operaţie serioasă.

Când Jupiter e redus la tăcere, Sevro îşi dă jos pelerina-fantomă a lui Apolo. Luăm armele lui Jupiter. Armura lui nu i s-ar fi potrivit decât lui Pax. Bietul Pax. Ar fi arătat nemaipomenit cu armura asta elegantă. Îl târâm pe Jupiter în sus pe pantă.

Înăuntru, valul bătăliei a trecut. Se pare că cercetaşii mei au găsit ce i-am pus să caute. Milia vine alergând spre mine, cu un zâmbet plin de mulţumire pe faţa ei lungă. Când îmi dă veştile bune o face ca întotdeauna, cu vocea ei tărăgănată.

— Le-am găsit armurăria.

O trupă de membri ai Casei Venus, formată din sclavi abia eliberaţi, trece în goană. Pumnii electromagnetici şi armurile-recul strălucesc. Olimpul ne aparţine şi am găsit-o pe Mustang.

Acum avem toate securile.

Ultimul test

O găsesc dormind într-un apartament de lângă cel al lui Jupiter. Părul ei blond e ciufulit. Are pelerina mai murdară decât a mea. E maroniu cu gri, nu mai e albă. A făcut ravagii în cameră, a răsturnat o farfurie cu mâncare, şi-a împlântat pumnalul în uşă. Servitorii Maro şi Roz se tem de ea; şi de mine. Mă uit la ei cum se împrăştie care-ncotro. Verii mei îndepărtaţi. Îi văd mişcându-se, fiinţe străine. Ca furnicile. Simt un vid emoţional. Simt un junghi. Perspectiva e un lucru înşelător. Aşa a văzut-o Augustus pe Eo când a ucis-o. O furnică. Nu. A numit-o „căţea Roşie“. În ochii lui, era doar un câine.

— I-aţi pus ceva în mâncare? îl întreb pe unul dintre Rozalii.

Frumosul băiat murmură ceva, cu privirea în pământ.

— Vorbeşte ca un bărbat, îi spun.

— *Sedative, stăpâne.*

Nu-şi ridică ochii spre mine. Nu-l condamn. Sunt un Auriu. Cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt. Cel mai puternic din lume. Şi arăt ca un nebun în toată regula. Cât de crud ar putea să creadă că sunt. Îi spun să plece.

— Ascunde-te. Soldaţii mei nu mă ascultă întotdeauna când le spun să nu se lege de Culorile inferioare.

Patul e uriaş. Aşternuturi de mătase. Saltea umplută cu pene. Picioare făcute din fildeş, abanos şi aur. Mustang doarme pe podea, într-un colţ. Am fost atât de mult timp nevoiţi să ne ascundem când dormeam. Probabil că i s-a părut nepotrivit să doarmă în condiţii de confort, chiar dacă era sedată. A încercat să spargă fereastra. Mă bucur că nu a reuşit.

Distanţa până jos e prea mare.

Mă aşez lângă ea. Odată cu fiecare respiraţie i se mişcă o şuviţă de păr. Am vegheat-o dormind de atâtea ori când avea febră. De câte ori nu a făcut şi ea acelaşi lucru pentru mine. Dar acum niciunul dintre noi nu mai are febră. Nici nu e răcit. Nu simt nicio durere în stomac. Rana cauzată de Cassius s-a vindecat. Iarna s-a sfârşit. Am văzut primele flori înflorind. Am cules una de pe coasta muntelui. E în buzunarul secret al pelerinei mele. Vreau să i-o dau lui Mustang. Vreau să aibă haemanthusul pe buze când se trezeşte. Dar când scot floarea, simt un pumnal lovindu-mă în inimă. E mai crunt decât orice lamă de metal. Eo. Durerea nu va dispărea niciodată. Nici nu ştiu dacă ar trebui să dispară. Şi nu ştiu dacă merit să simt toată vina asta. Sărut haemanthusul şi-l pun la loc în buzunar, încă nu. Încă nu.

O trezesc cu blândeţe pe Mustang.

Zâmbeşte încă dinainte să deschidă ochii, de parcă ar şti că sunt lângă ea. Îi rostesc numele şi-i dau într-o parte părul de pe faţă. Deschide ochii. Fulgi aurii se joacă în irişii ei. Ce ciudată e alăturarea asta cu degetele mele murdare, bătătorite, cu unghii crăpate. Mă strânge de mână şi reuşeşte să se ridice în picioare. Îmi vine să râd când o văd încercând să înţeleagă tot ce s-a întâmplat.

— Hmm, aveam de gând să-ţi povestesc un vis cu dragoni. Erau purpurii şi drăgălaşi şi le plăcea să cânte.

Îmi dă un bobârnac în armură. Se aude un clinchet.

— Dar m-ai întrecut cu povestea ta. Nemernicule. Ce s-a întâmplat?

— Am luat-o razna.

Oftează.

— Am ajuns fecioara în primejdie, nu? Fir-ar! Urăsc fetele de genul ăsta!

O pun la curent cu noutăţile. Şacalul e despărţit de armata lui. Oamenii săi asediază Marte, în timp ce el şi Lilath se ascund într-o peşteră din munţi. O să-l găsim cu uşurinţă.

— Dacă vrei, poţi să-ţi iei oamenii şi să-l scoţi pe nenorocit din ascunzătoare.

— S-a făcut, zâmbeşte ea superior, dar apoi ridică o sprânceană. Dar ai încredere în mine? Poate vreau să devin Primusul cel şmecher al armatei de ciudaţi.

— Am încredere în tine.

— De ce? mă întreabă din nou.

Şi atunci o sărut. Nu-i pot dărui haemanthusul. Reprezintă inima mea, şi îi aparţine lui Marte – unul dintre puţinele lucruri ivite din pământul roşu. Iar eu îi aparţin încă lui Eo. Dar fata asta… când au luat-o… Aş fi făcut orice ca să-i văd din nou zâmbetul atotcunoscător. Poate că într-o bună zi voi avea două inimi de dăruit.

Gustul ei e la fel ca mirosul. Fum şi foame. Nu dăm înapoi. Degetele mele îi răsfiră părul. Ale ei se plimbă de-a lungul maxilarului, gâtului, şi zăbovesc pe ceafă. Avem un pat. Avem timp. Şi simt o poftă diferită de cea simţită când am sărutat-o prima oară pe Eo. Dar îmi amintesc de momentul când Sondorul Iadului al celor din tribul Gamma, Dago, a tras adânc în piept din ţigara lui, înroşindu-i capătul, dar stingându-i-l apoi într-o clipă. Mi-a spus atunci „Aşa eşti tu“.

Ştiu că sunt impulsiv. Nesăbuit. Îmi dau seama de asta. Şi simt o mulţime de lucruri – patimă, regret, vină, amărăciune, dor, furie. Câteodată sunt stăpânit de ele, dar nu şi acum. Nu aici. Am ajuns pe eşafod din cauza patimii şi a amărăciunii. Am ajuns în noroi din cauza vinei. L-aş fi ucis pe Augustus din prima zi din cauza furiei. Dar acum sunt aici. Nu ştiu nimic despre istoria Institutului. Dar ştiu că am cucerit ceva ce nimeni nu a mai cucerit înaintea mea. L-am cucerit

cu mânie şi viclenie, cu patimă şi furie. N-o voi cuceri şi pe Mustang la fel. Dragostea şi războiul sunt două câmpuri de luptă diferite.

Aşa că, în ciuda poftei pe care o simt, o dau pe Mustang deoparte. Fără un cuvânt, mă înţelege, şi aşa îmi dau seama că e bine ce fac. Mă mai sărută o singură dată. Durează mai mult decât ar trebui, după care ne ridicăm şi plecăm. Ne ţinem de mână până ajungem la uşă, apoi îi dau drumul şi o întorc spre mine.

— Adu-mi stindardul Şacalului, Mustang.

— Da, Lord Secerător.

Se înclină batjocoritor şi-mi face cu ochiul. Apoi pleacă.

Locul ăsta s-a transformat într-un balamuc al vandalizărilor. În tot haosul, Sevro a găsit holo-transmiţătorul. Experienţele noastre senzoriale sunt stocate pe drivere şi aparatul e programat să le trimită Recrutorilor. Nu funcţionează în timp real, aşa că Recrutorii nu au văzut încă evenimentele de azi. E o întârziere de jumătate de zi. E tot ce avem nevoie. Îi dau instrucţiuni lui Sevro şi-l pun să monteze povestea pe care vreau să o vadă Recrutorii. Nu am încredere în altcineva să facă asta.

Ordon să fie adus Fitchner din temniţele Castelului Apolo. Mai apoi îl găsesc tolănit într-un scaun din sala de mese a Olimpului. Are faţa vânătă din cauza loviturilor mele. Podeaua e făcută din aer condensat, aşa că stăm suspendaţi la mai bine de un kilometru şi jumătate înălţime. Fitchner stă cu picioarele pe masă şi-şi strâmbă gura într-un zâmbet când mă vede.

— Ia uite şi băiatul maniac, zice el mângâindu-şi bărbia. Ştiam eu că ai şanse.

Îl întâmpin cu degetul mijlociu ridicat.

— Mincinosule.

Îmi face şi el acelaşi semn.

— Rahat.

Se-ntinde să dea mâna cu mine.

— Nu-mi spune că tot mai eşti supărat din cauza otrăvii, bolii, a înscenării cu Cassius, a ursului din pădure, a tehnicii de rahat, a vremii îngrozitoare, a tentativelor de asasinat, a spionului.

— Spion?

— Făceam mişto de tine. Ha! Tot copil ai rămas. Apropo, unde-ţi sunt soldaţii? Se zbenguie, bagă în ei ca disperaţii, fac duş, dorm, şi-o trag, se joacă puţin cu Rozaliii? Locul ăsta e o capcană cu miere, băiete. O capcană cu miere care-ţi va distruge armata.

— Eşti mai binedispus.

— Fiul meu e în siguranţă, îmi spune el făcându-mi cu ochiul. Acum ce mai ai de gând?

— Am trimis-o deja pe Mustang să se ocupe de Şacal. Şi după aceea mă-ndrept spre Casa Marte. Apoi o să se termine totul.

— Ooooo. Numai că nu va fi aşa.

Fitchner sparge un balon de gumă şi-mi face cu ochiul. I-am aranjat bine falca. Îmi vine să râd. Am chef de râs încă de când Sevro l-a neutralizat pe Jupiter. Piciorul îmi pulsează de durere din cauza blestematului ăluia. Cu toate analgezicele pe care le iau, de-abia merg.

— Lasă şaradele. De ce n-o să se termine?

— Trei lucruri, zice Fitchner, cercetându-mă o clipă cu faţa lui aspră. Eşti o creatură ciudată. La fel ca Şacalul. Toată lumea vrea să câştige. Dar voi doi sunteţi ceva aparte, monştrilor. Auriii nu ar muri ca să câştige. Ne preţuim vieţile prea mult. Voi doi nu. De unde vine chestia asta?

Îi reamintesc că e prizonierul meu şi că el ar trebui să-mi răspundă mie la întrebări.

— Trei lucruri nu sunt încă terminate. Uite care-i

treaba. Îţi spun care sunt dacă-mi răspunzi la întrebarea asta: care e motivaţia ta?

Oftează.

— Primul lucru, bunul meu domn, este Cassius. Pur şi simplu *va trebui* să se dueleze cu tine până când unul dintre voi doi, nătărăilor, va cădea şi va muri.

Mă temeam de asta. Îi răspund lui Fitchner la întrebare.

Îi spun că şi Şacalul a vrut să ştie acelaşi lucru. Ce mă motivează. Răspunsul corect este furia. Dintr-un capăt până în celălalt este furia. Dacă se întâmplă ceva şi dacă nu anticipez lucrul acela, reacţionez ca un animal, violent. Dar răspunsul profund este dragostea. Dragostea mă motivează. Aşa că trebuie să-l mint puţin.

— Mama mea a visat dintotdeauna că aş putea deveni mai măreţ decât oricine altcineva din familia noastră. Mai măreţ decât numele Andromedus. Numele tatălui meu.

Un tată fals. O familie falsă. Ideea rămâne aceeaşi.

— Nu sunt un Bellona. Nu sunt un Augustus. Nu sunt Octavia au Lune, zâmbesc şiret, ceea ce ştiu că apreciază. Dar vreau să pot sta deasupra lor şi să mă piş pe capetele lor blestemate.

Lui Fitchner îi place ce aude. Asta şi-a dorit şi el dintotdeauna, dar şi-a dat seama că nu poate ajunge mai departe fără o descendenţă potrivită. Starea lui de spirit e frustrarea.

— Al doilea lucru care nu e terminat e ăsta, zice Fitchner făcând semn cu mâna în aer.

M-am ocupat doar de suprafaţa problemei. Nu-mi spune nimic nou. Am omorât un Proctor. Am dovezi cum că ArhiGuvernatorul i-a mituit pe unii şi i-a ameninţat pe alţii pentru ca fiul lui să câştige. Nepotism. Manipularea şcolii sacre. Asta nu-i o ştire neînsemnată. Va zgudui lucrurile. Poate chiar va duce

la demiterea ArhiGuvernatorului. Acuzaţii. Pedepse? Recrutorii vor vrea sânge.

— Iar ArhiGuvernatorul te va vrea mort. Toată treaba asta îl va face de râs şi probabil va face loc unui ArhiGvernator Bellona. Poate tatăl lui Cassius.

Fitchner mă întreabă de ce am încredere în soldaţii mei care au fost sclavi.

— Ei au încredere în mine pentru că au văzut ce li s-ar fi întâmplat dacă nu apăream eu. Crezi că şi-l doresc pe Şacal ca stăpân?

— Bun, spune Fitchner. Ai încredere în ei. Minunat, înseamnă că a treia complicaţie nu mai există. M-am înşelat.

Insist să-mi spună ce vrea să zică, aşa că oftează şi se supune.

— Chestia e că ai trimis-o pe Mustang împreună cu jumătate din armată ca să se ocupe de Şacal.

— Şi?

— Nu contează. Ai încredere în ea.

— Nu. Spune-mi. Ce vrei să zici?

— Păi, bine. Dacă tot vrei să ştii neapărat, nu există un mod mai simplu de-a ţi-o spune: Mustang e sora geamănă a Şacalului.

Virginia au Augustus. Sora Şacalului. Geamăna. Moştenitoare a măreţei familii, *familia Augusta.* Unica fiică a ArhiGuvernatorului Nero au Augustus. Omul din cauza căruia s-au întâmplat toate astea. Ţinută ascunsă de ochii lumii ca să preîntâmpine tentativele de asasinat, la fel ca fratele ei. De asta n-a cunoscut-o Cassius pe fiica rivalului familiei sale. Dar când am stat la masă cu Şacalul, Mustang ştia cine e. Fratele ei. Oare cunoştea dinainte identitatea Şacalului? Nimic nu-i poate explica tăcerea, dacă a ştiut cine era şi nu a spus nimic. Nimic în afara familiei – ceea ce înseamnă o loialitate dincolo de prietenie, de

dragoste, de un sărut într-un colţ de cameră. I-am trimis jumătate din armată Şacalului. I-am dat armura-recul, cizmele gravitaţionale, pelerinelefantomă, briciuri, arme cu impuls electromagnetic, suficientă tehnologie cât să cucerească Olimpul. *La dracu'.*

Toţi Proctorii ştiu. Şi când îi trec pe toţi în revistă, râd cu toţii. Râd de prostia mea. Furia creşte în mine. Vreau să omor pe cineva. Îmi chem oamenii. Sunt împrăştiaţi prin castel, mănâncă, se bucură de plăceri. Proşti. Proşti. Cei mai buni sunt acolo unde am nevoie de ei. Sevro se ocupă de sarcina pe care i-am dat-o mai devreme. E cel mai important lucru. Îi ordon lui Tactus să vâneze membrii rătăciţi ai caselor Venus şi Mercur prin ţinuturile joase şi să-i ia sclavi. Le trimit pe Milia şi Nyla să adune restul armatei. Trebuie să merg spre Casa Marte. Nu mai pot aştepta să se adune toţi soldaţii mei. Am nevoie de soldaţi noi, pentru că atunci când o să apară gemenii Augustus, mă vor înfrunta cu arme şi tehnologie pe măsură, şi posibil şi cu mai mulţi oameni. Jocul s-a schimbat. Nu eram pregătit pentru asta. Mă simt ca un prost. Cum am putut să o sărut? Întunericul îmi cuprinde inima. Dacă i-aş fi dăruit haemanthusul? Îl rup bucăţi în timp ce sar de pe Muntele Olimp încălţat cu cizmele gravitaţionale şi las petalele să cadă.

Îi iau cu mine doar pe Urlători, presărând petalele în vreme ce plutim în jos.

Purtăm cizme gravitaţionale şi armuri şi avem pumni şi săbii electromagnetice. Pe teritoriul Marte zăpada s-a topit. I-a luat locul pământul noroios frământat de picioarele invadatorilor. Ţinuturile înalte sunt înfăşurate în ceţuri. Miroase a pământ şi a asediu. Turnurile noastre, Phobos şi Deimos, sunt acum nişte dărâmături. Catapultele dăruite asediatorilor şi-au făcut treaba aici. La fel şi în

zidurile fostului meu castel. Faţada e distrusă şi înţesată de săgeţi, cioburi de la sticlele incendiare, săbii, armuri şi câţiva studenţi.

Marte e asediat de aproape o sută de oameni. Tabăra lor e aşezată la ieşirea din pădure, dar au construit un gard în jurul Castelului Marte pentru a preveni orice încercare de părăsire a fortăreţei. A fost o iarnă lungă pentru ambele părţi, deşi observ vasele de gătit solare, încălzitoarele portabile şi pachetele cu hrană de care s-a bucurat armata asediatoare a Şacalului – compusă din Jupiter, Apolo şi un sfert din Casa Pluto. La baza pantei se înalţă câteva cruci. Sunt orientate spre castel. Pe cruci sunt trei trupuri. Îmi dau seama în ce stadiu sunt după ciorile care se învârt în jurul lor. Singurul semn de rezistenţă pe care-l văd din partea Casei Marte e steagul nostru – lupul lui Marte, zdrenţuit şi pârjolit. Atârnă moale în vântul care abia adie.

Cobor din ceruri împreună cu Urlătorii ca nişte zei aurii. Pelerinele zdrenţăroase fâlfâie în urma noastră. Dar dacă asediatorii se aşteptau să fim Proctori care le aduc nişte daruri, nu se puteau înşela mai rău. Aterizarea e destul de dură. Urlătorii aterizează primii, şi eu îi urmez, şi când ating pământul, inamicii se împrăştie care-ncotro, într-o cumplită teroare.

Secerătorul s-a întors acasă.

Îi las pe Urlători să-i distrugă pe inamici chiar pe teritoriul nostru. Acum mă simt cel mai aproape de casă, de Lykos, de luni de zile. Mă aplec şi strâng în pumn o mână de ţărână a Casei Marte în timp ce oamenii îşi îndeplinesc misiunea în jurul meu. Marte. Acasă. Am fluturat un alt steag, dar mi-a fost dor de Casa mea. Inamicii mă asaltează. Îmi văd lama. Ştiu cine sunt. Înaintez fără să pot fi atins. Armura mea cu electro-impuls îmi este scut. Sevro şi Urlătorii sunt sabia mea.

Mă îndrept spre cele trei cruci şi-i văd pe Antonia, Cassandra şi Vixus.

Trădătorii. Acum ce mai fac?

Antonia e în viaţă, Vixus de-abia mai respiră. Îi spun lui Scaiete să îi dea jos şi să-i ducă pe Olimp, ca să se ocupe robo-medicii de ei. Vor trebui să trăiască cu gândul că i-au tăiat gâtul Leei. Sper să-i doară. Rămân pentru o clipă la baza dealului. Strig şi le spun cine sunt. Dar ei ştiu deja, pentru că steagul Marte este coborât şi în locul lui e arborat un cearşaf murdar care are desenată pe el în grabă o lamă curbată.

— Secerătorul! strigă cu toţii, de parcă aş fi salvatorul. Primus!

Apărătorii castelului sunt zdrenţăroşi, murdari şi slabi. Unii sunt atât de slăbiţi încât trebuie să-i cărăm pe braţe dintre dărâmături. Cei care sunt în stare, vin să mă salute, sau să-şi plece capetele în faţa mea, ori să mă sărute pe obraji. Cei care nu pot, îmi ating mâinile când trec pe lângă ei. Au picioarele rupte sau braţele zdrobite. Vor primi îngrijiri. Îi trimit pe Olimp. Casa Marte nu va fi de folos în bătălia următoare, aşa că voi folosi asediatori de la Pluto, Jupiter şi Apolo. Le ordon Clovnului şi lui Pietricică să-i însemneze pe toţi ca sclavi cu stindardul Marte. Un băiat slăbănog pe care nu ştiu de unde să-l iau se aruncă spre mine. Dar când mă prinde într-o îmbrăţişare scheletică, o îmbrăţişare atât de puternică încât e dureroasă, îmi dau seama cine e.

Un suspin tăcut îmi zguduie pieptul.

Mă îmbrăţişează fără să scoată o vorbă. Apoi începe să tremure din tot corpul, la fel ca Pax când a întâmpinat moartea. Numai că tremură de bucurie, nu de durere.

Roque trăieşte.

— Fratele meu, suspină el. Fratele meu.

— Am crezut că ai murit, îi spun cuprinzându-l încet

de umărul fragil. Roque, am crezut c-ai murit.

Îl trag spre mine. Are părul atât de rar. Îi simt oasele prin haine. E ca o cârpă udă pe lângă armura mea.

— *Frate,* spune el. Ştiam că o să te întorci. Ştiam în sufletul meu. Locul ăsta a fost pustiu fără tine, îmi zâmbeşte mândru. Acum tu îi dai un sens.

Primusul Casei Diana avea dreptate. Casa Marte e un foc sălbatic. Şi flămânzeşte. Roque e plin de cicatrice pe faţă. Clatină din cap şi ştiu că are poveşti de spus – unde a fost, cum s-a întors. Dar mai târziu. Se îndepărtează şchiopătând. Quinn, cu o singură ureche, obosită, se duce cu el. Murmură un mulţumesc şi-şi pune mâna pe ceafa lui Roque, într-o manieră care-mi dă de înţeles că l-a părăsit pe Cassius.

— Ne-a spus că o să te-ntorci, îmi spune. Roque nu minte niciodată.

Pollux e la fel de mucalit ca întotdeauna. Are vocea tot ca glaspapirul şi mă prinde de braţ. Îmi spune că Roque şi Quinn sunt cei care au ţinut Casa unită. Cassius a renunţat acum mult timp. Se pare că mă aşteaptă acum în sala de război.

— Nu-l omorî… te rog. I-a măcinat minţile, omule. L-a mâncat de viu ceea ce ţi-a făcut; am aflat cu toţii. Aşa că lasă-l să plece pentru o vreme de aici, omule. Locul ăsta se joacă pur şi simplu cu mintea ta. Te face să uiţi că nu avem de ales, zice Pollux dând cu piciorul într-o baltă de noroi. Nenorociţii m-au făcut să omor o fetiţă.

— În timpul Trecerii.

— M-au pus în aceeaşi încăpere cu o fetiţă. Am încercat să o omor cu blândeţe… dar pur şi simplu nu voia să moară.

Pollux mormăie ceva şi mă strânge de umăr. Îl încearcă un chicotit amar.

— Ne-am luat-o urât, dar măcar nu suntem Roşii, ai înţeles?

Corecto.

Pleacă şi rămân singur în castelul meu. Titus a murit chiar pe locul unde stau eu acum. Mă uit spre turn. Arată mai rău acum decât la început. Într-un fel, totul e mai rău acum.

Drăcia dracului. De ce a trebuit să mă trădeze Mustang? Acum că ştiu, totul mi se pare negru. O umbră planează deasupra vieţii. Mi-ar fi putut spune de atâtea ori. Dar nu a făcut-o niciodată. Ştiu că a vrut să-mi vorbească atunci când stăteam cu Şacalul la masă, dar cel mai probabil voia să-mi spună vreo banalitate. Vreo bârfă. Sau ar putea să-şi trădeze propriul sânge pentru mine? Nu. Dacă ar fi avut de gând să facă asta, atunci mi-ar fi spus înainte să-i încredinţez jumătate din armată. A luat cu ea propriu-i stindard şi pe cel al Casei Ceres. De ce ar fi avut nevoie de atâţia oameni dacă nu pentru a se lupta cu mine? Mă simt de parcă *ea* ar fi ucis-o pe Eo. Mă simt de parcă ea ar fi aşezat laţul, iar eu aş fi smucit de picioare. E fiica tatălui ei.

Simt şi acum smucitura în palme. Am trădat-o pe Eo.

Scuip pe podea. Am gura uscată. N-am băut nimic de azi dimineaţă. Mă doare capul. E timpul să arăt că am coaie, cum spunea unchiul Narol. E timpul să dau ochii cu Cassius.

Stă aşezat la masa Casei Marte cu suliţa ionică pusă în faţa lui. Stă pe scaunul pe care l-am crestat cu Sigiliul meu. Vechiul steag al Casei i se odihneşte pe genunchi. Mâna de Primus îi atârnă la gât. A trecut atât de mult timp de când mi-a împlântat sabia aia în burtă. Arma arată caraghios acum. O jucărie, o vechitură. Am trecut cu mult de încăperea asta, de sabia lui, de atingerea lui, şi totuşi privirea lui Cassius

îmi opreşte bătăile inimii. Simt vina ca pe o fiere neagră în gât. Îmi umple pieptul şi mă secătuieşte.

— Îmi pare rău pentru Julian, îi spun.

Părul lui numai bucle aurii e încâlcit, slinos şi plin de nisip. Muştele şi-au găsit sălaş aici. E la fel de frumos, arată mai bine decât voi arăta eu vreodată. Dar eu sunt un bărbat mai măreţ. Sclipirea din ochi i s-a domolit. Sufletul lui are nevoie de timp şi spaţiu departe de acest loc. Luni de asediu. Luni de mânie şi de înfrângeri. Luni de pierderi şi sentimente de vinovăţie l-au secătuit de tot ceea ce îl făcea să fie Cassius. Biet suflet. Îmi pare rău pentru el. Îmi vine să râd. După ce mi-a implântat o armă în burtă, mie mi-e milă de *el.* Nu a pierdut nicio bătălie. El singur dintre toţi cei care au devenit Primus poate spune asta. Şi totuşi îşi scoate insigna şi o aruncă spre mine.

— Ai câştigat. Dar a meritat? mă întreabă Cassius.

— Da.

— Nicio ezitare… dă el din cap. Asta e diferenţa dintre noi doi.

Pune jos stindardul şi sabia şi se apropie de mine, atât de mult încât îi simt mirosul greu al respiraţiei. Cred că o să mă îmbrăţişeze. Eu vreau să-l îmbrăţişez, să-mi cer scuze şi să-i implor iertarea. Apoi îşi rupe o bubă de pe pumni, suge sângele şi mă scuipă în faţă, privindu-mă fix.

— Asta e o vrajbă de sânge, îmi şuieră el cu accentul superior. Dacă ne mai întâlnim vreodată, eu sunt al tău şi tu eşti al meu. Dacă mai respirăm vreodată în aceeaşi încăpere, unul dintre noi va înceta să respire. Ascultă-mă ce-ţi spun, vierme nenorocit. Suntem demoni unul pentru celălalt până când unul dintre noi va putrezi în iad.

E o declaraţie rece, formală, care aşteaptă un singur lucru din partea mea. Dau din cap în semn de încuviinţare. Şi pleacă. După ce iese, rămân

tremurând un moment. Inima îmi bubuie în piept. Atât de multă durere. Credeam că o să dispară, dar nu toate cicatricele se vindecă. Nu toate păcatele sunt iertate.

Iau steagul Marte şi-mi prind insigna în piept. Mă uit la harta de pe perete. Flamura mea cu lama curbată flutură deasupra tuturor castelelor de pe hartă; oamenii mei asigură paza celorlalte în timp ce Tactus pregăteşte Olimpul pentru atacul lui Mustang. Acum castelele acelea îmi aparţin mie, nu lupului Casei Marte. Lama mea curbată seamănă cu „L“-ul de la Lambda. Clanul meu. Locul unde încă trudesc fratele meu, sora mea, unchiul meu, mama mea, prietenii mei. Ne desparte o lume întreagă, dar simbolul lor, simbolul rebeliunii noastre – o unealtă transformată în armă – flutură deasupra tuturor Caselor Aureolaţilor, cu excepţia uneia singure, Pluto.

Zbor din turnul castelului. Sunt un Sondor al Iadului din Lykos. Sunt Primusul de Aur al Casei Marte. Mă îndrept spre ultima mea bătălie în nenorocita asta de vale. După aceea va începe adevăratul război.

Ridică-te

În lipsa mea, Tactus a preluat conducerea. Omul e un câine turbat, dar e câinele meu turbat. Cu el alături, trupele mele sunt pregătite să verse sânge. Armurile noastre strălucesc. Suntem trei sute. Nouăzeci de sclavi noi. N-o să aibă ocazia să-şi câştige libertatea. N-am avut destule cizme gravitaţionale pentru toţi. Sau destule armuri. Dar toată lumea are câte ceva. Caii Morţi şi Urlătorii se strâng laolaltă aproape de culmea muntelui Olimp. Urmăresc încordaţi arcul auriu care apare la o mie şase sute de metri sub ei. Duşmanii noştri sunt în munţi. Când Mustang şi Şacalul vor veni de pe culmile înzăpezite, vor fi în dezavantaj. Noi controlăm înălţimile. Restul forţelor mele – fosta trupă a lui Pax şi cea a Nylei – păzesc fortăreaţa de aur şi Proctorii. Sclavii sunt şi ei tot acolo. Aş vrea să-l am pe Pax alături de mine. Întotdeauna mă simţeam mai în siguranţă la umbra lui.

I-am trimis pe Nyla, Milia şi încă doisprezece soldaţi echipaţi cu pelerine-fantomă să cerceteze munţii pentru a urmări mişcările Şacalului. Cine ştie ce informaţii i-a dat Mustang fratelui ei? O să ne ştie punctele slabe, dispunerea trupelor, aşa că schimb totul pe cât este posibil. Orice ştie ea n-o să-i folosească la nimic. Schimb paradigma. Mă întreb dacă o să pot s-o bat şi pe ea cu aceeaşi cruzime cu care l-am bătut pe Fitchner. Pe fata care a fredonat cântecul lui Eo? Niciodată. În inima mea sunt încă un Roşu.

— Urăsc partea asta afurisită, oftează Tactus, aplecându-şi trupul obosit pentru a privi peste culmea muntelui plutitor. Aşteptatul. Pfff. Ne trebuie nişte dispozitive optice.

— Ce?

— *Optice!* strigă el.

Auzul meu apare şi dispare. Să-ţi spargi timpanele e o treabă foarte urâtă.

Zice ceva despre Mustang şi cum, pentru început, ar trebui să-i tăiem degetele mari. Nu înţeleg mare lucru. Probabil că nici nu vreau; Tactus e genul de om care ar face un colier din măruntaiele cuiva.

— Acolo!

Vedem un zburător auriu trecând printr-un nor. Încă trei îl urmează. Nyla… Milia. Mustang… şi încă ceva.

— Pe poziţii! le strig lui Sevro şi Urlătorilor lui care dau comanda mai departe în timp ce Mustang se apropie cărând ceva ciudat.

— Salutare, Secerătorule, îmi spune Mustang.

O aştept să aterizeze. Cizmele gravitaţionale o aduc cu repeziciune la pământ.

— Salutare, Mustang.

— Milia mi-a spus că te-ai cam prins cum stau lucrurile, zice ea privind împrejur cu un zâmbet curios. Deci toate astea sunt pentru mine?

— Desigur, spun eu confuz. Deşi s-ar putea să fie şi o încăierare între Augustus şi Andromedus.

— De data asta n-o să fie nicio încăierare. Ţi-am adus un cadou. Ţi-l prezint pe fratele meu, Adrius au Augustus, Şacalul din Munţi, şi stindardul lui. Şi este, zâmbeşte ea aspru dându-şi seama că-mi imaginam că m-a trădat, *dezarmat.*

Îl aruncă pe Şacal la pământ, legat, cu căluş la gură şi dezbrăcat.

— Să-mi trag una, şuieră Tactus.

Am câştigat.

Mustang îmi stă alături în timp ce transportoarele vin pe Olimp. Mi-a zis să nu mă simt vinovat pentru

faptul că m-am îndoit de loialitatea ei. Ar fi trebuit să-mi spună despre legăturile ei de familie chiar dacă nu-l vede pe Şacal ca pe-un frate. Adevăratul ei frate, cel mare, a fost omorât de unul dintre fraţii lui Cassius, o brută pe nume Karnus. Augustus şi Bellona. Ura dintre cele două familii e adâncă şi simt cum valurile pe care le-a creat mi-au ajuns la picioare.

Rămâne însă întrebarea dacă Mustang e fiica tatălui ei? Sau e fata care a fredonat cântecul lui Eo? Cred că ştiu răspunsul. E tot ceea ce un Auriu poate să fie, ar trebui să fie. Totuşi, tatăl şi fratele ei reprezintă ceea ce Auriii sunt. Eo n-ar fi ghicit niciodată că lucrurile pot fi atât de complicate. Există bunătate în Aurii pentru că, într-un fel, ei sunt tot ceea ce umanitatea are mai bun. Dar sunt în acelaşi timp şi ce are mai rău. Cum afectează asta visul ei? Numai timpul o să-mi răspundă.

Locotenenţii mă înconjoară – Mustang, Nyla, Milia, Tactus, Sevro, chiar şi Roque şi Quinn. Lăsăm un loc gol pentru Pax şi Lea. Armata mea îi înconjoară. Nu are niciun sens să-i fac de râs pe studenţii casei Pluto. Aş vrea s-o fac, dar mă abţin. Stau risipiţi printre cele şase trupe ale mele. Aşteptăm într-o curte mare de lângă platformele de aterizare. E o zi de primăvară, aşa că zăpada se topeşte cu repeziciune.

Sevro e lângă mine. Observ o subtilă diferenţă în felul în care mă priveşte. Discuţia pe care am avut-o când a terminat de editat filmările a fost scurtă şi înfricoşătoare. O mai aud şi acum.

— Înregistrarea audio din furtună e neclară, mi-a zis. Nu-mi dau seama care sunt ultimele cuvinte pe care i le-ai spus lui Apolo. Aşa că am şters partea aia.

Unul dintre ultimele mele cuvinte a fost *dracului.*

Ce ştie Sevro? Ce crede că ştie? Dacă a şters înregistrarea înseamnă că i s-a părut suficient de importantă încât să o ascundă.

ArhiGuvernatorul Augustus, Imperatorii Bellona şi Adriatus, alături de încă două sute de alţi demnitari coboară din navete, fiecare însoţiţi de slujitori. Directorul ne priveşte şi râde de halul în care au ajuns Proctorii. I-am lăsat legaţi şi cu căluş la gură. Nu există milă aici. Orice grijă îmi făceam de pedeapsă s-a risipit. Doar Fitchner este nelegat. Dacă există recompense care se dau Proctorilor, el ar trebui să le ia pe toate. Sigur au văzut până acum înregistrările holografice. Sevro s-a asigurat că sunt bune. Ştia povestea pe care voiam să o spun. Am făcut doar câteva îmbunătăţiri.

Directoarea Clintus e o femeie micuţă cu o faţă aspră ca un vârf stâncos. Reuşeşte totuşi să facă o glumă despre cum e prima dată când ceremonia se ţine într-un loc atât de select. Crede însă că e şi ultima dată. Nu acesta e felul în care jocul ar trebui jucat, dar toate astea spun ceva despre creativitatea şi viclenia mea. Pare că îi place foarte mult de mine şi mă numeşte cu afecţiune „Secerătorul“. De fapt, tuturor se pare că le place de mine. Unii însă rămân prevăzători. Conducătorii au tendinţa să nu-i aprecieze pe cei care încalcă regulile.

— Recrutorii tuturor Caselor se înghesuie să pună mâna pe tine, băiete. O să poţi să alegi, deşi Marte are prioritate. Decizia o să-ţi aparţină. Atât de multe alegeri pentru Secerător! chicoteşte Clitus.

Bellona şi Augustus, duşmani de moarte, se uită la mine ca la un şarpe. L-am ucis pe fiul unuia şi l-am făcut de râs pe al celuilalt. Chiar cred că lucrurile ar putea să devină stânjenitoare.

Are loc o mică ceremonie. Slujitorii se agită peste tot. E doar o formalitate. Adevărata ceremonie va avea loc în Agea unde o să fie un mare festival şi o petrecere de pomină în prezenţa holografică a însăşi

Suveranei. Libaţii, dansuri, întreceri, înghiţitori de flăcări, sclavi pentru plăceri, steroizi, amfetamine, sau cel puţin aşa îmi spune Mustang. Pare bizar când mă gândesc că altora le-a păsat de ce ni s-a întâmplat nouă aici; la fel de bizar când mă gândesc că majoritatea Auriilor sunt nişte creaturi insipide. Habar n-au ce înseamnă să câştigi semnul Războinicilor Însemnaţi. Să omori un băiat în bătaie într-o cameră rece de piatră. Cu toate astea, ne vor celebra. Pentru un moment am uitat pentru cine luptam. Am uitat că aceasta este o rasă care luptă din răsputeri ca să câştige toate lucrurile astea frivole pentru că le iubeşte atât de mult. Nu înţeleg această motivaţie. Înţeleg Institutul. Înţeleg războiul. Dar nu înţeleg ceea ce o să urmeze în Agea, sau ce o să fie după. Poate pentru că eu semăn mai mult cu Auriii de Fier. Cei mai buni dintre Însemnaţi. Cei care sunt asemenea Strămoşilor. Cei care au distrus cu bombe nucleare o planetă care s-a ridicat împotriva stăpânirii lor. Ce creatură am ajuns.

La sfârşit, directoarea Clintus îmi pune o insignă în piept. Face cu ochiul şi mă atinge pe umăr. Apoi ne împrăştiem. Pur şi simplu. Jocul s-a terminat şi ni se spune că urmează să vină navetele care o să ne ducă la casele noastre unde părinţii aşteaptă să dea binecuvântarea sau să dezmoştenească fiii şi fiicele care i-au dezamăgit. Pur şi simplu. Până atunci, ne învârtim pe aici, simţindu-ne prost în armurile pe care le-am capturat şi cu toate armele care acum înseamnă atât de puţin. Mă uit la lama mea curbată şi mă mir de cât de inutilă a devenit. E ca şi cum ar trebui să ne felicităm unul pe altul, să chiuim sau ceva. Dar e numai tăcere. O tăcere la fel de găunoasă pentru învingători ca şi pentru cei învinşi.

Mă simt gol pe dinăuntru.

Acum ce fac? A existat mereu o teamă, o grijă, a

existat mereu un motiv pentru a strânge arme şi hrană, a fost mereu o misiune sau o probă. Acum, nimic. Doar vântul care bate peste câmpul nostru de luptă. Un câmp de luptă gol, plin doar de ecourile lucrurilor pierdute sau învăţate. Prieteni. Lecţii. În curând toate astea vor fi o amintire. Mă simt ca şi cum mi-ar fi murit o iubire. Îmi vine să plâng. Gol pe dinăuntru. În derivă. Mă uit după Mustang. O să mai ţină la mine? Apoi ArhiGuvernatorul Augustus mă apucă dintr-odată de mână şi mă duce departe de ceilalţi tineri uluiţi.

— Sunt un om ocupat, *Secerătorule,* zice el zeflemitor. Aşa că o să fiu direct. Tu mi-ai complicat viaţa.

Atingerea lui mă face să vreau să urlu. Gura lui subţire nu trădează niciun sentiment. Are nasul drept. Ochii îi sunt dispreţuitori şi făcuţi din resturile unui soare murind. E inegalabil. Cu toate astea, nu e frumos. Faţa lui pare sculptată din granit. Obrajii supţi. Piele dură, de bărbat, nu lucioasă ca a proştilor de la CH sau ca a Pixilor care umblă aiurea prin cluburile de noapte. Duhneşte a putere la fel cum un Rozaliu duhneşte a parfum. Aş vrea să-i fac faţa să arate ca un puzzle stricat.

— Da, e tot ce spun.

— Soţia mea e o miloagă, zice fără să schiţeze vreun zâmbet. M-a implorat să-l ajut pe fiul ei să câştige.

— Staţi puţin. A fost ajutat? întreb eu.

Pe gura lui apare un zâmbet uşor. Genul pe care-l păstrează pentru distracţiile simple.

— Presupun că nu ai să le împărtăşeşti şi celorlalţi implicarea mea.

Îmi vine să-l fac bucăţi. După tot ce s-a întâmplat, se aşteaptă să fiu cooperant de parcă i-aş datora asta. De parcă ar fi dreptul lui să-l ajut. Îmi descleştez pumnii. Oare Dancer ce-ar vrea să spun?

— Sunteţi în siguranţă, reuşesc să zic. Nu vă pot ajuta pe frontul domestic, dar nu o să spun nimănui că Şacalul a fost ajutat de tăticu'.

— Nu-i spune aşa, zice ridicându-şi bărbia. Bărbaţii casei Augustus sunt lei, nu necrofagi plini de purici.

— Nu contează, ar fi trebuit să pariaţi pe Mustang, spun eu, ocolindu-i intenţionat numele adevărat.

— Nu-mi vorbi tu despre familia mea, Darrow, zice el privindu-mă de sus. Acum, întrebarea e cât vrei pentru tăcerea ta. Eu nu accept daruri şi nu rămân dator nimănui. Aşa că o să am grijă de tine, dar cu o singură condiţie.

— Să stau departe de fiica dumneavoastră?

— Nu, râde el ascuţit luându-mă prin surprindere. Familiile proaste se îngrijorează în privinţa sângelui. Mie nu-mi pasă de puritatea familiei sau ascendenţă. Nu înseamnă nimic. Tot ce mă interesează e forţa. Ceea ce un om poate face altor bărbaţi, femei. Tu ai aşa ceva. Putere. Forţă.

Se apropie şi mai mult de mine, destul cât să o văd pe Eo murind în pupilele lui.

— Am duşmani. Sunt puternici. Sunt mulţi.

— Bellona.

— Şi alţii. Dar da, Imperatorul Tiberius au Bellona are mai mult de cincizeci de nepoţi şi nepoate. Are nouă copii. Uriaşul acela, Karnus, e cel mai mare. Cassius e preferatul lui. Neamul lui e puternic. Al meu… e slab. Am avut un fiu care făcea cât toţi ai lui Tiberius la un loc. Dar Karnus l-a omorât.

Rămâne tăcut pentru un moment.

— Acum am două nepoate. Un nepot. Un fiu. O fiică. Şi asta e tot. Aşa că strâng novici. Am o singură condiţie. O să-ţi ofer tot ce vrei pentru a păstra tăcerea. O să-ţi cumpăr Rozalii, Obsidieni, Cenuşii, Verzi. O să-ţi sponsorizez studiile la Academie, unde o să înveţi să pilotezi navele care au cucerit planete. O

să-ţi dau bani şi o să-mi îndeplinesc toate obligaţiile de patronaj. O să te prezint Suveranei. O să fac toate lucrurile astea dacă o să păstrezi tăcerea şi o să devii unul dintre lăncierii mei, un *aide-de-camp,* un membru al Casei mele.

Îmi cere să-mi trădez numele. Să renunţ la familia mea pentru a lui. Familia mea e falsă, familia Andromedus e concepută pentru înşelăciune, şi totuşi, o parte din mine suferă.

Mă aşteptam la asta. Dar nu ştiu ce să spun.

— Unul dintre soldaţii fiului dumneavoastră ar putea să spună ceva despre implicarea domniei voastre.

— Mă îngrijorează mai mult locotenenţii tăi, pufneşte el.

— Puţini din armata mea ştiu adevărul, râd eu. Iar cei care-l ştiu n-o să spună un cuvânt.

— Atât de multă încredere.

— Sunt ArhiPrimusul lor, răspund simplu.

— Vorbeşti serios? mă întreabă el confuz de parcă n-aş fi înţeles ceva foarte simplu precum gravitaţia. Băiete, alianţele se vor prăbuşi imediat ce ne urcăm în navete. Unii dintre prietenii tăi vor fi trimişi Lorzilor de pe Luni. Alţii vor ajunge la ArhiGuvernatorii Giganţilor Gazoşi. Câţiva chiar vor ajunge pe Lună. Îşi vor aminti de tine ca de o legendă a tinereţii lor, dar asta e tot. Iar legenda nu o să implice loialitate. Am fost unde eşti tu acum. Am câştigat în anul meu, dar loialitatea nu e de găsit în sălile astea. Aşa stau lucrurile.

— Aşa stăteau lucrurile, îi răspund cu asprime, luându-l prin surprindere. Dar eu cred în ceea ce spun. Eu sunt ceva diferit. I-am eliberat pe cei care erau sclavi şi i-am lăsat pe cei rătăciţi să se regăsească. Le-am dat ceva ce voi, cei din generaţiile vechi, nu puteţi înţelege.

— Asta e problema cu tineretul, Darrow, chicoteşte el enervându-mă. Uitaţi că fiecare generaţie a crezut acelaşi lucru.

— Pentru generaţia mea e adevărat.

Nu contează dacă mă crede, eu am dreptate. El greşeşte. Eu sunt scânteia care o să dea foc întregii lumi. Sunt ciocanul care rupe lanţurile.

— Şcoala asta nu este viaţa, recită el. Nu este viaţa. Aici eşti rege. În viaţă nu există regi. Sunt mulţi care se cred regi. Dar noi, Însemnaţii, îi punem la pământ. Înaintea ta, mulţi au câştigat jocul ăsta. Şi toţi excelează acum dincolo de această şcoală. Aşa că nu te comporta ca şi cum după absolvire o să fii rege şi o să ai supuşi – n-o să se întâmple asta. O să ai nevoie de o bază, de un susţinător care să te ajute să te ridici. În afară de mine nu există cineva mai bun pentru tine.

Nu familia trebuie să mi-o trădez, ci poporul. Şcoala era o treabă, dar să trec chiar sub aripa dragonului… să-l las să mă îmbrăţişeze, să stau în lux în timp ce ai mei mor şi flămânzesc şi ard… e destul cât să-mi rupă inima din piept.

Amândoi copiii lui aurii ne privesc. La fel şi Cassius şi tatăl lui după ce se îmbrăţişează. Varsă câteva lacrimi pentru Julian. Aş vrea să fiu cu familia mea în loc să fiu aici. Aş vrea să simt mâna lui Kieran pe umărul meu, să simt mâna Leannei în mâna mea în timp ce ne uităm la mama cum aşază masa pentru noi. Asta înseamnă o familie. Dragoste. Oamenilor ăstora nu le pasă decât de glorie, victorie şi mândria familiei; cu toate astea nu ştiu nimic despre dragoste. Nu ştiu nimic despre ce înseamnă o familie. Sunt false familii. Sunt doar echipe. Echipe care se întâlnesc în jocurile mândriei. ArhiGuvernatorul nici măcar nu şi-a salutat copiii. Pe acest om detestabil îl interesează mai mult să vorbească cu mine.

— E amuzant, spun eu.

— Amuzant? întreabă el grav.

— E amuzant cum un singur cuvânt îţi poate schimba întreaga viaţă, improvizez eu un răspuns.

— Nu e deloc amuzant. Oţelul reprezintă puterea. Banii reprezintă puterea. Dar dintre toate lucrurile din toate lumile, doar cuvintele reprezintă puterea.

Mă uit la el pentru un moment. Cuvintele sunt nişte arme mai puternice decât crede. Iar cântecele sunt şi mai puternice. Cuvintele trezesc mintea. Melodia trezeşte inima. Mă trag dintr-un popor de cântăreţi şi dansatori. N-am nevoie să-mi spună el despre puterea cuvintelor. Dar zâmbesc, oricum.

— Care e răspunsul tău? Da sau nu? Nu o să întreb încă o dată.

Mă uit la zecile de Războinici Însemnaţi care aşteaptă să vorbească cu mine, fără îndoială pentru a-mi oferi susţinerea lor sau noviciatul. Bătrânul Lorn au Arcos e acolo. Îl recunosc chiar şi fără masca de Recrutor. Cavalerul Furiei. Omul care mi-a trimis Pegasul şi inelul lui Dancer. Un om absolut onorabil şi conducătorul celei de-a treia cea mai puternică Casă de pe Marte. Un om de la care aş avea ce învăţa.

— Ai să te ridici alături de mine?

Mă uit la vena jugulară a ArhiGuvernatorului. Inima îi bate cu putere. Îmi vine în minte Bocetul Stins de la moartea lui Eo. Dar când o să-l spânzur, el nu o să aibă parte de cântecul nostru. Viaţa lui nu o să aibă ecou. O să se oprească pur şi simplu.

— Cred, Domnia Ta, că astfel o să mă bucur de câteva oportunităţi interesante.

Mă uit în sus, în ochii lui, sperând să confunde furia cu nerăbdarea.

— Cunoşti cuvintele? mă întreabă.

Dau din cap că da.

— Atunci trebuie să le rosteşti. Aici. Acum. Astfel

încât cu toţii să fie martori că l-am revendicat pe cel mai bun din şcoală.

Strâng din dinţi şi mă conving că asta e calea cea bună. Alături de el, o să mă ridic. Voi urma Academia. Voi învăţa să conduc flote. Voi câştiga. Mă voi transforma într-o sabie. Îmi voi da sufletul. Voi coborî în iad sperând ca într-o zi să mă ridic liber. Mă voi sacrifica. Şi îmi voi făuri legenda şi o voi răspândi printre oamenii din toate lumile până când o să fiu gata să conduc armatele care vor rupe lanţurile sclaviei, pentru că eu nu sunt doar un agent al Fiilor Anarhiei. Nu sunt doar o tactică sau o unealtă în schemele lui Ares. Eu sunt speranţa poporului meu. A oricărui popor în sclavie.

Aşa că îngenunchez în faţa lui, după obicei. Şi, urmând acelaşi obicei, îşi pune mâna pe capul meu. Spun cuvintele pe nesimţite, iar ecoul lor îmi răsună în urechi ca sticla spartă.

— Îmi voi uita tatăl. Îmi voi abandona numele. Voi fi sabia ta. Nero au Augustus, gloria ta va fi ţelul meu.

Unii dintre cei care ne privesc se înfioară auzind brusca mea proclamaţie. Alţii blamează necuviinţa, impertinenţa lui Augustus. Nu are niciun pic de decenţă? Stăpânul meu mă sărută pe creştetul capului şi şopteşte cuvintele cuvenite în timp ce eu încerc să-mi controlez furia care m-a transformat în ceva mai agil decât un Roşu. Mai dur decât un Auriu.

— Darrow, Lăncier al Casei Augustus. Ridică-te, ai datorii pe care trebuie să le îndeplineşti. Ridică-te, sunt onoruri pe care trebuie să le primeşti. Ridică-te pentru glorie, pentru putere, pentru cucerire şi stăpânire a celor slabi. Ridică-te, fiule. Ridică-te.

Mulţumiri

Dacă scrisul e o îndeletnicire a minţit şi a inimii, atunci le mulţumesc lui Aaron Phillips, Hannah Bowman şi Mike Braff, care mi-au şlefuit mintea cu sfaturile şi înţelepciunea lor.

Le mulţumesc părinţilor mei, surorii mele, prietenilor şi lui Phillips Clan, care-mi străjuiesc inima cu dragoste şi loialitate.

Şi îţi mulţumesc ţie, cititorule. O să-ţi placă al dracului de mult cartea asta.